AMANDA QUICK

AUTOARE A 17 BESTSELLERURI PUBLICATE ÎN TIRAJE DE PESTE 22 MILIOANE DE EXEMPLARE, ÎN 34 DE ȚĂRI

Decepție

GGarcea

I.S.B.N. 973-8117-25-9

DECEPTION

Copyright © by Amanda Quick
Toate drepturile asupra ediției în limba română sînt rezervate **Editurii LIDER - București**

Printed in Romania
grupul drago print
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, București, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

PROLOG

Spune-i să se ferească de Gardian. Artemis Wingfield se întinse peste masa cîrciumii. Ochii lui de un albastru spălăcit priveau fix de sub sprîncenele stufoase. Ai priceput, Chillhurst? Trebuie să se *ferească de Gardian*.

Jared Ryder, viconte de Chillhurst, își sprijini coatele de masă, privindu-l cu unicul său ochi valid pe bărbatul care îl însoțea. Wingfield se obișnuise cu el în ultimele două zile, își zise în sinea lui. Se acomodase atît de bine, încît nu se mai zgîia la peticul de catifea neagră care îi acoperea ochiul bolnav.

Era clar că Wingfield îl acceptase pe Jared, deoarece îl lua exact drept ceea ce se dăduse: un aventurier englez, asemeni lui, hotărît să plece într-o călătorie acum cînd, în fine, războiul împotriva lui Napoleon luase sfîrșit.

Cei doi bărbați își petrecuseră ultimele două nopți în același han. Se aflau într-un port francez mic și murdar, în așteptarea vapoarelor pe care urmau să se îmbarce.

Era o seară de primăvară caldă. Cîrciuma plină de fum se umpluse de consumatori. Jared își spuse că Wingfield se supusese unor chinuri inutile îmbrăcîndu-se în felul acela. În mod categoric, la disconfortul bărbatului mai vîrstnic contribuiau

gulerul înalt pînă la bărbie, cravata elegant înnodată, vesta perfect mulată pe trup şi haina bine croită. Costumaţia modernă nu era potrivită nici pentru o seară atît de călduroasă, nici pentru cîrciuma în care se aflau. Dar Wingfield era genul de englez care punea mai mare preţ pe aspect decît pe confortul personal. Jared bănuia că, în timp ce călătorea, noul lui amic se îmbrăca la patru ace înaintea fiecărei cine; ar fi făcut-o chiar dacă cina i-ar fi fost servită într-un cort.

– Am auzit ce ai spus, domnule. Dar nu înţeleg la ce te referi. Cine, sau *ce* este acest Gardian?

– Circulă o mulţime de aberaţii, ca să fiu sincer. E vorba de o legendă veche, care are legătură, printre altele, şi cu un jurnal ce intenţionez să-l trimit în Anglia, nepoatei mele. Contele care mi-a vîndut acest jurnal m-a avertizat.

– Înţeleg, spuse Jared, politicos. *Fereşte-te de Gardian.* La asta te referi, nu? Interesant.

– După cum am precizat, jurnalul are legătură doar parţial cu legenda. Aseară însă a avut loc un incident ciudat. Nimeni nu poate fi suficient de vigilent...

– Un incident ciudat?

Wingfield strînse pleoapele.

– Am impresia că, în timpul cinei, mi-a cotrobăit prin cameră cineva de aici, de la han.

Jared se încruntă.

– Azi-dimineaţă, la micul dejun, n-ai suflat o vorbă despre chestia asta.

– Nu eram sigur. Nu mi s-a furat nimic, înţelegi? Dar toată ziua am avut bizara senzaţie că sînt urmărit.

– Neplăcut.

– Într-adevăr. Oricum, incidentul nu are nimic de-a face cu jurnalul. Totuşi, am început să-mi fac unele griji. Nu vreau să-mi pun nepoata în pericol.

Jared sorbi din berea slabă de provenienţă englezească.

– Ce conţine jurnalul pe care vrei să-l trimiţi nepoatei tale?

– Este jurnalul unei doamne, explică Wingfield. Claire Lightbourne. Asta-i tot ce ştiu. Textul este neinteligibil.

– Adică?

– Pare să fie scris într-un melanj de limbi: greacă, latină, engleză. Parcă ar fi un cod inventat de doamna respectivă. Nepoata mea crede că jurnalul Lightbourne conţine cheia necesară descoperirii unei comori fabuloase. Wingfield pufni cu dispreţ.

– Crezi că este o simplă poveste complet neadevărată?

– După părerea mea, şansele de a descoperi o comoară sînt nule. Olympia însă se va distra încercînd să descifreze jurnalul. Îi place să se ocupe de chestii dintr-astea.

– Pare o femeie ciudată.

Wingfield chicoti.

– Este. Dar presupun că nu din vina ei. A fost crescută de o mătuşă destul de excentrică şi de dama ei de companie. Niciodată n-am fost în relaţii foarte bune cu această ramură a familiei mele. Se spune că mătuşa şi dama de companie au hotărît să o educe singure pe Olympia şi i-au umplut capul cu o groază de idei ciudate.

– Ce fel de idei?

– Mulţumită educaţiei primite, Olympiei nu-i pasă deloc de etichetă. Nu mă înţelege greşit. Este o tînără minunată, cu o reputaţie nepătată, dar preocupările fetelor de vîrsta ei o lasă rece... dacă pricepi ce vreau să spun.

– Preocupări cum ar fi...?

– Moda, de exemplu. Nu o interesează vestimentaţia. Pe deasupra, mătuşa aia a ei nu i-a dat niciodată sfaturile de care trebuie să ţină seama orice domnişoară: cum să danseze, cum să flirteze, cum să se facă plăcută unui eventual pretendent. Wingfield clătină din cap, dezaprobator. Foarte ciudată

educaţie, dacă-mi ceri părerea. Ăsta-i motivul principal pentru care nu şi-a găsit încă un soţ, cel puţin aşa cred.

– Ce o interesează pe nepoata ta? Curiozitatea lui Jared fusese stîrnită şi el nu reuşi să şi-o stăpînească.

– Orice are legătură cu obiceiurile şi legendele tărîmurilor străine care i se par fascinante. Depune o activitate intensă la Societatea pentru călătorii şi explorări, deşi n-a trecut niciodată hotarele Dorset-ului.

Jared îl privi lung.

– Dacă nu călătoreşte, ce fel de activitate desfăşoară la societate?

– Încearcă să dea de urma tuturor cărţilor, jurnalelor şi scrisorilor vechi, în care se vorbeşte despre călătorii şi explorări. Studiază ceea ce găseşte şi trage nişte concluzii. În ultimii trei ani a publicat mai multe articole în revista trimestrială a societăţii.

– Serios? Jared devenea din ce în ce mai curios.

– Da. În ochii lui Wingfield apăru o sclipire trecătoare de mîndrie. Articolele se bucură de popularitate, deoarece conţin tot felul de informaţii instructive despre tradiţiile şi deprinderile străinilor.

– Cum a aflat de existenţa jurnalului Lightbourne?

Wingfield ridică din umeri.

– Prin intermediul unor scrisori, peste care a dat pe parcursul cercetărilor. A pierdut aproape un an, dar, pînă la urmă, l-a localizat. Se afla într-un orăşel de aici, de pe coasta Franţei. Iniţial, a aparţinut unei biblioteci mari, care a fost distrusă în timpul războiului.

– Ai venit în Franţa special pentru a-i face rost nepoatei tale de acest jurnal?

– Nu. Orăşelul se afla în drumul meu, spuse Wingfield. Am pornit spre Italia. Se pare că în ultimii cîţiva ani jurnalul a trecut prin mai multe mîini. Bătrînul care mi l-a vîndut avea nevoie de bani şi îşi vindea cărţile. Am fost nevoit să mă tocmesc cu el şi să cumpăr mai multe volume.

– Unde se află jurnalul în acest moment?

– O, la loc sigur! L-am împachetat şi l-am lăsat în grija celor de pe *Sea Flame*, împreună cu celelalte lucruri pe care i le trimit Olympiei.

– Nu ţi-e teamă că la bordul corabiei ar putea păţi ceva?

– Dumnezeule, nu! *Sea Flame* este unul dintre vasele companiei Flamecrest. Are o reputaţie excelentă şi echipaje demne de toată încrederea. Prezintă toate garanţiile. Nu, nu, lucrurile mele sînt pe mîini bune. Pe mare, nu li se poate întîmpla nimic.

– Dar pe drumurile Angliei? De ele nu eşti chiar atît de sigur, nu?

Wingfield făcu o grimasă.

–Acum, cînd ştiu că lucrurile mele vor fi însoţite de tine pînă în Dorset, la Upper Tudway, sînt mult mai liniştit.

–Mulţumesc pentru încrederea pe care mi-o acorzi.

– Ţi-o acord, domnule. Nepoata mea va fi cît se poate de fericită cînd va vedea jurnalul.

Jared îşi zise că Olympia Wingfield era, într-adevăr, o fiinţă deosebit de ciudată, dar el era obişnuit cu asemenea fiinţe. În definitiv, crescuse în mijlocul unei familii de excentrici.

Wingfield se rezemă de peretele separeului şi se uită în jur. Privirile i se opriră asupra unui bărbat robust, care şedea la masa alăturată. Remarcă o cicatrice şi faptul că era înarmat cu un cuţit. Figura primitivă alunga eventualii comeseni. Era genul tipic de client al cîrciumilor din porturi.

– Al naibii de duri tipi, nu? spuse Wingfield pe un ton care spunea că nu se simte la largul lui.

– Jumătate din bărbaţii care se află aici nu arată mult mai civilizaţi decît nişte piraţi, zise Jared. Sînt soldaţi rămaşi pe drumuri după înfrîngerea lui Napoleon. Marinari care aşteaptă să se urce la bordul unui vas. Oameni care caută o femeiuşcă dispusă să-i accepte, sau un motiv de bătaie.

Lepădăturile obişnuite care îşi pierd vremea prin porturi.

– Dar cealaltă jumătate?

Pe faţa lui Jared apăru un zîmbet fugar.

– Ceilalţi, probabil că sînt piraţi în toată regula.

– Nu m-aş mira. Spuneai că ai călătorit foarte mult, domnule. Trebuie să fi trecut printr-o mulţime de locuri de genul acesta. Presupun că ai învăţat să te descurci.

– După cum vezi, am reuşit să supravieţuiesc.

Wingfield se uită cu subînţeles la bucata de catifea neagră care acoperea ochiul lui Jared.

– Însă n-ai scăpat chiar nevătămat, după cum observ.

– E adevărat, zise Jared schiţînd o strîmbătură. Era conştient că, în general, oamenii nu considerau că are un aspect prea liniştitor. Emoţia nu se datora doar peticului de catifea neagră. Chiar şi atunci cînd se îmbrăca în haine mai elegante, membrii familiei îi spuneau că arată ca un pirat. Marele lor regret era că nu se comporta ca atare şi că se ocupa de afaceri. Înşelase speranţele tatălui său care îşi dorise un fiu îndrăzneţ, entuziast, cu sînge fierbinte, capabil să ducă mai departe tradiţiile familiei.

Iniţial, Wingfield îl tratase cu precauţie. Jared era conştient că nu aspectul lui, ci calmul şi limbajul elevat îl convinseseră pînă la urmă pe bărbatul mai vîrstnic că are de-a face cu un gentleman, care îi poate fi amic.

– Cum ţi-ai pierdut ochiul, dacă nu te deranjează întrebarea mea?

– Este o poveste lungă, spuse Jared. Şi cam dureroasă. Prefer să nu vorbesc despre ea.

– Desigur, desigur. Wingfield roşi. Scuză-mi impertinenţa.

– Nu-ţi face probleme. Sînt obişnuit să stîrnesc curiozitatea oamenilor.

– Mda... Ei bine, trebuie să-ţi spun că mîine dimineaţă, cînd îl voi vedea pe *Sea Flame* pornind în larg, mi se va lua o

piatră de pe inimă. Mă linişteşte gîndul că te vei afla la bord şi că îmi vei duce lucrurile pînă în Upper Tudway. Îţi mulţumesc încă o dată pentru bunăvoinţa de care ai dat dovadă asumîndu-ţi această sarcină.

– Dacă tot mă întorc în Dorset, mă bucur că-ţi pot fi de folos.

– Trebuie să recunosc că m-ai scăpat de nişte cheltuieli suplimentare, i se destăinui Wingfield. Nu mai sînt obligat să apelez, ca de obicei, la firma din Weymouth, care s-ar fi ocupat de transportul bunurilor pînă la Olympia. Serviciile lor sînt foarte scumpe.

– Niciodată nu scapi ieftin cînd vrei să importi ceva.

– Adevărat. Din păcate, Olympia n-a reuşit să valorifice aşa cum trebuie mărfurile din ultimele două transporturi. Sumele obţinute nu s-au ridicat la nivelul aşteptărilor mele. Cred că amîndoi am duce-o mai bine dacă am renunţa la acest gen de afaceri.

– Piaţa importurilor este imprevizibilă, spuse Jared. Nepoata ta se pricepe la afaceri?

– O, Doamne, nu! Olympia nu are cap de afaceristă. Este isteaţă foc, dar n-o interesează problemele financiare. Mi-e teamă că a moştenit caracteristicile familiei mele. Doreşte din tot sufletul să călătorească, la fel ca mine, dar n-are posibilitatea să o facă.

– O femeie care călătoreşte singură întîmpină mari dificultăţi, admise Jared.

– Nu dificultăţile o sperie. Nu este genul tipic de domnişoară englezoaică. Are douăzeci şi cinci de ani şi obişnuieşte să facă ce-o taie capul. Nici nu vreau să mă gîndesc de ce-ar fi fost în stare dacă veniturile i-ar fi permis să-şi pună ideile în aplicare. Şi, mai ales, dacă n-ar fi avut în circă trei nepoţi groaznic de zburdalnici.

– Îşi creşte nepoţii?

– Așa îi numește: nepoți. Adevărul este că există niște relații de rudenie, dar ceva mai îndepărtate. Băieții sînt fiii unui văr. Vărul și soția lui au murit într-un accident de trăsură, cu doi ani în urmă.

– Și cum au ajuns copiii în grija nepoatei tale?

– Habar n-am cum se fac chestiile astea, domnule. După moartea părinților, băieții au trecut de la o rudă la alta, pînă cînd, în final, adică acum șase luni, au aterizat în fața ușii Olympiei, care i-a luat în îngrijire.

– Dificilă sarcină pentru o tînără necăsătorită.

– În special pentru una care nu se gîndește decît la tărîmuri îndepărtate și legende vechi. Wingfield se încruntă, gînditor. Băieții ăia cresc ca niște sălbăticiuni. Au făcut praf trei preceptori la rînd. Sînt niște puști drăguți, dar se țin doar de năzbîtii. În casa lor este un talmeș-balmeș permanent.

– Înțeleg. Jared crescuse și el într-o casă asemănătoare, dar nu căutase niciodată să trăiască noi experiențe. Preferase existența calmă, ordonată.

– Evident, eu încerc s-o ajut pe Olympia. Ori de cîte ori mă aflu în Anglia, fac tot ce pot pentru ea.

Dar nu stai în Anglia suficient timp. Nu ai cum să-i ții sub control pe cei trei băieți, nu? gîndi Jared.

– În afară de jurnalul Lightbourne, ce-i mai trimiți nepoatei tale?

Wingfield sorbi ultima picătură de bere.

– Haine, condimente, cîteva bijuterii fără valoare. Și cărțile, evident.

– Ea se va ocupa de vînzarea lor în Londra?

– Cărțile sînt pentru biblioteca ei. Restul, însă, da, ia drumul Londrei. O parte din banii cîștigați vor fi folosiți în gospodăria ei. Cu cealaltă parte, îmi va finanța călătoriile. Sistemul acesta s-a dovedit avantajos pentru amîndoi, deși, după cum ți-am spus, am duce-o mai bine dacă am renunța la el.

– Este dificil să faci afaceri bune dacă nu-ți ții cu atenție contabilitatea, observă Jared pe un ton sec.

Își aminti brusc de problemele apărute în ultimele șase luni în propriile-i registre contabile. Avea intenția să cerceteze cu mai multă atenție această problemă. Era deja clar că din imensul imperiu financiar Flamecrest se furase o mare sumă, care se ridica la mai multe mii de lire sterline. Jared nu suporta ideea că fusese înșelat. Nu-i plăcea să-l ia cineva de prost. Dar, pe moment, trebuia să se concentreze asupra jurnalului.

– Corect, domnule. Este necesar să dai atenție contabilității, însă pe Olympia și pe mine ne plictisesc de moarte aceste aspecte. Cu toate acestea, am scos-o pînă acum la capăt. Wingfield își strînse pleoapele și îl privi țintă pe Jared. Ascultă, ești sigur că nu te deranjează serviciul pe care ți le-am cerut?

– Absolut deloc. Jared se uită spre fereastră. Lîngă cheiul cufundat în întuneric, se deslușa silueta negricioasă a corabiei *Sea Flame*, care aștepta începerea mareei de dimineață.

– Îți apreciez bunăvoința, domnule. Mare noroc să dau tocmai aici, în această zonă a Franței, peste un astfel de gentleman și pe deasupra să te întorci în Anglia chiar cu *Sea Flame*.

Jared schiță un surîs discret.

– Da, mare noroc, spuse, întrebîndu-se ce reacție ar fi avut Wingfield dacă ar fi aflat că el nu era doar proprietarul corabiei *Sea Flame*, ci a întregii flote Flamecrest.

– Mă simt mult mai bine știind că vei avea grijă ca mărfurile și jurnalul să ajungă cu bine la nepoata mea. Îmi pot continua liniștit călătoria.

– Parcă ai zis că te îndrepți spre Italia, nu?

– Apoi spre India. Ochii lui Wingfield căpătară expresia entuziastă a oricărui călător pasionat. Întotdeauna mi-am dorit să văd India.

– Îți urez călătorie plăcută, spuse Jared.

– La fel, domnule. Și încă o dată, mulțumesc.

– Plăcerea-i de partea mea.

Jared își scoase ceasul și după ce îl consultă spuse:

– Acum, te rog să mă scuzi, și se ridică în picioare.

– Te culci?

– Nu încă. Înainte de a urca în cameră, voi face o plimbare pe chei, ca să-mi limpezesc mintea.

– Ai grijă să nu te urmărească cineva, îl avertiză Wingfield cu voce joasă. Este bine să-ți păzești spatele. Nu prea-mi place adunătura de aici, ca să nu mai vorbesc de răufăcătorii care bîntuie pe afară la ora asta.

– Nu-ți face griji pentru mine, domnule. Jared înclină capul, salutîndu-și politicos tovarășul, se întoarse și se îndreptă spre ușă.

Cîțiva dintre bărbații care șușoteau stînd aplecați deasupra halbelor cu bere îi studiară cu ochi cunoscători cizmele scumpe. De la ele, privirile li se ridicară spre cuțitul pe care îl avea prins la șold, apoi mai sus, spre peticul negru care îi acoperea ochiul.

Nimeni nu se ridică pentru a-l urmări pe Jared.

Briza mării îi răsfiră părul lung, imediat ce se cufundă în întunericul de afară. Spre deosebire de Wingfield, Jared era îmbrăcat în haine potrivite climatului cald. Detesta eșarfele și cravatele. Gulerul cămășii fine din bumbac îi era desfăcut și mînecile ridicate.

Jared privi de-a lungul cheiului din piatră. Mintea, concentrată la afacerea în curs de derulare, nu-i afecta atenția. Un om care și-a pierdut un ochi avea motive să aibă grijă de celălalt.

În depărtare, la capătul opus al cheiului, văzu un semnal făcut cu o lanternă. Din întuneric se desprinseră siluetele a doi bărbați. Amîndoi erau masivi. Aproape la fel de înalți și de lați

în spate ca Jared. Fețele lor dure, cioplite parcă în piatră, erau încadrate de favoriți argintii și ciufuri bogate de păr alb. Pășeau vioi, deși amîndoi depășiseră vîrsta de șaizeci de ani. *Doi aventurieri îmbătrîniți*, gîndi Jared cu o oarecare afecțiune.

Bărbatul care mergea ceva mai în față îl salută pe Jared zîmbind. În razele lunii, ochii bătrînului păreau complet decolorați, dar Jared era familiarizat cu această neobișnuită nuanță cenușie. O vedea în fiecare dimineață în oglindă, atunci cînd se bărbierea.

– Bună seara, domnule, îi spuse el politicos tatălui său. Apoi îl salută printr-o înclinare de cap pe celălalt bărbat. Unchiule Thaddeus... Superbă noapte, nu-i așa?

– Era timpul să-ți faci apariția. Magnus, conte de Flamecrest, se încruntă. Începusem să cred că noul tău amic o să te țină de vorbă toată noaptea.

– Wingfield adoră conversația.

Thaddeus ridică lanterna.

– Ia zi, flăcăule, ce-ai aflat?

Jared avea treizeci și patru de ani. Trecuse multă vreme de cînd nu se mai considera „flăcău". Mai mult decît atît, se simțea mult mai vîrstnic decît oricare alt membru al familiei sale. Cu toate acestea, nu era cazul să-l corecteze pe Thaddeus.

– Wingfield crede că a descoperit jurnalul lui Claire Lightbourne, spuse el calm.

– *Al naibii să fiu*. Fața lui Magnus exprimă o vizibilă satisfacție. Deci este adevărat. Jurnalul a fost, în sfîrșit, descoperit. Auzi, după atîția ani de căutări!

– Fir-ar al naibii, exclamă Thaddeus. Cum dracu' a ajuns Wingfield primul la el?

– Cred că a fost localizat de nepoata lui, spuse Jared, aici, în Franța. Verii mei și-au pierdut vremea de pomană căutîndu-l în Spania.

– Haide, Jared, spuse Magnus împăciuitor. Charles și

William au avut toate motivele să creadă că jurnalul a fost dus acolo în timpul războiului. Tinerii tăi veri te-au cam supărat pentru că s-au lăsat prinşi de afurisiţii ăia de bandiţi.

– S-au lansat într-o aventură stupidă, spuse Jared, morocănos. Am pierdut aproape două mii de lire ca să-i răscumpăr. Ca să nu mai pomenesc de timpul pierdut şi de energia consumată, pe care aş fi putut să le utilizez ocupîndu-mă de afacerile mele.

– La naiba, fiule, se răsti Magnus. Numai la asta te gîndeşti? Numai la afacerile tale? Pentru numele lui Dumnezeu, prin vene îţi curge sînge de aventurier, dar ai inimă şi suflet de neguţător.

– Sînt conştient că te dezamăgesc, domnule. Pe dumneata şi pe toţi membrii familiei noastre. Jared se sprijini de parapetul din piatră care mărginea cheiul. Am mai discutat de cîteva ori. Nu-i cazul s-o facem şi în seara asta.

– Are dreptate, Magnus, interveni Thaddeus. Avem de rezolvat probleme mult mai importante. Jurnalul se află, practic, în mîinile noastre. După părerea mea, trebuie doar să ni le întindem şi să-l luăm.

Jared ridică o sprînceană.

– Care dintre voi a încercat aseară să şi le întindă? Wingfield susţine că cineva i-a cotrobăit prin cameră.

– A meritat să facem o încercare, recunoscu Thaddeus, fără pic de jenă.

Magnus îl aprobă printr-o înclinare a capului.

– Ne-am uitat prin jur. Atîta tot.

Jared se stăpîni să nu înjure.

– Jurnalul se află pe *Sea Flame* încă de ieri după-amiază. Ca să ajungem la el ar trebui să descărcăm toată încărcătura afurisitei ăleia de corăbii.

– Păcat, mormăi Thaddeus, dezolat.

– În orice caz, continuă Jared, jurnalul îi aparţine domnişoarei Olympia Wingfield, de la Meadow Stream

Cottage, Dorset. Ea l-a cumpărat, ea a plătit.

– Aş! Jurnalul este al nostru, protestă Magnus. Este o moştenire de familie. Tipa nu are nici un drept asupra lui.

– Se pare că uiţi un amănunt: chiar dacă punem mîna pe el, este puţin probabil să-l putem descifra. În schimb... Jared făcu o pauză suficient de lungă pentru a capta atenţia tatălui şi a unchiului său.

– În schimb...? îl îndemnă Magnus nerăbdător.

– Artemis Wingfield este convins că nepoata lui va găsi codul în care este scris jurnalul, spuse Jared. Se pare că domnişoara Wingfield excelează în probleme de acest gen.

Thaddeus se entuziasmă imediat.

– Ia ascultă, flăcăule. Înseamnă că planul este cît se poate de clar. Trebuie să mergi pe urmele jurnalului, pînă la destinaţie, apoi să intri în graţiile domnişoarei Wingfield şi s-o determini să-şi destăinuiască tot ce află.

– Excelentă idee, zise Magnus. Farmec-o, fiule. Sedu-o. Cînd vei putea s-o modelezi ca pe o cocă, determin-o să ne transmită toate informaţiile pe care le obţine din jurnal. Abia după aceea i-l vom sufla de sub nas.

Jared oftă. Era dificil să fii singura fiinţă sensibilă şi sănătoasă la minte într-o familie de excentrici.

De trei generaţii, jurnalul Lightbourne îi preocupa pe bărbaţii familiei Flamecrest, cu excepţia lui Jared. Tatăl, unchiul şi verii lui plecaseră în căutarea acestuia. La fel ca bunicul şi fraţii acestuia. Presupusa comoară domina cu o forţă incredibilă preocupările acestui mare clan întemeiat de un aventurier autentic.

Dar totul trebuia să aibă o limită. Cu cîteva săptămîni în urmă, verii săi erau cît pe ce să fie ucişi din cauza jurnalului. Jared hotărîse că a sosit vremea să pună capăt acestei isterii o dată pentru totdeauna. Din păcate, n-o putea face decît recuperînd jurnalul, pentru a vedea dacă acesta conţine, într-adevăr, secretul comorii dispărute.

Nimeni nu protestase atunci cînd anunțase că a venit rîndul lui să plece după misteriosul tezaur care dispăruse în urmă cu aproape o sută de ani. De fapt, toată lumea – și, în special, tatăl lui – fusese peste măsură de încîntată să constate că Jared manifestă interes față de problema care îi preocupa.

Jared știa că familia îl aprecia pentru talentul său de afacerist. În același timp, era conștient că nu reprezenta prea mult într-o familie faimoasă pentru bărbații ei curajoși și pasionați.

Rudele îl considerau deprimant de moale. Susțineau că-i lipsește „focul Flamecrest". La rîndul lui, Jared aprecia că le lipsește autocontrolul și capacitatea de a raționa. Remarcase graba cu care veneau la el atunci cînd aveau o problemă sau rămîneau fără bani.

Jared soluționa toate problemele clanului Flamecrest, inclusiv amănuntele „plictisitoare" care condiționau desfășurarea normală a vieții de familie. Și făcea asta de la vîrsta de nouăsprezece ani. Toți membrii familiei erau de acord că se pricepea mai bine decît ei la asta.

Uneori, cînd rămînea treaz pînă la ore tîrzii din noapte pentru a-și pune la punct agenda de lucru, se întreba în treacăt dacă îi va sări și lui cineva în ajutor, cînd va avea nevoie.

– Vorbiți de farmece și seducție, spuse Jared, însă, eu nu am moștenit talentele Flamecrest, așa că nu pot nici să farmec, nici să seduc.

– Aș! Magnus făcu o mișcare amplă cu brațul, dîndu-i astfel de înțeles că refuză să-i accepte ideea. Problema constă în faptul că n-ai fost niciodată tentat să încerci.

Fața lui Thaddeus exprima îngrijorare.

– Haide, Magnus! Eu n-aș merge chiar atît de departe. Cum poți să afirmi că nu a încercat niciodată? Gîndește-te la situația aceea nefericită, de acum trei ani, cînd flăcăul nostru s-a străduit să-și facă rost de o soție.

Jared se uită la unchiul său.

– Cred că putem renunța la discuția asta. Nu am intenția s-o seduc pe domnișoara Wingfield doar pentru a-mi dezvălui secretul jurnalului. Și nici pe altcineva.

Thaddeus se încruntă.

– Atunci, flăcăule, cum îl vom scoate de la ca?

– Cumpăr informațiile, spuse Jared.

– *Le cumperi!* Magnus părea șocat. Crezi că un secret ca acesta poate fi obținut cu ajutorul banilor?

– Experiența îmi spune că se poate cumpăra practic orice. O abordare directă și o ofertă corespunzătoare face minuni în cele mai dificile situații.

– Flăcăule, flăcăule, ce ne facem cu tine? gemu Thaddeus.

– Îmi dați mînă liberă să mă ocup de problema asta. Hai să ne înțelegem. Eu voi merge după jurnal, iar voi îmi promiteți că nu veți uita de învoială.

– Care învoială? întrebă Magnus nedumerit.

Jared strînse din dinți.

– Cît timp mă ocup de această problemă, nu vă băgați în afacerile Flamecrest-ului.

– Fir-ar al naibii, fiule, dar eu și Thaddeus conducem afacerile familiei încă dinainte de a te naște.

– Da, domnule, știu. Amîndoi sînteți de vină că s-au dus de rîpă.

Magnus se încruntă revoltat.

– Nu-i vina noastră că am trecut prin vremuri grele. În anii aceia, afacerile nu mergeau.

Jared consideră că e mai înțelept să nu insiste asupra acestui subiect. Toți știau că lipsa flerului de care dădea dovadă contele, combinată cu nepriceperea fratelui său, contribuiseră la distrugerea averii familiei Flamecrest.

Jared luase în mînă frîiele, la vîrsta de nouăsprezece ani – exact la timp pentru a salva ultimul vas hodorogit pe care îl

mai poseda familia. Amanetase colierul mamei sale pentru a completa suma necesară ca să-l păstreze. Nici unul dintre membrii familiei nu-l iertase pentru lipsa de sentimentalism de care dăduse dovadă. Nici măcar mama lui. Abordase subiectul chiar pe patul de moarte, cu doi ani în urmă. Jared fusese însă prea îndurerat pentru a-i aminti că se bucurase din plin, la fel ca toți ceilalți membri ai clanului, de rodul eforturilor sale, adică de noua avere Flamecrest.

Jared reconstruise imperiul Flamecrest pornind de la acel unic vas. Spera din tot sufletul că, în momentul întoarcerii din nebuneasca lui călătorie, nu va fi nevoit să-o ia de la capăt.

– Nu-mi vine să cred, în sfîrșit, comoara familiei Flamecrest aproape că se află în mîinile noastre. Thaddeus strînse degetele, ridicînd triumfător pumnul.

– Posedăm deja o avere, îi atrase atenția Jared. Nu avem nevoie de comoara aceea furată, pe care căpitanul Jack și partenerul său, Edward Yorke, au îngropat-o pe insula aia blestemată, cu aproape o sută de ani în urmă.

– N-a fost furată, tună Magnus.

– Amintește-ți, domnule, că atunci cînd a trăit în Indiile de Vest, străbunicul a fost pirat. Sprîncenele lui Jared se ridicară. Este puțin probabil ca el și Yorke să fi ajuns în posesia comorii într-un mod onorabil.

– Căpitanul Jack nu a fost pirat, protestă Thaddeus cu vehemență. A fost un englez loial, plecat pe mare în misiune. Pentru numele lui Dumnezeu, comoara este o pradă de război, luată legal de pe un vas spaniol!

– Ar fi interesant să auzim și versiunea spaniolă a acestei povești, remarcă Jared.

– Aș! Magnus îl fulgeră cu privirile. Ei sînt de vină pentru situația creată. Dacă afurisiții ăia de spanioli nu i-ar fi urmărit, căpitanul Jack și Yorke n-ar fi fost obligați să o îngroape pe insula aia nenorocită, iar noi n-am mai fi acum, aici, bătîndu-ne capul cum s-o recuperăm.

– Da, domnule, spuse Jared, obosit. Auzise toate astea de nenumărate ori și de fiecare dată îl plictisiseră.

– Singurul *pirat* adevărat a fost Edward Yorke, continuă Magnus. Mincinosul, escrocul, criminalul ăla, care l-a turnat spaniolilor pe străbunicul tău. Căpitanul Jack a reușit să scape de cursa care i-a fost întinsă doar cu ajutorul lui Dumnezeu.

– Chestiile astea s-au petrecut cu aproape o sută de ani în urmă. Nu putem fi siguri că Yorke l-a trădat pe căpitanul Jack, spuse Jared, calm. Și, oricum, nu prea mai contează ce s-a întîmplat.

– Ba contează, se răsti Magnus. Ești descendentul unei familii care are cu ce să se mîndrească, băiete. Este datoria ta să găsești comoara dispărută. Comoara aceea ne aparține. Avem toate drepturile s-o revendicăm.

– În definitiv, spuse Thaddeus grav, tu ești noul Gardian, fiule.

– La naiba, bombăni Jared. Știi foarte bine că astea-s niște prostii.

– Nu-s prostii, insistă Thaddeus. Ai cîștigat dreptul de a purta acest titlu cu mulți ani în urmă, în noaptea în care te-ai folosit de stiletul căpitanului Jack pentru a-ți scăpa verii de contrabandistul ăla. Ai uitat?

– Este cam greu să uit acel incident care m-a costat un ochi, domnule, mormăi Jared. Nu intenționa să provoace o ceartă din cauza acestei legende idioate a familiei lor. Îi ajungeau problemele create de comoară.

– Trebuie să ții cont de faptul că ești noul Gardian, spuse Magnus, cu un aer solemn. Ai însîngerat stiletul. Mai mult decît atît, ești imaginea fidelă a căpitanului Jack. Arăți exact cum arăta el în tinerețe.

– Destul. Jared își scoase ceasul din buzunar și îl apropie de lumină, pentru a-i putea vedea cadranul. Este tîrziu. Mîine trebuie să mă trezesc devreme.

– Du-te naibii cu ceasul tău afurisit, cu tot, bodogăni Thaddeus. Pun pariu că îți notezi în agendă și întîlnirea pe care ai avut-o cu noi.

– Evident, îl asigură Jared cu răceală. Depind de agenda aia.

Ceasul și agenda erau lucrurile pe care le prețuia cel mai mult, își zise Jared. Trecuseră destui ani de cînd aceștia îl ajutaseră să stabilească ordinea într-o lume care se dovedea adesea haotică din cauza sucitei, imprevizibilei lui familii.

– Nu-mi vine să cred. Magnus clătină capul, deprimat. Noi discutăm despre descoperirea unei imense comori și tu îți consulți ceasul și agenda, ca un obtuz om de afaceri.

– Sînt un obtuz om de afaceri, domnule, spuse Jared.

– Iată un motiv suficient de bun pentru ca un tată să înceapă să plîngă, bombăni Magnus.

– Încearcă să demonstrezi că nu-ți lipsește complet „spiritul Flamecrest“, flăcăule, îl rugă Thaddeus.

– Sîntem pe cale să ne recuperăm moștenirea pierdută, fiule. Magnus se agăță de marginea parapetului din piatră și privi marea întunecată, de parcă ar fi putut întrezări ceva dincolo de linia orizontului. O simt în oase. Comoara Flamecrest se află, în sfîrșit, la îndemîna noastră. Ție îți revine cinstea de a o reda familiei.

– Te asigur, domnule, spuse Jared politicos, că entuziasmul pe care mi-l provoacă această perspectivă nu are limite.

1

Mai am o carte care vi s-ar putea părea interesantă, domnule Draycott. Olympia Wingfield puse cu grijă piciorul pe instabila scăriță portabilă, apoi își sprijini vîrful celuilalt de marginea unui raft și se întinse să ia un volum care se afla pe ultimul raft al bibliotecii. Și aceasta conține informații fascinante despre legenda Insulei de Aur. Și cred că ar mai fi una pe care ar trebui s-o consultați...

– Aveți grijă, vă implor, domnișoară Wingfield. Reginald Draycott prinse scărița, pentru a-i frîna balansul. Cînd își ridică privirile spre Olympia, o văzu întinzîndu-se să mai ia o carte. Dacă nu sînteți atentă, veți cădea sigur.

– Prostii. Vă asigur că m-am deprins cu acrobațiile astea. Haideți să revenim la subiect. Pentru ultimul articol pe care l-am publicat în revista trimestrială a Societății pentru călătorii și explorări, m-am folosit de această lucrare. Mi-a fost extrem de utilă, deoarece conține note despre obiceiurile ieșite din comun ale locuitorilor anumitor insule din Mările Sudului.

– Sînteți deosebit de amabilă, domnișoară Wingfield, dar poziția în care stați pe scară a început să mă îngrijoreze.

– Nu vă agitați, domnule, zise cu un zîmbet liniștitor; Olympia observă că fața lui Draycott căpătase o expresie ciudată. Ochii lui spălăciți, cam miopi, deveniseră tulburi, gura îi era deschisă, iar buzele îi atîrnau moi.

– Vă simţiţi rău, domnule Draycott?

– Nu, nu, deloc, draga mea. Draycott îşi linse buzele, cu privirile aţintite prosteşte la ea.

– Sînteţi sigur? Arătaţi de parcă v-ar fi greaţă. Vă pot da cărţile altă dată.

– Nici nu vreau să aud de aşa ceva. Nu suport să mai aştept o zi. Îţi jur, mă simt foarte bine. Mi-ai stîrnit curiozitatea, draga mea. Mă interesează orice informaţie despre legenda Insulei de Aur, oricît de nesemnificativă ar fi. N-aş putea pleca de aici fără să mai iau nişte materiale de studiu.

– Bine, atunci. Dacă sînteţi atît de sigur... Deci în acest volum sînt descrise cîteva obiceiuri fascinante practicate pe legendara Insulă de Aur. Eu am fost întotdeauna captivată de datinile locuitorilor de pe alte tărîmuri.

– Serios?

– O, da. Sînt o femeie emancipată şi consider subiectele de acest gen stimulative. Deosebit de interesante mi se par, în special, ritualurile practicate de locuitorii Insulei de Aur în noaptea nunţii. Olympia dădu cîteva foi ale vechii cărţi, apoi riscă să se mai uite o dată în jos, la faţa lui Draycott.

În mod categoric, ceva este în neregulă, îşi zise ea. Expresia lui Draycott o făcu să nu se mai simtă la largul ei. Privirile lui nu se ridicau la nivelul ochilor ei, ci păreau a rămîne aţintite ceva mai jos.

– Ritualurile practicate în noaptea nunţii, aţi spus, domnişoară Wingfield?

– Da. Au nişte obiceiuri deosebite. Olympia se încruntă, încercînd să se concentreze. Se pare că mirele trebuie să-i dăruiască miresei un obiect mare din aur, în formă de falus.

– Falus aţi spus, domnişoară Wingfield? Draycott vorbise de parcă cineva ar fi încercat să-l strangul eze.

Acela fu momentul în care Olympia îşi dădu seama, în sfîrşit, că, stînd la baza scăriţei, Draycott avea o perspectivă excelentă asupra picioarelor ei.

– Dumnezeule! Pierzîndu-şi echilibrul, ea se agăţă de ultima treaptă a scăriţei. Una dintre cărţile pe care le ţinuse pînă atunci îi căzu pe covor.

– S-a întîmplat ceva, draga mea? întrebă repede Draycott.

Ruşinată că-şi expusese într-o măsură mult prea mare picioarele privirilor lui îndrăzneţe, Olympia simţi că începe să transpire.

– Nimic, domnule Draycott. Am găsit volumele pe care le-am căutat. Acum vreau să cobor. Vă puteţi da la o parte.

– Permiteţi-mi să vă ajut. Mîinile dolofane, ale lui Draycott se strecurară pe sub poalele rochiei de muselină a Olympiei, atingîndu-i uşor ciorapii lungi, în dreptul pulpelor.

– Nu, vă rog... Mă descurc, spuse Olympia cu răsuflarea tăiată. Nu mai trecuse niciodată printr-o astfel de experienţă. Nu i se mai întîmplase să simtă mîinile unui bărbat pipăindu-i picioarele. Contactul cu mîinile lui Draycott îi transmiseră prin tot trupul un semnal de alarmă, sub forma unui fior rece.

Pentru a scăpa de atingerea lui Draycott, Olympia încercă să mai urce o treaptă, însă degetele lui o apucară de o gleznă înainte să se îndepărteze. Încercă să-şi elibereze piciorul, însă nu reuşi nici măcar să şi-l scuture. Jena i se transformă în iritare.

– Dacă vă daţi la o parte din calea mea, domnule Draycott, voi fi capabilă să ajung jos cu bine.

– Nu vă pot lăsa să vă expuneţi unui asemenea risc. Veţi cădea. Degetele lui Draycott alunecară pe picior, în sus, frămîntîndu-i carnea.

– N-am nevoie de nici un ajutor. Olympiei îi mai scăpă din braţe o carte, care căzu pe covor cu o bufnitură. Vă rog, aveţi bunăvoinţa să-mi eliberaţi piciorul.

– Nu încerc decît să te susţin, draga mea.

Olympia se înfurie. Îl cunoştea de ani de zile pe Reginald

Draycott. Nu-i venea să creadă că acesta insistă. Nervoasă, dădu din picior. Călcîiul nimeri exact în umărul lui Draycott.

– Au! Făcînd un pas clătinat înapoi, Draycott îi aruncă Olympiei o privire de om jignit.

Olympia nu-i dădu atenție și, cu mișcări rapide, coborî scărița. Poalele din muselină i se înfoiară. Părul începu să i se desprindă din cocul în care îl strînsese. Boneta din muselină albă îi căzu pe-o ureche.

Cînd vîrful piciorului luă contact cu covorul, mîinile lui Draycott o prinseră de talie, pe la spate.

– Draga mea Olympia, nu-mi mai pot stăpîni sentimentele.

– Destul, domnule Draycott. Lăsînd la o parte bunacuviință, Olympia îl înghionti cu cotul în burtă.

Draycott gemu, dar nu-i dădu drumul. Începu să-i gîfîie în ureche și Olympia îi simți mirosul de ceapă al respirației. Stomacul i se întoarse pe dos.

– Olympia, draga mea, ești o femeie matură, nu o puștoaică abia ieșită de pe băncile școlii. Ai stat toată viața îngropată de vie aici, în Upper Tudway. N-ai avut niciodată șansa să cunoști bucuriile pasiunii. A venit vremea să începi să *trăiești*.

– Am impresia c-o să vomit pe cizmele dumitale, domnule Draycott.

– Nu fi ridicolă. Fără îndoială, ești un pic cam nervoasă pentru că nu cunoști plăcerile trupești. Nu-ți fie teamă, te voi învăța tot ce trebuie.

– Dați-mi drumul, domnule Draycott. Aruncînd din mînă ultima carte, Olympia îi prinse degetele și încercă să i le desprindă de talia ei.

– Ești o femeie minunată, care n-a cunoscut niciodată gustul *l'amour*-ului. Sînt convins că nu-ți poți refuza plăcerea de a trece printr-o perfectă experiență de dragoste.

– Domnule Draycott, dacă nu-mi dați imediat drumul, jip...

– Nu-i nimeni acasă, draga mea. Apucînd-o de încheietura mîinii, Draycott o trase spre sofa. Nepoții tăi au plecat.

– Sînt sigură că doamna Bird trebuie să fie prin preajmă.

– Menajera ta a ieșit în grădină. Draycott începu s-o împungă încet cu vîrful nasului în gît. Nu-ți fie teamă, dragostea mea, sîntem singuri-singurei.

– *Domnule Draycott!* Trebuie să vă stăpîniți, domnule.

– Spune-mi Reggie, draga mea.

Înnebunită, Olympia apucă statueta din argint de pe birou, reprezentînd un cal troian, dar nu-și nimeri ținta. Totuși, spre mirarea ei, Draycott scoase un icnet speriat și îi dădu drumul.

– Fir-ar să fie, bîigui el surprins.

Olympia își pierdu echilibrul și se împiedică. Se agăță de marginea biroului și îl auzi pe Draycott scoțînd încă un icnet scurt, din spatele ei.

– Cine dracu' mai ești și tu? întrebă el cu voce revoltată.

Urmă un sunet scîrbos, de carne lovită, apoi o bufnitură neașteptată.

Cu boneta atîrnîndu-i peste ureche, Olympia se întoarse și-l văzu pe Draycott zăcînd pe podea, ca o grămadă diformă de carne.

Avînd ciudata presimțire că va fi pusă în fața inevitabilului, Olympia își mută privirile spre perechea de cizme negre care erau plantate în covor, lîngă Draycott. Apoi, încet, încet și le ridică.

Se trezi zgîindu-se la fața unui bărbat care părea a aparține universului fantastic al unei legende legate de comori îngropate și insule misterioase din mări necunoscute. Aspectul acestuia inspira venerație și teamă datorită părului lung, ciufulit de vînt, al peticului din catifea care îi acoperea ochiul, dar și al

stiletului care îi atîrna pe lîngă coapsă.

Olympia nu mai întîlnise un bărbat care să dea senzația că este atît de puternic. Era înalt, zvelt, cu umeri largi. Degaja forță și grație masculină. Trăsăturile îi păreau cioplite în piatră de mîna îndrăzneață și sigură a unui sculptor care disprețuiește finețea și rafinamentul.

– Sînteți cumva domnișoara Olympia Wingfield? întrebă bărbatul cu voce calmă, de parcă ar fi fost obișnuit să aibă la picioare o persoană leșinată.

– Da. Realizînd că nu scosese decît un sunet gîtuit, Olympia își drese glasul și mai încercă o dată. Da, eu sînt. Dar dumneavoastră cum vă numiți, domnule?

– Chillhurst.

– O! Olympia îl privi nedumerită. Nu mai auzise niciodată acest nume. Îmi pare bine de cunoștință, domnule Chillhurst.

Bărbatul era îmbrăcat într-un costum de călărie cu pantaloni bufanți, care-i veneau destul de bine, însă pînă și Olympia, care trăise toată viața la țară, își dădea seama că genul acesta de vestimentație era tare demodat. Își zise că avea de-a face cu un om cu posibilități materiale modeste, care nu-și putea permite să poarte nici măcar eșarfă. Gulerul cămășii îi era desfăcut și gîtul gol oferea o imagine cam necivilizată, poate chiar primitivă. Olympia putea să-i vadă chiar și o mică parte din piept, de unde se ițeau niște fire negre de păr cîrlionțat...

Își zise că e un om periculos. Periculos și fascinant, în același timp.

Un fior îi străbătu șira spinării. Un fior care nu semăna deloc cu cel care o făcuse să se cutremure în momentul în care Draycott pusese stăpînire pe glezna ei.

– Nu cred că eu cunosc vreo persoană cu numele de Chillhurst, reuși ea să spună pe un ton degajat.

– Am fost trimis de unchiul dumneavoastră, Artemis Wingfield.

– De unchiul Artemis? Brusc, Olympia se simți ușurată. L-ați întîlnit pe drum? Cum o duce?

– Foarte bine, domnișoară Wingfield. L-am cunoscut pe coasta Franței.

– Este minunat. Olympia îi adresă un zîmbet încîntat. Abia aștept să aud ce vești îmi aduceți. Unchiul Artemis a trecut întotdeauna prin aventuri interesante. Vai, cît de mult îl invidiez. Trebuie să cinați cu noi în seara asta, domnule Chillhurst. Vreau să ne spuneți tot ce știți.

– Vă simțiți bine, domnișoară Wingfield?

– Poftiți? Olympia îl privi buimăcită. Evident că mă simt bine. De ce să nu mă simt bine? Sînt sănătoasă tun. Întotdeauna am fost. Oricum, vă mulțumesc pentru întrebare, domnule Chillhurst.

Sprînceana neagră de deasupra ochiului valid al lui Chillhurst se ridică.

– Mă refeream la experiența prin care ați trecut recent, cînd v-ați aflat în mîinile persoanei care zace pe podea.

– O, înțeleg! Brusc, Olympia își aduse aminte de existența lui Draycott. Dumnezeule, era să uit de el. Văzînd că Draycott începe să clipească, se întrebă ce ar trebui să facă. Nu se prea pricepea să iasă din asemenea situații. Mătușa Sophy și mătușa Ida nu-și bătuseră capul s-o deprindă cu asemenea subtilități comportamentale. Se numește Draycott, spuse ea. Ne este vecin. Îl cunosc de ani de zile.

– Este obișnuit să le atace pe doamne în propriile lor case? întrebă Chillhurst pe un ton sec.

– Poftiți? O, nu. Olympia se înroși. Adică, nu cred. După toate aparențele, e leșinat. Credeți că ar trebui să-mi chem

menajera ca să aducă un flacon cu oțet aromatic?

– Nu vă faceți griji. Își va reveni în curînd.

– Da? Nu prea știu care sînt efectele pugilismului. În schimb, nepoții mei sînt mari admiratori ai acestui sport. Olympia îi aruncă musafirului său o privire întrebătoare. Iar dumneavoastră se pare că sînteți un practicant versat. Ați urmat cumva cursurile uneia dintre școlile londoneze?

– Nu.

– Am crezut că da... Ei bine, nu contează. Privirile Olympiei coborîră din nou spre Draycott. A făcut tot ce-a putut ca să devină enervant, sper că i-a prins bine lecția. Dacă va continua să se poarte în felul acesta, nu-i voi mai permite să se folosească de biblioteca mea.

Chillhurst o studie de parcă n-ar fi avut de-a face cu o ființă aflată în toate mințile.

– Domnișoară Wingfield, permiteți-mi să vă atrag atenția că n-ar fi indicat să-i mai dați voie să intre în casa dumneavoastră, indiferent de circumstanțe. Mai mult decît atît, o fată de vîrsta dumneavoastră ar trebui să știe că nu poate primi singură, în bibliotecă, vizita unui bărbat.

– Nu fiți ridicol. Am douăzeci și cinci de ani, domnule. N-am de ce să mă tem de vizitele bărbaților. În plus, sînt o ființă rațională, cu picioarele pe pămînt. Situațiile neobișnuite, șocante, nu mă întorc ușor pe dos.

– Serios, domnișoară Wingfield?

– Evident. Cred că, pur și simplu, sărmanul domn Draycott și-a pierdut pentru o clipă mințile din cauza pasiunii față de legendele antice. Poveștile legate de comori pierdute și alte chestii de genul ăsta au asupra unor indivizi un efect ciudat, le stimulează toate simțurile.

Chillhurst o privi lung.

– Și dumneavoastră vi le stimulează, domnișoară Wingfield?

– Da, sigur. Dîndu-și seama că Draycott începuse să se miște, Olympia nu-și continuă ideea. Uitați-vă, deschide ochii. Credeți că-l va durea capul din cauza loviturii cumplite pe care i-ați dat-o?

– Cu puțin noroc, da, mormăi Chillhurst.

– Fir-ar al dracului, bodogăni Draycott. Ce s-a întîmplat? Pentru o clipă, privirile lui încețoșate se opriră asupra lui Chillhurst. Cine naiba sînteți dumneavoastră?

– Un prieten de familie, zise Chillhurst privind spre cel de pe podea.

– Ce dracu' ați vrut să obțineți atacîndu-mă? întrebă Draycott pe un ton autoritar. Apoi, cu precauție, își pipăi falca. Vă dau pe mîna justiției, pe cuvîntul meu.

– N-o să faceți așa ceva, domnule Draycott, spuse Olympia, categorică. Ați avut o atitudine incalificabilă. Cred că sînteți perfect conștient de asta. Și mai cred că doriți să plecați imediat de aici.

– Înainte de a pleca, vă va cere scuze, domnișoară Wingfield, spuse Chillhurst cu voce calmă.

Olympia îl privi surprinsă.

– Credeți?

– Da.

– La naiba. N-am făcut nici un rău, spuse Draycott pe un ton de om ofensat. N-am încercat decît s-o ajut pe domnișoara Wingfield să coboare de pe scară. Astea-s mulțumirile pe care le primesc?

Chillhurst se aplecă, îl prinse pe Draycott de eșarfa pe care o purta la gît și îl ridică, pe bărbatul încă amețit, în picioare.

– Îți vei cere scuze chiar în momentul ăsta, spuse el, rostind clar și răspicat fiecare cuvînt în parte. Apoi vei pleca.

Draycott clipi de cîteva ori. Privirile lui se opriră asupra ochiului lui Chillhurst, pentru ca o clipă mai tîrziu să se abată speriate în altă direcție.

– Da, sigur. Am făcut o mare greşeală. Îmi pare teribil de rău.

Chillhurst îi dădu drumul fără un avertisment prealabil. Draycott se clătină pe picioare, apoi, grăbit, făcu un pas înapoi, vrînd, parcă, să iasă din raza de acţiune a agresorului său. Cînd se întoarse cu faţa spre Olympia, chipul lui exprima stînjeneală.

– Regret dacă între noi a intervenit vreo neînţelegere, domnişoară Wingfield, spuse el, rigid. N-am avut intenţia să vă ofensez.

– Evident că n-aţi avut o asemenea intenţie. Olympia nu putu să nu observe că, pe lîngă domnul Chillhurst, Draycott părea mic şi neputincios. Nu-i venea să creadă că o speriase cu cîteva minute în urmă. Cred că ar fi bine să dăm uitării acest incident.

Draycott îi aruncă o privire piezişă lui Chillhurst.

– Cum doriţi, spuse, după care îşi potrivi haina şi eşarfa. Acum mă scuzaţi. Trebuie să plec. Nu vă deranjaţi s-o chemaţi pe menajeră. Pot găsi singur ieşirea.

În timp ce Draycott se îndrepta cu paşi grăbiţi spre uşă, în bibliotecă se lăsă tăcerea. După ce acesta se făcu nevăzut, Olympia se uită la Chillhurst. El o studia cu priviri imposibil de interpretat. Nici unul nu scoase o vorbă pînă cînd nu se auzi bufnitura uşii, care se închise în urma lui Draycott.

Olympia zîmbi.

– Vă mulţumesc că m-aţi salvat, domnule Chillhurst. Aţi fost foarte galant. Nu mi s-a mai întîmplat niciodată să fiu salvată. E o experienţă neobişnuită pentru mine.

Chillhurst îşi înclină capul, cu o politeţe ironică.

– Un fleac pentru mine, domnişoară Wingfield. Mă bucur că v-am putut fi de ajutor.

– Mi-aţi fost de mare ajutor, deşi mă îndoiesc că domnul Draycott ar fi încercat mai mult de un sărut.

– Vă îndoiţi?

Olympia se încruntă văzînd cu cît scepticism o privea Chillhurst.

– Credeţi-mă, nu este un mitocan. Îl cunosc de cînd m-am mutat aici, în Upper Tudway. Sînt nevoită însă să recunosc că de vreo şase luni, de cînd i-a murit soţia, a început să se comporte cam ciudat. Olympia făcu o pauză. Brusc i s-a trezit interesul faţă de legendele vechi, care, din întîmplare, mă pasionează şi pe mine.

– Nu ştiu de ce, dar chestia asta nu mi se pare surprinzătoare.

– Care chestie? Vă referiţi la pasiunea mea pentru legende?

– Nu, la interesul brusc pe care a început să-l manifeste Draycott faţă de ele. Chipul lui Chillhurst exprima îngrijorarea. Este clar că vrea să vă seducă, domnişoară Wingfield.

Olympia se cutremură.

– Dumnezeule, doar nu credeţi că scena petrecută aici, în această după-amiază, a fost intenţionat provocată?

– Ba da, bănuiesc că a făcut nişte gesturi premeditate, domnişoară Wingfield.

– Înţeleg. Olympia se gîndi puţin la spusele lui. N-am luat în considerare această posibilitate.

– Aşa se pare. Ar fi bine să nu vă mai întîlniţi cu el între patru ochi.

Olympia îşi flutură mîna cu nepăsare, de parcă i-ar fi fost indiferent dacă se mai întîlneşte cu Draycott sau nu.

– N-are sens să mai discutăm despre această problemă. Este un fapt consumat, care din nefericire m-a făcut să uit complet de bunele maniere. Presupun că v-ar plăcea să beţi un ceai, nu-i aşa? Probabil că aţi făcut o călătorie foarte lungă. Voi chema menajera.

Înainte ca Olympia să poată trage de şnurul clopoţelului pentru a o înştiinţa pe doamna Bird că are nevoie de ea, se auzi bufnetul uşii de la intrare, izbită de perete. Un lătrat puternic

făcu holul să răsune. Prin dreptul bibliotecii trecu un cîine, apoi se auziră bocănind niște cizme și un cor asurzitor de voci tinere.

– Mătușă Olympia? Mătușă Olympia, unde ești?

– Am sosit acasă, mătușă Olympia.

Olympia se uită la Chillhurst.

– Nepoții mei s-au întors de la pescuit. Vor fi nerăbdători să vă cunoască. Îl adoră pe unchiul Artemis. Sînt convinsă că vor dori să audă ce aveți să ne spuneți despre întîlnirea cu el. Ați putea să pomeniți și de talentul de pugilist pe care îl aveți. Nepoții mei vor dori să vă pună o mulțime de întrebări despre acest sport.

Acela fu momentul în care masivul, foarte blănosul cîine de rasă incertă năvăli în bibliotecă. El lătră o singură dată, cît putu de tare, la Chillhurst, apoi se repezi spre Olympia. Era ud fleașcă. Labele lui imense lăsară urme de noroi pe covorul bibliotecii.

– Of, Doamne, Minotaur a scăpat iarăși din lesă! Olympia își îndreptă spatele, luînd o figură autoritară. Jos, Minotaur. Jos, am zis. Fii cățel bun.

Dar Minotaur nu se opri din drum, ci înaintă în salturi, cu limba atîrnînd.

Olympia făcu cîțiva pași grăbiți înapoi, încercînd să se dea la o parte din calea lui.

– Ethan! Hugh! Vă rog, chemați-vă cîinele.

– Aici, Minotaur! strigă Ethan de pe hol. Aici, băiete!

Minotaur nu-i dădu atenție, părînd ferm hotărît s-o salute pe Olympia. Deși părea un monstru, era cît se poate de prietenos, ceea ce o determinase pe Olympia să țină la el. Nepoții îl găsiseră pe stradă. Păcat, însă, că bestia nu era deloc familiarizată cu bunele maniere.

– Stai, băiete, stai, spuse Olympia fără prea multă convingere. Te rog, așază-te. *Te rog.*

Minotaur chelălăi, presimțind că va ieși victorios. Labele

lui murdare se întinseră într-un salt spre imaculata rochie în care era îmbrăcată Olympia.

– Destul, spuse Chillhurst. Niciodată nu mi-a plăcut să am prin preajmă cîini needucați.

Cu coada ochiului, Olympia îl văzu pe Chillhurst făcînd o mișcare. O singură mișcare, parcă de alunecare, care îl aduse lîngă Minotaur. În clipa următoare, animalul fu prins de zgarda din piele și tras cu fermitate în jos, pînă cînd toate cele patru labe ude reintrară în contact cu podeaua.

– Stai jos, îi spuse Chillhurst lui Minotaur. Stai.

Minotaur îl privi, cu o expresie de stupefacție canină. Pentru o clipă, animalul și bărbatul se priviră lung. Apoi, spre marea uimire a Olympiei, Minotaur se așeză ascultător pe labele din spate.

– Fantastic! exclamă Olympia. Cum ați reușit să faceți asta, domnule Chillhurst? Minotaur nu ascultă nici o comandă.

– Nu are nevoie decît de o mînă fermă, care să-l poată ține bine în frîu.

– Mătușă Olympia, ești în bibliotecă? Ethan se năpusti pe ușă, cu fața radioasă. Părul șaten îi era lipit de cap, iar hainele ude și murdare nu se deosebeau de blana cîinelui. Pe aleea de acces a casei noastre se află o trăsură străină. Este enormă. Și pare burdușită cu cufere. A venit unchiul Artemis?

– Nu. Olympia se încruntă văzînd picăturile de apă care se scurgeau din hainele copilului. Tocmai deschise gura ca să-l întrebe de ce înotase îmbrăcat, cînd în încăpere năvăli Hugh, fratele geamăn al lui Ethan, la fel de înnămolit și cu cămașa sfîșiată.

– Mătușă Olympia, avem musafiri? întrebă Hugh entuziasmat. Ochii albaștri îi străluceau de bucurie.

Ambii băieți se opriră brusc cînd îl zăriră pe Chillhurst. Îl priviră lung, lăsînd apa și noroiul să se scurgă pe covor, în jurul picioarelor.

– Cine ești? întrebă Hugh fără ocolișuri.

– Eşti din Londra? interveni Ethan, nerăbdător. Ce ai în trăsură?

– Ce ţi s-a întîmplat la ochi? se interesă Hugh pe un ton imperativ.

– Hugh, Ethan, aţi uitat regulile de bun-simţ? Olympia îi aruncă fiecărui băiat în parte cîte o privire mustrătoare. Nu în felul acesta se salută un musafir. Vă rog, fugiţi sus şi schimbaţi-vă hainele. Amîndoi arătaţi de parcă aţi fi căzut în rîu.

– Ethan m-a împins, aşa că l-am împins şi eu, explică Hugh. Apoi Minotaur a sărit în apă, după noi.

Ethan se revoltă.

– Nu te-am împins în apă.

– Ba da, spuse Hugh.

– Ba nu!

– Ba da!

– Nu mai contează, se grăbi să-i oprească Olympia. Mergeţi sus şi aranjaţi-vă. Cînd veţi coborî, vă voi prezenta domnului Chillhurst.

– Ah, mătuşă Olympia! spuse Ethan pe un ton plîngăreţ, pe care îl „perfecţionase" recent. Nu fi urîcioasă. Zi-ne întîi cine este tipul ăsta.

Olympia se întrebă unde învăţase Ethan să se smiorcăie în halul acela.

– Vă dau toate explicaţiile ceva mai tîrziu. Vă vor interesa foarte mult. Dar sînteţi groaznic de murdari. Mergeţi sus. Ştiţi ce tare se enervează doamna Bird cînd găseşte noroi pe covor.

– Ducă-se naibii, spuse Hugh.

– *Hugh!* exclamă Olympia, consternată.

– Păi, mătuşă Olympia, doamna Bird găseşte întotdeauna un motiv să se plîngă. Doar ştii. Apoi privirile băiatului se întoarseră spre Chillhurst. Eşti pirat?

Chillhurst nu răspunse. Lipsa lui de reacţie se datoră mai mult ca sigur următoarei bubuituri care răsună în hol. Doi prepelicari intrară pe uşă în plină viteză, anunţîndu-şi sosirea prin lătrături vesele. Apoi se repeziră spre capătul opus al bibliotecii spre Minotaur, care continua să stea cuminte la picioarele lui Chillhurst.

– Mătuşă Olympia, ce se întîmplă? Pe alee este o trăsură străină. Cine a venit? Robert, care era cu doi ani mai vîrstnic decît gemenii, îşi făcu apariţia în pragul uşii. Avea părul ceva mai închis la culoare decît fraţii săi, însă ochii îi erau la fel de albaştri. Hainele nu-i erau ude, dar cizmele, faţa şi mîinile îi erau groaznic de murdare.

Sub un braţ, ţinea strîns un zmeu mare. Coada lui lungă, înnămolită, atîrna pe podea. Trei peşti micuţi se bălăbăneau la capătul unei sfori pe care o ţinea în cealaltă mînă. Văzîndu-l pe Chillhurst, se opri brusc.

– Salut, spuse. Cine eşti, domnule? Trăsura de afară este a ta?

Ignorîndu-i pe zvăpăiaţii prepelicari, Chillhurst se uită gînditor la cei trei puşti, care aşteptau să li se dea un răspuns.

– Sînt Chillhurst, spuse în cele din urmă. M-a trimis unchiul vostru.

– Serios? întrebă Hugh. Cum ai ajuns să-l cunoşti pe unchiul Artemis?

– Ni s-au încrucişat drumurile cu puţin timp în urmă, spuse Chillhurst. Aflînd că mă îndrept spre Anglia, m-a rugat să mă opresc aici, în Upper Tudway.

Robert radia de bucurie.

– Asta înseamnă că ne-a trimis nişte cadouri. Sînt în trăsura ta?

– Unchiul Artemis ne trimite întotdeauna cadouri, explică Hugh.

– Aşa-i, se băgă în vorbă şi Ethan. Unde sînt cadourile noastre?

– Ethan! interveni Olympia. Este extrem de nepoliticos să-ţi ceri cadourile, fără să laşi timp musafirului să se refacă după călătoria pe care a făcut-o.

– Nu face nimic, domnişoară Wingfield, spuse Chillhurst cu voce blajină, după care se întoarse spre Ethan. Printre celelalte lucruri, unchiul vostru m-a trimis şi pe mine.

– *Pe tine?* Ethan îl privi nedumerit. De ce te-ar fi trimis pe tine?

– Voi fi noul vostru preceptor, spuse Chillhurst.

În bibliotecă se aşternu liniştea. Toţi erau uluiţi. Olympia urmări cum expresiile feţelor celor trei nepoţi trec de la nerăbdare la groază. Băieţii se holbau şocaţi la Chillhurst.

– Fir-ar al dracului, bombăni Hugh.

– Nu vrem alt preceptor. Ethan strîmbă din nas. Ultimul a fost îngrozitor de plicticos. Vorbea numai în latină şi greacă. Şi avea o voce groaznic de monotonă.

– N-avem nevoie de preceptor, îl asigură Hugh pe Chillhurst. N-am dreptate, Robert?

– Ai, se grăbi Robert să-l aprobe. Mătuşa Olympia ne poate învăţa tot ce trebuie să ştim. Spune-i că nu vrem preceptor, mătuşă Olympia.

– Nu înţeleg, domnule Chillhurst. Olympia se uită lung la piratul care se afla în biblioteca ei. Sînt sigură că unchiul n-ar fi angajat un preceptor pentru nepoţii mei fără să mă consulte.

Chillhurst se întoarse spre ea. În ochiul lui de un cenuşiu-argintiu apăruse o licărire ciudată.

– Totuşi, exact asta a făcut, domnişoară Wingfield. Sper că nu este nici o problemă. Am străbătut atîta drum doar pentru că mi s-a promis că voi obţine acest post. Nădăjduiesc că mă veţi considera util.

– Nu sînt deloc sigură că-mi pot permite să angajez alt preceptor, spuse Olympia, încet.

– Nu trebuie să vă faceţi griji din cauza onorariului meu, îi replică Chillhurst cu voce blîndă. Am fost plătit în avans.

– Înţeleg, spuse Olympia, neştiind ce altceva ar fi putut spune.

Chillhurst se întoarse spre cei trei băieţi, care continuau să-l privească cu ochi speriaţi şi neîncrezători.

– Robert, ieşi exact pe unde ai venit, te duci în bucătărie cu peştii aceia şi îi cureţi.

– Doamna Bird se ocupă întotdeauna de curăţarea lor, spuse Robert repede.

– Tu i-ai prins, tu îi cureţi, îi replică Chillhurst, calm. Ethan, Hugh, voi doi veţi scoate imediat cîinii.

– Dar cîinii intră întotdeauna în casă, spuse Ethan. Adică, Minotaur intră. Prepelicarii sînt ai unui vecin.

– De acum încolo, nu va mai intra nici un cîine în casă, cu excepţia lui Minotaur, dacă va fi curat. Duceţi-i pe prepelicari acasă, apoi spălaţi-vă cîinele.

– Dar, domnule Chillhurst... începu Ethan pe tonul acela înalt, pe care se deprinsese să-l folosească în ultima vreme.

– Nu te mai smiorcăi, spuse Chillhurst. Smiorcăiala mă enervează. Spunînd aceasta noul preceptor scoase din buzunar un ceas de aur şi se uită cît este ora. Aveţi la dispoziţie treizeci de minute ca să faceţi baie şi să vă îmbrăcaţi în haine curate.

– N-avem de ce să facem baie, mormăi Robert.

– Ba veţi face. Şi cît mai repede posibil. Chillhurst îşi lăsă ceasul să alunece la loc, în buzunar. Cînd vă veţi termina treaba, ne întîlnim cu toţii, ca să vă aduc la cunoştinţă programul de studiu pe care îl veţi respecta atît timp cît veţi fi în grija mea. S-a înţeles?

– Fir-ar să fie, murmură Robert. Este un ţăcănit pus pe rele. Asta este.

Ethan şi Hugh continuau să-l privească şocaţi pe Chillhurst.

– Am întrebat ceva. S-a înțeles? repetă Chillhurst pe un ton categoric.

Privirile gemenilor coborîră spre stiletul care atîrna pe lîngă coapsa preceptorului.

– Da, domnule, se grăbi Ethan să răspundă.

Hugh înghiți în sec.

– Da, domnule, zise și el.

Robert îi aruncă lui Chillhurst o privire furioasă, dar nu îndrăzni să ridice nici o obiecție.

– Da, domnule.

– Sînteți liberi, spuse Chillhurst.

Cei trei băieți îi întoarseră spatele și se repeziră spre ușă, urmați de cîini. În pragul ușii se produse îmbulzeală, dar reușiră cu toții să-l depășească.

Într-o clipă, biblioteca se cufundă în liniște.

Olympia privea stupefiată ușa.

– Este absolut incredibil, domnule Chillhurst. Vă puteți considera angajat.

– Vă mulțumesc, domnișoară Wingfield. Mă voi strădui să mă ridic la nivelul așteptărilor.

2

Trebuie să fiu sinceră cu dumneavoastră, domnule Chillhurst. Olympia își încrucișă brațele și se uită cu atenție la Jared. În ultimele șase luni am angajat trei preceptori. Nici unul nu a rezistat mai mult de două săptămîni.

– Vă asigur că eu voi rămîne atîta timp cît va fi necesar, domnișoară Wingfield. Jared se sprijini degajat de spătarul scaunului și își studie gazda. *Fir-ar să fie*, nu-și putea desprinde privirea de la ea. Fata aceasta îl fascinase din clipa în care pășise în bibliotecă. Ba nu, fascinația dăinuia din urmă cu cîteva seri cînd, stînd în cîrciuma aceea mizerabilă din Franța, îl ascultase pe Artemis Wingfield descriindu-și nepoata. Cît durase traversarea Canalului, Jared făcuse tot felul de presupuneri privitoare la femeia care reușise să localizeze jurnalul Lightbourne. Cîțiva dintre membrii familiei lui pierduseră ani întregi încercînd să-l descopere, dar pînă la urmă se dăduseră bătuți. Ce fel de femeie trebuia să fie cea care izbutise să depășească piedicile care îi stopaseră pe ceilalți?

Da, venise aici curios, dar... nu înțelegea de ce intrase atît de brusc în alertă văzîndu-l pe Draycott că pusese mîna pe Olympia. Avusese o reacție foarte ciudată. Trăise un sentiment deosebit de tulburător, aproape sălbatic. Se comportase ca și cum, intrînd în încăpere, descoperise că femeia îi este maltratată de un alt bărbat. Simțise nevoia să-l sugrume pe Draycott. Iar

lipsa de prevedere a Olympiei îl revoltase. Dorise din tot sufletul s-o zgîlţîie zdravăn, apoi s-o trîntească pe covor şi să facă dragoste cu ea.

Jared era derutat de forţa propriilor sentimente. Îşi aminti ziua în care îşi găsise logodnica, pe Demetria Seaton, în braţele amantului ei. Atunci nu reacţionase atît de violent ca acum.

Era absurd şi ilogic.

Apoi, nu-i trebuiseră decît cîteva secunde pentru a lua acea decizie nebunească. Renunţase instantaneu la planurile pe care le concepuse cu atîta sînge rece. Ideea de a cumpăra jurnalul, cu toate secretele lui descifrate, şi de a reveni apoi la afacerile lui, îi zburase din minte instantaneu.

Dăduse dracului jurnalul Lightbourne cu o nepăsare care nu-l caracteriza. Nu voia să aibă cu Olympia o simplă relaţie de afaceri. De fapt, nici nu suporta gîndul că ar fi putut face afaceri cu ea. *O voia pe ea.*

De îndată ce ajunsese la această concluzie şocantă, i se păruse că un singur lucru mai are importanţă: să descopere o cale de a rămîne în preajma ei. Chiar dacă asta va fi ultima realizare din viaţa lui, trebuia să se lămurească de ce îl atrăgea atît de tare. Atracţia exercitată de Olympia asupra lui era extrem de puternică şi în acelaşi timp iraţională.

Acum nimic nu mai conta pentru el: nici inteligentul plan pe care îl concepuse pentru a obţine jurnalul şi a pune, astfel, capăt căutărilor familiei lui, nici afacerile pe care le avea, practic, în toată lumea.

Un timp, familia, afacerile şi afurisitul ăla de hoţ puteau să mai aştepte. Era pentru prima dată cînd făcea exact ceea ce voia să facă. La naiba cu responsabilităţile!

Dilema cu care se confruntase fusese soluţionată rapid datorită capacităţii sale de a lua hotărîri inteligente şi categorice. Răspunsul întrebărilor pe care şi le pusese fusese atît de clar încît nu trebuise să-şi bată prea mult capul. Se prezentase drept

noul preceptor. Şi reuşise. Îi venea să creadă că soarta însăşi îi dăduse o mînă de ajutor.

Abia acum, cînd putea reflecta asupra uluitoarei hotărîri pe care o luase, se întreba dacă nu cumva îşi pierduse minţile.

Nu, nu regreta, deşi ştia că tensiunea din vintre şi senzaţia de căldură din vene erau două elemente periculoase pentru autocontrolul pe care punea atîta preţ. Dar, inexplicabil, dintr-un motiv sau altul, nu-i păsa la ce riscuri se expune. Această nepăsare îl mira mai mult decît orice altceva. Se mîndrise întotdeauna cu calmul, logica şi răceala cu care abordase pînă acum orice problemă.

Trăind în sînul unei familii ai cărei membri păreau dominaţi de pasiuni şi capricii, autocontrolul şi reţinerea îi conferiseră lui Jared mult rîvnita pace interioară şi o liniştitoare senzaţie de ordine. El îşi „educase" atît de bine trăirile emoţionale încît în ultima vreme începuse să se întrebe dacă mai era în stare să le aibă.

Olympia Wingfield îi demonstrase acum că mai era în stare. În mod categoric, femeia aceasta nu ştie încă ce puteri posedă.

Nu frumuseţea ei penetrase armura în care se ferecase de atîta vreme. Demetria fusese mult mai frumoasă şi mai elegantă.

Cu părul ei greu de stăpînit, roşu ca cerul la apus de soare, cu trăsăturile expresive şi cu ochii de nuanţa unei lagune ascunse printre stîncile coastei, Olympia era mai atrăgătoare decît oricare femeie frumoasă, îşi spuse Jared. Era mai atrăgătoare, pentru că te excita, te intriga, îţi insufla dorinţa de viaţă. Cu inocenţa ei avea un şarm fascinant, pe care nici măcar nu-l bănuia.

Trupul zvelt, cu forme delicate, emitea de sub modesta rochie de muselină acorduri senzuale, pe care nu numai el le receptase. Dar Reginald Draycott trebuia să caute în altă parte

compania unei femei, hotărî Jared. *El* era cel care o dorea pe Olympia. Atîta vreme cît se afla sub influența ei magică, nu intenționa să-i permită altui bărbat să se apropie de ea.

Oricît de prins era în plasa de păianjen a curiozității și fascinației, Jared nu putea să nu observe că aspectul Olympiei inspira dezorganizare și neglijență. Începînd de la boneta de muselină care îi stătea strîmb pe părul roșu ca focul, pînă la ciorapul din bumbac care, scăpat din jartieră, îi alunecase pînă la gleznă. Toate astea îți dădeau impresia că ai de-a face cu o femeie care trăiește ba în lumea reală, ba pe un tărîm de basm, pe care numai ea îl putea vedea.

În mod cert era o femeie emancipată, condamnată să fie ocolită de bărbați. După toate aparențele, se împăcase cu soarta ei. Jared putea să accepte faptul că Olympiei îi plăcea singurătatea. Mai mult ca sigur devenise conștientă că nu putea fi înțeleasă decît de un număr foarte mic de bărbați, dintre care puțini ar fi acceptat să trăiască împreună cu ea.

Olympia își mușcă buza de jos înainte de a vorbi:

– Foarte drăguț din partea dumneavoastră să promiteți că veți rămîne. Sînt convinsă că aveți cele mai bune intenții, dar problema este... nepoții mei sînt cam greu de ținut în frîu. Le-a fost destul de dificil să se acomodeze cu noul lor cămin, înțelegeți?

– Nu vă faceți griji, domnișoară Wingfield. Îi voi ține în frîu. După ce ani de zile nu avusese de-a face decît cu afaceriști șireți, căpitani belicoși și, ocazional, chiar cu pirați, după ce, în plus, se confrunta în permanență cu imprevizibilii membri ai familiei sale, Jared nu se speria de perspectiva care i se oferea. Știa că se poate impune în fața a trei puști zurbagii.

Pentru o clipă, în magnificii ochi albaștri-verzui ai Olympiei licări o speranță. Apoi, pe neașteptate, se încruntă.

– Nădăjduiesc că nu aveți intenția să-mi țineți nepoții sub control bătîndu-i, domnule Chillhurst. Nu voi permite să fie

agresați. Au suferit destul în ultimii doi ani de cînd și-au pierdut părinții.

– Nu cred că disciplina se poate instaura doar cu biciul, domnișoară Wingfield. Nici în cazul unui copil, nici în cazul unui cal. Jared realiză surprins că repetase cuvintele tatălui său. Le auzise cu ani în urmă, trăgînd cu urechea la o discuție purtată de acesta. Asemenea metode, adăugă, se folosesc doar pentru distrugerea personalității victimei.

Olympia se înveseli.

– La fel gîndesc și eu. Îmi dau seama că o mulțime de oameni susțin aceste metode depășite, dar nu pot fi de acord cu ele. Nepoții mei sînt băieți buni.

– Înțeleg.

– Se află în grija mea doar de șase luni, continuă Olympia. După moartea părinților lor, au fost pasați de la o rudă la alta. Cînd au aterizat în fața ușii mele, erau deja speriați. Și foarte demoralizați. Hugh mai are și acum cîte un coșmar.

– Înțeleg.

– Știu că sînt cam nedisciplinați, dar m-am bucurat văzînd că, de cîteva luni încoace, au început să fie ceva mai veseli. În primele săptămîni petrecute în casa mea, au fost mult prea tăcuți. Consider că starea de spirit în care se află acum este un semn bun și că au ajuns să fie fericiți.

– Sigur că sînt fericiți, o încurajă Jared.

– Știu ce au simțit copiii aceștia cînd mătușa și unchiul lor din Yorkshire i-au lăsat la mine. Și eu am trăit o astfel de experiență, atunci cînd am fost „depozitată" la intrarea mătușii Sophy. Frica și senzația de singurătate sînt copleșitoare în asemenea momente.

– Ce vîrstă aveați?

– Zece ani. După ce părinții mei au fost înghițiți de apele mării, am fost mutată, ca și nepoții mei, de la o rudă la alta. Nimeni nu voia să se complice, deși nu pot afirma că unii n-au încercat să-și facă datoria.

– Simțul datoriei este un substituent penibil al afecțiunii.
– Foarte adevărat, domnule. Și, evident, un copil își dă seama care-i diferența. În cele din urmă am ajuns aici, în casa mătușii Sophy. Pe vremea aceea, ea și mătușa Ida aveau peste șaizeci de ani. Cu toate acestea, m-au acceptat și mi-au oferit un cămin adevărat. Sînt hotărîtă să fac același lucru pentru nepoții mei.
– Lăudabil, domnișoară Wingfield.
– Din nefericire, nu prea știu cum se cresc băieții, admise Olympia. Mi-a fost teamă să-i țin din scurt. N-am vrut să aibă senzația că sînt nedoriți.
– Stabilirea unui program strict și impunerea unei oarecare discipline nu pot determina un puști să se simtă nedorit, zise Jared, calm.
– Credeți?
– Ca preceptor, sînt de părere că nepoții dumneavoastră ar avea doar de cîștigat de pe urma unui program compus din lecții și activități instructive, care să le fie impus cu fermitate.
Olympia scăpă un suspin de ușurare.
– V-aș fi recunoscătoare dacă aș vedea reinstaurată, în casa asta, ordinea. Cît de puțin. Vă jur că-mi este extrem de dificil să lucrez într-o asemenea gălăgie și agitație. În ultimele cîteva luni n-am fost capabilă să scriu nici măcar un articol. În permanență apare cîte o urgență.
– Urgență?
– Duminica trecută, Ethan a adus la biserică o broască. Nu vă puteți închipui ce agitație a produs. Acum cîteva zile, Robert a încercat să călărească fără șa calul unui vecin. Animalul l-a aruncat din spinare. Vecinul s-a înfuriat pentru că nu-i dăduse permisiunea să-i călărească bestia. M-am speriat cînd am aflat, crezînd că băiatul a fost rănit grav. Ieri, Hugh s-a bătut cu micuțul Charles Bristow, motiv pentru care mama lui a făcut un imens tămbălău...

– De ce s-au bătut? întrebă Jared, curios.
– Habar n-am. Hugh n-a vrut să-mi spună. M-am temut că și-a spart nasul, pentru că sîngera puternic.
– Să înțeleg că Hugh n-a ieșit învingător din această luptă?
– Ba da, însă nu asta contează, ci faptul că s-a bătut. Am fost foarte speriată. Doamna Bird mi-a spus că ar trebui să-l biciuiesc. Oricum, acestea au fost doar cîteva exemple; o simplă „mostră" a vieții pe care o ducem de cîteva luni încoace.
– Hmm.
– Și tot timpul este mult *zgomot*... continuă Olympia pe un ton nefericit. În permanență am impresia că mă aflu într-o casă de nebuni. Fata își frecă fruntea. Vă mărturisesc că am fost supusă unor mari încercări.
– Nu vă mai faceți griji, domnișoară Wingfield. Vă aflați pe mîini bune. Le voi stabili băieților un program strict, care vă va permite să lucrați. Apropo, trebuie să vă spun că sînt impresionat de biblioteca dumneavoastră.
– Vă mulțumesc. Olympia se uită mîndră în jur. Am moșenit majoritatea cărților de la mătușile Sophy și Ida. În tinerețe, au călătorit practic prin toată lumea. Au adunat cărți și manuscrise de pe unde au fost. În încăperea aceasta sînt multe, foarte multe comori.
Reușind să-și desprindă privirea de la Olympia, Jared studie biblioteca cu ceva mai multă atenție. Încăperea în care se afla era la fel de surprinzătoare și fascinantă ca și proprietara ei și avea aerul unui loc de refugiu pentru un erudit.
Era ticsită de volume, hărți și globuri pămîntești. Nu se zărea nici un coș împletit cu ustensile pentru cusut. Biroul Olympiei părea o piesă deosebită, mare și solidă, era din mahon perfect lustruit. Nu se putea face nici o paralelă între el și

delicatele măsuţe de scris pe care obişnuiau să le utilizeze doamnele. Mai degrabă, gîndi Jared, îi amintea de propriul birou, din biblioteca lui de acasă.

– Să discutăm puţin despre poziţia dumneavoastră, domnule Chillhurst. Olympia se încruntă. Părea nesigură. Presupun că ar trebui să vă cer nişte referinţe. Doamna Milton, o vecină de-a mea, mi-a atras atenţia că nu este bine să angajezi un preceptor care n-are referinţe excelente, provenite din surse diferite.

Jared o privi drept în ochi.

– Sînt trimis de unchiul dumneavoastră. Am presupus că, dat fiind acest lucru, nu-mi veţi cere alte recomandări.

– O, da. Desigur. Ce recomandare mai bună aţi putea avea?

– Mă bucur că gîndiţi în felul acesta.

– Deci totul e în ordine. Olympia se simţea uşurată că nu trebuia să se mai ocupe de nişte detalii plicticoase cum ar fi referinţele unui preceptor. Privirea ei devenise visătoare. Spuneţi că în Franţa l-aţi cunoscut pe unchiul Artemis?

– Da. Cînd l-am întîlnit, venea din Spania.

– Aţi fost în Spania? Olympia era, în mod evident, fascinată. Întotdeauna mi-am dorit să ajung în Spania. Şi în Italia. Şi în Grecia.

– Eu, din întîmplare, am trecut prin toate aceste ţări. Jared făcu o pauză, ca să-i studieze reacţia. În plus, am fost în Indiile de Vest şi în America.

– Ce interesant, domnule! Ce mult vă invidiez. Sînteţi cu adevărat un bărbat foarte umblat. Un explorator.

– Da, unii ar fi tentaţi să afirme asta, fu de acord Jared. De fapt, nu era decît un simplu bărbat, îşi zise amuzat, dar cu un oarecare regret. Totuşi, se simţi flatat văzînd admiraţia pur feminină care lumină în acele clipe ochii „sirenei".

– Cunoaşteţi probabil datinile locuitorilor tărîmurilor pe care aţi ajuns. Cel puţin, aşa îmi închipui... Olympia rămase în expectativă, privindu-l nerăbdătoare.

– Nu integral, dar, într-adevăr, am notat cîteva observaţii în acest sens, spuse Jared.

– Mă consider o femeie emancipată datorită educaţiei excelente pe care am primit-o de la mătuşile mele, i se destăinui Olympia, însă n-am avut niciodată ocazia să călătoresc în străinătate. În ultimii ani ai vieţii lor, nu s-au bucurat de o situaţie materială prea bună. Eu m-am descurcat datorită micii moşteniri pe care mi-au lăsat-o, dar care n-a fost suficientă pentru finanţarea unei călătorii.

– Înţeleg. Gîndul că Olympia era o femeie emancipată îl făcu pe Jared să zîmbească în sinea lui. Acum, continuă el, cred că ar trebui să discutăm două-trei probleme minore legate de poziţia mea în această casă, domnişoară Wingfield.

– Da?

– Mi-e teamă că da.

– Credeam că am stabilit totul. Olympia se prăbuşi pe spătarul scaunului, apoi scoase un suspin greu, atît de senzual încît ar fi putut fi confundat cu geamătul unei femei în clipele de dragoste. N-am mai întîlnit nici un om care să fi călătorit atît de mult ca dumneavoastră, domnule. Mi-ar plăcea să vă pun o mulţime de întrebări. Vreau să verific unele dintre informaţiile pe care le-am cules din cărţi.

Jared realiză că Olympia îl privea de parcă l-ar fi avut în faţă pe cel mai frumos, mai fascinant şi mai curtat bărbat de pe faţa pămîntului. Nici o femeie nu se mai uitase la el cu atîta dorinţă, poate chiar poftă nedisimulată. Parcă voia să-l mănînce din priviri, fără să-i pese cîtuşi de puţin de infirmitatea lui.

Jared nu se considerase niciodată un bărbat seducător. De fapt, nici nu prea avusese timp de aşa ceva, pentru că începînd de la vîrsta de nouăsprezece ani fusese prea ocupat cu alte treburi. În plus, după cum subliniase tatăl lui de atîtea ori, se părea că-i lipsea „focul Flamecrest".

Nu-l dominau poftele carnale, însă ştia foarte bine ce înseamnă să zaci în pat pînă la ore tîrzii ale nopţii, tînjind după o femeie caldă, iubitoare. Nu era însă adeptul unor legături amoroase superficiale. Puţinele pe care le avusese de-a lungul anilor îl tulburaseră şi îi lăsaseră un gust amar. Bănuia că partenerele lui se simţiseră la fel de nesatisfăcute. După cum ţinuse Demetria să sublinieze, cînd nu mai ai nici un interes, cînd nu te mai aştepţi la nimic de la partenerul tău, nu prea mai ai ce descoperiri interesante să faci.

Astăzi, în schimb, instinctul lui masculin, foarte bine dezvoltat, îi spunea că este capabil s-o seducă pe Olympia Wingfield. Femeia aceasta nu-i va cere să recite poeme, să-i aducă flori şi să-i arunce priviri languroase.

Pentru a o cuceri, Jared trebuia să facă un singur lucru: să-i spună cît mai multe poveşti de călătorie. În consecinţă, se gîndi cum să înceapă „campania" de seducţie. Fără nici un dubiu, ea avea să-l răsplătească cu un zîmbet pentru relatarea unei aventuri trăite la Neapole sau la Roma. De asemenea, nu era exclus ca expediţia din America s-o dea gata. Era însă imposibil de prevăzut reacţia ei cînd îi va relata despre una din călătoriile pe care le făcuse în Indiile de Vest. Reflectînd asupra posibilităţilor pe care le avea, Jared simţi o dorinţă puternică. Luă o gură mare de aer, încercînd să împiedice înaintarea fiorului aceluia fierbinte, dureros, care voia să pună stăpînire pe pîntecele lui. Apoi făcu gestul pe care îl făcea ori de cîte ori simţea că-şi pierde autocontrolul. Îşi băgă mîna în buzunarul interior al hainei, pentru a-şi scoate agenda, conştient că Olympia îl urmăreşte cu interes cum o deschide la pagina pe care era trecută lista sarcinilor zilei respective.

– În primul rînd, trebuie să discutăm despre bunurile care mi-au fost date în grijă de unchiul dumneavoastră, spuse.

– Da, sigur, îi răspunse Olympia pe un ton vioi. Aţi fost

foarte drăguţ că v-aţi ocupat de transportul lor. Am pus la punct, împreună cu unchiul Artemis, un sistem profitabil. Presupun că v-a explicat despre ce este vorba. El face cumpărăturile, alegînd cele mai interesante lucruri pe care le întîlneşte în timpul călătoriilor, apoi mi le trimite, iar eu le vînd unor neguţători din Londra.

Jared încercă să vadă în Olympia o comerciantă abilă, dar nu reuşi.

– Vă deranjează dacă vă întreb cum găsiţi un cumpărător, domnişoară Wingfield?

Olympia îi adresă un zîmbet larg.

– Foarte simplu. Unul dintre vecinii mei – moşierul Pettigrew – are amabilitatea să mă ajute. Zice că este o dovadă de respect faţă de mătuşile mele, care i-au fost vecine timp de atîţia ani.

– Deci, îi daţi mărfurile lui Pettigrew. Şi el ce face cu ele?

Olympia îşi flutură mîna, nepăsătoare.

– Cred că omul lui de afaceri din Londra se ocupă de toate amănuntele.

– Sînteţi satisfăcută de preţurile obţinute de acest om? insistă Jared.

Olympia chicoti, apoi se aplecă spre el, de parcă ar fi vrut să-i facă o destăinuire.

– Pe ultimul transport de marfă, am obţinut aproape două sute de lire.

– Chiar aşa?

– Bineînţeles că a fost un transport cu totul deosebit. Unchiul Artemis a trimis mai multe cupoane de mătase şi o mare varietate de condimente. Mă îndoiesc că de data asta ne vom descurca la fel de bine.

Jared se gîndi la mărfurile pe care le adusese din Franţa. Valoarea acestora se ridica la aproximativ trei mii de lire. După

ce corabia fusese trasă lîngă docurile din Weymouth, fusese obligat să angajeze, pe post de gardieni, doi bărbaţi solizi.

Amintindu-şi prin ce trecuse, el scoase din agendă o hîrtie îndoită.

– Aceasta este o copie a listei mărfurilor trimise de unchiul dumneavoastră, zise el şi întinse foaia spre Olympia. Credeţi că se poate compara cu ultimul transport?

Olympia luă foaia şi îşi plimbă privirile peste ea. Deşi era încruntată, nu părea să se concentreze asupra listei.

– Nu-mi amintesc toate articolele care erau trecute pe lista anterioară, însă am impresia că nu mi-a mai trimis nişte dantelă. De asemenea, nu mai zăresc nici unul dintre evantaiele acelea italieneşti care au sosit cu ultimul transport.

– Totuşi, cîteva cupoane de mătase sînt. Şi puţină catifea, îi atrase atenţia Jared, cu blîndeţe.

Olympia ridică din umeri, cu indiferenţă.

– Moşierul Pettigrew mi-a spus că, din nefericire, mătasea şi catifeaua nu prea se mai cer pe piaţă. Cel puţin în momentul de faţă. Deci, luînd totul în considerare, mă aştept să nu obţinem un profit la fel de mare ca data trecută. Cu toate acestea, aşa cum s-ar exprima nepoţii mei, vom scoate cîţiva gologani.

Jared se întrebă de cînd începuse moşierul Pettigrew s-o înşele în mod sistematic pe Olympia.

– Am o oarecare experienţă comercială, domnişoară Wingfield. M-am ocupat în special de importuri.

– Serios? Olympia îl privi surprinsă, fără a depăşi limitele politeţii.

– Serios. Gîndurile lui Jared zburară pentru o clipă la mărfurile în valoare de sute de mii de lire cu care erau burduşite în fiecare an calele vaselor Flamecrest. Dacă doriţi, mă pot ocupa eu de acest transport.

– Sînteţi deosebit de amabil. Olympia era, în mod

evident, copleşită de atîtea dovezi de generozitate. Omul acesta îi sărea tot timpul în ajutor. Sînteţi sigur că doriţi să vă asumaţi o asemenea sarcină? Moşierul Pettigrew mi-a spus că afacerile de acest gen sînt mari consumatoare de timp. Zice că trebuie să fii în permanenţă în stare de alertă, ca să-ţi dai imediat seama dacă oamenii cu care ai de-a face sînt şarlatani sau nu.

– Presupun că ştie ce vorbeşte. În gînd, Jared îşi spuse că Pettigrew recunoştea, cu siguranţă, orice alt şarlatan. Cred, însă, că mă pot descurca la fel de bine ca el. Dacă nu cumva chiar mai bine.

– Din suma obţinută va trebui să vă opriţi un comision potrivit.

– Nu va fi necesar. Mintea calculată a lui Jared analiză imediat problema pe care se angajase s-o soluţioneze, punînd datele în balanţă şi estimînd rezultatele. Avea de gînd să dea mărfurile în grija omului său de afaceri, Felix Hartwell. Şi dacă tot trebuia să ia legătura cu el, pentru a-i da instrucţiunile necesare, va profita de ocazie ca să-l întrebe dacă se făcuse vreun progres în identificarea delapidatorului. Voi considera că această sarcină face parte din îndatoririle mele, ca preceptor în această casă, spuse el.

– Da? Olympia îl privi lung, teribil de surprinsă. Ciudat! Nici unul dintre ceilalţi preceptori nu s-a oferit să-şi extindă serviciile dincolo de pragul sălii de clasă.

– Sînt convins că mă veţi considera util din toate punctele de vedere, spuse Jared cu modestie.

Uşa bibliotecii se deschise brusc, lăsînd să intre o femeie durdulie cu şorţ şi bonetă. În mîinile înroşite de atîta muncă, ducea o tavă cu toate cele necesare servirii ceaiului.

– Ia zi, ce-i cu zvonurile astea despre un nou preceptor? întrebă ea, privind-o furioasă pe Olympia. Vom spulbera din nou speranţele şi visurile unui amărît care crede că-i poate instrui pe monştrii ăia mici?

– Nepoții mei nu sînt monștri, se încruntă Olympia
femeie. Doamnă Bird, dînsul este domnul Chillhurst. A fo
trimis de unchiul meu și cred că ne va fi extrem de util. Domnul
Chillhurst, dînsa este doamna Bird, menajera mea.

Doamna Bird (pasăre), în ciuda numelui pe care îl purt
și care te ducea cu gîndul la o ființă delicată, era o femeie robust
cu fața mare și nasul lat. Ochii spălăciți exprimau îngrijorare
suspiciune.

– Bine, bine, bine. Doamna Bird trînti tava pe birou
făcînd-o să zăngănească. Apoi turnă ceaiul, trăgînd cu coad
ochiului la Jared. Deci cei trei neastîmpărați de sus au av
dreptate. Arătați mai degrabă ca un pirat însetat de sînge, dec
ca un preceptor, domnule Chillhurst.

– Da? Jared își ridică sprîncenele, mirat de compor
tamentul familiar al menajerei, însă observă că, după toat
aparențele, Olympia nu considera că ar fi ceva în neregulă. E
acceptă ceașca de ceai cu o politețe rece.

– Nu contează. Doamna Bird îl măsură din priviri
Ștrengarii ăia pot fi ținuți sub control numai de un om capabil s
mînuiască sabia și pistolul. Au fost cît pe ce să-i căsăpească p
ultimii trei dascăli angajați de domnișoara Olympia. Nu glumesc.

Olympia aruncă o privire fugară și îngrijorată spre Jared.

– Sincer, doamnă Bird, nu trebuie să-i dai domnului
Chillhurst referințe atît de proaste.

– De ce nu? Doamna Bird pufni zgomotos. Nu va trece
mult pînă va descoperi singur adevărul. Va fi interesant să vedem
cîtă vreme rezistă. Îl vom găzdui în vechea colibă a pădurarului,
ca și pe ceilalți?

Olympia îi zîmbi lui Jared.

– Doamna Bird se referă la căsuța aceea mică, de la
capătul potecii. Poate că ați observat-o cînd ați venit...

– Da, am observat-o. Este perfectă pentru mine.

– Excelent. Olympiei părea că i se luase o piatră de pe inimă. Deci, ia să vedem... Ce trebuie să mai discutăm? A, da! Sînteți bine venit la masa noastră, dacă doriți să mîncați împreună cu noi. La etaj avem o încăpere care ține locul unei săli de clasă. Și, evident, sînteți liber să vă folosiți de biblioteca mea. Aici Olympia făcu o pauză, încercînd după toate aparențele să-și dea seama dacă omisese ceva. Vă puteți apuca de treabă mîine dimineață, mai adăugă ea.

Doamna Bird dădu ochii peste cap.

– Și cu onorariul cum rămîne? Ea îi aruncă lui Jared o privire piezișă, de avertisment. Va trebui să vă obișnuiți cu gîndul că domnișoara Olympia nu se prea pricepe la ținerea socotelilor. Probabil că veți fi nevoit să-i reamintiți că nu v-a dat banii la timp. Să nu vă sfiiți s-o faceți.

Olympia o privi furioasă.

– Destul, doamnă Bird. Le dai oamenilor impresia că sînt o idioată. Din întîmplare, domnul Chillhurst a fost plătit în avans de unchiul Artemis. Nu-i așa, domnule Chillhurst?

– Nu trebuie să vă faceți griji din pricina banilor mei, domnișoară Wingfield, spuse Jared pe un ton blînd.

Olympia îi aruncă menajerei sale o privire triumfătoare.

– Vezi, doamnă Bird?

Doamna Bird mai pufni o dată, la fel de zgomotos, dar nu mai insistă, deși nu părea convinsă de ceea ce auzise.

– Dacă veți mînca împreună cu noi, poate că ar trebui să știți că în pivniță avem niște vin de Bordeaux și de Xeres.

– Vă mulțumesc, spuse Jared.

– Domnișoarele Sophy și Ida luau întotdeauna înainte de cină cîte o gură de vin, iar înainte de culcare una de brandy. Pentru digestie, cred că înțelegeți. Domnișoara Olympia duce mai departe această tradiție.

– În special de cînd au venit nepoții mei, bombăni Olympia.

– Mulțumesc, doamnă Bird. Jared îi aruncă un zîmbet fugar Olympiei. În seara asta, înainte de cină, mi-ar prinde bine

un pahar sau două de vin de Bordeaux. Călătoria a fost destul de obositoare.

– Îmi închipui. Doamna Bird se îndreptă cu paşi grei spre uşă. Mă întreb cît veţi rezista.

– Atît cît va fi suficient, răspunse Jared. Apropo, doamnă Bird, la ce oră se serveşte cina în această casă?

– De unde să ştiu? Totul depinde de domnişoara Olympia. Cînd reuşeşte să-i aducă pe neastîmpăraţii ăia la masă. Niciodată nu vin la timp. Întotdeauna au cîte o scuză.

– Înţeleg, spuse Jared. Oricum, doamnă Bird, în seara asta, cina va fi servită la ora şase, ca şi în serile următoare. Cine nu apare la masă la timp, nu va mai cina. Este clar?

Doamna Bird îşi întoarse capul, privindu-l surprinsă.

– Da, suficient de clar.

– Excelent, doamnă Bird. Acum puteţi pleca.

De data aceasta, ochii doamnei Bird aruncară scîntei.

– Ia spuneţi-mi şi mie, cine dă de acum încolo ordine pe aici?

– Pînă la stabilirea unui nou regulament de ordine interioară, le voi da eu, spuse Jared cu răceală în glas. Apoi, văzînd că ochii Olympiei începuseră să se mărească, adăugă: evident, toate hotărîrile vor fi luate în interesul celei care m-a angajat.

– Haida de! Mă îndoiesc că ne veţi ordona prea multă vreme, declară doamna Bird şi ieşi din încăpere păşind semeţ.

Olympia îşi muşcă buzele.

– Nu-i daţi atenţie, domnule Chillhurst. Este un pic cam dură, dar bine intenţionată. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat fără ea. A lucrat la noi, împreună cu defunctul ei soţ, multă vreme. Mătuşile Sophy şi Ida i-au angajat. Apoi doamna Bird a rămas alături de mine. Îi sînt deosebit de recunoscătoare. Nu ştiu dacă mă înţelegeţi... Nu toată lumea doreşte să lucreze pentru mine. Aici, în Upper Tudway, sînt considerată o fiinţă destul de ciudată.

Jared observă că ochii ei se întunecă, trădînd sentimentul de singurătate pe care îl trăia.

– Cei din Upper Tudway sînt, fără nici un dubiu, nedispuşi să aibă în mijlocul lor o femeie emancipată, ca dumneavoastră, spuse el.

Olympia zîmbi strîmb.

– Foarte adevărat. Aşa susţineau şi mătuşile mele.

– Nu vă faceţi griji. Sînt convins că voi reuşi să mă înţeleg cu doamna Bird. Jared făcu o pauză şi sorbi din ceai. Mai este un subiect pe care vreau să-l discutăm, domnişoară Wingfield.

Olympia îl privi uşor îngrijorată.

– Am uitat ceva? Mi-e teamă că doamna Bird are dreptate. Întotdeauna omit cîte un amănunt, care mie mi se pare nesemnificativ, în vreme ce pentru ceilalţi este, dintr-un motiv sau altul, de-a dreptul vital.

– N-aţi omis nimic important, o asigură Jared.

– Slavă Domnului. Olympia se sprijini de spătarul scaunului.

– Unchiul dumneavoastră m-a rugat să vă informez că, pe lîngă lucrurile care urmează să fie vîndute, v-a trimis şi nişte cărţi. Printre ele se află şi un jurnal vechi.

Olympia, care de obicei nu se concentra asupra discuţiei, ciuli brusc urechile.

– Ce-aţi zis?

– Printre lucrurile trimise, se află şi un volum cunoscut sub numele de jurnalul Lightbourne, domnişoară Wingfield.

Reacţia noii sale patroane fu promptă:

– *L-a găsit*. Olympia sări în picioare. Faţa i se îmbujorase de emoţie şi ochii îi sclipeau. Unchiul Artemis a găsit jurnalul Lightbourne!

– Aşa mi-a spus.

– Unde este? întrebă Olympia.

– Se află într-unul dintre bagajele pe care le am în trăsură. Nu ştiu exact în care.

Nu știa, nu pentru că n-ar fi fost tentat să-l caute. Adev
era că, după debarcare, nu avusese ocazia să se oprească
drum ca să caute jurnalul. Închiriase o trăsură, tocmise
paznici, apoi încărcase lăzile și cuferele, părăsind Weymouth
seara. Călătorise non-stop pînă în Upper Tudway. Riscul d
fi atacat de tîlharii care bîntuiau drumurile în miez de noap
se păruse mai mic decît cel de a fi jefuit de hoții care se învîrte
în jurul hanurilor.

– Trebuie să despachetăm imediat toate bagajele. Ab
aștept să văd jurnalul. Olympia nu-și mai găsea locul
Entuziasmul și nerăbdarea care puseseră stăpînire pe ea era
exagerate. Ridicîndu-și poalele rochiei, ea ocoli biroul și s
repezi la ușă.

Jared urmări năuc cum o zbughește afară din bibliotec
Dacă era obligat să trăiască un timp în această casă, trebuia s
stabilească un regulament clar de ordine interioară și să-l impun
chiar cu forța, dacă va fi nevoie. Din punctul lui de vedere, viața
nu putea fi decît ordonată.

Dacă dorea să reziste, trebuia să ia atitudine imediat.

Rămas singur în bibliotecă, Jared își termină calm ceaiul,
apoi puse ceașca pe birou și își scoase ceasul din buzunar. Peste
zece minute, tinerii lui elevi trebuia să se prezinte la parter.

Calm, Jared se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă.

3

Doamna Bird intră în bibliotecă în stilul ei energic, aproape agresiv. În brațe ducea tava cu toate cele necesare servirii ceaiului.

– Mi se pare că, în ultima vreme, este un pic cam multă liniște pe la noi, spuse ea, după care trînti tava pe biroul Olympiei. Este de-a dreptul *macabră* această liniște.

Olympia părăsi, fără tragere de inimă, complicatul limbaj al jurnalului lui Claire Lightbourne și o privi încruntată pe doamna Bird.

– Ce naiba vrei să zici? Mie mi se pare plăcută liniștea. De cînd au sosit nepoții mei, asta este prima perioadă de pace de care avem parte.

Din punctul ei de vedere, ultimele zile fuseseră tihnite. Nu-i venea să creadă că Jared Chillhurst reușise o schimbare atît de radicală, într-un timp atît de scurt.

În hol, de exemplu, nu mai existau urme de noroi lăsate de cizme murdare. În sertarul biroului ei, nu mai intrase nici o broască scăpată de sub control. Nici o ceartă nu-i mai ajunsese la urechi. În plus, cei trei băieți se prezentau la masă la ora exactă. Și, poate chiar mai impresionant decît orice altceva, toți erau îmbrăcați curat.

– Nu este firească. Doamna Bird turna ceai în singura ceașcă de pe tavă. Știi ce vreau să te întreb? Ce face piratul acolo sus, în sala de clasă, cu neastîmpărații ăia mici?

– Domnul Chillhurst nu este pirat, îi atrase aten
Olympia, pe un ton tăios. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu l-ai mai spune aşa. Este preceptor. Un preceptor excelent, judecînd după realizările de pînă acum.

– Ha! Ştii ce face acolo, sus? Îi torturează pe sărmanii băieţi, asta face! Pun rămăşag că i-a ameninţat că-i omoară dacă nu sînt cuminţi. Ştii tu cum. Cum fac piraţii. Îi leagă la ochi şi-i pune să meargă pe o scîndură care depăşeaşte bordul vasului pînă cad în apă.

Pe faţa Olympiei apăru un zîmbet fugar.

– Nu avem nici corabie, nici scîndură.

Doamna Bird o privi chiorîş.

– Bine, atunci poate că îi ameninţă cu un gîrbaci cu nouă şfichiuri.

– Sînt convinsă că Robert ar fi venit imediat să se plîngă dacă domnul Chillhurst ar fi îndrăznit să-i ameninţe.

– Ba n-ar fi venit dacă piratul l-ar fi ameninţat pe sărmanul băiat că-i taie gîtul în cazul în care scapă vreo vorbă.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, doamnă Bird! Am susţinut întotdeauna că nepoţii mei trebuie să fie ţinuţi în frîu de o mînă fermă.

Doamna Bird lăsă ceainicul pe tavă şi se aplecă peste birou, spre Olympia.

– N-am zis că vreau să fie cuminţiţi prin metode sadice. La urma urmelor, sînt nişte băieţi buni.

Pana de gîscă cu care scrisese Olympia pînă atunci începu să se lovească ritmic de suprafaţa biroului.

– Chiar crezi că domnul Chillhurst i-a ameninţat cu violenţa pentru a-i determina să se comporte aşa cum trebuie?

– După părerea mea, doar nişte ameninţări de acest gen pot da rezultate într-un timp atît de scurt, răspunse doamna Bird, uitîndu-se cu subînţeles spre tavan.

Olympia îi urmări privirile. Într-adevăr, de la etajul superior nu se auzeau nici lovituri, nici bubuituri, nici ţipete. Tăcerea prea anormală este cam ciudată, îşi zise ea.

– Cred că ar fi bine să văd ce se întîmplă, spuse Olympia, ridicîndu-se încet în picioare şi închizînd fără tragere de inimă jurnalul.

– Trebuie să fii şmecheră, o atenţionă doamna Bird. Domnul Chillhurst pare hotărît să te impresioneze în mod plăcut. Probabil că nu-şi permite să piardă acest post. Dacă îşi dă seama că-l ţii sub observaţie, se va comporta exemplar.

– Voi fi precaută. Olympia luă o gură de ceai fierbinte, ca să prindă curaj şi se îndreptă cu paşi hotărîţi spre uşă.

– A, încă un lucru, strigă doamna Bird. Moşierul Pettigrew ne-a trimis un mesaj, prin care ne anunţă că s-a întors de la Londra. Ne va vizita în după-amiaza asta. Probabil că vrea să te ajute să scapi de mărfurile care au sosit cu ultimul transport.

Olympia se opri în pragul uşii.

– Of, Doamne, am uitat să-l anunţ că nu voi mai avea nevoie de ajutorul lui.

Doamna Bird se încruntă.

– De ce?

– Domnul Chillhurst a zis că se va ocupa el.

Expresia doamnei Bird suferi o schimbare instantanee: dezaprobarea lăsă locul unei expresii de spaimă.

– Ia te uită! Asta ce mai înseamnă?

– Ce să însemne? Exact ceea ce ai auzit, doamnă Bird. Domnul Chillhurst are amabilitatea să se ocupe de ultimul transport de marfă al unchiului Artemis.

– Nu-s convinsă că-mi place cum sună această ofertă. Dacă îşi va lua tălpăşiţa, cu mărfuri, cu tot?

– Prostii. Dacă avea de gînd să ni le fure, de ce le-ar fi adus pînă aici? S-ar fi făcut nevăzut încă de cînd a sosit în Weymouth.

– Păi, atunci poate că vrea să te tragă pe sfoară, o avertiză doamna Bird. În definitiv, cum îți poți da seama că nu te înșală? Trebuie să-l crezi pe cuvînt că se va strădui să obțină cele mai bune prețuri. Ascultă-mă pe mine: tipul ăsta arată ca un pirat. Mai bine dă-i mărfurile moșierului Pettigrew, cum ai făcut și pînă acum.

Olympia își pierdu răbdarea.

– Sînt convinsă că putem avea încredere în domnul Chillhurst. Unchiul Artemis a avut și nu s-a înșelat. Olympia ieși cu pași semeți pe ușă, înainte ca doamna Bird să mai poată spune ceva.

O dată ajunsă pe hol, Olympia își ridică poalele rochiei din muselină imprimată și urcă repede scara.

Ajunsă la etaj, se opri și ciuli urechile. Nu se auzea nici un zgomot. Merse în vîrful picioarelor pînă în dreptul încăperii care ținea loc de sală de clasă și își lipi urechea de ușa dublă din lemn. Vocea joasă a lui Jared ajungea pînă la ea, ușor estompată.

– Planul a fost prost de la bun început, spunea Jared. Dar căpitanul Jack era înclinat să dea imediat curs ideilor nebunești. Ulterior, această înclinație a devenit o caracteristică a familiei.

– Asta înseamnă că în familia căpitanului Jack au existat și alți pirați? întrebă Ethan, curios.

– Căpitanul Jack prefera să se considere un aventurier, zise Jared cu fermitate. Nu cred că în clanul lui a mai existat vreun pirat, însă mi-e teamă că unii dintre descendenți au fost suspectați de comerț ilicit.

– Ce-i aia „comerț ilicit"? se interesă Hugh.

– Contrabandă, îi explică Jared, sec. Familia căpitanului Jack s-a stabilit pe Insula Flăcării. Este o insulă extrem de frumoasă, dar foarte izolată. Robert, arată-ne unde se află Insula Flăcării.

– Aici, spuse Robert încîntat. Lîngă coasta Devon-ului. Vedeți? Punctul acesta mic.

– Perfect, Robert, zise Jared. După cum veți observa, această insulă este ideală pentru desfășurarea activităților de contrabandă. Oferă avantajul că, de pe ea, se poate ajunge destul de ușor pe coastele Franței și Spaniei. În plus, se află în afara razei de acțiune a autorităților. Oamenii serviciului de prevenire a infracțiunilor sînt rareori zăriți prin preajma ei, iar pe băștinași se poate conta, pentru că nu obișnuiesc să discute cu străinii.

– Vorbiți-ne despre contrabandiști, spuse Ethan.

– Ba nu, interveni Robert. Eu vreau să aflu ce plan și-a făcut căpitanul Jack pentru a traversa istmul Panama.

– Da, domnule Chillhurst, spuneți-ne ce au pus la cale aventurierii ca să captureze un galion spaniol, zise Hugh cu înflăcărare. Ne puteți vorbi mîine despre contrabandiști.

– Foarte bine, căzu de acord Jared. Dar înainte de toate trebuie să aflați că ideea nu a fost numai idioată, ci și foarte periculoasă. Istmul Panama este perfid. Terenul este acoperit de o pădure deasă, plină de ființe ciudate, aducătoare de moarte. Mulți bărbați și-au dat sufletul încercînd să ajungă la marea care se întinde pe partea opusă.

– Dar de ce au vrut căpitanul Jack și echipajul lui să traverseze acest istm? întrebă Ethan. De ce n-au rămas în Indiile de Vest?

– Aurul, răspunse Jared, sec. Pe vremea aceea, căpitanul Jack avea un partener. La urechile amîndurora, ajunseseră niște zvonuri referitoare la comoara legendară pe care o mutau spaniolii, cu transporturi regulate, din coloniile lor, în America. Cei doi aventurieri s-au hotărît să încerce să traverseze istmul Panama. Au pornit la drum însoțiți de o ceată de bărbați solizi, în speranța că se vor putea îmbogăți imediat, capturînd unul sau două dintre vasele spaniole.

– Al naibii să fiu! murmură Robert, plin de admirație. Ce aventură extraordinară. Mi-ar fi plăcut să pot porni și eu la drum cu căpitanul Jack.

Olympia nu mai rezistă tentației de a intra. Cuvintele *comoară legendară* și *aventurieri* avuseseră un impact puternic asupra sa. Povestea lui Jared reușise s-o vrăjească la fel de mult ca pe nepoții ei. Deschise ușa încet și se strecură pe furiș în încăpere.

Ethan, Hugh și Robert erau strînși în jurul imensului glob pămîntesc de lîngă fereastră. Nici unul dintre ei nu întoarse capul. Întreaga lor atenție era concentrată asupra globului.

Jared stătea cu o mînă sprijinită pe glob, iar în cealaltă ținea stiletul cu al cărui vîrf indica zona Indiilor de Vest.

Olympia se încruntă cînd văzu stiletul. Trecuseră două zile de cînd nu-l mai zărise. Jared renunțase să-l poarte, dar în dimineața aceasta... după cum se vedea, îl adusese în sala de clasă. Deci, nu-l pusese la păstrare și, după cum îl ținea, ea își dădu seama că se pricepe să-l mînuiască.

Pare al naibii de periculos – ca de obicei, gîndi Olympia, studiindu-i trăsăturile dure. *Dacă nu-l cunoști, te poți speria.* Ea începuse să-l cunoască, deoarece în fiecare seară, după cină, Jared obișnuia să-i țină companie, în bibliotecă, lucru care îi făcea plăcere. Beau împreună un pahar cu brandy, apoi el se retrăgea în vechea colibă a pădurarului. Cu o seară înainte, după ce citise ceva, începuse să-i vorbească despre călătoriile lui. Olympia îi sorbise de pe buze fiecare cuvînt.

– Toți preceptorii sînt atît de umblați ca dumneavoastră? îl întrebase ea.

Jared îi aruncase o privire imposibil de interpretat.

– A, nu! Din punctul ăsta de vedere, eu sînt un norocos. Am lucrat pentru niște oameni ale căror afaceri îi obligau să călătorească mult. Atît de mult încît își luau și familiile.

– Și, firește, au dorit ca preceptorul copiilor lor să-i însoțească în aceste călătorii lungi. Ce carieră minunată v-ați ales!

– Abia în ultima vreme am ajuns s-o apreciez la adevărata valoare. Jared se ridicase de pe scaun, luase carafa cu brandy și îi mai umpluse o dată paharul cu lichidul de culoarea chihlimbarului. Văd că pe perete aveți o hartă foarte frumoasă a Mărilor Sudului.

– Am cercetat destul de mult legendele care circulă în acea zonă a lumii. Focul din șemineu și băutura își combinaseră efectele, creîndu-i Olympiei o plăcută senzație de căldură și relaxare. *O femeie emancipată conversînd cu un bărbat emancipat*, gîndise ea satisfăcută.

Jared mai turnase puțin brandy și în paharul lui, apoi pusese carafa la loc.

– Una dintre cele mai interesante călătorii m-a dus pe coastele mai multor insule din regiunea aceea, spusese gînditor, cufundîndu-se din nou în pernele moi ale fotoliului.

– Serios? Olympia îl privise fascinată. Trebuie să fi fost extrem de interesant.

– O, da! Jared își împreunase vîrfurile degetelor. Știți foarte bine că din acea zonă a lumii provine o mare varietate de legende captivante. Una, în special, îmi trezește în mod deosebit curiozitatea.

– Mi-ar plăcea la nebunie să-mi vorbiți despre ea, murmurase Olympia, căreia i se păruse că atmosfera din bibliotecă devenise ireală, de parcă întreaga încăpere fusese transportată, cu ei cu tot, în alt loc și în alt timp.

– Legenda vorbește despre o pereche de îndrăgostiți care n-au putut să-și unească destinele din cauza tatălui tinerei, care s-a opus căsătoriei lor.

Olympia gustă din brandy.

– Ce trist. Ce s-a întîmplat cu îndrăgostiţii?

– S-au iubit atît de mult încît au hotărît să rămînă împreună, spusese Jared. Se întîlneau în secret, noaptea, pe malul unui golfuleţ retras.

– Cred că stăteau de vorbă pînă-n zori, spusese Olympia gînditoare. Fără nici un dubiu, îşi şopteau reciproc versuri drăgăstoase şi îşi destăinuiau cele mai intime secrete. Visau la viitorul pe care sperau să-l trăiască împreună.

Jared o privise lung.

– De fapt îşi petreceau vremea făcînd dragoste cu patimă.

Olympia clipise.

– Pe plajă?

– Da.

Olympia îşi dresese glasul.

– Dar n-o fi fost cam inconfortabil? Mă refer la nisip, la pietricele...

Pe faţa lui Jared trecu un zîmbet.

– Cît de mult pot conta cîteva fire de nisip pentru doi îndrăgostiţi care se doresc cu disperare?

– Da, sigur, se grăbise să spună Olympia, sperînd că nu dăduse impresia că este prea naivă.

– În afară de asta, aceea era o plajă cu totul deosebită, patronată de o zeitate insulară, despre care se spune că i-ar ocroti pe îndrăgostiţi.

Cu toate că ideea de a face dragoste pe nisip nu i se păruse acceptabilă, Olympia nu mai venise cu nici un contraargument.

– Continuaţi, domnule. Spuneţi-mi şi restul poveştii.

– Într-o noapte, îndrăgostiţii au fost descoperiţi de tatăl fetei. Furios, el l-a ucis pe tînăr.

– Îngrozitor! Şi ce s-a întîmplat?

– Disperată, tînăra a intrat în apă şi a înaintat spre larg, pînă cînd a dispărut. Zeitatea în stăpînirea căreia se afla plaja

s-a supărat. Ea l-a pedepsit pe tatăl tinerei, transformînd toate firele de nisip de pe plajă în perle.

– Asta-i pedeapsă? întrebase Olympia, uluită.

– Da, zisese Jared cu un zîmbet ciudat. Bucuros, tatăl fetei s-a dus acasă, ca să-şi trezească familia. Dar zeitatea a făcut vrăji şi golful a devenit invizibil pentru toţi cei care au pornit în căutarea lui.

– Deci plaja cu perle nu a fost niciodată găsită?

Jared aprobase dînd din cap.

– Mulţi au căutat-o, dar nimeni n-a zărit-o. Se zice că ar putea fi descoperită doar de o pereche de îndrăgostiţi care se iubesc la fel de mult ca cei care obişnuiau să se întîlnească acolo, pentru a face dragoste la lumina lunii.

Olympia oftase.

– Imaginaţi-vă ce înseamnă să rişti totul pentru cîteva clipe de dragoste, domnule Chillhurst.

– Am început să cred că între o mare dragoste şi o asemenea legendă se poate face o oarecare paralelă, spusese Jared, încet. Ambele merită să te expui oricărui risc.

Pe Olympia o trecuse un fior.

– Aveţi dreptate, domnule. Vă mulţumesc pentru această poveste frumoasă. N-am mai auzit-o.

Jared o privise cîteva clipe drept în ochi, timp în care Olympia sesizase la el o schimbare bruscă de expresie. Nu putea spune nici acum ce anume exprima singurul ochi al acelui bărbat, însă fusese ceva foarte tulburător.

– Da, spusese el cu glas moale, foarte frumoasă.

Olympia fusese tentată să creadă că Jared se referise la ea, nu la legendă şi îşi simţise trupul fremătînd. Senzaţia fusese similară cu cea pe care o simţea ori de cîte ori descoperea o nouă legendă.

– Domnule Chillhurst...

Jared îşi scosese ceasul din buzunar.

– Văd că este foarte tîrziu, constatase el vădit dezamăg[it]. Este timpul să mă întorc în coliba mea. Poate că mîine seară v[oi] avea ocazia să vă vorbesc despre un ritual destul de ieșit d[in] comun, practicat de locuitorii unei alte insule pe care am av[ut] șansa s-o vizitez. Bineînțeles, tot din Mările Sudului.

– Mi-ar face o deosebită plăcere, spusese Olympia c[u] sufletul la gură.

– Noapte bună, domnișoară Wingfield. Ne revedem l[a] micul dejun.

– Noapte bună, domnule Chillhurst.

Dorința se născuse în sufletul Olympiei. Din pragul uș[ii] ea îl urmărise pe Jared cum dispare în întuneric.

În noaptea aceea visase că Jared o sărută pe o plaj[ă] plină de perle.

Acum, în lumina puternică a soarelui, ascultîndu-l cum le vorbește nepoților ei, conștientiză faptul că Jared devenise o persoană importantă pentru mica ei familie. În plus, constata c[ă] îl plăcea deosebit de mult pe acel bărbat. *Poate chiar pre[a] mult*, își spuse ea. Și asta n-o bucură.

Într-o bună zi, Jared avea să plece și ea va rămîne di[n] nou singură printre cărțile din biblioteca ei.

În clipa aceea Jared o văzu pe Olympia stînd lîngă ușă. Zîmbi ușor și i se adresă pe un ton neutru:

– Bună dimineața, domnișoară Wingfield. Doriți ceva?

– Nu, nu, spuse Olympia repede. Vă rog, continuați. N-am vrut decît să urmăresc lecția.

– Perfect. Jared arătă spre glob. În dimineața asta, ne ocupăm de geografie.

– Văd.

Olympia se apropie puțin. Ethan zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Învățăm tot ce se poate despre Indiile de Vest, mătușă Olympia.

– Și despre un pirat pe care îl chema Jack. Căpitanul Jack, mai exact, adăugă Robert.

Jared își drese glasul înainte de a vorbi.

– Ar trebui să rețineți că respectivul căpitan era aventurier, nu pirat.

– Care-i diferența? se interesă Hugh.

– La drept vorbind, diferența este mică, însă unii pun mare accent pe ea. Aventurierii străbăteau mările și oceanele pentru a duce la îndeplinire anumite sarcini. Teoretic, ei atacau vasele inamice pentru că erau împuterniciți s-o facă, fie de către Coroană, fie de autoritățile locale din Indiile de Vest. Uneori situația lor devenea, însă, destul de dificilă. Robert, de ce crezi că se întîmpla așa?

Robert își îndreptă umerii.

– Din cauza faptului că în Indiile de Vest au avut colonii foarte multe țări. Cel puțin, așa presupun, domnule.

– Asta-i explicația, zise Jared, zîmbindu-i încurajator băiatului. Pe vremea căpitanului Jack, în zona aceea existau nave englezești, franțuzești, olandeze și spaniole.

– Aș pune pariu că aventurierii nu trebuia să atace vasele și orașele care aparțineau țărilor lor de baștină, spuse Ethan. Apoi puștiul se încruntă. Asta înseamnă că englezii puteau lupta numai împotriva francezilor, spaniolilor și olandezilor, iar francezii îi atacau pe englezi, spanioli și olandezi.

– Mi se pare cam complicat, spuse Olympia, traversînd încăperea și alăturîndu-se nepoților săi. Ce-i cu povestea aia despre străbaterea istmului Panama pentru căutarea unei comori?

Jared schiță un surîs misterios.

– V-ar deranja să rămîneți alături de noi pînă termin povestea, domnișoară Wingfield?

– Nu, deloc, răspunse Olympia, adresîndu-i un zîmbet recunoscător. Poveștile de acest gen mă interesează în mod deosebit.

– Înțeleg, spuse Jared. Veniți un pic mai aproape, domnișoară Wingfield. Nu vreau să scăpați nici un amănunt.

Moșierul Pettigrew își făcu apariția, la ora trei după amiază. Olympia se afla în bibliotecă cînd auzi huruitul roților cabrioletei pe aleea de acces spre casă. Ridicîndu-se de pe scaunul de lîngă birou, ea se duse la fereastră.

Pettigrew era un bărbat greoi, de aproape cincizeci de ani. Se zicea că în tinerețe fusese un „tip bine". În orice caz, el continua să creadă că toate femeile îl considerau irezistibil. Privindu-l, Olympia, politicoasă, nu înțelegea de ce unele îl admiraseră atît de mult. Pettigrew putea fi cîteodată îngrozitor de plictisitor, însă Olympia, nu i-o spusese niciodată. De altfel știa că părerea ei n-ar fi contat. Oricum, majoritatea bărbaților din Upper Tudway i se păreau obtuzi și neinteresanți. Rareori preocupările lor coincideau cu ale ei, motiv pentru care bărbații, avînd în general tendința să se impună, ar fi intrat în conflict cu ea. Pettigrew nu făcea o excepție. El avea trei priorități: coponi, vînătoarea și ferma.

Olympia era conștientă că-i rămăsese datoare lui Pettigrew pentru faptul că se ocupase de transporturile periodice de marfă ale unchiului ei. Îi era recunoscătoare pentru tot ceea ce făcuse.

Ușa bibliotecii se deschise exact în momentul în care Olympia se așeza în fața biroului. Pettigrew intră țanțoș în încăpere. Mirosul puternic de apă de colonie pe care îl răspîndea o învălui pe Olympia.

Vizitînd frecvent Londra, Pettigrew era în permanență în pas cu moda. În după-amiaza aceasta, purta o pereche de pantaloni care aveau pe marginea fiecărui crac cîte un șir îngust de pliseuri. Redingota, mulată pe trup, era tăiată în dreptul taliei, iar în spate avea două cozi lungi, care îi ajungeau pînă la genunchi. Cămașa cu pliseuri foarte complicate și eșarfa înnodată la gît îi confereau un aer elegant, dar rigid.

– Bună ziua, domnișoară Wingfield. Apropiindu-se de birou, Pettigrew îi adresă un zîmbet pe care, fără nici un dubiu, îl considera fermecător. Astăzi arătați minunat.

– Vă mulțumesc, domnule. Vă rog, luați loc. Vreau să vă dau niște vești interesante.

– Serios? Pettigrew își aruncă în lături cozile lungi ale hainei cu o mare dexteritate și se așeză. Presupun că vreți să-mi vorbiți despre ultimul transport de marfă al unchiului dumneavoastră. Nici o teamă, dragă domnișoară, am aflat deja de el și sînt gata să vă ajut, ca de obicei.

– Sînteți foarte amabil, domnule, însă vestea cea bună este că nu voi mai fi nevoită să vă deranjez.

Pettigrew clipi rapid, de mai multe ori la rînd, de parcă i-ar fi intrat un fir de praf în ochi.

– Poftiți?

Olympia zîmbi cu grație.

– Mi-ați fost de un mare ajutor, domnule, vă sînt extrem de recunoscătoare, însă nu mai pot abuza.

Pettigrew se încruntă.

– Domnișoară Wingfield, personal nu m-a deranjat faptul că ați apelat la ajutorul meu pentru a scăpa de mărfurile acelea. Am considerat de datoria mea să vă fiu alături. Mi-aș neglija obligațiile de prieten și vecin dacă v-aș lăsa să cădeți în mîinile vreunui ticălos, a unui om lipsit de scrupule gata să profite de pe urma dumneavoastră.

– Nu trebuie să vă faceți griji din pricina domnișoarei Wingfield. Jared sta calm în pragul ușii. Se află pe mîini bune.

– Ce naiba? Pettigrew se întoarse repede cu fața spre el. Timp de cîteva clipe se zgîi la Jared. Cine sînteți dumneavoastră, domnule? întrebă în cele din urmă.

– Mă numesc Chillhurst.

Olympia simți că atmosfera începe să se tensioneze. Grăbită, încercă să calmeze lucrurile, făcînd prezentările necesare.

– Domnul Chillhurst este noul preceptor al nepoților mei. Se află la noi de cîteva zile, însă a făcut deja adevărate minuni. Toată dimineața, băieții au fost preocupați de studierea geografiei. Pariez că acum știu mai multe lucruri despre Indiile de Vest decît oricare alt băiat din Upper Tudway. Domnule Chillhurst, permiteți-mi să vi-l prezint pe moșierul Pettigrew.

Jared închise ușa bibliotecii în urma lui și se apropie de birou.

– Am fost anunțat de doamna Bird că a sosit, i se adresă Olympiei.

Privirea lui Pettigrew rămăsese fixată la peticul de catifea neagră care acoperea ochiul lui Jared. Apoi moșierul se încruntă observînd că preceptorul avea gîtul gol și gulerul cămășii desfăcut.

– Doamne sfinte, omule, nu semeni cu nici unul din preceptorii pe care i-am văzut pînă acum. Ce se întîmplă aici?

Olympia se enervă.

– Domnul Chillhurst, este *preceptor*. Chiar unul excelent. Unchiul Artemis mi l-a trimis.

– Wingfield l-a trimis? Pettigrew îi aruncă Olympiei o privire îngrijorată. Sînteți convinsă?

– Bineînțeles. Olympia încercă să se stăpînească. Din întîmplare, domnul Chillhurst se pricepe la probleme financiare. Ca atare, s-a oferit să-mi fie și om de afaceri. Acesta este motivul pentru care nu voi mai avea nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule.

– *Să vă fie om de afaceri!* Pettigrew era năucit. Uitați cum stă treaba... Nu vă este necesar un om de afaceri. Doar mă aveți pe mine. Eu mă ocup de tot ceea ce ține de rezolvarea problemelor dumneavoastră financiare.

Jared se așeză, cu coatele sprijinite de brațele scaunului și vîrfurile degetelor lipite, ca de obicei.

– Pettigrew, ai auzit ce-a spus domnișoara Wingfield. Nu mai are nevoie de serviciile tale.

Pettigrew îi aruncă o privire dură, apoi se întoarse spre Olympia.

– Domnișoară Wingfield, v-am avertizat de nenumărate ori că nu trebuie să faceți afaceri cu persoane despre trecutul cărora nu știți nimic.

– Domnul Chillhurst este un om respectabil, spuse Olympia pe un ton categoric. Unchiul meu nu l-ar fi angajat să lucreze în această casă dacă nu ar fi avut un caracter ireproșabil.

Pettigrew îi mai aruncă o privire scurtă lui Jared, de data aceasta disprețuitoare.

– I-ați citit referințele, domnișoară Wingfield?

– Unchiul meu s-a ocupat de chestiile astea, răspunse Olympia.

– Vă asigur, domnule, zise Jared, că nu aveți de ce să vă temeți. Voi avea grijă ca domnișoara Wingfield să obțină o sumă frumoasă pe mărfurile trimise de unchiul dumneaei.

– Cine poate ști dacă suma este „frumoasă" sau nu? îi replică Pettigrew. Domnișoara Wingfield nu va avea cum să-și dea seama dacă veți obține beneficii de pe urma ei, nu credeți? Va fi obligată să vă creadă pe cuvînt.

– Ca și pînă acum, cînd dumneavoastră ați fost cel care i-ați promis că-i apărați interesele, ripostă Jared, calm.

Pettigrew se săltă în scaun.

– Faceți cumva vreun apropo, domnule? Dacă da, să știți că n-am să tolerez așa ceva.

– Nici nu-mi trece prin gînd să fac apropouri. Jared începu să-și lovească tacticos vîrfurile degetelor unele de altele. Domnișoara Wingfield mi-a spus că de pe urma transportului anterior s-a ales cu aproape două sute de lire.

– Corect, spuse Pettigrew, sigur pe sine. A fost extrem de norocoasă că a obținut o sumă atît de mare. Fără contactele

pe care le am la Londra, probabil că n-ar fi primit mai mult de o sută sau o sută cincizeci de lire.

Jared își înclină capul într-o parte.

– Va fi interesant să vedem dacă eu mă voi descurca la fel de bine ca dumneavoastră, nu credeți? Sau poate că voi fi capabil să obțin mai mult.

– Asta-i bună! se burzului Pettigrew, indignat. Nu-mi pasă dacă mă depășiți sau nu, domnule.

– Deocamdată nu știți ce să credeți despre mine, nu-i așa? Trebuie să vă asigur că voi da cea mai mare atenție afacerilor domnișoarei Wingfield. În definitiv, dînsa are nevoie de bani, nu? O femeie singură, încărcată cu responsabilitatea creșterii a trei copii, are nevoie de toți banii care i se cuvin.

Fața cărnoasă a lui Pettigrew căpătă o nuanță de un roșu neplăcut.

– Știți ceva, domnule, nu vă pot îngădui să puneți stăpînire pe mărfurile domnișoarei Wingfield fără să ripostez. S-ar putea să dispăreți împreună cu ele.

– Mărfurile au dispărut deja, interveni Olympia. Domnul Chillhurst le-a expediat la Londra chiar în dimineața asta.

Ochii lui Pettigrew se măriră de uimire și furie.

– Domnișoară Wingfield, doar n-ați făcut prostia de a-i permite acestui om să scoată mărfurile din Upper Tudway?

Jared continua să-și lovească ritmic vîrfurile degetelor.

– Toate lucrurile se află în siguranță, Pettigrew. Sînt transportate sub pază, iar cînd vor ajunge la Londra, vor fi luate în primire de o cunoștință de-a mea. Este un om de încredere, care se va ocupa de vînzarea lor.

– Doamne sfinte, omule! Pettigrew se răsuci spre Jared. Ce-ai făcut? Ăsta-i jaf curat. Am să informez imediat poliția.

Olympia sări în picioare.

– Destul, domnule Pettigrew. Sînt mulțumită de felul cum acționează domnul Chillhurst în interesul meu. Nu vreau să vă

jignesc, dar insist să nu-l mai insultați. Domnul Chillhurst s-ar putea simți ofensat.

– Da, zise Jared cu un aer gînditor, de parcă ar fi reflectat asupra acestei posibilități. M-aș putea simți ofensat.

Buzele lui Pettigrew se mișcară, însă din gură nu-i ieși nici un sunet. Imediat după aceea se ridică de pe scaun și o privi furios pe Olympia.

– Așa să fie, domnișoară Wingfield. Este treaba dumneavoastră dacă aveți mai multă încredere într-un străin, decît într-un vecin pe care îl cunoașteți de ani de zile. În orice caz, cred că veți regreta nesăbuința de care ați dat dovadă acum. Noul dumneavoastră preceptor arată mai degrabă a pirat, din absolut toate punctele de vedere.

Olympia era revoltată. Jared era, în definitiv, angajatul ei. Deci trebuia să-l apere.

– Sincer, domnule Pettigrew, mergeți prea departe. Nu vă pot permite să-i vorbiți astfel unuia dintre oamenii mei. Vă urez să aveți parte de o zi bună, domnule.

– O zi bună și dumneavoastră, domnișoară Olympia. Pettigrew se îndreptă cu pași mari spre ușă. Am o singură speranță: că nu vă veți pierde banii avînd încredere în această... această persoană, mai spuse el înainte de a ieși.

Olympia nu scăpă ușa din ochi pînă cînd n-o văzu închizîndu-se în urma lui Pettigrew. Apoi privi stînjenită spre Jared, dar se simți ușurată cînd constată că acesta nu-și mai lovea degetele. Bănuia că ticul acela n-ar fi prevestit nimic bun.

– Îmi cer scuze pentru scena neplăcută care a avut loc, spuse. Pettigrew este bine intenționat; presupun că s-a simțit jignit văzînd că v-am însărcinat pe dumneavoastră să vă ocupați de mărfurile trimise de unchiul meu.

– A zis că sînt pirat.

Olympia tuși ușor.

– E adevărat, dar vă rog, nu vă simţiţi jignit. Nu este în totalitate vinovat pentru această remarcă. Şi doamna Bird a sesizat zilele trecute că există o oarecare asemănare... Aveţi un aer deosebit, domnule, care-i determină pe oameni să se gîndească la un pirat.

Jared zîmbi.

– Mă bucur că dumneavoastră aţi reuşit să vă daţi seama ce se găseşte sub învelişul exterior, domnişoară Wingfield.

– Mătuşile Sophy şi Ida m-au învăţat să fac abstracţie de aparenţe.

– Sper că nu veţi fi dezamăgită de bărbatul pe care l-aţi descoperit dincolo de chipul acesta de pirat.

– O, nu voi fi, murmură Olympia. Este exclus, domnule.

Se înserase şi Olympia stătea la biroul ei şi privea visătoare părul lui Jared. Şuviţele, negre ca noaptea, erau pieptănate spre spate, după urechi şi ajungeau pînă la nivelul gulerului. Indiscutabil, tunsoarea nu era deloc modernă, însă sporea efectul pe care îl avea chipul lui dur. Tînăra doamnă era dominată de dorinţa de a-şi trece degetele prin părul lui bogat.

Nu i se mai întîmplase niciodată să dorească să-şi treacă degetele prin părul unui bărbat.

Jared şedea în fotoliul din faţa şemineului, cu picioarele întinse şi citea o carte pe care o alesese de pe un raft din apropiere.

Lumina focului îi accentua duritatea trăsăturilor. După cină, îşi scosese haina. Olympia se obişnuise să-l vadă fără cravată, însă tabloul acesta, cu Jared îmbrăcat numai în cămaşă, stînd în aceeaşi încăpere cu ea, o tulbura. Impresia de intimitate pe care i-o dădea o făcea să aibă senzaţia că pluteşte în nori. Trupul îi era străbătut de fiori uşori, de plăcere. Se întrebă dacă Jared simţea şi altceva în afară de oboseala normală după o zi de muncă. Era aproape miezul nopţii, dar el nu dădea semne că

şi vrea să plece. Doamna Bird se retrăsese în camera ei imediat după cină. Ethan, Hugh şi Robert dormeau de cîteva ore. Minotaur fusese surghiunit în bucătărie.

Rămasă singură cu Jared, Olympia fu cuprinsă de o stare de agitaţie ciudată, care nu-i era proprie. Din clipa sosirii lui Jared, trăirile ei sufleteşti crescuseră în intensitate, seară de seară. Avea convingerea că nici lui nu-i displăceau aceste seri intime, petrecute împreună în bibliotecă.

Brusc, Olympia simţi nevoia să-i vorbească. Ezită, însă o clipă mai tîrziu închise zgomotos jurnalul Lightbourne.

Jared o privi zîmbind ironic.

– Faceţi progrese, domnişoară Wingfield?

– Cred că da, spuse Olympia. Majoritatea textelor sînt destul de prozaice. În aparenţă, nu este decît un jurnal banal, în care sînt consemnate evenimentele zilnice. Pare să acopere perioada cuprinsă între logodna domnişoarei Lightbourne şi primele luni de căsnicie trăite alături de un bărbat pe care îl chema Ryder.

Privirea lui Jared era enigmatică.

– Ryder?

– Se pare că a fost foarte fericită cu el. Pe faţa Olympiei apăru un surîs trist. Îl numeşte „ scumpul meu domn Ryder".

– Înţeleg.

– Cu toate că-i era soţ, aşa-l numeşte de cîte ori se referă la el. Cam ciudat, nu? Probabil că a fost o doamnă foarte manierată.

– Aşa s-ar părea, spuse Jared pe un ton care sugera că se simţea uşurat.

– După cum am spus, jurnalul pare a fi unul obişnuit. Doar limbajul îl face deosebit – pentru că este scris într-o combinaţie de engleză, latină şi greacă. La fiecare cîteva pagini, există cîte un şir ciudat de cifre, în care este inserat un cuvînt care, aparent, nu are nici un sens. Bănuiesc că aceste serii de cifre şi litere reprezintă cheile misterului pe care caut să-l descifrez.

– Pare o întreprindere destul de dificilă.

– Așa este. Olympia sesiză că Jared nu părea interesat de această discuție și se hotărî să schimbe subiectul.

Se părea că misterul jurnalului Lightbourne nu-l incita pe preceptorul nepoților ei, ba chiar îl plictisea de moarte. La rîndul ei, era dezamăgită, deoarece i-ar fi plăcut să discute cu el despre descoperirile pe care le făcuse.

Dacă Jared voia să evite acest subiect, n-avea decît. În definitiv, era dispusă să poarte conversații pe oricare altă temă.

– Vă descurcați cu textele scrise în latină și greacă? o întrebă Jared, într-o doară.

– O, da, îl asigură Olympia. Am învățat aceste limbi de la mătușile mele.

– Le duceți lipsa, nu-i așa?

– Da, tare mult. Mătușa Ida a murit cu trei ani în urmă, iar mătușa Sophy cu șase luni mai tîrziu. Pînă la sosirea nepoților mei, ele au fost singura mea familie.

– Un timp ați rămas complet singură.

– Da. Olympia ezită. Cel mai mult duc dorul conversațiilor pe care le purtam seară de seară. Vă dați seama cum te simți cînd n-ai cu cine schimba o vorbă, domnule Chillhurst?

– Da, domnișoară Wingfield, spuse Jared cu blîndețe. Vă înțeleg foarte bine. Eu am suferit aproape toată viața pentru că n-am avut alături o persoană apropiată.

Olympia se uită la el. Jared îi susținu privirea cu fermitate. Pentru o clipă, îi permise Olympiei să vadă ce ascunde în sufletul lui. *Corect*, gîndi ea. În definitiv, cu cîteva secunde în urmă își deschisese și ea sufletul în fața lui. Mîna îi tremură cînd luă paharul de brandy.

– Aici, în Upper Tudway, nu interesează pe nimeni obiceiurile și legendele celorlalte popoare, i se destăinui ea. Nici măcar pe domnul Draycott, deși un timp am sperat că...

Cînd vocea Olympiei se stinse, mîna lui Jared strînse paharul pe care îl ținea.

– Pentru Draycott asemenea probleme nu prezintă interes, domnișoară Wingfield. Spre deosebire de mine.

– Am simțit, domnule. Dumneavoastră aveți o deschidere largă pentru tot ceea ce vă înconjoară. Olympia își ridică privirile spre Jared. Ieri-seară mi-ați pomenit de un ritual ieșit din comun, practicat de locuitorii unei insule din Mările Sudului.

– A, da. Jared închise cartea și o clipă privi la foc. Metodele de „a face curte" ale insularilor sînt deosebit de interesante.

– Dacă vă amintiți, mi-ați promis că în seara aceasta intrați în detalii, îl stimulă Olympia.

– Desigur. După ce bău o gură de brandy, Jared își luă o figură meditativă. Se pare că în insule se obișnuiește ca tînărul mire să-și ducă iubita în junglă, într-un loc considerat magic. Mi s-a spus că acolo ar fi o lagună, aflată la baza unui zid din piatră, peste care cade o cascadă.

– Aha. Pare a fi un loc minunat. Olympia sorbi din nou din paharul cu brandy. Și ce se întîmplă acolo?

– Domnișoara îi permite bărbatului s-o sărute sub apele cascadei, dacă dorește să-l ia de bărbat. Legenda spune că toate căsătoriile începute în acest mod se dovedesc a fi armonioase și binecuvîntate de urmași.

– Ce interesant. Olympia se întreba cum s-ar simți dacă ar fi sărutată de Jared. Privindu-l, i se păru atît de suplu și, în același timp, puternic... Cu siguranță că bărbatul acesta o putea ridica cu o singură mînă, gîndi ea.

Apoi se întrebă cum s-ar simți dacă Jared ar ridica-o în brațe.

Și dacă ar ține-o strînsă la pieptul lui.

Și dacă și-ar lipi buzele de buzele ei.

Consternată de aceste gînduri, Olympia tresări. Paharul

se clătină și cîteva picături de brandy săriră pe birou.

– Vă simiți bine, domnișoară Wingfield?

– Da, da, desigur. Olympia se grăbi să pună paharul p birou. Speriată de stîngăcia de care dăduse dovadă, scoase batistă și șterse băutura vărsată, străduindu-se să găsească u subiect inteligent de discuție. Apropo de dovezile de dragost pe care și le dau cei din Mările Sudului... spuse ea, ștergînd ultimele picături de brandy de pe birou. Am citit recent cev despre o practică foarte neobișnuită din acea zonă a lumii.

– Da, domnișoară Wingfield?

– Se pare că pe una dintre insule se obișnuiește ca mirel să-i dăruiască miresei un obiect mare din aur, în formă de falus

În încăpere se lăsă o tăcere adîncă. Olympia își ridic privirile, întrebîndu-se dacă nu cumva Jared n-o auzise. Văzînd expresia de pe chipul bărbatului, o cuprinse o senzație ciudat și trupul îi fu străbătut de un fior.

– Un falus din aur? întrebă Jared, într-un tîrziu.

– Păi, da. Batista îmbibată de brandy căzu din mîn Olympiei pe birou. Este un obicei foarte bizar, domnule, nu credeți? Ce presupuneți că se poate face cu un falus mare, di aur?

– Nu vă pot furniza o informație precisă, însă bănuiesc că întrebarea aceasta are un răspuns deosebit de interesant.

– Fără nici un dubiu. Olympia oftă. Probabil că eu nu-l voi afla niciodată, pentru că n-am șanse să ajung în Mările Sudului.

Jared lăsă paharul din mînă și se ridică în picioare.

– Domnișoară Wingfield, după cum mi-ați atras atenția zilele trecute, nu este necesar să călătorești prin toată lumea pentru a căpăta experiență de viață.

– Perfect adevărat, spuse Olympia, privindu-l cum se apropie de ea. Doriți ceva, domnule Chillhurst?

– Da. Ocolind biroul, el se apleacă și o ridică de pe jos. În seara asta, vreau să aflu ceva, domnișoară Wingfield. Și numai dumneavoastră știți răspunsul pe care îl caut.

– *Domnule Chillhurst*. Olympia abia mai putea respira. Dorința pusese instantaneu stăpînire pe ea. Ce întrebare vă frămîntă, domnule?

– Mă întreb: oare mă veți săruta, domnișoară Wingfield?

Olympia era atît de tulburată încît nu-și mai găsea cuvintele. Ca atare, făcu singurul lucru pe care îl putea face în acele împrejurări: se agăță de gîtul lui Jared și răspunse invitației lui mute, înclinîndu-și capul pe spate. În aceeași clipă își zise că toată viața nu făcuse altceva decît să aștepte acest moment.

– *Sirenă*. Brațele lui Jared o cuprinseră cu putere, iar gura lui îi strivi buzele.

4

Olympia își simți trupul cuprins de flăcări. Era surprinsă și în același timp incredibil de fericită.

Gura lui Jared era caldă, îmbietoare, revendicativă. O ispitea, o cucerea, o păcălea și fura. Olympia reacționa la fiecare mișcare a buzelor care o atingeau.

Simțea fierbințeala corpului de lîngă ea și puterea brațelor care o înconjurau. Simțea că se pierde, însă nu-i era teamă. Se agăță de gîtul lui Jared de parcă era unicul ei punct de sprijin și se afundă împreună cu el într-un ocean al senzațiilor.

Jared gemu cînd o simți deschizîndu-și gura sub apăsările delicate, dar insistente ale buzelor sale.

– Abia aștept să-ți aud cîntecul, dulcea mea sirenă, îi șopti el.

Primul contact dintre limbile lor o făcu pe Olympia să tresară. Instinctiv, ea încercă să-și retragă capul.

– Nu încă, murmură Jared. Vreau să te gust.

Pe Olympia o fascinară aceste cuvinte.

– Să mă guști?

– Uite așa. Jared puse din nou stăpînire pe gura ei, pentru a o savura. Și așa... Dumnezeule, ești mai gustoasă decît cel mai fin brandy.

Capul Olympiei se lăsă pe spate, ochii i se închiseră și se abandonă plăcerii, dornică să trăiască experiența de a fi sărutată de el.

Jared își strecură un braț sub genunchii ei și cu celălalt îi cuprinse umerii. Luată prin surprindere, Olympia își ținu respirația în momentul în care fu săltată de pe podea, pentru a fi dusă spre capătul opus al încăperii.

Deschise ochii și îl privi pe Jared, cînd acesta o așeză pe pernele din catifea ale sofalei. Fața bărbatului îi trăda dorința, pofta de a o avea. Trupul Olympiei reacționă. Ceva dinăuntrul lui intra în funcțiune. Niciodată nu mai simțise că trăiește cu atîta intensitate. Era o senzație extraordinară.

– Totul este atît de ciudat, spuse, atingîndu-i mirată obrazul. Am impresia că am pornit pe furiș într-o călătorie care ne va duce spre un tărîm necunoscut.

– Și eu am aceeași impresie. Zîmbetul care destinse încet fața lui Jared era chinuitor de senzual. Vom călători împreună, draga mea sirenă.

Rămasă fără cuvinte, Olympia puse stăpînire pe mîna lui și i-o trase spre buzele ei. Îi sărută palma cu o bucurie nețărmurită, care o făcu să pară că înflorește.

– Dumnezeule, habar n-ai ce ești în stare să-mi faci, spuse Jared, punîndu-și cealaltă mînă pe gîtul ei, pentru ca apoi să-și coboare degetele încet, cu mișcări bine calculate, tot mai jos, pînă cînd palma îi ajunse să se odihnească pe sîn.

Olympia îl privi pe sub gene.

– Asta-i patima, nu-i așa, Jared?

– Da, Olympia. Asta-i patima.

– N-am știut că poate exercita o forță atît de mare, șopti ea. Abia acum înțeleg de ce este subiectul principal al atîtor legende. Apoi Olympia își ridică brațele, pentru a-i readuce buzele în contact cu ale ei.

Jared o sărută, explorîndu-i, între timp, forma sînului. I-l ținea în podul palmei, făcîndu-i întreg trupul să vibreze. Ciudat,

dar fiecare părticică din ea părea să tînjească după el. Dr
urmare, se foi pe sofa, străduindu-se să mărească gradul
intimitate, găsindu-și o poziție mai convenabilă.

Jared trase aer în piept și începu să-i desfacă panglic
rochiei. Degetele lui puternice tremurau puțin.

– Jared? Te simți la fel de încălzit ca mine?

– Este puțin spus încălzit, dulcea mea sirenă. Sînt înc

– Oh, *Jared*. Și eu sînt la fel.

– Mi-e teamă că, atunci cînd pleci într-o astfel d
călătorie, cu cît înaintezi mai mult pe drumul pe care ai porni
cu atît îți este mai greu să te întorci.

Jared îi trase corsajul rochiei în jos, pînă la nivelul tali
Olympia se cutremură din cap pînă-n picioare cînd îi luă sfîrc
în gură.

– Eu aș vrea să nu mă întorc niciodată.

– Nici eu nu vreau să mă întorc. Jared se ridică, pent
a o privi de sus, direct în ochi. Dar, oricît de mult te-aș dori, n
vreau să te duc pe acest drum mai departe decît ești dispusă s
mergi. Dacă preferi să mă opresc, spune-mi acum, cît mai sî
capabil s-o fac.

– Am douăzeci și cinci de ani, Jared. Olympia îi mîngî
obrazul. Și sînt o femeie emancipată, nu o puștoaică abia ieși
de pe băncile școlii. Am fost învățată că trebuie să am curaj
să iau singură hotărîri, nu să mă agăț de regulile uzuale, ca
stabilesc ce este respectabilitatea și moralitatea.

Jared zîmbi.

– Am fost avertizat că ești o femeie dintre cele ma
neobișnuite. Apoi se uită în jos, la sînii ei goi. Iar acum const
că ești și una dintre cele mai frumoase.

Olympia tremură, anticipînd ce va urma. Oscila într
nevoia disperată de a se ascunde de privirile acestui bărbat ș
satisfacția extraordinară pe care i-o dăduseră cuvintele lui. Jared
o considera atrăgătoare! Niciodată nu se considerase frumoasă,
însă acum, cînd era privită în felul acesta, se simțea în al nouălea cer

– Îți dai seama cît de mult te doresc? Jared îi mîngîie
sînul cu vîrful unui deget. Poți măcar să bănuiești?

– Mă bucur, mă bucur enorm de mult că mă dorești,
Jared. Olympia își arcui spatele, încercînd să se apropie de
el. Își simțea sînii umflîndu-se și tensionîndu-se. Sfîrcurile
îi păreau insuportabil de sensibile la atingerile lui.

– Mă înnebunești. Călătoria asta va fi o desfătare pentru
mine, spuse Jared, după care, lăsîndu-și mîna să alunece pînă la
glezna ei, i-o strecură pe sub poalele rochiei.

Olympia îi simți degetele printre picioare. O pulsație
puternică îi zgudui trupul în interior, apoi avu certitudinea că
este umplută de un lichid fierbinte. Și, brusc, simți nevoia să-l
atingă și să-i exploreze corpul exact la fel cum o atingea și o
explora el.

Cu mișcări neîndemînatice, se strădui să-i descheie
cămașa. Îi fu greu, dar în cele din urmă reuși. Cîrlionții negri
care ieșiră la lumină o fascinară. Își lipi palma de pielea lui și îi
simți mușchii duri, puternic încordați, de sub ea.

– Știam că astea vor fi senzațiile pe care le voi simți
atunci cînd te voi pipăi, murmură sfioasă, cu venerație. Ești atît
de cald, atît de musculos, atît de robust...

– Olympia... sirena mea...

Mîna lui Jared se strînse în jurul coapsei ei, exact
deasupra jartierei. El îi sărută depresiunea dintre sîni.

Un țipăt scurt, subțirel, de teamă și durere, străpunse
norul licăritor de pasiune care o învăluia pe Olympia. Ea înghență,
de parcă ar fi fost aruncată într-un torent rece.

Capul lui Jared se ridică brusc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce-o fi asta?

– Este Hugh. Olympia se zbătu să se ridice în capul
oaselor. Degetele îi tremurară cînd încercă să-și lege panglicile
corsajului. Ți-am spus că se mai întîmplă cîteodată să aibă cîte
un coșmar. Trebuie să merg imediat la el.

Ceva mai tîrziu Jared se ridică încet în picioare şi o p
cum se chinuieşte să-şi aranjeze rochia.

– Dă-mi voie.

Recunoscătoare pentru ajutorul oferit, Olympia
întoarse cu spatele la el. Constatînd că el nu reuşeşte să-i fix
corsajul rochiei de muselină, îi spuse speriată:

– Te rog, grăbeşte-te.

– Gata. Jared făcu un pas înapoi.

Olympia se repezi la uşă, o izbi de perete şi trave
holul cu paşi grăbiţi, îndreptîndu-se spre scară, conştientă
Jared o urma, încheindu-şi cămaşa şi îndesîndu-i marginile
betelia pantalonilor.

Cînd ajunse pe palierul de la etaj, o luă la fugă de
lungul culoarului care ducea spre dormitorul lui Hugh. Uşa d
partea stîngă se deschise exact cînd ajunse în dreptul ei. Rob
îşi făcu apariţia îmbrăcat în cămaşă de noapte.

– Mătuşă Olympia? Robert îşi frecă ochii înceţoşaţi d
somn. Cred că l-am auzit pe Hugh.

– Aşa-i. Olympia se opri pentru o clipă din drum. A
un coşmar. Întoarce-te în pat, Robert. Am eu grijă de el.

Robert dădu din cap aprobator şi încercă să închidă uş
cînd îl zări pe Jared.

– Domnule Chillhurst... Ce faceţi aici, domnule?

– Eram cu mătuşa ta cînd l-am auzit pe Hugh ţipînd.

– Oh. Hugh se sperie, poate că aţi aflat.

– De ce? întrebă Jared.

Robert ridică din umeri.

– Îi este teamă că putem fi expediaţi oricînd la următoare
noastră rudă, care, la fel ca toate celelalte, nu ne va dori. Etha
este la fel de speriat. Le-am spus că trebuie să aibă mai mul
curaj, dar sînt încă prea mici. Le este greu să înţeleagă.

– Nimeni nu va pleca, Robert, îl asigură Olympia.
V-am mai spus.

– Aşa-i, mătuşă Olympia, zise Robert cu o politeţe
[...]ă, care nu părea a prevesti nimic bun.

Olympia oftă. Ştia că Robert n-o credea, deşi trecuseră
[...] de cînd încerca să-l convingă. Dar acum n-avea timp
[...], trebuia să se ocupe de Hugh. Îşi continuă drumul de-
[...] holului, îndreptîndu-se spre dormitorul acestuia. Hohotele
[...] de plîns ale copilului se auzeau prin uşa închisă.

Olympia deschise uşa încetişor şi se strecură în încăperea
[...]. Lumina palidă a lunii, care pătrundea prin fereastră,
[...] permitea să zărească forma trupului ghemuit sub plapumă.
[...] era înduioşător.

– Hugh? Hugh, sînt mătuşa Olympia. Apropiindu-se, ea
[...] pe marginea patului, lîngă trupul micuţ care se zguduia
de plîns. Dădu plapuma la o parte şi îl luă pe băiat în braţe. Nu s-a
întîmplat nimic, dragul meu. Totul este în regulă. Sînt aici, lîngă
[...]

– *Mătuşă Olympia*. Hugh se ridică în capul oaselor şi o
[...] cu ochii măriţi de groază. Iarăşi am visat urît, spuse el
[...]indu-se la pieptul ei.

– Ştiu, dragă. Dar n-a fost decît un vis. Olympia îl strînse
în braţe şi începu să-l legene. Eşti aici, lîngă mine, în deplină
siguranţă. Nimeni n-o să te dea afară. De acum încolo, asta este
casa ta.

Se auzi un zgomot slab şi încăperea fu luminată de
lumînarea aprinsă de Jared. Hugh îşi ridică imediat capul de pe
umărul Olympiei.

– Domnule Chillhurst... Hugh clipi şi îşi lăsă capul în jos,
vădit ruşinat că fusese surprins într-o asemenea ipostază. Nu
ştiam că mai sînteţi pe aici.

– În timp ce tu visai, eu stăteam la parter, în bibliote
spuse Jared pe un ton cald. Te simţi mai bine acum?

– Da, domnule. Hugh îşi şterse ochii cu mîneca. Eth
zice că nu sînt decît o afurisită de stropitoare.

– Chiar aşa? Sprîncenele lui Jared se ridicară. Du
cîte îmi aduc aminte, ieri, cînd a căzut din pomul acela, Etha
stropit cu lacrimile lui cîteva părăluţe din grădină.

Hugh se lumină la faţă.

– Da, aşa-i!

Olympia îşi întoarse privirile spre Jared.

– Nimeni nu m-a anunţat că Ethan a căzut din pom.

– N-a păţit nimic, spuse Jared cu indiferenţă. Şi-a zgâ
doar un genunchi.

– Domnul Chillhurst ne-a zis că nu este cazul să
anunţăm, explică Hugh. A spus că femeile se sperie cînd v
sînge.

– Serios? Olympia îi aruncă lui Jared o privi
mustrătoare. Asta demonstrează cît de bine cunoaşte domn
Chillhurst femeile.

Surîsul care apăru pe faţa lui Jared era periculos d
ironic.

– Domnişoară Wingfield, insinuaţi cumva că am lipsu
în acest domeniu?

– Exact, domnule Chillhurst.

– Atunci, am să mă străduiesc să-mi îmbogăţes
experienţa. În definitiv, sînt un perfecţionist. Dar, pentru a fac
studiile de rigoare, voi avea nevoie de un exemplar care să-m
stea la dispoziţie. V-ar plăcea să vă oferiţi ca voluntară?

Aceste cuvinte o aruncară pe Olympia într-o stare d
confuzie totală. Era clar că Jared o lua peste picior, însă nu şti
cum să-i interpreteze vorbele. Oare, după ce stătuse pe jumătat
goală în braţele lui, îşi schimbase părerea despre ea?

Mătuşile ei o avertizaseră că, deşi nu spun, mulţi bărbaţ

[illegible] pe femeile emancipate, liber-cugetătoare, chiar
[illegible] oricînd dispuşi să întreţină relaţii intime cu ele.

Olympia se întrebă dacă nu cumva îşi formase o impresie
greşită despre Jared. Poate că nu era chiar aşa cum îl crezuse
ea. Poate că era la fel ca Reginald Draycott sau ca oricare alt
bărbat din Upper Tudway. Gîndul acesta îi provocă un frison.

– Te simţi bine, mătuşă Olympia? întrebă Hugh, simţind
[illegible] ei.

Olympia roşi.

– Desigur. Dar tu cum te simţi?

– Şi eu mă simt bine. Băiatul îşi şterse nasul, folosindu-se
[illegible] de mînecă. Îmi pare rău că te-am speriat.

– Toată lumea are, din cînd în cînd, cîte un coşmar, Hugh,
spuse Jared.

Hugh îl privi surprins.

– Chiar şi dumneavoastră?

– Chiar şi eu.

– Ce fel de coşmaruri aveţi dumneavoastră? se interesă
Hugh cu o vie curiozitate.

Jared privi profilul Olympiei.

– Toată viaţa am fost chinuit de un vis. În el, mă văd
ajuns pe o insulă necunoscută. În depărtare, zăresc pînzele unei
corăbii.

– Şi ce vi se întîmplă? întrebă Hugh, privindu-l cu ochi
măriţi.

– Ştiu că acea corabie se pregăteşte să pornească în
larg şi sînt conştient că, dacă nu mă urc la bordul ei, rămîn pe
insula pustie, dar nu pot să ajung la corabie. Mă uit încontinuu
la ceas, conştient că, orice aş face, nu voi fi capabil să străbat
fără ajutor distanţa care mă desparte de ea. Dacă nu mă salvează
cineva, voi rămîne pe insula mea necunoscută.

Olympia ridică repede capul.

– Şi eu am avut nişte vise de genul acesta, murmură ea.

Este greu să te împaci cu gîndul că poți rămîne singur
viața.

– Da. Este un gînd foarte neplăcut, spuse Jared, privi
lung. În acea clipă, privirea lui exprima două sentimente cu to
diferite: suferința provocată de singurătate și pofta nebună d
o avea pe Olympia.

Acum Olympia își zise că nu-l judecase greșit. Într
și Jared exista o legătură care nu putea fi explicată prin cuvin
Oare el își dădea seama de asta? se întrebă ea.

– Dar nu sînt decît niște vise, mătușă Olympia, încer
Hugh s-o liniștească.

Olympia reuși să iasă de sub vraja privirii lui Jared și
zîmbi lui Hugh.

– Perfect adevărat. Nu sînt decît vise. Dar cred c-am
discutat destul despre subiectul acesta. Hugh, dacă ești sigur c
vei reuși să adormi din nou, noi plecăm.

– Voi adormi, mătușă Olympia, zise Hugh cuibărindu-se su
plapumă.

– Bine. Olympia se aplecă să-l sărute pe frunte. N
vedem la micul dejun.

Hugh așteptă ca ea să stingă lumînarea și spuse:

– Mătușă Olympia...

– Da, dragă. Olympia se întoarse cu fața spre el.

– Robert spune că trebuie să fim pregătiți, pentru că,
pînă la urmă, te vei sătura de noi și vei hotărî să ne trimiți la
rudele noastre din Yorkshire. Mă întrebam cît timp va trece
pînă cînd o să ne alungi.

Olympiei i se puse un nod în gît.

– Nu mă voi sătura niciodată de voi. Crede-mă, nu știu
cum am reușit să trăiesc fără voi.

– Adevărat? întrebă Hugh bucuros.

– Oh, da, Hugh, este adevărat. Cît se poate de adevărat.
Viața mea devenise extrem de anostă înainte de sosirea voastră.

Nu pot dacă există vreun lucru care m-ar putea întrista mai mult
decît plecarea voastră.

– Ești sigură? întrebă Hugh neliniștit.

– Îți jur. Dacă voi trei ați fi nevoiți să plecați, m-aș
transforma repede într-o femeie excentrică, care nu și-ar mai
găsi plăcerea decît în cărți.

– Ba nu! spuse Hugh cu o vehemență uimitoare. Tu nu
ești o excentrică. Charles Bristow a susținut că ai fi, așa că l-am
lovit, pentru că nu-i adevărat. Ești foarte drăguță, mătușă
Olympia.

Olympia era șocată.

– Asta-i motivul pentru care te-ai bătut cu Charles
Bristow?

Privirea rușinată a lui Hugh se întoarse pentru o fracțiune
de secundă spre Jared.

– N-am avut intenția să-ți spun de ce m-am bătut. Domnul
Chillhurst a zis că am procedat bine tăcînd.

– Așa-i, confirmă Jared. Un gentleman care se angajează
într-un duel pentru a apăra onoarea unei doamne nu îi dă
acesteia explicații, nici înainte de luptă, nici după.

– Dumnezeule mare! Olympia era scandalizată. Nu voi
accepta ca cineva să se bată pentru mine. Indiferent despre cine
e vorba.

Hugh oftă.

– Ce mai contează. Oricum am pierdut. Dar domnul
Chillhurst mi-a promis că mă va învăța niște trucuri, ca să mă
descurc mai bine data viitoare.

Olympia se uită furioasă la Jared.

– Nu vă faceți griji, domnișoară Wingfield, spuse Jared.

– Îmi spuneți mereu să nu-mi fac griji, dar am impresia
că ar fi bine să dau mai multă atenție lecțiilor pe care le predați
nepoților mei.

Jared ridică o sprînceană.

– Acesta este un subiect pe care ar fi indicat să-l discut
între patru ochi, domnișoară Wingfield. Noapte bună, Hugh
– Noapte bună, domnule.
Olympia ieși țanțoșă pe hol. Jared o urmă, închizînd
încet ușa dormitorului.
– Sincer, domnule Chillhurst, spuse Olympia cu voc
coborîtă, nu vă pot permite să-mi încurajați nepoții să se bat
– Nu am intenția să fac așa ceva. Trebuie să aveți puțin
încredere în mine, domnișoară Wingfield. Am convingerea c
orice bărbat inteligent caută, ori de cîte ori este posibil, s
găsească mijloace non-violente pentru a soluționa conflictele
Olympia îl privi cu coada ochiului.
– Sînteți sigur?
– Foarte sigur. Dar lumea nu este întotdeauna pașnică
așa încît bărbatul trebuie să fie capabil să se apere.
– Hmm.
– Și să apere, pe deasupra, onoarea femeii, își finaliză
ideea Jared, pe un ton cald.
– Asta este o părere demodată, cu care eu nu sînt de
acord. Mătușile mele m-au învățat că femeia trebuie să-și apere
singură onoarea.
– Sper că vei continua să ai încredere în metodele mele
pedagogice. Prinzînd-o de mînă, Jared o forță să se oprească.
Și în mine, adăugă el.
Olympia îl privi drept în față și zise:
– Am încredere în tine, domnule Chillhurst.
Jared schiță un zîmbet.
– Excelent. Atunci, îți urez noapte bună, domnișoară
Wingfield. Aplecîndu-se, el o sărută apăsat, pe buze. Jared îi
dădu drumul, înainte ca ea să poată reacționa și coborî scara
fără să mai rostească nici un cuvînt.
După ce Jared ieși din casă, Olympia coborî cu pași
lenți. Încercă să identifice fiecare element al gamei de emoții

care i se învălmășeau în suflet, dar nu reuși. Prea multe lucruri
atît de noi, ciudate și minunate, în același timp.
Avea senzația că devenise personajul principal al unei
legende scrise special pentru ea.
Olympia se duse în bibliotecă, luă de pe birou jurnalul
Lightbourne și rămase timp de cîteva minute gîndindu-se la
îmbrățișările lui Jared. Ce loc potrivit pentru cel dintîi sărut...
Biblioteca era, pentru ea, o încăpere cu semnificație aparte.
Își amintea și acum ce simțise cînd o văzuse prima dată.
Ajunsese aici, la mătușile sale, într-o zi mohorîtă și ploioasă,
îngrozită de ceea ce i se întîmpla. Se agățase atunci cu disperare
de ideea că nu trebuie să-și trădeze temerile.
În ultimii doi ani fusese aruncată dintr-o familie în alta și
asta își lăsase amprenta asupra ei. Avea atunci zece ani și era o
fetiță slabă și mult prea tăcută, care suferea de anxietate și era
bîntuită de coșmaruri. Unele luaseră chiar formă umană. Unchiul
Dunstan, de exemplu, care o urmărise cu ochi ciudat de
lacrimoși. Într-o bună zi, venise după ea, pînă în dormitor, și
închisese ușa. Se apropiase de ea și îi spusese cît e de frumoasă,
încercînd să o mîngîie cu mîinile lui păroase, umede de
transpirație.
Olympia țipase. Unchiul Dunstan îi dăduse drumul
imediat și o rugase să înceteze, însă ea nu se mai putuse stăpîni.
Țipase pînă cînd o văzuse pe mătușa Lilian intrînd pe ușă. Mătușa
Lilian își dăduse seama imediat despre ce era vorba. Nu spusese
nimic, dar în dimineața următoare, Olympia o pornise la drum,
spre următoarea rudă de pe listă.
Mai avusese de-a face și cu vărul Elmer, un băiat rău, cu
trei ani mai mare decît ea. Acesta profitase de orice ocazie
pentru a o băga în sperieți. Ori de cîte ori o zărea apropiindu-se,
sărea urlînd din nișele întunecate de pe hol. Apoi o amenințase
c-o încuie în pivniță. În numai cîteva săptămîni, Olympiei ajunsese
să-i fie teamă de cea mai mică mișcare. Fiecare umbră o făcuse

să tresară. Medicul spusese că suferă de o boală nervoasă. Diagnosticul lui îi determinase pe cei la care stătea s-o expedieze imediat la altă rudă.

Următoarea rudă fusese mătuşa Sophy. Împreună cu mătuşa Ida, ea o dusese încă din prima zi în bibliotecă şi îi dăduse ciocolată fierbinte, spunîndu-i că, de acum încolo, avea un cămin permanent. La început Olympia nu o crezuse, dar nu-şi manifestase neîncrederea din politeţe.

Mătuşile ei schimbaseră priviri complice, apoi mătuşa Sophy o luase de mînă şi o condusese pînă la imensul glob pămîntesc.

– Poţi veni în bibliotecă oricînd doreşti, Olympia, îi spusese ea cu blîndeţe. În această încăpere eşti complet liberă. Liberă să explorezi ţinuturi necunoscute. Liberă să visezi orice vrei. Aici se află un univers întreg, Olympia, iar acest univers îţi aparţine.

Trecuse ceva timp – cîteva luni, mai exact – pînă cînd Olympia începuse să-şi revină datorită grijii pe care i-o purtaseră mătuşile ei. La această schimbare contribuiseră şi siguranţa pe care i-o oferise noul ei cămin şi orele minunate petrecute în bibliotecă.

Biblioteca devenise repede încăperea ei favorită. Acolo se afla întregul ei univers. Un univers propriu, în care se putea întîmpla absolut orice. Un loc în care chiar şi legendele căpătau contururi reale. Un spaţiu în care singurătatea părea a fi mai puţin deranjantă.

Deci, doar în bibliotecă i se putea întîmpla ceea ce i se întîmplase: să fie sărutată de un pirat.

Cu jurnalul sub braţ, Olympia străbătu cu paşi lenţi întreaga casă. Verifică zăvoarele ferestrelor, stinse luminările şi urcă scara, spre dormitorul ei.

*

Jared nu-şi amintea să mai fi trăit o noapte atît de frumoasă. Temperatura era plăcută, luna plină, aerul de primăvară parfumat. Avea impresia că, dacă ciulea bine urechile, putea auzi sunetele discrete ale naturii.

Era genul de noapte care îl putea face pe un bărbat să se simtă conştient de bărbăţia lui, genul de noapte făcută pentru şoapte şi suspine dulci. Era o noapte în care se putea întîmpla orice. O noapte în care un bărbat putea seduce o sirenă. Dacă Hugh n-ar fi destrămat atmosfera magică, îşi zise Jared înciudat, Olympia ar fi fost a lui.

Revăzînd-o cu ochii minţii cum capitulează în faţa lui, topindu-se devorată de patimă, simţi cum îl cuprinde dorinţa.

Imaginile care i se perindau prin minte îl făceau să tînjească după ea. Părul Olympiei, răspîndit pe pernele sofalei. Sînii tari şi rotunzi cu sfîrcurile de nuanţa coralului. Pielea caldă şi mătăsoasă. Gura dulce şi aromată. Mirosul trupului ei... pe care încă îl mai simţea.

Dar mai important decît orice era faptul că Olympia *îl dorise. Reacţionase. Cedase.*

Satisfacţia îl făcu pe Jared să se înfioare. Nu i se mai întîmplase niciodată să ştie cu siguranţă că o femeie îl doreşte aşa cum este. Domnişoara Olympia Wingfield nu ştia cu cine avea de-a face. Ea credea că fusese sedusă de preceptorul nepoţilor ei.

Jared zîmbi. Olympia îl dorea cu adevărat. Se pierdea cînd o atingea şi dragostea i se citea în priviri.

Spre deosebire de Demetria, era blîndă şi caldă. Jared era aproape sigur că Olympia nu avea alt iubit. Cel puţin, nu în momentul de faţă. Poate că înainte... În fond, se considera o femeie emancipată. Asta însemna că nu este virgină. Dar, chiar dacă se mai culcase cu vreun bărbat, Jared nu credea că mai trăise sentimente la fel de puternice, că ştia ce este pasiunea adevărată.

Îi citise în ochi mirarea și bucuria. Simțise reacția ei. Știa că este primul bărbat care i-a trezit dorințe atît de intense. Chiar dacă în viața ei mai existase cineva, el o va face să-l uite.

Ceea ce nu reușise cu Demetria.

Ferește-te de sărutul mortal al Gardianului atunci cînd îi iscodești inima ca să găsești cheia.

Olympia privea încruntată fraza pe care reușise cu atîta trudă s-o formuleze. N-o înțelegea, însă era convinsă că descoperise prima cheie din jurnal.

Căscînd, mîzgăli cuvintele pe o bucățică de hîrtie. Era aproape două noaptea. Lumînarea de lîngă pat aproape că se consumase. După plecarea lui Jared, îi fusese imposibil să adoarmă, așa că „atacase" jurnalul cu și mai multă vigoare decît înainte.

Ferește-te de sărutul mortal al Gardianului atunci cînd îi iscodești inima ca să găsești cheia.

Olympia nu avea nici cea mai vagă idee ce ar putea însemna chestia asta, dar simțea că este vorba despre ceva important. Vru să întoarcă pagina jurnalului. Un lătrat înăbușit, venit dinspre bucătărie, o făcu să se oprească.

Minotaur se trezise. Oare de ce?

Alarmată, Olympia lăsă jurnalul din mînă și aruncă plapuma într-o parte, coborî din pat și traversă dormitorul, ca să ajungă la șemineu. După ce luă un vătrai, își puse capotul, se duse la ușă și o deschise cu precauție.

Parterul era cufundat într-o tăcere adîncă. Atît de adîncă, încît avu impresia că urcă spre etaj ca un talaz imens, care vrea s-o înghită. Minotaur nu mai lătra. Se părea că factorul perturbator, oricare o fi fost acela, dispăruse. Poate că Minotaur fusese trezit de o pisică sau de un alt animal mic, care venise pe lîngă ușa bucătăriei, își spuse Olympia.

Cu toate acestea, simțea că ceva nu era în regulă.

Strîngînd vătraiul în mînă, coborî încet scara. Ajunsă jos, simți un curent de aer rece, care părea că vine dinspre bibliotecă.

Se îndreptă într-acolo. Ușa bibliotecii era întredeschisă, exact așa cum o lăsase. O împinse cu vătraiul și intră. Un miros puternic de brandy o făcu să strîmbe din nas.

La lumina slabă ce venea de afară văzu draperiile mișcîndu-se. Simți un fior deoarece își amintea că închisese ferestrele. În fiecare seară avea grijă să încuie toate ușile și să închidă ferestrele de la parter.

Evident, seara aceasta nu se încadrase în categoria celor obișnuite. Ceva mai devreme, cînd urcase la etaj, nu se putuse gîndi decît la Jared. N-ar fi fost exclus să uite să verifice ferestrele din bibliotecă.

Se îndreptă spre prima fereastră și simți că mirosul de brandy devine mai puternic. Își dădu seama de ceva cînd păși cu piciorul gol pe porțiunea în care covorul era ud.

Pe Olympia o cuprinse panica. Încercă să se stăpînească și se repezi spre birou. Căută agitată lampa cu gaz și reuși s-o aprindă. În încăpere nu era nimeni. Brandy-ul se scursese din carafa răsturnată.

Olympia își ținu respirația. Cineva se furișase în biblioteca ei cu cîteva minute mai devreme.

5

Ce vom studia în dimineața asta, domnule Chillhurst? întrebă Ethan în timp ce-și ungea cu gem felia de pîine prăjită.

Jared deschise agenda, pe care o pusese alături de farfuria sa.

– Geometrie, spuse el.

– Geometrie! Ethan scoase un geamăt.

Ignorîndu-i reacția, Jared închise agenda și aruncă o privire scurtă spre Olympia, care părea a fi foarte preocupată. Ceva era în neregulă. Gîndul că Olympia ar putea să regrete cele petrecute în seara precedentă îl tulbură.

Poate că se grăbise, își spuse. Ar fi trebuit să-i lase timp să se acomodeze cu această pasiune care izbucnise ca o văpaie nestăpînită. Nu trebuia să o preseze, căci s-ar putea speria.

– Nu-mi place matematica, decretă Hugh.

– În special geometria, adăugă Robert. Vom fi obligați să stăm în casă toată dimineața.

– Nu, astăzi nu vom sta în casă. Jared se uită la doamna Bird. Încă puțină cafea, dacă sînteți amabilă, doamnă Bird.

– Da, domnule. Doamna Bird se apropie de masă ca o barjă greoaie, care abia înaintează. Ea se încruntă la Ethan în timp ce umplea ceașca lui Jared. Ce faci cu bucata aia de cîrnat?

– Nimic, răspunse Ethan, afișînd o figură angelică.

– Îl hrănești pe cîinele ăla de sub masă, nu-i așa?

– Nu, nu-l hrănesc.

– Ba da, îl hrănești, spuse Hugh, vesel. Te-am văzut.

– N-ai nici o dovadă, îi replică Ethan.

– Nu trebuie să am dovezi, spuse Hugh. Toți știm că este adevărat.

Olympia își ridică privirile.

– Iarăși vă certați?

– Cearta s-a terminat, spuse Jared, calm, aruncîndu-le gemenilor o privire autoritară, care îi determină să se potolească. Doamnă Bird, poate că ar fi mai bine să-l scoateți pe Minotaur din încăperea aceasta.

– Aveți dreptate, domnule. Eu n-am fost niciodată de acord cu intrarea cîinilor în casă. Ducîndu-se la ușa bucătăriei, doamna Bird pocni din degete. Imensul cîine ieși fără tragere de inimă de sub masă și, cu o ultimă privire plină de speranțe aruncată spre Ethan, se furișă în bucătărie.

– Cum vom studia geometria afară, domnule Chillhurst? întrebă Robert.

– Vom începe cu măsurarea distanței dintre malurile rîului, printr-o metodă care nu presupune traversarea lui, spuse Jared, urmărind-o pe Olympia care căzu din nou pe gînduri.

– Cum se poate face așa ceva? întrebă Ethan, aparent interesat.

– Am să vă arăt, spuse Jared, fără a-și desprinde privirea de la chipul Olympiei. Iar după ce vă veți deprinde și voi cu această tehnică, vă voi povesti cum a folosit-o căpitanul Jack, pentru a ieși din junglă.

– Jungla din istmul Panama? se interesă Hugh.

– Nu. Este vorba de jungla care acoperă una dintre insulele ce aparțin Indiilor de Vest, explică Jared, zîmbind în sinea lui cînd o văzu pe Olympia ridicîndu-și privirile. În sfîrșit, reușise să-i capteze atenția. *Tot bătrînul căpitan Jack îmi poartă noroc,* își zise el dezamăgit.

– Ce făcea căpitanul Jack în mijlocul junglei? întrebă Ethan.

– Ascundea o ladă în care avea o comoară, răspunse Jared în șoaptă.

Ochii Olympiei se măriră.

– S-a întors vreodată pe insulă pentru a-și dezgropa lada? se interesă ea.

– Cred că s-a întors, răspunse Jared.

– Și căpitanul Jack chiar s-a folosit de geometrie ca să poată pleca de pe insulă? întrebă Robert.

– Da, zise Jared sorbind din cafea, atent la reacția Olympiei. Tînăra căzuse din nou pe gînduri. Nici măcar această informație despre căpitanul Jack nu reușise s-o vrăjească în dimineața aceasta. Era clar că se întîmplase ceva grav.

– Căpitanul Jack a tăiat gîtul unui om, ca să-i lase oasele pe ladă, în semn de avertisment pentru oricine va vrea s-o dezgroape? întrebă Hugh.

Jared fu cît pe ce să se înece cu cafeaua.

– De unde naiba ți-a venit o astfel de idee?

– Am auzit că așa procedează pirații, se scuză Hugh.

– Doar v-am spus, căpitanul Jack a fost aventurier, nu pirat. Jared își scoase ceasul din buzunar, ca să vadă cît este ora. Dacă ați terminat, vă puteți ridica de la masă. Vreau să discut între patru ochi cu mătușa voastră. Fugiți sus și luați-vă niște creioane și cîteva foi de hîrtie. Ne revedem peste cîteva minute.

Scaunele rîcîiră zgomotos podeaua în momentul în care cei trei puști se repeziră, îmbulzindu-se, spre ușă.

– O clipă, vă rog, spuse Jared, fără să-și ridice glasul.

Toți cei trei băieți se întoarseră ascultători.

– Ați uitat să ne spuneți ceva, domnule Chillhurst? întrebă Robert.

– Nu, voi ați uitat. Toți trei ați uitat să vă scuzați așa cum se cuvine față de mătușa voastră.

– Iartă-ne, domnule. Robert făcu o mică plecăciune. Mătușă Olympia, te rog să mă scuzi.

– Îmi cer iertare, mătușă Olympia, spuse Hugh, dar acum trebuie să plec.

– Scuză-mă, mătușă Olympia, le ținu isonul Ethan. După cum știi, trebuie să mă pregătesc pentru ora de studiu.

Olympia clipi, apoi le zîmbi vag celor trei băieți.

– Da, sigur. Să aveți parte de o dimineață plăcută.

Jared așteptă răbdător ca încăperea să se golească, apoi se uită la Olympia. Era teribil de drăguță așa cum stătea luminată de razele calde ale soarelui. Senzația de intimitate pe care i-o dădea acest mic dejun luat împreună îl tulbură. Dorința puse din nou stăpînire pe el.

În dimineața aceea Olympia purta o rochie galbenă cu talie înaltă, care îi punea în evidență părul roșcat prins lejer, sub o bonetă delicată, din dantelă albă.

Jared se întrebă în treacăt cum ar reacționa Olympia dacă l-ar vedea ridicîndu-se și îndreptîndu-se spre ea pentru a o îmbrățișa. Imaginîndu-și scena, își stăpîni un geamăt de frustrare și se strădui să-și recapete autocontrolul.

– Domnișoară Wingfield, în dimineața aceasta se pare că vă frămîntă ceva. Îmi permit să vă întreb despre ce este vorba.

Olympia aruncă o privire fugară către ușa bucătăriei, apoi, la fel de grăbită, se uită spre ușa care se închisese în urma nepoților ei. Întinzîndu-se peste masă, spuse aproape în șoaptă:

– Am așteptat cu nerăbdare să discut cu dumneavoastră, domnule Chillhurst.

Jared se întrebă cît timp mai trebuia să treacă de la prima lor experiență sexuală pînă cînd va înceta să mai fie, pentru Olympia, „domnul Chillhurst". Chiar dacă experiența fusese incompletă...

Sprîncenele Olympiei se uniră, conferindu-i o expresie de concentrare intensă.

– Azi-noapte s-a întîmplat ceva foarte ciudat în bibliote

Stomacul lui Jared se contractă. El încercă să-şi păstre calmul, pentru a nu o tulbura şi mai mult.

– Poate că s-a întîmplat doar ceva cu care nu sînte obişnuită, domnişoară Wingfield. Eu n-aş zice că a fost vorba d ceva ciudat. În definitiv, bărbații şi femeile s-au bucurat d asemenea interludii plăcute încă de pe vremea lui Adam şi a Ev

Olympia îl privi nelămurită.

– Despre ce naiba vorbiți, domnule?

Despre norocul meu, gîndi Jared cu amărăciune. Dup ce, într-un tîrziu, reuşise să-şi descopere sirena, constata c aceasta fusese blestemată de soartă, deoarece avea genul acel de creier care nu este în stare să se concentreze la două problem odată.

Oricum, se simțea extrem de uşurat văzînd că Olympia n se referea la ceea ce se petrecuse între ei.

– Nu contează, domnişoară Wingfield. Jared îşi sprijin coatele de masă şi îşi împreună vîrfurile degetelor. Mă referea la ceva nesemnificativ.

– Aha. În legătură cu noaptea trecută...

– Da?

– Minotaur a lătrat. Era în jurul orei două. M-am dus la parter, ca să văd de ce s-a speriat. Olympia coborî şi mai mult vocea. Domnule Chillhurst, am găsit carafa de brandy răsturnată.

Jared se uită lung la ea.

– Vă referiți la cea din bibliotecă?

– Da, evident. Este singura carafă de brandy din casă. A fost carafa mătuşii Sophy. Ea şi mătuşa Ida obişnuiau s-o țină în bibliotecă.

– Domnişoară Wingfield, poate că ar fi mai bine să vă continuați povestea, spuse Jared.

Ea îi aruncă o privire nerăbdătoare.

– Exact asta încerc să fac, domnule, dar mă tot întrerupeți.

– Scuzele mele.

– În afară de carafa răsturnată, am descoperit că, în bibliotecă, era şi o fereastră deschisă.

Jared se încruntă.

– Sînteți sigură? Nu-mi amintesc să fi fost vreo fereastră deschisă.

– Exact. N-a fost nici o fereastră deschisă.

– Poate că vîntul intrat pe fereastră a răsturnat carafa, spuse Jared gînditor.

– Puțin probabil. Carafa este extrem de grea. Domnule Chillhurst, cred că, aseară, în biblioteca mea a intrat cineva.

– Domnişoară Wingfield, trebuie să vă spun că nu mă bucur de ce aud.

Ochii Olympiei se măriră.

– Nici eu, domnule. Nu mi s-a mai întîmplat niciodată aşa ceva.

Jared o studie pe deasupra vîrfurilor degetelor.

– Şi v-ați dus singură la parter ca să cercetați ce-i cu sunetele acelea ciudate? Nu ați trezit-o pe doamna Bird? Nu i-ați dat drumul nici măcar lui Minotaur?

Olympia îşi flutură mîna, cu indiferență.

– N-aveți de ce să vă faceți griji, domnule. M-am înarmat cu un vătrai. Şi, oricum, cînd am ajuns în bibliotecă, aceasta era goală. Bănuiesc că Minotaur l-a speriat pe intrus.

– Vătrai? Dumnezeule! Înfuriat brusc pentru imprudența ei, Jared se ridică în picioare şi o porni spre uşă. Cred că-i cazul să arunc şi eu o privire prin bibliotecă.

Olympia sări repede de pe scaun.

– Vin cu dumneavoastră.

Jared deschise ușa încăperii în care li se serveau micul dejun și o așteptă să iasă pe hol. Cînd Olympia trecu pe lîngă el îi aruncă o privire dezaprobatoare, pe care ea nu o remarcă.

Olympia o luă înainte astfel încît, cînd intră în bibliotecă, o găsi studiind una dintre ferestre.

– Ia uitați-vă, zise ea arătînd spre cremonă. A fost ruptă. Este cert că fereastra a fost forțată.

Jared se uită cu atenție la cremonă. Într-adevăr, vechiul dispozitiv metalic era îndoit.

– Cremona era întreagă?

– De ani de zile verific în fiecare seară cremonele de la aceste ferestre. Aș fi observat dacă ar fi fost stricată.

Jared se uită prin încăpere.

– Lipsește ceva?

– Nu. Olympia se duse la birou și verifică încuietorile sertarelor. Aici ar fi fost normal să caute cel care a forțat cremona ferestrei.

Jared îi aruncă o privire pătrunzătoare.

– Bănuiți că cel care a intrat căuta un anumit obiect pe care îl țineți în birou?

– Desigur. Dețin un singur lucru tentant – jurnalul Lightbourne.

Jared o privi, buimăcit de concluzia pe care o trăsese.

– Nimeni nu știe că îl aveți. *Cu excepția mea*, gîndi el.

– Nu putem fi siguri. I-am dat unchiului Artemis instrucțiuni clare în privința asta, adică i-am atras atenția să nu discute cu nimeni despre jurnal. S-ar putea totuși să existe vreo persoană care să fi aflat că mi l-a trimis.

– Este foarte puțin probabil ca unchiul dumneavoastră să fi vorbit despre chestia asta, spuse Jared cu precauție.

– Dumneavoastră v-a vorbit, nu?

– Da, mi-a vorbit despre el.

– A făcut-o pentru că știa că poate avea încredere în dumneavoastră. Presupun că există și alte persoane care au aflat că unchiul meu a intrat în posesia jurnalului.

– La cine vă referiți, domnișoară Wingfield?

– Păi, în primul rînd la francezul acela bătrîn care i l-a vîndut. Poate că bătrînul a aflat că jurnalul urma să-mi fie trimis. Poate că a transmis această informație și altora.

Olympia avea dreptate. Dacă ar fi știut adevărul, mai mult ca sigur că l-ar fi considerat pe noul preceptor al nepoților principalul suspect. Și asta în timp ce el stătuse în pat toată noaptea meditînd la plăcerile pe care i le oferea seducerea unei femei.

Jared încercă să scape de sentimentul de vinovăție care punea stăpînire pe el. De-a lungul anilor, secretul ascuns de jurnalul Lightbourne fusese vînat de foarte mulți oameni, însă, după informațiile deținute de el, singurii care știau de existența lui erau membrii propriei sale familii. Toți ceilalți muriseră de mult.

Jared le ceruse să-l lase să se ocupe singur de găsirea comorii. Acum se întreba dacă nu cumva vreunul dintre imprevizibilii membri ai clanului Ryder îi călcase ordinul.

Maxilarul i se contractă. Dacă intrusul fusese unul dintre membrii propriei familii, acesta va plăti. Nu le putea permite s-o jefuiască pe Olympia.

Totuși, existau și alte explicații ale acestei spargeri.

– Domnișoară Wingfield, dacă într-adevăr azi-noapte a fost cineva în casa dumneavoastră, cred că persoana respectivă căuta un obiect valoros. Mult mai valoros decît acel jurnal vechi. Poate că a dorit să pună mîna pe carafă. Orice spărgător care ar reuși să intre în posesia ei, și-ar rotunji veniturile.

Olympia se încruntă.

– Mă îndoiesc că persoana care s-a strecurat azi-noapte în bibliotecă se afla în căutarea unei carafe de brandy, a unui

sfeşnic sau a oricărui alt obiect de acest fel. În zona acea
n-am auzit să fi avut loc furturi. Nu, m-am gîndit bine şi am aj
la concluzia că avertismentul din jurnal trebuie luat în seamă.

– Fir-ar să fie. O presimţire groaznică puse stăpînire p
Jared. Ce avertisment?

Olympia se învioră brusc.

– Azi-noapte am găsit una dintre cheile ascunse în jurn
care sună aşa: „Fereşte-te de sărutul mortal al Gardianului atun
cînd îi iscodeşti inima ca să găseşti cheia".

– Sînteţi sigură?

– Absolut sigură. Gardianul, oricine ar fi el, este extre
de periculos. Niciodată nu ne putem lua împotriva lui suficien
măsuri de precauţie.

Dumnezeule, îşi zise Jared, trebuie să găsesc un mijlo
de a-i distrage atenţia de la acest fir logic al presupunerilor.

– Domnişoară Wingfield, nu cred că trebuie să n
alarmăm din cauza unei legende vechi. Dacă a existat vreoda
un Gardian, pînă acum trebuie să fi murit.

– Experienţa m-a învăţat că oricare legendă are, d
obicei, un sîmbure de adevăr. Este clar că trebuie să studiez în
continuare acest jurnal. Poate că voi mai găsi cîteva referiri la
Gardian. Poate că voi afla cine este.

– Mă îndoiesc, mormăi Jared.

– Între timp, trebuie să protejez jurnalul. Azi-noapte
am avut noroc. Cînd m-am dus la culcare am luat jurnalul cu
mine.

Olympia privi gînditoare în jur. Jared nu apucă să spună
nimic, deoarece de pe hol se auziră bocănelile unor ghete şi
zgomotul ghearelor unui cîine. Ethan, Hugh, Robert şi Minotaur
năvăliră în încăpere.

– Sîntem gata pentru lecţia de geometrie, domnule
Chillhurst, anunţă Robert.

Jared ezită o clipă, apoi dădu din cap, aprobator.

– Foarte bine, spuse el şi se întoarse spre Olympia. Vom
continua această discuţie ceva mai tîrziu, domnişoară Wingfield.

– Da, sigur, răspunse Olympia neatentă, preocupată de
cercetarea bibliotecii. După cum bănui Jared, încerca să găsească
niște eventuale ascunzători.

Jared îi urmă pe băieţi. Lucrurile se complicau, îşi spuse
el în gînd. Olympia se pregătea să se apere împotriva unei
legende şi să apere jurnalul.

Dar, pînă una, alta, *legenda* respectivă nu voia decît să
facă dragoste cu ea. O dragoste pătimaşă, animalică...

Jared îşi propuse să se ocupe cît mai curînd de verificarea
tuturor cremonelor şi zăvoarelor din casă.

Era aproape sigur că persoana care se furişase în
bibliotecă căutase obiecte de valoare care puteau fi uşor vîndute.
Fără nici un dubiu, hoţul se speriase de lătrăturile lui Minotaur,
deci probabilitatea de a se întoarce era foarte mică.

Cu toate acestea, Jared nu voia să rişte.

În după-amiaza aceleiaşi zile, la ora trei şi cîteva minute,
Olympia, care se ocupa de jurnal, fu întreruptă de zgomotul
roţilor unei trăsuri. Ea ciuli urechile, sperînd că cel care venise
s-o viziteze, oricine ar fi fost, va pleca cînd doamna Bird îi va
spune că stăpîna sa este ocupată.

– În după-amiaza aceasta, domnişoara Wingfield nu
primeşte musafiri, îi spuse doamna Bird persoanei de la uşă.

– Prostii. Pe noi ne va primi.

Olympia scoase un oftat disperat cînd auzi vocea
feminină, care îi era atît de familiară. Ea închise jurnalul exact
în clipa în care doamna Bird deschise uşa bibliotecii.

– Ce este, doamnă Bird? întrebă, încercînd să adopte
un ton cît mai autoritar. Ţi-am spus că în această după-amiază
nu vreau să fiu deranjată. Sînt foarte ocupată.

– Sînteţi căutată de doamnele Pettigrew şi Norbury,
domnişoară Wingfield, spuse doamna Bird furioasă. Sînt foarte
insistente.

Olympia ştia că nu avea sens să încerce să scape de această vizită. Ajutată de doamna Bird, s-ar fi descotorosit uşor de doamna Norbury, soţia vicarului. Sărmana femeie putea fi intimidată imediat, deoarece experienţele trăite alături de dictatorialul ei soţ o învăţaseră că nu trebuie să înfrunte pe nimeni. În schimb, pentru doamna Pettigrew nu exista nici o oprelişte.

– Bună ziua. În momentul în care cele două musafire intrară în bibliotecă, Olympia reuşi să schiţeze un zîmbet. O surpriză plăcută. Doriţi un ceai?

– Desigur. Doamna Pettigrew, o femeie corpolentă, care prefera pălăriile mari, cu boruri imense, se aşeză imediat pe unul dintre scaune.

Olympia considerase întotdeauna că Adelaide Pettigrew era soţia potrivită pentru cel mai important proprietar de pămînt din zonă. De altfel, aceasta era perfect conştientă de poziţia pe care o ocupa în societatea locală. Ethan, Hugh şi Robert spuneau despre ea că este o „băgăcioasă bătrînă şi guralivă".

Cu mulţi ani în urmă, mătuşile Sophy şi Ida exprimaseră aceeaşi părere.

Doamna Norbury acceptă ceaiul înclinînd timidă capul. Se aşezase pe scaunul mai mic, şi îşi pusese săculeţul în poală, strîngîndu-l nervoasă cu ambele mîini. Era o femeie mică şi palidă, care te făcea să te gîndeşti la un şoricel speriat, în căutarea unei găuri unde să se poată ascunde.

Olympia era în gardă. I se părea ciudat că doamna Pettigrew venise în vizită împreună cu soţia vicarului. Ăsta nu era un semn bun.

– Am să aduc ceaiul, mormăi doamna Bird.

– Mulţumesc, doamnă Bird. Olympia se întoarse spre musafirele ei şi inspiră adînc, pregătindu-se pentru tot ce era mai rău. Frumoasă zi, nu-i aşa? spuse ea.

Doamna Pettigrew ignoră remarca.

– Ne aflăm aici din cauza unei probleme grave, care ne provoacă mari îngrijorări. Corect, doamnă Norbury? zise ea pe un ton autoritar.

Doamna Norbury se crispă.

– Corect, doamnă Pettigrew.

– Despre ce fel de problemă este vorba? întrebă Olympia.

– Despre una care ţine de conduită, anunţă doamna Pettigrew pe un ton rău prevestior. Ca să fiu sinceră, am fost surprinsă să constat că este legată de numele dumneavoastră, domnişoară Wingfield. Pînă acum, chiar dacă se ştie că sînteţi excentrică, uneori de-a drepul scandalos de bizară, aţi avut un comportament care rareori a sfidat regulile normale de bun-ton.

Olympia o privi lung, complet derutată.

– Şi mi-am schimbat comportamentul în ultima vreme?

– Cu siguranţă, domnişoară Wingfield. Doamna Pettigrew făcu o pauză, menită să sporească efectul cuvintelor următoare. Am înţeles că aţi angajat un preceptor extrem de nepotrivit pentru nepoţii dumneavoastră.

Olympia rămase înmărmurită.

– Nepotrivit? *Nepotrivit?* Pentru numele lui Dumnezeu, ce tot spuneţi, doamnă Pettigrew? Preceptorul angajat de mine este excelent. Domnul Chillhurst se pricepe la copii. Face o treabă foarte bună.

– Am fost informate că acest domn Chillhurst, al dumneavoastră, are un aspect ciudat şi ameninţător, din cauza căruia nu poate fi considerat om de încredere. Doamna Pettigrew se uită spre doamna Norbury, cerîndu-i ajutorul. Nu-i aşa, doamnă Norbury?

Doamna Norbury se agăţă cu şi mai multă forţă de săculeţul de mînă pe care îl ţinea în poală.

– Da, doamnă Pettigrew. Are un aspect extrem de

amenințător. Arată ca un pirat, așa ni s-a spus.

Doamna Pettigrew își întoarse privirile spre Olympia.

– Ni s-a dat de înțeles că, în afară de faptul că are o figură de bărbat extrem de dur și de periculos, este, pe deasupra, și violent.

– Violent? Olympia se uită furioasă la ea. Este ridicol!

– Se zvonește că l-a lovit pe domnul Draycott, îndrăzni să intervină doamna Norbury. Lumea spune că ochii domnului Draycott sînt încă vineți de pe urma acestui incident.

– A, vă referiți la acel mic incident care a avut loc zilele trecute aici, în biblioteca mea. Olympia schiță un zîmbet liniștitor. A fost o nimica toată. O neînțelegere, o confuzie nefericită.

– Greu de spus că a fost o simplă neînțelegere, spuse doamna Norbury. Este clar că acest domn Chillhurst reprezintă o amenințare pentru întreaga noastră comunitate.

– Prostii. Zîmbetul Olympiei dispăru. Exagerați, doamnă Pettigrew.

– În afară de faptul că este un pericol pentru noi toți, li replică doamna Pettigrew, soțul meu are toate motivele să creadă că omul acesta poate profita de naivitatea dumneavoastră, domnișoară Wingfield.

Din ochii Olympiei țîșniră scîntei.

– Vă asigur că domnul Chillhurst nu profită de mine.

– Se pare, totuși, că a expediat pe furiș ultimul transport de mărfuri trimis de unchiul dumneavoastră, spuse doamna Pettigrew.

– Complet neadevărat. Olympia se ridică în picioare. Doamnă Pettigrew, regret că mă văd nevoită să vă cer să plecați. În după-amiaza asta am foarte multă treabă.

– Ați obținut vreun beneficiu de pe urma ultimelor mărfuri pe care vi le-a trimis unchiul dumneavoastră? întrebă doamna Pettigrew pe un ton rece.

– Deocamdată, nu. Timpul care s-a scurs n-a fost suficient pentru ca mărfurile să fie vîndute la Londra.

– Soțul meu m-a informat că nu prea sînt șanse să primiți vreun ban pe mărfurile astea, spuse doamna Pettigrew. Dar nu situația dumneavoastră financiară este cea care îmi provoacă cele mai mari îngrijorări.

Olympia își puse palmele pe suprafața biroului și strînse din dinți.

– Dar care este problema care vă provoacă cele mai mari îngrijorări, doamnă Pettigrew?

– Reputația dumneavoastră, domnișoară Wingfield.

Olympia o privi lung, nedumerită.

– Reputația mea? De ce mi-ar fi pusă în pericol reputația?

Doamna Norbury consideră că venise momentul să-și intre și ea în rol. Drept urmare, tuși ușor, ca să-și dreagă glasul.

– Nu este cuviincios ca o femeie singură să intre, ca să zicem așa, în asociere cu o persoană de genul domnului Chillhurst.

– E adevărat, spuse doamna Pettigrew, după ce-i adresă soției vicarului o privire aprobatoare. Domnul Chillhurst trebuie concediat imediat.

Olympia le privi pe ambele femei printre pleoapele întredeschise.

– Uitați cum stă treaba: domnul Chillhurst lucrează pe post de preceptor în această casă. Din întîmplare, este un preceptor foarte bun, și nu intenționez să-l concediez. Mai mult decît atît, nici una dintre voi nu are dreptul să împrăștie tot felul de minciuni și bîrfe despre el.

– Și cu reputația dumneavoastră cum rămîne? se pițigăie doamna Norbury, neliniștită.

Atenția Olympiei fu distrasă de o mișcare ce se petrecu în afara cîmpului ei vizual. Întorcîndu-și capul, ea îl văzu pe Jared stînd în pragul ușii, sprijinit de toc. Zîmbetul abia schițat de pe buzele lui îi era adresat.

– Eu sînt cea care trebuie să-mi fac griji pentru reputaţia mea, doamnă Norbury, spuse Olympia pe un ton d… Dumneavoastră nu aveţi de ce să vă agitaţi. Nimeni nu s-a ocupat de reputaţia mea pînă acum şi n-am nimic să-mi reproşez.

Doamna Pettigrew îşi ridică bărbia provocator.

– Regret că trebuie să vă spun, dar, în cazul în care nu ne înţelegeţi de vorbă bună, vom fi obligate să acţionăm.

Olympia o privi dispreţuitor.

– Cum anume, doamnă Pettigrew?

– Este de datoria noastră să ţinem cont de interesele celor trei băieţi inocenţi pe care îi aveţi în grijă, spuse doamna Pettigrew. Dacă nu le veţi oferi un cămin adecvat, soţul meu va fi obligat să se ocupe de mutarea lor în altă familie.

Olympia izbucni furioasă:

– Nu aveţi cum să-mi luaţi nepoţii. Nu aveţi dreptul să faceţi aşa ceva.

Buzele subţiri ale doamnei Pettigrew schiţară un zîmbet ironic.

– Sînt sigură că, luînd legătura cu celelalte rude ale băieţilor şi informîndu-le despre situaţia de aici, bărbatul meu va găsi pe cineva dispus să vă ia nepoţii.

– Exclus, se burzului Olympia. Băieţii se află aici tocmai pentru că nimeni nu i-a dorit.

– Situaţia s-ar putea schimba cînd vor afla că băieţii sînt crescuţi de o tînără a cărei moralitate este pusă sub semnul întrebării. Sînt sigură că domnul Pettigrew va găsi în familia dumneavoastră pe cineva dispus să-şi facă datoria faţă de băieţi. Zîmbetul doamnei Pettigrew deveni şi mai ameninţător. Mai ales dacă domnul Pettigrew oferă un mic stipendiu, pentru ca nepoţii să fie trimişi la o şcoală-internat.

Olympia tremura de furie.

– Deci veţi mitui pe cineva, pentru a-mi lua nepoţii şi a-i băga într-o şcoală-internat?

Doamna Pettigrew o aprobă, înclinînd energic capul.

– Dacă este necesar, da. Pentru binele lor, evident. Copiii sînt foarte uşor influenţabili.

Olympia îşi pierdu răbdarea.

– Vă rog să plecaţi imediat, doamnă Pettigrew. Şi dumneavoastră, doamnă Norbury. În această casă, nu mai aveţi ce căuta. Este clar?

– Uite ce-i, tinerico... începu doamna Pettigrew, nervoasă. Nu reuşi să-şi continue ideea, deoarece fu întreruptă de exclamaţia de uimire a doamnei Norbury, care se ridicase de pe scaun şi se întorsese cu faţa spre uşă.

– Dumnezeu să aibă milă de noi! Ăsta trebuie să fie... Fascinată şi îngrozită, soţia vicarului îşi duse mîna la gît. Este exact cum aţi spus, doamnă Pettigrew. Tipul arată ca un pirat, pătat de sînge.

Răsucindu-se pe călcîie, doamna Pettigrew îl privi dezaprobator pe Jared.

– Este într-adevăr un pirat. Domnule, permite-mi să-ţi spun că nu ai ce căuta într-o casă decentă.

– Bună ziua, doamnelor. Jared îşi înclină capul cu graţie, dar şi cu ironie. Am impresia că nu s-au făcut prezentările. Eu sînt Chillhurst.

Doamna Pettigrew se îndreptă cu paşi ţanţoşi spre uşă.

– Nu port conversaţii cu oameni de teapa dumitale. Dacă pretinzi că eşti cît de cît civilizat, ai să pleci imediat din casa asta. Nu numai că aduci prejudicii reputaţiei domnişoarei Wingfield, dar ai şi o proastă influenţă asupra tinerilor ei nepoţi. Ca să nu mai vorbim de răul pe care i l-ai făcut deja, în plan financiar.

– Plecaţi atît de repede? Îndepărtîndu-se de tocul uşii, Jared se dădu la o parte din calea doamnei Pettigrew.

– Soţului meu îi va face plăcere să se ocupe de dum... Doamna Pettigrew ieşi semeaţă pe uşă. Haide, Cecily, ple... zise ea.

Doamna Norbury se uită nervoasă la peticul de cat... neagră de la ochiul lui Jared.

– Îmi cer scuze, domnule, bolborosi ea. Sper că nu v-a... ofensat.

– Ah, ba da, doamnă, spuse Jared pe un ton foarte cal... Mă simt extrem de ofensat.

Doamna Norbury era complet derutată.

– Oh, Doamne.

Jared se duse la uşa de la intrare şi o deschise larg.

– Grăbeşte-te, Cecily, se răsti doamna Pettigrew.

– Da, da, vin. Adunîndu-se, doamna Norbury se repez... spre uşă.

– Ia te uită! Ce se întîmplă aici? Doamna Bird îşi făcus... apariţia din bucătărie, cu o tavă în braţe. Abia am reuşit să fac afurisitul ăsta de ceai.

Olympia ieşi pe hol, ca să se alăture lui Jared.

– În după-amiaza asta, musafirele noastre nu vor mai avea poftă de ceai, doamnă Bird.

– Tipic, se plînse doamna Bird, iritată. Atîta bătaie de cap şi nimeni nu-l bea. Unii nu au nici un pic de consideraţie faţă de oamenii de rînd.

Alături de Jared, Olympia îl urmări pe vizitiul doamnei Pettigrew cum coboară de pe capră, pentru a le deschide portiera celor două femei.

Doamna Pettigrew se urcă, urmată îndeaproape de doamna Norbury. Vizitiul închise portiera.

– *Doamne Dumnezeule, salvează-ne*, strigă cu o voce ascuţită doamna Norbury. Aici, înăuntru, este ceva. Deschide portiera. *Deschide portiera.*

– Scoate-ne de aici, idiotule, ţipă doamna Pettigrew la vizitiu.

Vizitiul se grăbi să deschidă portiera landoului. Doamna Pettigrew sări imediat din el, urmată de doamna Norbury.

Prin portiera deschisă, Olympia zări cel puţin o jumătate de duzină de broaşte care ţopăiau vesele prin landou.

– Scoate imediat creaturile alea oribile de acolo, porunci doamna Pettigrew. Dacă nu le scoţi, eşti concediat pe loc, George.

– Imediat, doamnă. George îşi luă pălăria de pe cap şi, folosindu-se de ea ca de un căuş, se apucă să adune broaştele care ţopăiau pe perne.

Olympia urmărea cu atenţie scena. Orăcăiturile broaştelor, eforturile vizitiului, icnetele speriate ale doamnei Norbury şi privirile ucigătoare ale doamnei Pettigrew o făceau să presimtă un dezastru iminent.

Jared privea imperturbabil scena cu un zîmbet uşor în colţul gurii.

Cînd, în sfîrşit, fu scoasă din landou ultima broască, doamna Pettigrew şi soţia vicarului se instalară la locul lor. Abia atunci se întoarse Olympia cu faţa spre Jared.

– Ce s-a întîmplat cu lecţia de geometrie? întrebă ea.

– A fost amînată temporar, în favoarea unei lecţii de istorie a naturii, răspunse Jared.

– Cînd a fost luată această decizie?

– Cu puţin timp înainte. Mai exact, atunci cînd Robert, Hugh şi Ethan au văzut landoul familiei Pettigrew intrînd pe alee.

– Mi-a fost teamă că acesta este răspunsul.

– Nu s-a întîmplat nimic rău, cred că broaştele au supravieţuit şi se vor întoarce la heleşteu.

– Domnule Chillhurst, habar n-aveţi care vor fi urmările. Situaţia este mai gravă decît vă închipuiţi. Disperată, Olympia făcu stînga-mprejur scurt şi o porni spre bibliotecă.

6

Surprins de expresia mînioasă a Olympiei, Jared o urmă în bibliotecă şi închise uşa după el.

– Ce s-a întîmplat, domnişoară Wingfield? Broaştele din landoul Pettigrew v-au supărat atît de tare?

Olympia îl privi disperată.

– Chestia nici nu putea pica într-un moment mai nepotrivit.

– De ce? Jared o privi cercetător. Regretaţi deja că m-aţi apărat?

– Evident că nu. Sînteţi unul dintre membrii personalului meu, deci vă aflaţi sub protecţia mea. Olympia se duse la fereastră şi rămase cu privirile aţintite la grădină. Doamna Pettigrew este o femeie extrem de enervantă, care obişnuişte să se bage în treburile tuturor. Nu am regretat nici o clipă faptul că v-am apărat.

– Mulţumesc. Jared îi admiră ţinuta mîndră. Nu cred că mai făcut cineva aşa ceva pentru mine.

– Ce anume?

– Să sară în apărarea mea.

– Oh. A fost o nimica toată, spuse Olympia, ridicînd din umeri.

Pe faţa lui Jared apăru un zîmbet.

– Nu şi din punctul meu de vedere, domnişoară Wingfield.

– Doamna Pettigrew nu avea dreptul să vă atace, aşa cum a făcut-o. Şi nici doamna Norbury, deşi, ei îi pot găsi scuze. Este o femeie influenţabilă şi slabă.

– Spre deosebire de dumneavoastră, spuse Jared. Oricum, chiar şi femeile puternice trebuie să aibă grijă de reputaţia lor. Am auzit fără să vreau discuţia şi am dedus că reputaţia dumneavoastră o îngrijorează pe doamna Pettigrew.

– În aparenţă, da. Olympia continua să privească pe fereastră.

– Dar pe dumneavoastră nu vă preocupă, domnişoară Wingfield? Jared făcu un pas spre ea, dar se opri. Nu prea ştia ce să zică şi nici ce să facă. Pînă acum, comportamentul lui nu pusese în pericol reputaţia nici unei femei. Bărbaţii care se ocupau de afaceri erau în general sobri, netentanţi, exact ca el, aşa încît li se întîmpla rareori să devină o ameninţare pentru femeile din jurul lor.

– Nu dau nici o ceapă degerată pe reputaţia mea. Olympia îşi împreună mîinile. Degetele îi erau crispate. Mătuşa Sophy spunea că reputaţia nu este decît o reflectare a opiniei oamenilor. Ori oamenilor li se întîmplă frecvent să se înşele. Importantă este onoarea. Iar onoarea, după cum mi-a explicat foarte clar, este o problemă intimă, pe care fiecare individ trebuie s-o soluţioneze împreună cu propria-i conştiinţă. Nu mă interesează ce gîndeşte doamna Pettigrew despre mine.

– Înțeleg. Jared bănuia că ar fi trebuit să se simtă ușur constatînd că Olympia nu avea de gînd să-l considere responsab de întinarea reputației ei. Se întrebă mirat de ce nu simțea acest lucru. Dacă opinia doamnei Pettigrew nu vă frămîntă, atunci car i problema, domnișoară Wingfield?

– N-ați auzit-o, domnule? M-a amenințat că-mi ia nepoți murmură Olympia. A spus că nu trebuie să fie expuși influențelo imorale din această casă, că soțul ei va fi dispus să plătească cine știe ce rudă îndepărtată, pentru a-i accepta.

– Ticălosul, scrîșni Jared.

– Poftiți?

– Nimic, domnișoară Wingfield. Tocmai mi-a trecut prin minte că Pettigrew este mai periculos decît am crezut.

– Da. Nu mi-am dat seama că moșierul Pettigrew și soția lui au fost atît de preocupați de reputația mea. Olympia se întoarse brusc. Ochii îi exprimau o hotărîre fermă. Cred că ar trebui să-i scoatem pe băieți din Upper Tudway. Măcar pentru o vreme. Credeți că vom obține suficienți bani din vînzarea mărfurilor trimise de unchiul meu ca să facem o călătorie pînă pe malul mării ?

– Da, sînt convins că veți avea suficienți bani pentru a vă duce pînă pe malul mării.

– Excelent. Olympia se înveseli. Cînd credeți că vom primi vești de la prietenul dumneavoastră din Londra?

– Mîine sau poate poimîine. Felix Hartwell n-avea nevoie de prea mult timp pentru a scăpa de mărfurile Olympiei, gîndi Jared. Nu asta îl preocupa; se întreba dacă Hartwell făcuse progrese în descoperirea delapidatorului. Poate că avea să primească curînd vești bune.

– Mă bucur să aud așa ceva, spuse Olympia. Dacă plecăm din Upper Tudway pentru vreo două săptămîni, poate că doamna Pettigrew se va calma. Totul este ca soțul ei să nu

acceptă ideea de a plăti pe cineva, pentru a-mi lua nepoții. Ceea ce nu cred. Moșierul este destul de zgîrcit.

Jared cîntări situația.

– Domnișoară Wingfield, planul de a-i duce pe băieți la mare nu este rău, dar cred că nu va fi necesar să-l punem în aplicare.

Olympia îl privi surprinsă.

– De ce?

– Oricum, intenționam să-l vizitez pe Pettigrew, așa încît, date fiind amenințările doamnei, o voi face mai repede. Îl voi vizita chiar mîine.

Olympia îl privi nedumerită.

– Nu vă înțeleg, domnule Chillhurst. De ce doriți să vorbiți cu moșierul Pettigrew? Ce-i puteți spune?

– Voi încerca să-i explic că nu li se va mai permite nici unuia dintre ei – mă refer la el și la soția lui – să vă amenințe sau să vă supere în alt mod. Pe scurt, le voi spune să nu se bage în treburile dumneavoastră.

– *Jared*. Adică... domnule Chillhurst, nu trebuie să faceți nici un gest care să vă agraveze situația. Străbătînd cu pași grăbiți distanța care îi despărțea, Olympia își puse mîna pe brațul lui. Trebuie să vă gîndiți și la reputația dumneavoastră.

Jared schiță un zîmbet fugar.

– La a mea?

– Bineînțeles. Un preceptor trebuie să fie extrem de grijuliu. Evident, atunci cînd veți pleca de aici, vă voi da, cu dragă inimă, cele mai bune referințe, însă, în cazul în care moșierul Pettigrew răspîndește zvonul că aveți o influență negativă asupra copiilor, nu se știe cît de greu vă va fi să obțineți un alt post.

Jared îi acoperi mîna cu palma sa.

– Nu este necesar să vă faceți griji din pricina reputației mele, domnișoară Wingfield. Vă asigur că obținerea fondurilor necesare supraviețuirii nu-mi va crea niciodată probleme.

Olympia îl privi îngrijorată.

– Sînteți convins?

– Ferm convins, domnișoară Wingfield.

– Continuu să cred, totuși, că este mai indicat să plecăm pentru o vreme din Upper Tudway.

– Cum doriți, domnișoară Wingfield. Jared ezită. Să presupun că vă voi însoți?

Olympia îl privi surprinsă.

– Evident. Faceți parte din personalul casei mele. Nu știu ce m-aș face fără dumneavoastră.

– Mulțumesc, domnișoară Wingfield. Jared făcu o mică plecăciune. Fac tot ce pot pentru a vă satisface dorințele.

– Fiți sigur că reușiți, domnule Chillhurst.

Mesajul lui Felix sosi cu poșta de dimineață. Doamna Bird i-l înmînă lui Jared.

– Mulțumesc, spuse acesta.

– Nu primim prea multe scrisori aici, la Meadow Stream Cottage, îl informă doamna Bird. Apoi rămase în așteptare, sperînd să afle despre ce era vorba.

Jared remarcă aceeași curiozitate și din partea celorlalți. Olympia și nepoții ei stăteau la masă, cu ochii ațintiți la el. Pînă și Minotaur părea interesat. Era clar: intrarea în contact cu orice persoană aflată dincolo de hotarele Upper Tudway-ului era, pentru ei, un eveniment.

– Scrisoarea este de la prietenul dumneavoastră din Londra? întrebă Olympia.

– Da. Jared rupse sigiliul și despături hîrtia.

– Domnul Hartwell ne-a vîndut toate mărfurile, domnule Chillhurst? se interesă Ethan.

– Pun pariu că prietenul dumneavoastră a obținut la fel de mulți bani ca moșierul Pettigrew, spuse Robert.

– Eu pun pariu că a obținut mai mult, declară Hugh.

Jared îi aruncă o privire scurtă lui Hugh.

– Ai dreptate, Hugh.

– Chiar așa? Olympia radia de bucurie. Suma obținută ne va permite să stăm la mare timp de două săptămîni?

– Mai mult decît atît.

Jared începu să citească cu glas tare.

Chillhurst,

Ți-am urmat instrucțiunile, și-am vîndut mărfurile pe care mi le-ai trimis. Fie-mi permis să-ți spun că ăsta nu este genul tău de afacere. Dar treaba a fost făcută. Am expediat pe numele domnișoarei Olympia Wingfield un mandat în valoare de trei mii de lire. Te rog să mă înștiințezi dacă îți mai pot fi de ajutor...

– *Trei mii de lire!* explodă Robert sărind în picioare.

– Trei mii de lire, îi ținu isonul Hugh, complet buimăcit.

Olympia rămăsese cu gura căscată de uimire.

Jared renunță să mai citească cu voce tare, deoarece în încăpere se produse o larmă de nedescris. El citi grăbit restul scrisorii, făcînd abstracție de exclamațiile de bucurie ale celor din jurul lui.

În ceea ce privește cea de-a doua problemă de care m-ai rugat să mă ocup, îți spun cu regret că n-am făcut progrese prea mari. Cred că sumele dispărute au fost furate de unul dintre căpitanii vaselor tale, însă nu vom fi niciodată în stare s-o dovedim. Te sfătuiesc să-l concediezi pe căpitanul pe care îl bănuiești. Dă-mi de știre ce hotărîre iei în această privință. Voi acționa în conformitate cu dorințele tale.

Al tău,
Felix

Jared împături îngîndurat scrisoarea. Deocamdată nu va lua nici o măsură; intenționa să-l descopere pe hoț.

Puse scrisoarea lîngă farfurie și își ridică privirea. Hugh și Ethan țopăiau, iar Robert îi făcea Olympiei o serie întreagă de propuneri privind folosirea banilor. Minotaur, profitînd de neatenția celor din jur, intrase în posesia unui cîrnat.

– Ăsta-i un noroc chior, repeta ca în transă doamna Bird.

Olympia oscila între fericire și teamă.

– Domnule Chillhurst, sînteți convins că nu este vorba de o greșeală?

– Nu este nici o greșeală. Luînd furculița, Jared începu să mănînce omleta care se răcise în farfurie. Vă asigur că Hartwell nu face greșeli atunci cînd e vorba de bani. De altfel, Felix nu greșea bănuind că dispariția marilor sume de bani, în ultimul an, se datora unuia dintre căpitanii Flamecrest-ului. Dar Jared nu era mulțumit de răspuns. Voia mai multe dovezi.

– Totuși, trebuie să fie o greșeală, insistă Olympia. Poate că a vrut să spună trei sute de lire; chiar și suma aceasta ar fi mare dacă o comparăm cu cea obținută pe transportul anterior.

– Este clar că, în ultimele luni, piața importurilor a înregistrat o creștere substanțială, zise Jared pe un ton sec. Și acum vă rog să mă scuzați. Voi amîna începerea lecțiilor cu aproximativ o oră.

– De ce? întrebă Hugh. În dimineața asta trebuia să studiem proprietățile norilor și ale vîntului.

– Da, se grăbi să intervină Ethan. Ne-ați promis că ne veți povesti cum a reușit căpitanul Jack să scape de un vas spaniol, al cărui căpitan știa mai puțină meteorologie decît el.

– Vom ajunge la momentul potrivit și la acest subiect. Jared se ridică de la masă și se uită la ceas. Întîi, trebuie să mă ocup de altă problemă, mai importantă.

Olympia se ridică și-l urmă în hol. Cînd se îndepărtară

suficient de mult de copii, ea își puse neliniștită mîna pe brațul lui.

– Domnule Chillhurst, sînteți sigur că nu vă asumați nici un risc vizitîndu-l pe moșierul Pettigrew?

– Foarte sigur. Jared se duse la cuierul din bronz, ca să-și ia haina. Simțea greutatea stiletului care era fixat bine în tocul lui. Lama acestuia îi dădu o senzație reconfortantă cînd i se lipi de coaste.

Olympia se încruntă.

– Poate că ar trebui să vin cu dumneavoastră.

– Nu este nevoie. Jared fu impresionat de grija pe care Olympia o manifesta față de el. Vă asigur că a trecut ceva vreme de cînd îmi port singur de grijă.

– Da, știu, însă, fiind angajatul meu, consider că am o responsabilitate față de dumneavoastră. N-aș dori să pățiți ceva.

– Vă mulțumesc, domnișoară Wingfield. Jared îi prinse bărbia în podul palmei și o sărută ușor. Vă asigur că Pettigrew nu constituie un pericol pentru mine, zise el zîmbind ștrengărește. În momentul de față, mă poate paște un singur pericol.

Olympia îl privi surprinsă.

– Ce pericol?

– Pericolul de a lua foc în orice clipă din cauza efectelor mocnite ale dorinței nesatisfăcute.

– *Domnule Chillhurst!* Obrajii Olympiei se îmbujorară.

– Pe mai tîrziu, dulcea mea sirenă, zise Jared și ieși în aerul călduț al acelei dimineți de primăvară, lăsînd-o pe Olympia în hol.

– Domnule Chillhurst, așteptați, strigă ea, fugind pe treptele din fața intrării.

Jared se întoarse zîmbitor.

– Da, domnișoară Wingfield?

– Veți fi atent, nu?

– Da, domnișoară Wingfield. Voi fi foarte atent.

Minotaur apăru țopăind de după colțul casei. Cu limba

atîrnînd și coada fluturînd în vînt, el se uită plin de speranță la Jared.

– Mi-e teamă că în dimineața asta nu poți veni cu mine, spuse Jared. Rămîi aici și fii vigilent. Mă întorc curînd.

Cîinele se culcă la picioarele Olympiei disciplinat, dar vădit dezamăgit.

Drumul pînă la ferma Pettigrew era relativ scurt dacă traversai pajiștea și pîlcul de copaci care mărginea rîul. Jared mergea meditînd la turnura ciudată pe care o luase viața sa în ultima vreme.

Scena pe care o surprinsese în după-amiaza anterioară în biblioteca Olympiei îl determinase să aibă unele ezitări. Remarcele pe care le făcuse doamna Pettigrew cu privire la reputația Olympiei îl enervaseră, deși fusese nevoit să recunoască faptul că nu fuseseră complet nefondate. Chiar dacă Olympia nu-și dădea seama la ce se expune, el era conștient că amîndoi puneau în primejdie reputația ei.

Pasiunea este o trăire uimitoare, își zise el, mai ales cînd simți asta pentru prima oară. Dar el era un gentleman și nu intenționa s-o compromită pe Olympia, chiar dacă ei puțin îi păsa.

În timp ce urca poteca ce ducea spre casa familiei Pettigrew, Jared fu întîmpinat de niște hămăituri, venite dinspre un padoc cu copoi. El studie cu interes proprietatea pe care intrase. Ferma părea foarte prosperă. Se întrebă cîte îmbunătățiri fuseseră plătite din banii furați de la Olympia și de la unchiul ei.

Jared urcă treptele din fața intrării principale și ciocăni tare. Ușa îi fu deschisă de o menajeră de vîrstă mijlocie, cu rochie gri, șorț și bonetă albe. Privirile acesteia se opriră pe peticul de catifea care acoperea ochiul lui Jared.

– Tu trebuie să fii noul preceptor al copiilor Wingfield, cel de care vorbește toată lumea.

– Chillhurst mă cheamă. Te rog să ai amabilitatea să-l anunți pe Pettigrew că vreau să discut cu el.

– Nu-i aici, spuse menajera, repede. Adică nu-i în casă, în momentul ăsta.

– Dar unde este?

– Pe la grajduri. Menajera continua să se zgîiască la el. Ți-l aduc eu, dacă vrei.

– Mulțumesc, o să-l găsesc singur.

Întorcîndu-se, Jared coborî treptele, ocoli casa și văzu grajdurile proaspăt văruite. Cînd ajunse în dreptul ușii deschise a bucătăriei, se opri căci se auzeau niște voci pițigăiate.

– El e, îți spun, îi zicea menajera altei persoane din casă. Noul preceptor. Ăștia susțin sus și tare că-i pirat. Cică de cînd a sosit la Meadow Stream Cottage, o violează pe domnișoara Wingfield în fiecare noapte.

– Am auzit că stă în capătul de jos al potecii, în vechea colibă a pădurarului, la fel ca toți ceilalți angajați ai ei, veni replica caustică a celeilalte persoane.

– Păi, cine poate ști unde își petrece nopțile? i-o întoarse menajera. Pe mine mă bate gîndul că acolo se pot întîmpla tot felul de lucruri ciudate. Sărmana domnișoară Wingfield.

– Nu-s convinsă că trebuie să i se plîngă de milă.

– Cum poți spune așa ceva? Este o tînără onorabilă, să știi, declară cu fermitate menajera. Chiar dacă pare un pic cam ciudată. Nu-i vina ei. Așa au educat-o mătușile ei.

– N-am afirmat niciodată că n-ar fi o tînără onorabilă. Dar are douăzeci și cinci de ani și nu-s șanse să se mărite. Cel puțin, cîtă vreme se ocupă de ștrengarii ăia trei. Pun pariu că-i place să se lase violată în fiecare noapte de un pirat. Pot exista și lucruri mai rele decît ăsta.

– Nu pentru domnișoara Wingfield. Vocea menajerei trăda revolta. N-a circulat nici un zvon scandalos despre ea, doar știi foarte bine. Nu, piratul e de vină că profită de ea. Doar

Dumnezeu poate şti ce-i face în fiecare noapte.

– Pentru binele domnişoarei Wingfield, sper că-i f ceva interesant.

Jared scrîşni din dinţi şi îşi continuă drumul grăbind p

Intră în grajd şi fu întîmpinat de un miros de fîn şi bale Un murg fornăi uşor, scoţîndu-şi curios capul pe deasupra u uneia dintre boxe. Era un cal superb, pe care Jared îl aprecie ochi de cunoscător.

Vocea lui Pettigrew se auzi dinspre o boxă aflată la celălalt capăt al grajdului slab iluminat.

– Am aranjat ca iapa să fie montată de armăsarul c nou al lui Henninger. Este un pursînge pe cinste. Mă va costa avere, dar merită.

– Da, domnule.

– Ai schimbat potcoava murgului? Ştii la care mă refe La cea din stînga-faţă. Pettigrew ieşi din boxă, cu o cravaşă în mînă. În urma lui mergea un grăjdar scund, dar vînjos.

– Ieri l-am dus în vale, la potcovar, spuse grăjdarul.

– Excelent. Am intenţia să-l călăresc săptămîna viitoare la vînătoarea locală. Pettigrew îşi lovi absent cravaşa de picior. Haide să aruncăm o privire la copoi. O clipă mai tîrziu se opri şi îşi strînse pleoapele, încercînd să-şi ferească ochii de razele de soare care intrau pe uşa din spatele lui Jared. Ce-i asta? Cine-i acolo?

– Chillhurst.

– Chillhurst? Pettigrew îl privi circumspect. Ce naiba cauţi în grajdurile mele?

– Am venit să schimbăm cîteva cuvinte, Pettigrew.

– N-avem ce discuta. Dispari de pe proprietatea mea.

– Voi dispărea imediat, însă, înainte de asta, trebuie să afli cîteva lucruri. Jared aruncă o privire scurtă spre grăjdar. Aş vrea să discutăm între patru ochi.

– Fir-ai al dracului de *preceptor* arogant. Pettigrew se încruntă furios, dar îi făcu semn grăjdarului să plece.

Jared aşteptă ca omul să dispară dincolo de uşa grajdului.

– Nu vreau să-ţi răpesc prea mult timp, Pettigrew. Vreau doar să-ţi atrag atenţia asupra a două lucruri. În primul rînd, nu trebuie să se mai profereze nici un fel de ameninţări la adresa domnişoarei Wingfield.

– Ameninţări? Cum îndrăzneşti să afirmi aşa ceva, domnule? se burzului Pettigrew, mînios. N-am ameninţat-o niciodată pe domnişoara Wingfield.

– Nu, dar cred că ţi-ai pus soţia să facă treaba în locul tău. De fapt, nu contează cine a făcut-o. Trebuie să ţii minte un singur lucru: să nu se mai repete.

– Du-te naibii, nenorocitule. Despre ce dracu' tot vorbeşti?

– Ştii foarte bine despre ce vorbesc, Pettigrew. Domnişoarei Wingfield i s-a spus că va rămîne fără nepoţi dacă nu se descotoroseşte de mine.

– Da, domnişoara Wingfield ar trebui să se descotorosească imediat de tine, explodă Pettigrew. Ai o influenţă proastă asupra copiilor. Ca şi asupra domnişoarei, de altfel.

– Indiferent de ce crezi, voi rămîne pe postul pe care îl ocup în casa Wingfield. Dacă faci vreo încercare să-i scoţi pe băieţi de sub tutela domnişoarei Wingfield, ai să regreţi.

Pettigrew îşi strînse pleoapele.

– O cunosc pe domnişoara Wingfield de ani de zile, domnule. M-am considerat unul dintre prietenii mătuşilor ei. Ca atare, am considerat de datoria mea să fac tot ce cred că este mai bine pentru ea. În plus, să nu crezi că mă intimidezi, Chillhurst.

– Totuşi, o voi face. Jared zîmbi uşor. Dacă încerci să iei băieţii de lîngă domnişoara Wingfield, voi avea grijă ca toată lumea să afle că ai înşelat-o în mod sistematic.

Pettigrew rămase cu gura deschisă de uimire şi sîngele i se urcă la cap.

– Cum îndrăznești să mă acuzi că am înșelat-o?

– Îmi este destul de ușor, te asigur.

– Asta-i o minciună sfruntată.

– Ba nu, spuse Jared. Este adevărul gol-goluț. Știu foarte bine ce fel de mărfuri au sosit cu transporturile anterioare. Mă refer la cele de care te-ai ocupat tu. Erau similare cu cele pe care i le-am vîndut eu. Deci sumele obținute ar fi trebuit să fie cam aceleași, adică să se ridice la aproximativ trei mii de lire. Pare că i-ai dat mult mai puțin.

– Nu este adevărat, șuieră Pettigrew.

– I-ai furat banii, Pettigrew.

– Nu poți dovedi nimic, ticălosule.

– O, ba da. Am o cunoștință la Londra, care poate descoperi toate dedesubturile afacerilor. Te avertizez că îi voi cere s-o facă, în cazul în care nu returnezi toți banii pe care-i datorezi domnișoarei Wingfield.

Fața lui Pettigrew se crispă de furie.

– Te învăț eu minte să mă mai amenințí, javră nenorocită, țipă el, ridicînd cravașa cu intenția de a-l lovi peste față pe Jared. Dar acesta îi blocă brațul la timp, îi smulse cravașa din mînă și o aruncă scîrbit într-o parte. Apoi băgă mîna pe sub haină, pentru a scoate stiletul din toc.

Împingîndu-l cu ușurință pe Pettigrew spre ușița unei boxe, deoarece acesta rămăsese înmărmurit, el îi puse vîrful lamei sub bărbie.

– M-ai ofensat, Pettigrew.

Pettigrew, cu privirile ațintite la stilet, încercă să riposteze.

– Nu poți face așa ceva. Te voi da pe mîna justiției. Te vor spînzura, Chillhurst.

– Mă îndoiesc. Dar te poți plînge judecătorului, dacă dorești, după ce vei completa un cec pe care să fie trecută suma datorată domnișoarei Wingfield pentru ultimele două transporturi.

Pettigrew se cutremură.

– Nu mai am banii. I-am cheltuit.

– Pe ce?

– Păi, n-ai cum să înțelegi, murmură Pettigrew. Am avut nevoie de banii scoși de pe primul transport pentru achitarea unei datorii de onoare.

– Să deduc că ai pierdut banii domnișoarei Wingfield la joc?

– Nu, nu, jocurile alea blestemate de noroc m-au făcut să-mi pierd ferma. Picături de sudoare apărură pe fruntea lui Pettigrew. Eram terminat. Ruinat. Și, deodată, m-am trezit cu Olympia, care venise la mine ca s-o sfătuiesc cum să scape de un transport de mărfuri trimis de unchiul ei cu puțină vreme în urmă. Apariția ei a fost salutară.

– Din păcate, pentru ea.

– Am avut intenția să-i returnez banii imediat ce mă voi pune pe picioare. Pettigrew îi aruncă lui Jared o privire rugătoare. Apoi a sosit următorul transport și am realizat că pot aduce o serie de îmbunătățiri fermei mele.

– Deci n-ai rezistat tentației de a-i fura și banii obținuți pe mărfurile venite cu cel de-al doilea transport. Pe fața lui Jared apăru un zîmbet abia schițat. Și mai ai tupeul de a afirma că *eu* sînt pirat.

– Cu îmbunătățirile pe care le-am făcut, ferma va fi mai productivă, spuse Pettigrew cu însuflețire. Curînd îi voi putea înapoia domnișoarei Wingfield toți banii.

Jared arătă cu bărbia spre murgul superb.

– Calul ăsta face parte din „îmbunătățirile" strict necesare, pe care te-ai simțit obligat să le faci?

Pettigrew îl privi indignat.

– Orice bărbat trebuie să aibă un cal ca lumea, pentru vînătoare.

– Dar cu landoul acela nou, cu care a venit soția ta, ce-i?

– Soția mea ocupă în societatea locală o anumită poziție pe care trebuie să și-o mențină. Ascultă-mă, Chillhurst, într-un an sau doi, voi fi în stare să-i înapoiez domnișoarei Wingfield banii. Îți jur.

– Ba îi vei înapoia imediat.

– La naiba, omule, n-am o asemenea sumă.

– Dar ai una anume, pe care poți începe s-o mărești vînzînd, de exemplu, acel murg. Vei obține pe el cel puțin patru cinci sute de guinee.

– Să vînd murgul? Ești nebun? Abia l-am cumpărat.

– Vei găsi un cumpărător, spuse Jared. Iar după aceea ar fi bine să găsești unul și pentru landou. Conform calculelor mele, îi datorezi domnișoarei Wingfield aproape șase mii de lire.

– Șase mii de lire? Pettigrew era uluit.

– Îți dau un răgaz de două luni.

Jared îi dădu drumul lui Pettigrew, își băgă stiletul în toc, se întoarse și ieși din grajd. Morocănosul grăjdar al moșierului îl urmărea din padocuri. Ezită o clipă, deoarece îi trecu prin minte o idee neașteptată. Străbătu distanța care-l despărțea de padocuri și se opri exact în fața grăjdarului.

– Ieri-noapte ai lăsat urme de noroi pe covorul domnișoarei Wingfield și ai răsturnat carafa cu brandy. Ar trebui să te pun să plătești cremona pe care ai stricat-o, așa cum l-am pus pe stăpînul tău să returneze banii furați.

Grăjdarul se holbă la Jared, apoi începu să bîiguiască speriat:

– Păi, eu nu prea știu despre ce vorbiți. N-am fost niciodată în biblioteca domnișoarei Wingfield. Jur că n-am fost. Nu-mi pasă ce spune moșierul.

– Am spus eu că urmele de noroi, carafa și cremona defectă erau în bibliotecă? întrebă Jared, mimînd surpriza.

Ochii grăjdarului se măriră de groază cînd își dădu seama că fusese prins în capcană.

– N-am nici o vină. N-am făcut decît ce mi s-a ordonat. Moșierul m-a pus să mă duc acolo. N-am făcut nici un rău. Niciodată n-aș fi în stare să fac rău cuiva. Am căutat doar un lucru pe care și-l dorea moșierul, atîta tot. Mi-a zis că mă concediază dacă nu mă duc să-l caut.

– Ce-ai căutat? Vreo scrisoare?

– Hîrtii, spuse grăjdarul. Mi-a zis să vin cu toate documentele sau scrisorile pe care le găsesc în birou. Nu-l interesau decît cele care aveau legătură cu problemele ei financiare. N-am apucat să sparg nenorocitul ăla de birou. Afurisitul de cîine a lătrat, apoi am auzit niște zgomote la etaj și am fugit.

– Dacă mai încerci vreodată să faci așa ceva, este foarte posibil să nu mai dai peste carafa cu brandy, ci peste mine.

– Da, domnule. Nu mă mai apropii de casa ei.

Jared urcă treptele din față, deschise ușa și constată surprins că în casă domnea haosul și confuzia. Lipsise doar o oră. Zîmbi strîmb, zicîndu-și că un preceptor nu poate afirma niciodată că și-a făcut treaba.

Minotaur lătră bucuros cînd îl văzu intrînd în hol. Ethan și Hugh, care coborau pe scări un cufăr mare, foarte prăfuit, se certau. Robert, aflat pe palierul de la etaj, le dădea instrucțiuni pe un ton ridicat. Acesta din urmă zîmbi cu gura pînă la urechi cînd îl zări pe Jared.

– Domnule Chillhurst, v-ați întors. Mătușa Olympia zice că astăzi nu mai învățăm. Trebuie să ne pregătim de călătorie. Ne facem bagajele.

– Văd că mătușa voastră este hotărîtă să plece imediat la mare. Pe Jared îl amuza graba Olympiei de a-și pune familia la adăpost.

– Nu, nu, domnule Chillhurst, spuse Ethan, luptîndu-se cu cufărul. Pînă la urmă, a hotărît să mergem la Londra.

– La Londra? Jared era uimit.

– Da. Nu-i senzațional, domnule? Hugh zîmbi cu gura pînă la urechi. Mătușa Olympia zice că acum, cînd avem o sumă atît de mare de bani, este mai bine să mergem la Londra. N-a fost niciodată acolo, înțelegeți cum stă treaba?

– Mătușa Olympia susține că va fi o călătorie foarte instructivă, explică Robert. Zice că o să vizităm diferite muzee, că o să ne plimbăm prin Vauxhall Gardens și că o să facem tot felul de alte lucruri.

– Mătușa Olympia crede că vom găsi și un bîlci. Trebuie să se organizeze unul, într-unul dintre parcuri, așa că s-ar putea să vedem artificii, să mîncăm înghețată și să asistăm la lansarea unui balon, adăugă Ethan.

– Și zice că vom merge la un teatru numit Astley's, unde există acrobați, magicieni și ponei antrenați, interveni Hugh.

– Înțeleg. Sprîncenele lui Jared se ridicară în momentul în care doamna Bird își făcu apariția cu un teanc de bluze în brațe. Unde este domnișoara Wingfield?

– În bibliotecă. Doamna Bird părea prost dispusă. Astea-s prostii. Nu văd de ce nu putem sta liniștiți, aici. Nu-i necesar să ne mutăm cu cățel, cu purcel, tocmai la Londra.

Jared o ignoră, se duse direct în bibliotecă și închise ușa. Olympia stătea la birou și citea un ziar londonez. Cînd îl auzi intrînd, ea își ridică imediat privirile.

– Jared... adică, domnule Chillhurst, v-ați întors! zise ea privindu-l neliniștită. Treaba a mers bine?

– Moșierul Pettigrew nu vă va mai deranja nici pe dumneavoastră, nici pe băieți. Vă voi da toate explicațiile necesare, dar ceva mai tîrziu. Ce-i cu călătoria la Londra?

– Genială idee, nu? Olympia îi zîmbi încîntată. M-am gîndit că, primind trei mii de lire pe mărfurile trimise de unchiul meu, ne putem permite să mergem pînă la Londra. În felul acesta, băieții vor avea ocazia să trăiască o experiență minunată, iar eu voi face niște cercetări în legătură cu jurnalul.

– Cercetări?

– Da. Mi-ar plăcea să consult niște hărți ale Indiilor de Vest. Este vorba de unele care aparțin Societății pentru călătorii și explorări. În jurnal se fac referiri la o insulă pe care n-o pot localiza pe hărțile mele.

Jared ezită, evaluînd rapid toate problemele care puteau apărea pe parcursul călătoriei la Londra.

– Unde v-ați propus să stați?

– Păi, vom închiria o casă. Doar pentru o lună. Nu văd de ce am întîmpina dificultăți.

– Eu văd.

Olympia clipi surprinsă.

– Poftiți?

Jared realiză că uitase pentru o clipă ce statut avea în acea casă. El era cel care primea ordine de la Olympia. Dar, din nefericire, avea un nărav prost: să dea ordine.

– Mi se pare că ideea de a pleca la Londra, în circumstanțele astea, este cam nechibzuită, domnișoară Wingfield, spuse el, cu precauție.

– De ce?

– În primul și în primul rînd din cauza faptului că aș fi obligat să-mi găsesc și eu o gazdă. Camera mea se va afla, mai mult ca sigur, la o distanță considerabilă față de casa dumneavoastră. Îmi displace ideea că vă veți petrece singuri noaptea la Londra – doar dumneavoastră și băieții. Jared făcu o pauză scurtă, după care adăugă: Mai ales după ceea ce s-a întîmplat aici, cu două nopți în urmă.

– Vă referiţi la omul care s-a furişat în biblioteca mea?

Olympia căzu pe gînduri.

– Exact, spuse Jared cu blîndeţe. Nu putem risca, domnişoară Wingfield. Aici, la ţară, mă aflu în apropierea dumneavoastră. De unde stau eu vă pot auzi dacă strigaţi după ajutor.

Omisese să-i spună Olympiei un amănunt, dar minciuna lui nu era prea gravă, încercă Jared să se autoliniştească. Avea de gînd s-o informeze că grăjdarul moşierului fusese intrusul de acum două nopţi. Tăcu deocamdată, pentru a o face să renunţe la călătoria imprudentă spre Londra.

Olympia ezită. Apoi ochii i se luminară.

– Soluţia este clară. Veţi sta împreună cu noi.

– Cu voi? Adică în aceeaşi casă? Jared fu luat prin surprindere de această idee.

– Desigur. Nu este cazul să facem cheltuieli suplimentare închiriindu-vă o cameră separată. Asta-i risipă. În plus, dacă trebuie să găsim o cale de a ne apăra de acest Gardian, oricine o fi el, trebuie să fiţi în permanenţă la dispoziţia noastră.

– La dispoziţia noastră, repetă Jared, prosteşte.

– Sub acelaşi acoperiş, preciză Olympia.

– Înţeleg. *Sub acelaşi acoperiş*...

Ideea de a-şi petrece nopţile sub acelaşi acoperiş cu iubita lui îi tăia respiraţia. Fără nici un dubiu, avea să doarmă chiar lîngă dormitorul ei. Avea s-o audă cum se îmbracă dimineaţa şi cum se dezbracă seara.

Mintea lui Jared începu să lucreze febril. Avea s-o zărească pe Olympia pe hol, ducîndu-se să facă baie. Avea să coboare împreună cu ea scările, la ora micului dejun sau la ora ceaiului de după-amiază. Avea să fie alături de ea şi dimineaţa, şi la amiază şi seara.

Voi înnebuni, îşi spuse. Patima mă va consuma. Voi avea [illegible] să mă pierd complet cu firea auzind chemarea sirenei.

Viaţa sub acelaşi acoperiş cu Olympia îi va da impresia că a ajuns în rai.

Sau în iad.

– Vi se pare că planul meu are vreun cusur, domnule Chillhurst?

– Cred că da. Era pentru prima dată în viaţa lui cînd i se părea extrem de dificil să gîndească limpede şi să ia hotărîri ferme. Da. Are unul.

Olympia îşi înclină capul într-o parte şi îi aruncă o privire întrebătoare.

– Care?

Jared inspiră adînc, străduindu-se să se calmeze.

– Domnişoară Wingfield, este necesar să vă reamintesc că reputaţia de care vă bucuraţi în acest district atîrnă deja de un fir de păr? Dacă vă însoţesc la Londra şi dacă stau sub acelaşi acoperiş cu dumneavoastră, veţi fi complet compromisă.

– Nu mă interesează ce reputaţie am, domnule, în schimb sînt conştientă că pe a dumneavoastră trebuie s-o protejăm. În definitiv, după cum am mai subliniat, nu vă puteţi permite să plecaţi pe un alt post urmat de o serie întreagă de bîrfe.

Jared se agăţă de acest argument, singurul pe care Olympia părea să-l accepte.

– Excelent punctat, domnişoară Wingfield. După cum aţi sesizat cu atîta înţelepciune, bîrfele pot fi foarte primejdioase pentru un preceptor.

– Nu vă fie teamă, domnule. Nici nu mă gîndesc să vă pun în pericol reputaţia. Olympia îi adresă un zîmbet menit să-l liniştească. În circumstanţele actuale, nu văd nici un impediment. La urma urmelor, nici o persoană din Upper Tudway nu va şti că, la Londra, vom sta sub acelaşi acoperiş.

– Ah... păi... da, așa-i, dar...

– De altfel, nu sînteți cunoscut la Londra. Excepți[illegible] numai acel prieten, care s-a ocupat de distribuirea măr[illegible] trimise de unchiul Artemis. Iar el nu cred că vă va bîrfi.

– Ah... ei bine...

– Doar nu ne vom amesteca în societatea london[illegible] Vom fi niște anonimi, pierduți în masa de oameni care popul[illegible] un oraș atît de mare ca Londra. Olympia chicoti. Nu vom fi [illegible] măcar observați, darămite bîrfiți.

Jared încerca s-o readucă cu picioarele pe pămînt.

– Dar vom fi cunoscuți de proprietarul casei pe car[illegible] veți închiria și de membrii Societății pentru călătorii și explor[illegible] pe care aveți intenția să-i contactați. Există suficienți oame[illegible] care ne pot vorbi de rău, domnișoară Wingfield.

– Hmm. Olympia lovi ușor cu pana de scris suprafa[illegible] biroului.

– Domnișoară Wingfield, permiteți-mi să vă spun că o tînără care ocupă în societate o anume poziție, nu poate...

– Am găsit-o!

– Ce-ați găsit?

– Soluția perfectă. Dacă sîntem dați în vileag, dacă reputația vă va fi pusă în pericol, vom pretinde că sîntem căsătoriți.

Jared o privi buimac. Stupefacția îl lăsase fără cuvinte.

– Ei, ce ziceți, domnule? Olympia așteptă răbdătoare, dar, cînd văzu că Jared nu-i răspunde, încercă să-l impulsioneze puțin. Nu credeți că planul meu este extrem de isteț?

– Ah... ei bine...

– Haideți, domnule Chillhurst! Este logic să procedăm așa, nu numai de dragul economiei, ci și de dragul siguranței. Asta e cea mai bună, cea mai inteligentă soluție.

Jared ar fi vrut s-o informeze că marea absentă din acest

[illegible] inteligența, însă nu-și găsi cuvintele. Gîndul că va [illegible] același acoperiș cu ea, pretinzînd, pe deasupra, că-i [illegible] îl amețise într-un asemenea hal, încît nu mai era capabil [illegible].

[illegible]ntecul sirenei îl fermeca.

– Ce le veți spune nepoților dumneavoastră? reuși în [illegible] din urmă să întrebe.

Olympia reflectă puțin asupra acestei probleme, apoi [illegible] cu toată fața.

– Ei nu trebuie să afle nimic despre chestia asta, spuse [illegible] Este foarte puțin probabil să intre în contact cu niște adulți [illegible] să-i tragă de limbă, pentru a afla ceva despre relațiile dintre [illegible] Sînteți preceptorul lor, atîta tot. Nimeni nu va face cercetări [illegible]profundate. Nu-i un raționament corect?

– Cred că da, admise Jared fără prea multă tragere de [illegible]mă. Într-adevăr, adulții intrau rareori în contact cu copiii.

– Și nu vom primi musafiri, așa încît nu vom întîmpina dificultăți nici din această cauză, continuă Olympia, entuziasmată.

– Ne îndreptăm spre dezastru, bombăni Jared pe sub nas.

– Ce-ați spus, domnule Chillhurst?

– Nimic, domnișoară Wingfield. Absolut nimic.

Acolo se vor duce pe „apa sîmbetei“ simțul realității, rațiunea, stăpînirea de sine pe care și le cultivase de-a lungul anilor.

Nu mai era bărbatul de altădată. Trecuseră cîteva zile de cînd se schimbase complet. Nu mai era omul de afaceri înțelept și echilibrat, care pornise la drum ca să cumpere un jurnal stupid, pentru a evita ca familia sa să dea de bucluc. Devenise sclavul poftelor trupești. Ajunsese să zboare pe aripile pasiunii. Se transformase într-un poet, într-un visător, într-un romantic.

Într-un idiot.

Situația lui ar fi fost mult mai simplă dacă n-ar fi renun la ideea de a-i lua jurnalul acestei sirene, la a cărei chema tînjea să răspundă.

Uitîndu-se la fața drăguță, plină de speranță a Olympi el avu senzația că aude vuietele valurilor care se izbesc de stîn și își acceptă soarta.

– Nu văd de ce planul dumneavoastră n-ar fi corect domnișoară Wingfield. Ați găsit o soluție foarte logică. În plus călătoria aceasta le va da ocazia nepoților dumneavoastră să treacă printr-o experiență educațională bine venită.

– Știam că vă veți da seama cît de isteț este planul meu.

– Adevărat. În privința casei, nu trebuie să vă faceți griji. Fiind omul dumneavoastră de afaceri, voi găsi eu una potrivită.

– Vă mulțumesc, domnule Chillhurst. Nu știu ce m-aș fi făcut fără dumneavoastră.

7

Sala de conferințe a Institutului Musgrave era plină de cei care veniseră să-l audă pe domnul Blanchard vorbind despre călătoriile sale din Indiile de Vest.

– Nu mai este totuși îmbulzeala de la discursul ținut de domnul Elkins, despre călătoria pe care a făcut-o în Mările Indului, spuse femeia dolofană care se așezase lîngă Olympia. tilul în care se exprimă domnul Blanchard nu este nici pe departe la fel de sugestiv ca cel al domnului Elkins.

Olympia n-o putea contrazice. Domnul Blanchard era, în mod evident, un om foarte umblat, dotat cu un simț fin de observație, însă îi lipsea acel dar deosebit, strict necesar unui orator.

Olympia venise să asiste la această prelegere în speranța că va obține niște informații noi despre geografia Indiilor de Vest. Citind jurnalul Lightbourne, ajunsese la convingerea că una dintre cheile descifrării misterului presupunea localizarea insulei la care făcea referire Claire Lightbourne, adică a unui petic de pămînt aflat în nordul Jamaicăi.

Cu o seară în urmă, în fața obișnuitelor pahare cu brandy, ea încercase să-i explice lui Jared problema care o frămînta, însă el schimbase subiectul, așa cum proceda de obicei.

Olympia, Jared și restul familiei, inclusiv Minotaur, se aflau de trei zile la Londra și pentru prima dată Olympia participa la un eveniment organizat de Societatea pentru călătorii și explorări.

Aşteptase cu mare nerăbdare conferinţa, însă discu... plictisitor al domnului Blanchard nu reuşea să-i capteze aten... Îşi privi ceasul şi constată că mai trebuia să reziste o jumăt... de oră pînă la sosirea lui Jared şi a băieţilor, care îi promise... că vor veni să o ia.

Jared. Cînd se gîndea la el îl numea întotdeauna aş... Din cauza relaţiilor tot mai strînse dintre ei, i se părea ciud... să-i zică „domnul Chillhurst". În schimb, cînd vorbea cu el av... grijă să i se adreseze aşa cum se cuvine.

Ori de cîte ori îl întîlnea pe hol sau pe scară, abia rezis... tentaţiei de a i se arunca în braţe. Serile petrecute împreună în... micuţa ei cameră de lucru deveniseră un chin. Olympia nu ştia... cît timp va mai putea să-şi stăpînească dorinţa. Era conştient... că Jared se străduia la rîndul lui să se controleze atunci cînd se... afla lîngă ea.

Chiar în dimineaţa aceea avusese loc un incident care o... emoţionase profund. Scena se petrecuse în faţa dormitorului... lui. Grăbită să coboare la parter, pentru a nu întîrzia la micul... dejun, încărcată cu un teanc de reviste şi ducînd într-o mînă... globul pămîntesc, nu-l văzu pe Jared care tocmai ieşise pe hol...

Din punctul ei de vedere, ciocnirea fusese providenţială. Se întrebase chiar dacă nu cumva o plănuise în mod inconştient, deoarece ştia că Jared trebuia să iasă din dormitor. Era cît se poate de punctual. După cele trei dimineţi pe care le petrecuse ascultînd mişcările celui aflat de cealaltă parte a zidului, aflase că Jared cobora la parter la ora şapte fix.

– Dumnezeule! Scuzaţi-mă. În momentul în care Jared păşise din încăpere pe hol, tăindu-i calea, Olympia se clătinase pe picioare. Jared reacţionase prompt, prinzînd din zbor globul pe care ea îl scăpase din mînă.

– Dumneavoastră să mă scuzaţi, domnişoară Wingfield. Aţi dormit bine?

Olympia rămăsese ţintuită locului de apropierea trupurilor lor. O asemenea apropiere, la acea oră extrem de matinală... se gîndi ea. Cîteva clipe, nu făcuse altceva decît să-l privească, sperînd disperată ca Jared să profite de această ocazie, pentru a o săruta.

– Da, am dormit foarte bine, domnule Chillhurst, spusese ea dezamăgită, constatînd că Jared nu intenţionează să o facă. Dar dumneavoastră? se interesase din pură politeţe, întrebîndu-se cum va reuşi să suporte acest gen de întîlniri, care aveau să se repete în fiecare dimineaţă, timp de o lună.

– În ultima vreme, am insomnii, îi răspunsese Jared privindu-i buzele. Noaptea, nu fac altceva decît să mă gîndesc la ele.

– Oh, Jared, murmurase Olympia. Adică, domnule Chillhurst, se corectase, simţindu-se, deodată, ciudat de ameţită din cauza unei reacţii deosebite pe care o identifică drept poftă trupească. Şi eu mă gîndesc la dumneavoastră aproape toată noaptea.

Pe faţa lui Jared apăruse acel zîmbet abia schiţat, uşor amuzat, cu care era familiarizată.

– Într-una dintre nopţile astea, va trebui să ne ocupăm de rezolvarea problemei noastre. Dacă nu facem ceva în acest sens, o să ajungem să nu mai dormim deloc.

Ochii Olympiei se măriseră. Înţelesese mesajul şi se speriase.

– Da, sigur, fără îndoială, vă dau peste cap tot programul. Îmi cer scuze că vă împiedic să vă respectaţi programul, domnule. Ştiu, organizarea este foarte importantă pentru dumneavoastră, iar somnul de noapte înseamnă mult pentru sănătate.

– Cred că am să supravieţuiesc, domnişoară Wingfield.

Apoi, pe neaşteptate, Jared o *sărutase*. Chiar acolo, pe hol. Fusese un sărut scurt, „furat", Jared asigurîndu-se că nici unul dintre băieţi nu trage cu ochiul din dormitorul lui.

Apoi, Jared îi dusese calm globul pînă la parter.

Olympia simțea încă pe buze sărutul lui Jared. Îndreptîndu-se în scaun, ea încercă să se concentreze la prelegere.

Gîrbovit peste foile cu însemnări de pe pupitru, domnul Blanchard vorbea monoton, reușind să adoarmă cițiva ascultători.

– Pe lîngă zahăr, locuitorii insulelor din Indiile de Vest exportă și tutun, cafea, scoici, cherestea. Deci, o varietate prea mare de mărfuri. În schimb, sînt nevoiți să importe aproape toate articolele necesare unei vieți civilizate.

Gîndurile Olympiei reîncepură să rătăcească. Venise aici pentru a afla amănunte despre insulele pierdute și legendele lor, nu despre importuri și exporturi. Pentru a scăpa de plictiseală, ea cercetă pe furiș micul grup de oameni în mijlocul căruia se afla. Majoritatea erau membri ai Societății pentru călătorii și explorări, adică ai societății care sponsoriza prelegerea domnului Blanchard. Cu unii dintre ei probabil corespondase, însă nu-i cunoștea. Ce se putea întîmpla dacă se ducea să se prezinte acestor oameni după încheierea prelegerii? se întrebă.

– Ați asistat și la celelalte prelegeri care fac parte din această serie? șopti dolofana de alături.

– Nu, recunoscu Olympia cu voce coborîtă. Sînt membră a societății, însă am sosit de curînd la Londra. Este prima dată cînd vin să ascult o prelegere.

– Păcat că ați început cu asta. Domnul Duncan a ținut una despre Imperiul Otoman, de-a dreptul fascinantă.

– Eu am așeptat-o cu mare nerăbdare pe aceasta, deoarece sînt interesată în mod special de geografia Indiilor de Vest.

Femeia de alături se aplecă și mai mult spre ea.

– Serios? Domnul Torbert și lordul Aldridge sînt interesați de același subiect. Trebuie să faceți cunoștință cu ei.

Olympia era încîntată.

– Mi-ar face mare plăcere să-i cunosc. Le-am citit articolele din revista trimestrială. Au scris destul de mult despre Indiile de Vest.

– Amîndoi se află aici, dar stau în capete opuse ale sălii. Femeia chicoti. Presupun că știți. Se dușmănesc de ani de zile.

– Chiar așa?

– Îmi va face plăcere să vă prezint amîndurora. Dar permiteți-mi să mă prezint. Sînt doamna Dalton.

– Eu sînt domnișoara Wingfield, din Upper Tudway, Dorset, spuse Olympia repede. Îmi pare bine de cunoștință, doamnă Dalton.

Ochii doamnei Dalton se rotunjiră, plăcut surprinși.

– Nu sînteți cumva acea domnișoară Wingfield care scrie articole atît de interesante despre comori legendare și obiceiuri ieșite din comun, de pe alte meleaguri?

Olympia roși. Era pentru prima dată cînd cineva îi aprecia munca. Cei din Upper Tudway nu se osteneau să citească revista trimestrială a societății.

– Da, am scris unul sau două articole pe această temă, spuse ea cu modestie.

– O, dragă domnișoară, dar este extraordinar – nu numai pentru mine, ci și pentru alți cîțiva membri ai societății. Imediat după încheierea prelegerii domnului Blanchard, o să vă prezint tuturor.

– Sînteți foarte amabilă.

– Ba deloc. Dumneata ești o legendă, draga mea domnișoară Wingfield. Torbert și Aldridge spuneau chiar într-una din zilele trecute că nici nu le-ar trece prin minte să părăsească Anglia fără să ia cu ei unul sau două dintre articolele tale, ca să-i ghideze în călătoriile pe care le vor face.

– Te dai drept preceptor? Dar este revoltător! Ce joc pervers te-ai apucat să joci, Chillhurst? Felix Hartwell îi aruncă

lui Jared o privire piezișă, pe jumătate amuzată, pe jum[illegible] îngrijorată.

– Nu sînt sigur că știu ce să-ți răspund, Felix. [illegible] Jared schițară un zîmbet strîmb. Ochiul sănătos îi rămase [illegible] la Ethan, Hugh și Robert, care se chinuiau să înalțe un zme[illegible] cumpărat.

După ce o condusese pe Olympia în sala de confe[illegible] Jared îi dusese pe băieți într-un parc din apropiere și îi trim[illegible] un mesaj lui Felix.

Felix își făcuse apariția după numai cîteva min[illegible] Promptitudinea era una dintre numeroasele calități pe car[illegible] aprecia Jared la credinciosul lui om de afaceri. Lucraseră f[illegible] bine împreună de-a lungul anilor. Jared ajunsese să-l consid[illegible] prieten – practic singurul prieten căruia i se putea destăinui.

Cei doi aveau multe trăsături comune. Erau calm[illegible] imperturbabili, motiv pentru care unii îi considerau plictico[illegible] caracteriza stilul pragmatic de abordare atît a problemelor [illegible] personale, cît și a celor de afaceri. Pe scurt, erau doi bărbaț[illegible] suflete de negustători, cum ar fi zis tatăl lui Jared.

În ultimul timp, situația se cam schimbase. Jared se întreb[illegible] cum va reacționa Felix cînd va afla că șeful lui a devenit o victim[illegible] neajutorată a pasiunii.

Felix pufni.

– Te cunosc prea bine ca să cred că nu știi ce faci și d[illegible] ce o faci, Chillhurst. Orice mișcare îți este bine calculată. Nu-ți stă în fire să acționezi sub impulsul momentului.

– Ai în față un om complet schimbat. Jared îi zîmbi.

Felix se uită lung la el. Jared nu era deloc surprins. În definitiv, nici el nu se deprinsese prea bine cu noua lui personalitate, astfel că nu se mira de ce afirmația lui îl uimea și îl deruta pe Felix. Trecuseră cîteva luni de cînd nu se mai întîlniseră. Ultima dată se văzuseră cu ocazia vizitei pe care

[illegible] Felix acasă, pe Insula Flăcării, de lîngă coasta [illegible]ului. Atunci, stătuse la el două săptămîni, ca să pună la [illegible] planuri legate de afacerile Flamecrest-ului.

[illegible] venea rar la Londra. Prefera peisajul stîncoasei [illegible], nu grandoarea înșelătoare a orașului.

[illegible] era un orășean get-beget. Asta se vedea de la [illegible], după croiala modernă a hainei. Chipul lui prietenos [illegible] de o minte ascuțită, pe care Jared o aprecia foarte mult.

– Te-ai schimbat? Tu? Felix chicoti. Puțin probabil. [illegible] cunoscut un tip mai calculat decît tine. De multe ori simt [illegible] de-a face cu un șahist genial. Nu-ți pot ghici toate mutările. [illegible], este cert că deții întotdeauna controlul jocului.

– De data asta nu joc șah. Jared urmări satisfăcut cum se [illegible] zmeul multicolor. Țipînd de bucurie, Ethan și Hugh o luară [illegible] după Robert, care alerga în față, ținînd sfoara. Crede-mă, [illegible] m-a transformat într-o marionetă. În momentul de față, [illegible] fi asemuit cu zmeul ăla. Par o creatură născută să plutesc în [illegible].

– Ce-ai zis, domnule?

– Află, dragul meu Felix, că m-am dat bătut în fața [illegible]icelor forțe ale pasiunii.

– Ale pasiunii? Tu? Chillhurst, să știi că vorbești cu mine, Felix Hartwell. Au trecut aproape zece ani de cînd sînt agentul [illegible] la Londra. Știu mai multe lucruri despre afacerile tale și despre modul în care te ocupi de ele decît oricare alt om. În plus, știu suficiente amănunte despre tine, pentru că avem temperamente asemănătoare.

– Adevărat.

– Păi, sigur că-i adevărat. Nu ești un om care să se lase călăuzit de pasiuni, de orice gen ar fi ele. De chestia asta sînt absolut convins. Ești un model al autocontrolului.

– Nu mai sînt. Jared se gîndi la sărutul pe care i-l dăduse Olympiei în acea dimineață și un val fierbinte de plăcere îi

străbătu trupul. Faptul că locuia în aceeași casă cu ea era o tortură dulce, la care prevăzuse că se va supune. Se consola însă, cu ideea că și Olympia suferea. Am auzit chemarea sirenei, așa că sînt pierdut.

– A sirenei?

– Cunoscută și sub numele Olympia Wingfield. Domnișoara Olympia Wingfield.

– Te amuzi pe seama mea? Dacă da, te-aș sfătui să încetezi cu glumele.

– Vai, dar nu glumesc deloc. Jared îi explică lui Felix cum evoluaseră evenimentele, fără a aminti de jurnalul Lightbourne și rolul pe care acesta îl jucase în apropierea lui de Olympia. În definitiv, pentru el, jurnalul nu mai avea nici un fel de importanță. Știi ce, Felix? Este pentru prima dată cînd încep să înțeleg aiurelile membrilor familiei mele.

– Știi ceva, Chillhurst, nimeni nu poate să le înțeleagă ieșirile și mofturile. Sînt al naibii de bizare. Fără supărare, ești singurul ins rațional din clanul ăla. Doar o știi foarte bine. Chiar tu spui asta și încă destul de des.

Jared zîmbi.

– Cine mai poate fi rațional și precaut cînd este cuprins de flăcările pasiunilor iraționale? zise el.

Felix afișă o mină ofensată.

– Domnul meu, nu mai înțeleg nimic. Nu-mi vine să cred că te dai drept preceptor, pentru a te ține după această foarte neobișnuită domnișoară Wingfield. Nu ești genul de bărbat care să facă o pasiune pentru cineva. Și cu atît mai mult să-și piardă capul.

Jared redeveni serios.

– Ar trebui să stabilim un lucru, Felix. Nu vreau ca discuția noastră să ajungă și la alte urechi. Se află în joc reputația domnișoarei Wingfield.

Felix îi aruncă o privire cercetătoare.

– După atîția ani, speram că nu vei pune la îndoială discreția mea.

– Evident, am încredere în tine, îl asigură Jared. Dacă n-aș fi avut, n-aș fi deschis această discuție. Ceea ce te rog e să nu spui nimănui că sînt angajat ca preceptor al nepoților domnișoarei Wingfield. Și încă ceva: să nu pomenești nimănui de prezența mea la Londra.

Pe neașteptate, Felix se învioră. Reușise, în sfîrșit, să înțeleagă și se simțea extrem de ușurat.

– Ah, deci ți-ai făcut, totuși, un plan isteț, pe care vrei să-l pui în aplicare. Știam eu!

Jared nu considera că mai este necesar să dea explicații. În definitiv, pasiunea care-l mistuia era o problemă strict personală.

– Îmi faci favoarea să păstrezi secretul prezenței mele în oraș?

– Evident. Felix se gîndi puțin. Cum treci extrem de rar prin Londra, este puțin probabil să se intereseze cineva de soarta ta. Mai ales că, atunci cînd vii, nu ieși în societate.

– Așa mi-am zis și eu. În plus, mă bazez pe faptul că foarte puțini oameni știu cum arăt.

– Nu riști să fii recunoscut. Felix se strîmbă. Este clar că n-ai de gînd să te învîrtești prin cercurile politice, iar în căsuța asta modestă din strada Ibberton nu se va gîndi nimeni să te caute.

– Asta am vrut, Felix. O căsuță modestă. Se potrivește perfect pretențiilor unei familii modeste, de la țară. Atît timp cît evit cluburile și evenimentele mondene, voi putea să mă mișc nestingherit prin Londra.

Felix chicoti.

– Și vei putea, probabil, să te plimbi neobservat prin Hyde Park, dacă îi vei căra după tine pe cei trei copii. Oamenii văd numai ce se așteaptă să vadă. Pot să te asigur că nimeni

nu se așteaptă să-l vadă pe vicontele Chillhurst pe post [illegible] preceptor.

– Exact. Constatînd că inteligentul, pragmaticul [illegible] găsea, totuși, o urmă de logică în planul lui nebunesc, Jared [illegible] liniști. Asta, deoarece era perfect conștient că nu se mai [illegible] baza în totalitate pe propria-i judecată. Cred că vom fi cu [illegible] în deplină siguranță, adăugă el.

Felix îi aruncă o privire piezișă, întrebătoare.

– Există vreo problemă în sensul ăsta? Vă pîndește [illegible] primejdie?

– Un eventual dezastru, răspunse Jared.

– Ce fel de dezastru?

– Păi, darea mea în vileag ar putea fi un dezastru. [illegible] situații de genul acesta, există întotdeauna pericolul de a fi [illegible] și mă tem de consecințe. Ar fi prea curînd...

Pe Felix îl cuprinse din nou îngrijorarea.

– Prea curînd?

– Da. A face curte unei sirene este un lucru delicat, [illegible] poate genera tot felul de capcane. În plus, e o chestiune la [illegible] nu mă pricep deloc, Felix. Nu vreau ca întregul edificiu pe [illegible] plănuiesc să-l înalț să mi se prăbușească în cap, pentru că [illegible] i-am făcut o fundație solidă.

Felix oftă din greu.

– Dacă nu te-aș cunoaște suficient de bine, aș zice că [illegible] devenit la fel de ciudat ca ceilalți membri ai familiei tale.

Rîzînd, Jared îl bătu pe umăr.

– Ce gînd deprimant ți-a putut trece prin minte!

– Da, foarte deprimant. Sper că nu te simți jignit.

– Nu-ți face probleme, Felix. Adevărul nu mă supără. Nimeni nu poate nega faptul că în familia mea se nasc numai „originali".

– Corect, domnule. Felix ezită. Poate că ar trebui să-ți mai spun ceva... S-ar putea să te intereseze.

– Despre ce-i vorba?

[illegible] Demetria Seaton se află în oraș. Știi că acum este lady [illegible]

– Da, știu, spuse Jared indiferent.

– Am auzit că lordul Beaumont a venit în Londra în [illegible] unui remediu pentru mica, dar aparent iremediabila lui [illegible]

– Să înțeleg că tot nu poate să-și asigure un moștenitor?

– Nu încetezi să mă uimești cu informațiile pe care le [illegible] Chillhurst. Întotdeauna sînt la zi, deși nu vii aproape [illegible] în oraș. Ai perfectă dreptate. Circulă zvonul că Beaumont [illegible] să-și consume mariajul, încheiat atît de recent.

– Chiar așa? întrebă Jared. Oricum, își zise el în gînd, [illegible] că amănuntul acesta n-o deranjează pe Demetria.

– Aparent, oricît de frumoasă ar fi lady Beaumont, [illegible] ei în pat nu reușește să-l scape de impotență, murmură [illegible]

– Păcat, spuse Jared. Dar presupun că lady Beaumont [illegible] este prea dezamăgită.

– Iarăși ai dreptate. Într-adevăr, așa se vorbește. Felix [illegible] la zmeul care zbură exact pe deasupra capetelor lor. [illegible] Beaumont nu reușește să-și facă datoria și să aibă un [illegible], lady Beaumont îi va moșteni toată averea.

Da, fără nici un dubiu, gîndi Jared. Demetria avea să-l [illegible] cu o mare parte din bani pe Gifford, depravatul ei [illegible]. Acesta, avînd un acces practic nelimitat la averea ei, avea [illegible] devină insuportabil. Fiind singura ei rudă de sînge, Demetria îl [illegible]. După părerea lui Jared, manifestînd o atitudine excesiv de protectoare față de frățiorul ei mai mic, Demetria îl transformase într-un golan capricios, încăpățînat, impulsiv, pe care, pînă la urmă, cineva îl va ucide.

Jared făcu o grimasă cînd își aminti de seara în care Gifford îl provocase la duel. Incidentul se petrecuse cu trei ani în urmă, la mai puțin de o oră după ce Jared rupsese logodna cu

Demetria. Turbat de furie, fratele ei îi ceruse să-şi facă ap[illegible] în zori, cu un pistol, pretinzînd că-i umilise sora.

Bineînţeles că Jared îl refuzase, considerînd că n-are sens să pună în joc viaţa vreunuia dintre ei, într-un duel [illegible] oricum, n-ar fi soluţionat problema.

Refuzul lui de a-l întîlni pe Gifford pe cîmpul de onoare nu făcuse decît să-l întărîte şi mai mult pe tînăr, care îl numi laş în public.

– Cum Beaumont are aproape şaptezeci de ani şi nu se bucură de o sănătate prea bună, spuse Felix, este de aşteptat ca această lady să devină în scurt timp o foarte bogată văduvă.

– În special dacă Beaumont îşi grăbeşte sfîrşitul epuizîndu-şi toată energia cu tratamentele de lecuire a impotenţei.

Pe faţa lui Felix apăru un zîmbet rece.

– Ar fi interesant să vedem dacă Beaumont găseşte o cale de a scăpa de marea lui suferinţă.

– Îi doresc mult noroc, spuse Jared.

– Serios? Felix îl privi cu o surprindere prost camuflată. Aveam impresia că eşti interesat ca lady Beaumont să redevină o femeie liberă.

Jared ridică din umeri.

– Nu-mi mai pasă dacă este sau nu liberă.

– Nu? Arată mai bine decît oricînd. Cel puţin, aşa mi s-a spus. Iar zvonurile acelea, privitoare la presupusul ei amant, au şucombat cu mult timp înainte de a se mărita cu Beaumont.

– Serios? se miră Jared fără să pară prea interesat. Subiectul acesta era unul dintre puţinele pe care nu le abordase niciodată cu Felix. De fapt, nu discutase despre amantul Demetriei cu nimeni.

Ştia că după ruperea bruscă a logodnei lor se făcuseră tot felul de speculaţii, însă refuzase să ţină cont de bîrfe.

– Dacă are în prezent vreun amant, continuă Felix, trebuie [illegible] pentru felul în care ştie să-l ţină departe de văzul lumii.

– Bravo ei, spuse Jared pe un ton rece. Beaumont n-ar [illegible] ca soţia lui să aibă un iubit, atît timp cît el n-a reuşit să-şi facă rost de un moştenitor.

– Adevărat. Felix făcu o pauză. Privitor la cealaltă problemă...

– Presupun că n-a ieşit nimic la iveală, nu?

– Mi-e teamă că n-am reuşit să mai obţin nici o informaţie. Căpitanul vasului trebuie să fi pus la cale frauda. E singurul care ar fi putut s-o facă.

– Aş prefera să am dovezi înainte de a-l concedia.

Felix ridică din umeri.

– Înţeleg, domnule, dar, în cazuri de genul acesta, este aproape imposibil să găseşti dovezi. Este foarte greu să dai de pista pe care trebuie s-o urmezi pentru a-l descoperi pe hoţ.

– Da, aşa se pare. Jared urmări zborul zmeului şi ascultă ţipetele vesele ale gemenilor. Eu zic să mai avem puţină răbdare, Felix. Deocamdată, nu sînt pregătit să iau măsuri împotriva căpitanului.

– Cum doreşti.

– Fir-ar al naibii, spuse Jared, încet. Nu-mi place să fiu înşelat. Nu suport să joc rolul fraierului.

– Îmi dau seama.

Urmă un moment de tăcere, în care ambii bărbaţi se uitară la băieţi şi la zmeul lor.

Jared îşi scoase ceasul din buzunar.

– Scuză-mă, Felix. Am o întîlnire şi mi-e teamă să nu întîrzii; voi pierde ceva timp ca să-i conving pe copii să-şi readucă zmeul pe pămînt. Trebuie s-o şterg.

– Cum doreşti, Chillhurst. În cazul în care ai nevoie de mine, sînt oricînd disponibil, ca de obicei.

– Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Felix. Jared îl salută înclinînd capul şi porni pe alee, ca să-i adune pe băieţi. Era

aproape ora patru și avea întîlnire cu Olympia la Institutul Musgrave.

Pierdu douăzeci de minute ca să ia copiii, apoi urcă în trăsură. Pe drum, în timp ce vehiculul închiriat îi zgîlțîia pe străzile aglomerate, se uită de două ori la ceas.

Desprinzîndu-și privirile de la scenele fascinante pe care le admira prin geamul trăsurii, Robert îl surprinse pe Jared băgîndu-și ceasul în buzunar pentru a doua oară.

– Vom întîrzia, domnule?

– Sper că nu. Dacă avem puțin noroc, prelegerea va dura un pic mai mult decît au prevăzut organizatorii.

– După ce o luăm pe mătușa Olympia, putem să mergem să mîncăm o înghețată? întrebă Ethan.

– Ați mîncat deja una în după-amiaza asta, spuse Jared.

– Da, știu, dar au trecut cîteva ore și m-am încălzit din nou.

– Pun pariu că și mătușa Olympia va dori o înghețată, domnule, interveni șmecher Hugh, dar nu reuși să-l păcălească pe Jared.

– Crezi? întrebă Jared, prefăcîndu-se că ar reflecta asupra problemei.

– O, da, domnule. Ochii lui Hugh exprimau speranță. Sînt sigur că i-ar plăcea.

– Vom vedea ce părere are. Jared aruncă o privire scurtă pe geam. Am ajuns. O zăriți pe mătușa voastră?

Ethan își scoase capul pe geam.

– Uitați-o acolo. Este înconjurată de cîțiva inși. Să-i fac cu mîna?

– Nu, stai cuminte, spuse Jared. Nu este frumos să agăți o doamnă în felul acesta. Robert se va duce după ea și o va conduce pînă la trăsură.

– Corect, domnule. Robert deschise portiera și sări pe pavaj. Mă întorc într-o clipă.

– Nu uita s-o iei de braț, îi atrase atenția Jared.

– Bine, domnule, spuse Robert, repezindu-se pe cealaltă [illegible].

Jared închise portiera și se sprijini de pernele spetezei, urmărindu-l pe Robert cum își face loc prin micul grup de oameni adunați în fața sălii de conferințe a Institutului Musgrave.

Felix a avut dreptate, își spuse în gînd. Oamenii văd ceea ce se așteaptă să vadă. Era puțin probabil ca vreunul dintre membrii Societății pentru călătorii și explorări să-l recunoască pe vicontele Chillhurst, dar prefera să fie prudent.

– N-am știut că mătușa Olympia are atîția prieteni în Londra, spuse Ethan.

– Nici eu, murmură Jared, studiindu-i pe bărbații care stăteau în jurul Olympiei. Doi se apropiaseră mai mult de ea. Unul era atît de corpolent încît corsetul pe care-l purta părea gata să cedeze. În schimb, celălalt îți dădea senzația că postise mai multe luni la rînd.

Amîndoi erau extrem de atenți la fiecare cuvînt rostit de Olympia, observă Jared.

– Este ceva în neregulă, domnule? întrebă Hugh, cam agitat.

– Nu, Hugh, totul este în regulă. Jared încercase să vorbească pe un ton calm, liniștitor. Era perfect conștient că Hugh putea fi foarte ușor demoralizat, deoarece se gîndea în permanență că există posibilitatea ca fragila viață pe care abia începuse s-o ducă alături de Olympia să-i fie distrusă.

În ciuda afirmației lui, ceva îl deranja. Nu putea să nu sesizeze că Olympiei îi făcea plăcere conversația pe care o purta cu noii ei amici.

Urmărind-o, Jared o văzu dînd cu ochii de Robert, apoi întorcîndu-se cu fața spre trăsură. Entuziasmul care lumina chipul expresiv al sirenei sale îl enervă.

Deci asta este gelozia, constată el surprins. Neplăcut sentiment.

– Uitaţi-o că vine. De bucurie, Ethan începu să sa...
canapea. Credeţi că o să vrea îngheţată?

– Habar n-am. Întreab-o şi ai să vezi. Jared se ...
să deschidă portiera. Îi dădu mîna Olympiei, pentru a o ajuta să
se urce în trăsură.

– Mulţumesc, Robert. Olympia se aşeză lîngă Jared.
Sub borul micuţei ei pălării de pai, ochii îi străluceau de ...
Sper că aţi avut parte de o după-amiază plăcută.

– Ne-am jucat cu un zmeu, în parc, spuse Ethan. A fost
nemaipomenit.

– Mătuşă Olympia, vrei o îngheţată bună? o întrebă Hugh
direct. Într-o zi atît de călduroasă, cred că ţi-ar prinde bine.

– O îngheţată? Olympia îi zîmbi nesigură lui Hugh. Da, ...
sună bine, spuse ea apoi. În sala de conferinţe a fost foarte cald.

Toţi ochii se întoarseră spre Jared.

– Văd că aţi ajuns la un consens, zise el, după care îi
ordonă vizitiului să-i ducă la cel mai bun vînzător de îngheţată
din zonă.

– Azi am aflat o mulţime de lucruri, îi spuse Olympia, în
momentul în care îl văzu aşezîndu-se din nou pe canapea. Sînt
extrem de bucuroasă. Abia aştept să studiez jurnalul.

– Îmi închipui, murmură Jared, voit plictisit.

Afurisitul ăla de jurnal putea să se ducă dracului, gîndi
apoi. Îl interesa un singur lucru: cît de mult îi plăcuse Olympia
pe noii ei prieteni.

Jared nu reuşi să afle întreaga poveste decît seara,
deoarece Ethan, Hugh şi Robert vorbiseră încontinuu despre
aventurile prin care trecuseră de cînd veniseră în Londra.

După ce doamna Bird şi copiii se vor duce la culcare,
va avea suficient timp pentru a afla toate amănuntele.

...tura la care se supunea în acele ore tîrzii ale serii,
... stătea cu Olympia în aceeaşi încăpere, era suportabilă
... gîndului la clipele minunate pe care le va petrece în
... Nu credea că Olympia va mai îndura multă vreme
... tensiune senzuală care pusese stăpînire pe ei. El, cel
..., avea să cedeze în curînd.

Cînd casa se cufundă în linişte, Jared îl închise pe
...ur şi porni în căutarea Olympiei. Casa fiind mică, ştia
... o poate găsi. Mai mult ca sigur se afla în camera de lucru.
... îl auzi intrînd, Olympia îşi desprinse privirea de pe jurnal
... îi adresă un zîmbet fermecător care aprinse în Jared dorinţa.
... că ar fi putut trăi o viaţă întreagă fără a cunoaşte aceste
...ţii puternice îl făcu pe Jared să se cutremure.

– În sfîrşit, iată-vă, domnule Chillhurst. Văd că avem
..., în sfîrşit, de puţină linişte. Sincer, nu ştiu ce m-aş fi făcut
... dumneavoastră.

– Singura problemă a constat în lipsa unui program zilnic
..., domnişoară Wingfield. A unei organizări judicioase. Jared
se îndreptă spre masa pe care se afla carafa cu brandy pe care
o luă şi umplu două pahare. Acum, după ce a fost stabilit un
astfel de program, situaţia se află sub control.

– Nu vă subestimaţi contribuţia, domnule, spuse
Olympia, în timp ce Jared se apropia cu paharele cu brandy de
biroul ei. Nu v-aţi limitat la stabilirea unui program. Aţi făcut
mult mai mult, adăugă, aruncîndu-i o privire admirativă în
momentul în care îi luă din mînă unul dintre pahare.

– Încerc să-mi justific banii pe care îi cîştig. Jared luă o
gură de brandy, în timp ce se pierdea în ochii ei albaştri ca
marea. Ce-aţi aflat astăzi de-aţi fost atît de entuziasmată?

Iniţial, Olympia păru complet nedumerită, dar îşi reveni
imediat.

– Ştiu că studiile pe care le fac nu prezintă un interes
deosebit pentru dumneavoastră, domnule.

– Mmm. Jared se străduia să pară indiferent.
– V-am spus că trebuie să consult nişte hărţi.
– Da.
– Ei bine, acum am acces la aceste surse de inform... Societatea are o bibliotecă excelentă, care conţine şi o cole... foarte mare de hărţi. În plus, cîţiva membri ai societăţii ... oferit să-mi arate colecţiile lor particulare.

Exact de asta se temuse Jared. Gîndurile lui zburară la cei doi bărbaţi pe care îi văzuse în faţa Institutului Musgrave învîrtindu-se în jurul Olympiei.

– Care membri?
– Domnul Torbert şi lordul Aldridge. Se pare că bibliotecile lor particulare conţin multe hărţi ale Indiilor de Vest.
– Le-aţi explicat ce fel de studii faceţi?
– Nuuu. Evident că nu. Le-am spus doar că mă interesează foarte mult insulele din acea zonă.

Jared se încruntă.

– Dar presupun că amîndoi ştiu că vă pasionează legendele.
– Da, însă nu văd de ce s-ar gîndi că mă aflu în căutarea comorii menţionate în jurnalul Lightbourne, încercă Olympia să-l liniştească. N-am vorbit nimănui despre interesul deosebit pe care mi-l stîrneşte *această* legendă.
– Înţeleg.
– Domnule Chillhurst, ştiu că subiectul pe care l-am abordat vă plictiseşte. Cred că ar fi bine să vorbim despre altceva, în seara asta.
– Despre ce anume, domnişoară Wingfield?
– Mi-e greu să-mi găsesc cuvintele. Ridicîndu-se în picioare, Olympia ocoli colţul biroului şi se duse lîngă glob. Mi-e teamă că mă veţi considera prea îndrăzneaţă. Şi, într-adevăr, n-aţi greşi...

Anticipînd ce avea să urmeze, pe Jared îl trecu un fior.

– N-aş putea niciodată să vă consider prea îndrăzneaţă, domnişoară Wingfield.

Atingînd globul cu vîrfurile degetelor, Olympia începu să-i înteleagă.

– În primul rînd, aş vrea să vă mulţumesc că mi-aţi dat posibilitatea să-mi continuu studiile privitoare la jurnalul Lightbourne.
– N-am prea avut nici un aport la treaba asta.
– Nu-i adevărat. Dacă nu v-aţi fi ocupat de vînzarea obiectelor trimise de unchiul meu, nu mi-aş fi putut permite această călătorie la Londra. Pe de altă parte, dacă nu l-aţi fi pus la punct pe moşierul Pettigrew, aş fi fost forţată să-mi abandonez studiile, pentru a-mi duce nepoţii într-un loc în care mîna lui lungă să nu-i mai poată ajunge. Oricare ar fi părerea dumneavoastră, vă sînt datoare atît pentru că ne aflăm aici, cît şi pentru că am libertatea să-mi continuu cercetările.
– Sper că veţi găsi tot ceea ce aţi venit să căutaţi la Londra.

Olympia roti globul ceva mai repede.

– Nu mă voi plînge, domnule, chiar dacă nu voi găsi comoara, deoarece am descoperit deja mai mult decît am visat vreodată. Şi asta datorită dumneavoastră.

Jared înţepeni în scaun.

– Chiar aţi descoperit?
– Da. Olympia continua să se concentreze asupra globului pe care îl rotea. Domnule, sînteţi un bărbat cu experienţă, care a străbătut globul acesta în lung şi-n lat şi a văzut o mulţime de obiceiuri ciudate.
– Da, călătoriile m-au ajutat să capăt o oarecare experienţă de viaţă.

Olympia îşi drese glasul, tuşind discret.

– După cum am afirmat, fac parte din rîndul oamenilor emancipaţi.

Jared își lăsă încet mîna în jos, pentru a pune paharul pe birou.

– Domnișoară Wingfield, ce încercați să-mi spuneți?

Ea se întoarse și îl privi; ochii ei exprimau dorința.

– Fiind o femeie emancipată, aș vrea să vă pun o întrebare la care sper să primesc un răspuns demn de un bărbat la fel de emancipat.

– Voi încerca să nu vă dezamăgesc, spuse Jared.

– Domnule Chillhurst... Vocea i se frînse pentru o clipă. Domnule Chillhurst, mi-ați dat cîteva motive să cred că ați putea lua în considerare o relație amoroasă cu mine. Greșesc?

Jared simți că îl părăsește autocontrolul cu care se mîndrea atît de mult și îl cuprinde flacăra pasiunii. Mîinile îi tremurară în momentul în care se agăță de marginea biroului.

– Nu, Olympia, nu greșești. Sînt chiar foarte dornic să iau în considerare această idee, cu condiția să încetezi să mi te adresezi cu formula „domnule Chillhurst".

– *Jared.* Olympia străbătu încăperea în fugă și i se aruncă în brațe.

8

Mi-a fost atît de teamă că mă vei considera prea îndrăzneață... spuse Olympia, fără a-și dezlipi buzele de pieptul lui Jared. Era amețită de bucuria care pusese stăpînire pe ea, dar și ușurată că-și descărcase sufletul. Știu că ești un gentleman adevărat, din toate punctele de vedere, și mi-a fost teamă că întrebarea mea te-ar putea ofensa.

Jared o sărută pe creștetul capului.

– Dulcea mea sirenă. Nu sînt un gentleman adevărat.

– Ba da, ești. Ridicîndu-și capul, Olympia îi zîmbi timid. Sau cel puțin încerci să fii. N-ai nici o vină că ești înclinat spre pasiuni excesiv de puternice. Eu sînt vinovată că te-am provocat, nu trebuia s-o fac.

– Nu, Olympia. Jared îi cuprinse fața în palme. Nu cred că acest sentiment este deplasat. Și chiar dacă ar fi, nu-mi pasă.

– Mă bucur. Am fost aproape sigură că gîndești așa. Olympia se lipi de el și îi simți mușchii puternici ai coapselor. Semănăm foarte mult, nu crezi? Experiența pe care am acumulat-o studiind tărîmuri și popoare străine ne-a ajutat să cunoaștem bine firea umană.

– Crezi?

– O, da. Oamenii experimentați, fie că sînt bărbați, fie că sînt femei, nu trebuie să fie robii convențiilor sociale.

Jared o luă de bărbie și o privi în ochi.

– Nu-ți poți da seama ce efect ai asupra mea.

– Sper că efectul este același pe care îl ai și tu asupra mea.

– Este de o mie de ori mai puternic. Buzele lui Jared se aflau la doi centimetri de gura ei. Dacă ai simți ceea ce simt eu, am lua amîndoi foc și ne-am face scrum.

– Eu am luat foc.

Jared murmură ceva, cu vocea răgușită de emoție. Olympia nu înțelese. În clipa următoare, cînd îi simți buzele lipindu-se de ale ei, știu însă ce încercase să-i spună. Jared nu mai avea răbdare. O dorea cu o patimă care îi pîrjolea sufletul, cu o patimă la fel de nestăvilită ca a ei.

Pierdută, Olympia îi răspunse lipindu-se de el, dornică să-i simtă căldura și trupul. Își dădu seama că Jared se sprijinise cu bazinul de marginea biroului și o prinsese cu delicatețe între coapsele lui musculoase, ca într-o capcană.

– Cît de mătăsos este. Jared își trecu mîinile prin părul ei, eliberîndu-l din agrafele care i-l țineau.

– Oh, Jared, nimic nu se poate compara cu ceea ce simt eu acum, exclamă ea, copleșită de senzațiile care o asaltau.

Jared îi acoperi fața și gîtul cu sărutări fierbinți, forțînd-o să-și lase capul pe spate, pe brațul lui. Cînd descoperi că drumul îi este blocat de dantela plisată a jaboului, el își pierdu răbdarea.

– Nu mai suport tortura asta, spuse, după care începu să tragă grăbit de panglicile cu care îi era prinsă rochia. Iubita mea, dacă nu te am, voi înnebuni.

– Te înțeleg. Olympia începu să-i descheie cămașa. Simt și eu același lucru.

Jared o dezgoli pînă la talie și o privi fascinat.

– Nu mai putem aștepta, nu-i așa? Noaptea asta, trebuie să ne aparțină, altfel sîntem pierduți.

– Nu sînt sigură că avem vreo șansă să ne salvăm. Poate sîntem deja pierduți, Jared.

– Nu avem de ales, iubita mea, zise Jared.

Olympia roși citind pofta nestăvilită din privirea lui, dar nu încercă să se acopere. Faptul că Jared o dorea din tot sufletul îi dădea curaj. Mîinile ei îi atinseră pieptul musculos și porniră într-o mîngîiere ușoară spre umerii lui.

Jared scoase un geamăt de plăcere și îi sărută sînii goi, cu sfîrcuri întărite.

– Îmi place foarte mult cum mă mîngîi, zise Jared și o trase spre el pînă cînd îi simți sînii presați de pieptul său.

– Serios? Și mie îmi place. Cînd te ating, mă simt extraordinar, Jared.

– Dumnezeule, Olympia.

Împins de o forță căreia nu-i mai putea rezista, Jared o luă în brațe și o așeză pe birou.

– Jared? Surprinsă Olympia îl privi nelămurită.

– Te rog, iubita mea sirenă, vreau să-ți aud cîntecul. Cîntecul acela dulce... spuse el, ridicîndu-i poalele rochiei, desfăcîndu-i genunchii și strecurîndu-se între coapsele ei.

– *Jared.*

Olympia încerca să se acomodeze cu senzația pe care o trăia din momentul în care Jared îi atinse pielea sensibilă a coapselor. Ea îl îndepărtă puțin și îl privi lung, neștiind cum să reacționeze.

– Nu-ți fie teamă, frumoasa mea sirenă. Jared o sărută pe gît. Spune-mi cînd ești pregătită.

Înainte ca Olympia să-l poată întreba la ce se referise, mîinile lui alunecară rapid de-a lungul picioarelor, spre zona aceea moale și caldă, care se deschisese să-l primească.

Olympia încetă să mai respire cînd îl simți atingîndu-i miezul fierbinte al trupului.

– Eşti la fel de caldă şi de plăcută ca apele din Mările Sudului.

– Da? Olympia i se agăţă de braţe, de parcă numai el ar mai fi putut s-o ajute să rămînă în viaţă. Îşi dorea din tot sufletul să ştie ce trebuia să facă, căci se simţea pierdută.

Strecurîndu-şi din nou mîna între picioarele ei, el mîngîie mugurul din carne, făcînd-o să se cutremure.

– Jared!

– Pînă cînd nu te simţi pregătită să-mi cînţi, nu trebuie să spui nimic, dulcea mea sirenă.

Olympia nu ştia la ce se referea Jared, însă nu avu puterea să-l mai întrebe. Atingerea lui îi dădu o senzaţie atît de minunată încît nu se putea stăpîni să nu tremure la fiecare mişcare. Instinctiv, îşi strînse picioarele, prinzîndu-i mîna între ele.

– Haide, frumoasa mea sirenă, cîntă-mi. Olympia geme încetişor. Da, este perfect. Mai încearcă o dată, iubito.

Apoi el o atinse cu vîrful degetului mare. Olympia se cutremură şi scoase un geamăt prelung.

– Ador cîntecul ăsta, spuse Jared, retrăgîndu-şi mîna dintre coapsele ei.

Olympia întredeschise ochii, întrebîndu-se de ce renunţase Jared la acele atingeri intime. Dorea să-i simtă mîna acolo, în acel loc secret. Era convinsă că nimic altceva n-o putea scăpa de tensiunea şi agitaţia care puseseră stăpînire pe ea.

– Jared? Cînd îşi coborî privirile, îl surprinse chinuindu-se să-şi desfacă şliţul pantalonilor. Te rog, vreau să mă mai atingi.

El scoase un hohot gîtuit de rîs, care se transformă, în final, într-un geamăt.

– Nu m-aş fi putut opri să te ating dacă n-aş fi fost hăituit de toţi demonii din iad.

Olympia se uită şocată la bărbăţia voluminoasă care apăru de după stofa care-o ascunsese pînă atunci.

– *Domnule Chillhurst!*

Jared îşi sprijini fruntea de fruntea ei. Zîmbetul lui exprima un ciudat amestec de senzualitate şi imoralitate. Apoi îi desfăcu pulpele şi îi puse gambele în jurul taliei lui şi se mai apropie de intrarea moale şi umedă prin care se pătrundea în trupul ei.

Dacă Olympia fusese şocată în momentul în care îi văzuse bărbăţia, acum, cînd îl simţi încercînd să-i forţeze porţile trupului se crispă stupefiată, deşi trăia senzaţiile pe care tînjise să le simtă.

– Te rog, murmură ea, agăţîndu-i-se de umeri.

– Dumnezeule! Jared o prinse de fese şi începu s-o penetreze cu blîndeţe.

Olympia închise ochii concentrîndu-se asupra senzaţiilor nebănuite pe care le trăia. Nu-i venea să creadă că trupul ei se deschide pentru a-l primi.

Fiecare mişcare îi dădea frisoane de plăcere.

– Fir-ar să fie, zise Jared şi se opri pe neaşteptate.

– S-a întîmplat ceva? Olympia deschise ochii. Faţa lui Jared era dură ca o mască din piatră, tot trupul îi era încordat. El o privi stupefiat şi în acelaşi timp temător.

– Olympia, mi-ai spus că eşti o femeie emancipată.

Pe faţa ei apăru un zîmbet visător.

– Sînt.

– Am crezut că ai şi o oarecare experienţă în dragoste.

– Nu personală, spuse Olympia, atingîndu-i obrazul cu vîrfurile degetelor. Cred că am aşteptat să primesc lecţiile necesare exact de la tine. În definitiv, eşti un preceptor priceput, nu-i aşa?

– Sînt un nebun. Olympia, eşti foarte sigură că mă vrei?

– Absolut sigură, murmură ea.

– Atunci, aş dori să te ţii de mine cu toată forţa, pînă

cînd trec de zona furtunoasă care mă va duce în portul [illegible] interiorul tău.

Olympia avu senzația că se topește la auzul [illegible] cuvinte înflăcărate. Fără o vorbă își încolăci mai strîns [illegible] și picioarele în jurul lui, încurajîndu-l.

Palmele puternice, ferme, ale lui Jared îi cuprinseră fesele. El se folosi de aceste puncte de sprijin pentru a o [illegible] o pătrunse cu rapiditate.

Olympia se încordă. Gura i se deschise, lăsînd să iasă afară un icnet, dar protestul îi fu înăbușit de buzele lui Jared care se lipiră de ale ei.

Cînd ajunse la capătul cursei, el ridică precaut capul eliberîndu-i gura.

– Te simți bine? o întrebă în șoaptă, cu voce răgușită.

– Da. Olympia înghiți în sec. Da, cred că da.

– Demonstrează-mi, sirenă. Cîntă-mi.

Jared începu să se miște foarte lent, cu delicatețe, nepărăsindu-i trupul, cuibărindu-se în el, ca un cuțit într-o teacă.

Durerea dispăru repede și valuri succesive de căldură traversară trupul Olympiei. Ea rămase agățată de Jared, lăsîndu-se cufundată tot mai adînc în apele fierbinți ale pasiunii. Apoi simți că nu mai rezistă și îl imploră pe Jared s-o scape de o suferință pe care n-o putea numi.

– În curînd, sirena mea, în curînd, îi promise el, cufundîndu-se din nou în adîncurile trupului ei.

– Acum, Jared. Trebuie să faci ceva.

– Ești o mică dictatoare, nu-i așa?

Spre disperarea tot mai mare a Olympiei, Jared nu dădu curs rugăminții, ci o încurajă să se mai tînguiască. Părea că știe perfect cum s-o pătrundă și cît de mult să se retragă. Cu fiecare mișcare îi sporea tensiunea din trup, făcînd-o să se simtă ca o jucărie mecanică al cărei arc de acționare a fost învîrtit prea mult.

Apoi, deodată, Jared își strecură o mînă între trupurile [illegible] o mai pătrunse o dată, brusc, stimulînd-o cu degetele.

Arcul din interiorul Olympiei plesni. Corpul îi fu luat cu [illegible] de un șir întreg de valuri de plăcere, care o epuizară într-un [illegible] hal încît începu să tremure. Ar fi vrut să țipe de plăcere, [illegible] gura îi fu acoperită de buzele lui Jared.

Îl simți pătrunzînd-o pentru o ultimă dată, apoi [illegible]-îndu-se puternic și eliberîndu-i gura. Barbarul țipăt de [illegible] pe care îl auzi îi intensifică plăcerea.

Cînd totul se termină, Jared o luă pe Olympia în brațe, [illegible] clătinîndu-se spre sofa și se prăbuși o dată cu ea pe [illegible] acesteia.

Trecu multă vreme pînă cînd Jared reuși să-și ridice capul, pentru a-și privi iubita. Olympia stătea întinsă lîngă el, [illegible], dar zîmbind satisfăcută. *Zîmbetul unei sirene care a [illegible], în sfîrșit, ce putere deține*, gîndi Jared. El fusese cel [illegible] arătase cîtă puterea are.

– Ești un bărbat al pasiunilor duse la paroxism, domnule Chillhurst, spuse Olympia.

Jared chicoti slab, epuizat. Epuizat, dar fericit.

– Așa s-ar părea, domnișoară Wingfield. Dar pot spune același lucru despre tine.

Olympia se întoarse, ca să-i poată cuprinde gîtul cu ambele brațe.

– Trebuie să-ți spun că a fost extraordinar. N-am mai simțit niciodată asemenea senzații.

– Te cred, Olympia, zise Jared și îi sărută cu tandrețe un [illegible]. Aceea fu clipa în care simțul proprietății puse stăpînire pe el.

Deși Olympia îl considera un bărbat pătimaș, el era conștient că în cele cîteva relații amoroase aplicase aceleași reguli de disciplină ca în afaceri. Niciodată nu întîlnise însă o virgină.

Probabil că trebuia să-i fie rușine pentru că în mom[...]
în care zărise sîngele nu se putuse stăpîni să nu simtă o satisf[...]
extraordinară. Însă, după cum afirmase chiar ea, Olympia n[...]
o fetiță abia ieșită de pe băncile școlii, ci o tînără de două[...]
cinci de ani. *O femeie emancipată.*

Lui Jared îi veni să zîmbească: femeia emancipată [...] inocentă, trăită la țară. E adevărat că profitase de ea, dar [...] cea mai formidabilă experiență din viața lui.

Gîndurile lui Jared zburară la libidinosul Draycott, c[...] încercase s-o seducă pe Olympia în bibliotecă. Se întreba cî[...] bărbați din Upper Tudway considerau că au tot dreptul [...] considere o pradă ușoară.

Atîta vreme cît Olympia așteptase să-l întîlnească pe [...] pentru a-și îngîna cîntecul de sirenă, toate acestea nu contau.

Jared era pur și simplu uluit că tocmai el fusese alesul, c[...] căruia i se dăruise Olympia. Simți un nod în gît și fu nevoi[...] înghită în sec înainte de a vorbi.

– Olympia, vreau să știi că prețuiesc imens comoara [...] care mi-ai oferit-o. Voi avea mare grijă de tine.

Ea își plimbă vîrful degetului de-a lungul liniei maxilarul[...] lui Jared.

– Și pînă acum ai avut grijă de mine, spuse, zîmbindu-i. Sper că vei rămîne în casa noastră cît mai mult timp posibil.

– Ca preceptor și iubit?

Ea se înroși.

– Păi, da, sigur. Ca ce altceva?

– Chiar, ca ce altceva? Jared își puse brațul peste ochi.
Ar fi trebuit să-i spună acum întreaga poveste, însă, dacă i-o spunea, exista riscul ca relația lor să sufere o schimbare radicală. Fără nici un dubiu, Olympia avea să se enerveze și să se considere jignită.

Dacă ar fi în locul ei, el s-ar înfuria aflînd că a fost înșelat.

În gînd, îi răsunară cuvintele pe care i le spusese lui [...] în acea după-amiază: *Nu suport să joc rolul prostului.*

Aflînd adevărul, Olympia va considera că o pusese pe [...] joace rolul prostului, că se amuzase pe seama ei. În locul [...] așa ar fi gîndit.

Realizînd care ar putea fi urmările, Jared strînse din dinți. [...] minciuna o va determina pe Olympia să reacționeze [...] cum reacționase el cu trei ani în urmă, cînd aflase că [Demet]ria îl înșela? Dacă Olympia îl va scoate definitiv din viața [...] așa cum o scosese el pe Demetria din viața lui?

Dacă Olympia îi întorcea spatele?

Jared se înfioră.

Nu știa cum să procedeze în continuare, incapabil să [...] situația într-un mod corect.

Avea, totuși, o certitudine: deocamdată, nu era dispus [să-]și asume nici un risc, deoarece era prea încîntat de noua sa [re]lație amoroasă.

Bineînțeles că pînă la urmă va afla adevărul și atunci Olympia s-ar putea să nu-l mai creadă; să nu mai aibă niciodată [în]crederea pe care o avusese în el în seara aceasta.

Nu suporta gîndul de a o pierde, mai ales acum că o găsise.

Este al naibii de complicat, gîndi. Trebuie să plătești dacă vrei să ai parte de dragoste.

Pentru el situația era inedită și avea nevoie de un răgaz. *Înainte de a risca să-i spună adevărul, trebuia să mai treacă o perioadă, în care s-o poată determina să-l iubească.*

Da, timpul era răspunsul, concluzionă, mulțumit că descoperise o soluție practică, logică, care-i permitea pe moment să evite inevitabilul.

Șirul gîndurilor îi fu întrerupt de un lătrat înăbușit, venit de la subsol.

– Ce naiba se întîmplă?

– Este Minotaur, răspunse Olympia, surprinsă.

– Afurisitul ăsta de cîine o să trezească toată [illegible]
Rostogolindu-se de pe sofa, Jared se ridică în picioare [illegible] puse ținuta în ordine.

Gîndul că doamna Bird și cei trei băieți puteau [illegible] camera de lucru îl făcu să se grăbească.

– Îmbracă-te, îi ordonă el Olympiei, mă duc să [illegible] ce-i cu cîinele.

Jared luă o lumînare și se îndreptă spre ușă.

– Știi ceva? Latră exact ca atunci la Upper Tudway [illegible] noaptea în care a auzit pe cineva furișîndu-se în biblioteca [illegible] Poate că a auzit pașii altui intrus, adăugă grăbindu-se să-și [illegible] corsajul rochiei.

– Mă îndoiesc. Mai degrabă a auzit un zgomot venit [illegible] pe stradă. Nu este deprins cu sunetele și mirosurile orașului [illegible] Ajuns în pragul ușii, Jared se opri o clipă, pentru a o admira pe Olympia cum își aranjează hainele. Tabloul era încîntător.

Jaboul ei se afla tot pe covor, lîngă delicata bonețică din dantelă. Lipsită de acel mic ornament din batist, care îi acoperea decolteul adînc, rochia ei suferea o transformare miraculoasă, devenise îndrăzneață, chiar provocatoare, deoarece îi scotea în evidență curburile delicate ale sînilor.

Olympia înaintă cu un pas. Văzînd-o că se crispează, Jared își dădu seama că o jena ceva. Dar ea nu se plînse, iar el nu știu cum să-și ceară scuze. Și, oricum, înainte de a se decide ce trebuie să facă, Olympia îi zîmbi și se grăbi să i se alăture.

– Așteaptă-mă aici. Mă duc să văd ce l-a deranjat pe Minotaur, murmură el și ieși pe hol.

Olympia se grăbi să-l urmeze.

– Stați puțin, domnule Chillhurst. Vin cu dumneavoastră.

Jared nu-i răspunse și își continuă drumul spre ușa din spate.

– Domnule Chillhurst, în fața doamnei Bird și a băieților, trebuie să păstrăm aparențele.

– Cum doriți, domnișoară Wingfield. Dar vă avertizez [illegible] rezerv dreptul de a vă spune Olympia ori de cîte ori voi [illegible] sub fustele dumneavoastră.

– *Domnule Chillhurst!*

– Asta-i modul în care sînt tratate acest gen de probleme [illegible] bărbații emancipați și femeile emancipate, o informă Jared [illegible] El renunță la sentimentul de vinovăție, permițîndu-și [illegible] din plin bucuria care amenința să-l copleșească.

Satisfacția pe care o simțea avea un efect mai amețitor [illegible] cel mai fin brandy. Recompensele primite de bărbații cu [illegible] pătimașe sînt cu totul deosebite, gîndi, schițînd un zîmbet. [illegible] seara aceasta, devenise un alt om.

– Mă luați peste picior de o manieră nepotrivită pentru [illegible] gentleman, domnule, spuse Olympia, cu sufletul la gură. În [illegible] aceasta se auzi un nou lătrat. Este clar că Minotaur are un [illegible] serios să se agite.

– O fi vreun lucrător de noapte care a venit să golească [illegible] vecinilor.

– O fi.

Cînd Jared vru să intre în bucătărie, Minotaur, care aștepta nerăbdător de partea cealaltă a ușii, fu cît pe ce să-l [illegible]. Cîinele o zbughi pe lîngă el și se opri exact în fața Olympiei.

– Ce s-a întîmplat, Minotaur? Olympia îl bătu ușor pe creștetul capului. În afară de noi, nu mai este nimeni în casă.

Minotaur scoase un chelălăit puternic, o ocoli în fugă și se repezi în sus, pe scară.

– Poate că vrea să fie scos în grădină, spuse Olympia. O să-l las afară cîteva minute.

– Mă ocup eu de el. Înainte de a urca scara pe urmele cîinelui, Jared se uită prin bucătărie. Toate obiectele din preajma chiuvetei și a imensei sobe din fier păreau a se afla la locurile

lor. Fereastra care dădea spre curticica închisă din faţa casei, care se afla sub nivelul străzii, era bine închisă.

Jared fu cel care urcă primul scara, urmat de Olympia.

Merseră împreună pînă în celălalt capăt al holului, unde se găsea uşa din spate a casei. Minotaur zgîria pragul.

– Ceva nu este în regulă, spuse Olympia.

– Cred că aveţi dreptate. Jared descuie uşa. Minotaur ţîşni afară în micuţa curte împrejmuită.

– Vecinii se vor supăra dacă va reîncepe să latre, spuse Olympia, neliniştită.

– Noroc că nici n-am ajuns să-i cunoaştem. Jared îi dădu lumînarea. Rămîneţi aici, în casă. Merg să văd ce-l deranjează pe Minotaur.

Apoi, fără să facă cel mai mic zgomot, dispăru în întuneric.

Minotaur se oprise în capătul opus al curţii şi ridicat pe labele din spate adulmeca partea superioară a zidului.

Jared îşi făcu loc printre tufişurile netunse, ca să ajungă la Minotaur. În lumina slabă a lunii nu se vedea nimeni pe partea laturi ale casei. Ambele erau cufundate în întuneric. Nu se zărea nici măcar lucrătorii de noapte, care se ocupau în mod obişnuit de curăţenie.

– Nu este nimeni prin preajmă, murmură Jared. Dar presupun că nu-ţi spun o noutate, nu-i aşa, Minotaur?

Minotaur se uită la el, apoi se apucă din nou să adulmece cărămizile din partea de sus a zidului.

– Aţi văzut ceva? întrebă Olympia.

Aruncînd o privire scurtă peste umăr, Jared constată că ordinul îi fusese încălcat. Olympia lăsase lumînarea în casă şi venise după el.

Jared se enervă, însă amintirea moliciunii sînilor ei îl mai domoli puţin.

– Nu, îi răspunse. Nu se zăreşte nimeni pe alee. Poate Minotaur s-a alarmat din cauza vreunui trecător ocazional.

Olympia privi peste zid.

– Nu este prima noapte în care dormim aici şi pînă acum Minotaur nu s-a speriat de nici un trecător ocazional.

– Sînt conştient de asta. Jared o luă de braţ. Haideţi să ne întoarcem în casă. Nu mai are sens să ne pierdem vremea pe

Olympia îl privi, surprinsă de inflexiunea vocii lui.

– Vă alarmează ceva?

Jared se întrebă cum îşi putea informa un preceptor Olympia că se aşteaptă ca ordinele să-i fie respectate cu sfinţenie, mai ales dacă sînt date de un om care ştie ce face. Înainte de a se hotărî cum să exprime această idee, auzi exclamaţia de surprindere, scoasă chiar de Olympia.

– Dumnezeule, dar ce-i asta? Olympia rămăsese cu privirile aţintite la o bucată de pînză albă, căzută pe iarbă. V-aţi pierdut batista, domnule Chillhurst?

– Nu. Aplecîndu-se, el luă bucata pătrată de pînză de in. Batista era şifonată şi răspîndea un miros puternic de parfum. Jared se încruntă cînd îl recunoscu.

Olympia strîmbă din nas, deoarece era un parfum prea puţin discret

– Deci *a fost*, totuşi, cineva în curtea noastră.

Jared îl urmări pe Minotaur care veni alergînd, ca să adulmece batista.

– Aşa se pare, spuse el calm.

– Exact de ce m-am temut, domnule Chillhurst. Nu există nici un dubiu în privinţa asta. Ne aflăm într-o situaţie de maximă urgenţă.

– De urgenţă?

Olympia studie bucata parfumată de pînză de in.

– Avertismentul pe care l-am descoperit în jurnal trebuie

să fie luat în serios. Cel privitor la Gardian, dacă ați uitat. C
este ferm hotărît să pună mîna pe secretul comorii. Dar
ne-a aflat hoțul adresa de aici, din oraș?

– Ei, fir-ar al naibii, Olympia! exclamă Jared, da
termină ce avea de spus, deoarece îi veni în minte o idee
tocmai plăcută. După o scurtă pauză el continuă: Ai pom
cuiva de prezența noastră în oraș?

– Nu, evident că nu. Am fost extrem de pruden
Reputația ta este deosebit de importantă pentru mine.

– S-ar putea ca una dintre cunoștințele tale de
Societatea pentru călătorii și explorări să ne fi urmărit pîn
acasă. Eventual, să angajeze un om care s-o facă.

– Ai dreptate! Este o posibilitate demnă de luat în seam
Poate că una dintre acele cunoștințe are vreo legătură
Gardianul.

Sau unul dintre noii prieteni ai Olympiei era atras de mirajul comorii, la fel ca mulți alți oameni, gîndi Jared, indispus. El știa foarte bine de ce fuseseră în stare membrii propriei familii, cînd plecaseră în căutarea comorii. Era posibil să mai existe și alți inși capabili de orice ca să pună mîna pe
Fără îndoială că membrii Societății pentru călători și
explorări erau la curentul cu faptul că domnișoara Olympia Wingfield se dedicase descoperirii comorilor pierdute.

9

În dimineața următoare, Jared se trezi cu gîndul la jaboul din batist și la boneta din dantelă albă care rămăseseră, cu siguranță, pe podeaua camerei de lucru a Olympiei.

Ridicîndu-se brusc în capul oaselor, el se întinse să ia de pe noptieră peticul de catifea neagră cu care-și masca infirmitatea. Relațiile amoroase păreau a fi mai dificile decît bănuise. Se mira cum reușeau fanții din așa-zisa *lume bună* să intre și să iasă cu atîta ușurință din budoarele pe care le frecventau. Se pare că aveau talentul de a se furișa fără probleme din unul în altul. În schimb, el se expunea unui șir întreg de încurcături din pricina unei legături amoroase cu o singură femeie.

Poate că nu era făcut pentru așa ceva, își zise aruncînd plapuma de pe el și coborînd din pat. Cu toate acestea, experiența pe care o trăise în cursul nopții ocupa un loc de cinste printre cele mai incredibile evenimente din viața lui.

Acum, însă, îl deranjau acele amănunte enervante care obișnuiesc să arunce o umbră urîtă asupra oricărei aventuri prin care treci. *Să luăm lucrurile pe rînd,* își spuse Jared. Deci, înainte de toate, trebuia să recupereze jaboul și boneta, înainte ca acestea să fie descoperite de doamna Bird.

Ceasul arăta ora cinci și jumătate. Se îmbrăcă rapid și, pentru a nu mai pierde timp cu încălțatul cizmelor, hotărî să

meargă desculț. Ajuns la ușă, o deschise cu precauție și se ...
de-a lungul holului.

În cazul în care doamna Bird se trezise, poate că a...
norocul ca aceasta să nu fi ieșit din camera ei sau să-și fi ...
de lucru prin bucătărie.

Începu să coboare scara, mergînd în vîrful picioarelor.
Atunci își aminti de batista din pînză de in și recuperarea jabou...
și a bonetei trecu pe planul doi.

Acum, cu mintea limpede, ajunse la convingerea că
cineva fusese în curtea casei în seara precedentă. Mai mult ca
sigur, era vorba de un pungaș ori de un spărgător de case.
Olympia, însă, nu accepta această explicație.

Jared înjură conștient că viața lui, și așa haotică, avea să
se complice din cauza interesului tot mai mare pe care îl
manifesta Olympia față de Gardian.

Cînd deschise ușa camerei de lucru, Jared răsuflă ușurat.
Jaboul și boneta din dantelă erau pe podea, în fața biroului, în
poziția în care căzuseră. Amintindu-și cele petrecute, se aplecă
pentru a le lua de jos împreună cu cele trei agrafe pe care le
scosese din părul Olympiei.

– Ați uitat ceva, nu? întrebă doamna Bird, din pragul
ușii. Știam eu c-ați uitat.

– Fir-ar să fie. Cu boneta și cu jaboul în mînă, Jared se
îndreptă și se întoarse resemnat cu fața spre ea, zîmbindu-i cu
răceală. V-ați trezit cam devreme în dimineața asta, nu credeți,
doamnă Bird?

Doamna Bird nu avea de gînd să se lase intimidată. Ea îl
privi furioasă, cu mîinile sprijinite de șolduri.

– Cei care se consideră gentlemeni, o iau din loc imediat
după ce au obținut ceea ce au vrut. Dumneata nu faci parte din
categoria asta?

– Nu intenționez să plec, doamnă Bird, dacă asta doriți
să aflați.

Doamna Bird îl privi cu severitate.

– Poate că ar fi mai bine să pleci. Cu cît întîrzii mai mult
... aici, cu atît o faci pe domnișoara Olympia să se atașeze mai
... de dumneata.

Jared o studie cu interes.

– Credeți?

Doamna Bird se făcu roșie ca focul la față de furie.

– Uite ce-i, piratule, n-am să te las să-i frîngi inima.
... i-ai fi făcut azi-noapte, domnișoara Olympia este o femeie
decentă. Nu-i corect să profiți de inocența și credulitatea ei.

Amintindu-și de misterioasa batistă, lui Jared îi veni o
idee.

– Doamnă Bird, ia explicați-mi cum ați aflat de cele
petrecute azi-noapte, în această încăpere. Ne-ați spionat cumva,
din curte?

– Să spionez? *Să spionez?* Doamna Bird părea profund
jignită. Nici vorbă de așa ceva. Eu nu sînt spioană, domnule.

Jared o crezu căci își aminti de mirosul degajat de batistă.
Era clar că nu se putea face asociere între acel parfum și menajeră,
care duhnea, de obicei, a ulei, a soluții de lustruit și, ocazional,
a gin.

– Scuzele mele.

– Am și ochi, și urechi. Am auzit toată agitația aia din
curte. Cînd am deschis fereastra, ca să-mi dau seama ce se
întîmplă, v-am văzut purtînd o discuție în aparență intimă, iar
înainte de a intra în casă, te-am zărit sărutînd-o pe domnișoara
Olympia.

– Serios? Acel ultim sărut avusese în primul rînd scopul
de a o determina pe Olympia să uite de Gardian, își aminti
Jared, dar era sigur că șmecheria avusese efectul scontat.

– Foarte serios. Mai mult decît atît, a fost suficientă
lumină ca să observ că sărmana domnișoară Olympia nu avea
jaboul la gît.

– Aveţi un spirit de observaţie foarte dezvoltat, doamnă Bird.

– Am ştiut că eşti hotărît s-o seduci şi, după cum se vede, nu m-am înşelat. Mi-am zis că în dimineaţa asta, înainte de a se trezi restul lumii, ar fi bine să dau o raită pe aici. Mi-am dat seama ce s-a întîmplat imediat ce i-am zărit lucrurile pe podea.

– Foarte inteligent gîndit, doamnă Bird.

– Tocmai voiam să le iau de pe covor cînd am auzit uşa deschizîndu-se. Acum ştiu că eşti vinovat ca păcatul însuşi. N-am dreptate?

– Vă felicit pentru genialele dumneavoastră investigaţii şi pentru deducţiile logice pe care le-aţi făcut, doamnă Bird. Cu atîtea talente, poate că veţi putea ocupa un post de poliţist după ce veţi fi concediată din această casă.

Pentru o clipă, ochii doamnei Bird se măriră de spaimă, dar îşi reveni rapid.

– Ei aş! Să nu îndrăzneşti să mă ameninţi, domnule. Domnişoara Olympia nu are de gînd să mă concedieze. Ştii asta la fel de bine ca mine.

– Credeţi? În cazul în care n-aţi observat, domnişoara Olympia a ajuns să se bazeze foarte mult pe sfaturile mele cînd e vorba de probleme legate de organizarea treburilor gospodăreşti şi a vieţii familiale.

– N-o să renunţe la mine, declară doamna Bird. Mai degrabă te va concedia pe tine dacă va afla că m-ai ameninţat.

– Dacă aş fi în locul dumitale, nu i-aş testa loialitatea, doamnă Bird. Mai ales după ce va descoperi că aţi spionat-o.

– Să-ţi ardă-n iad sufletul! N-am spionat pe nimeni.

– Crezi că te va crede cînd îi voi spune că ştii tot ce s-a întîmplat aici, azi-noapte? Ascultă-mi sfatul, doamnă Bird. Ţine-ţi limba în frîu.

Revoltată peste măsură, menajera îşi strînse buzele.

– Eşti un demon, nu-i aşa? Ai intrat în casa noastră ca un ... venit din iad şi ai întors totul pe dos. Pe nebunaticii ăia mici ... i-ai descîntat ca să se poarte aşa cum trebuie. Apoi ai ... din degete şi te-ai trezit ca prin minune cu blestematele ... de trei mii de lire. Iar acum ai violat-o pe domnişoara Olympia.

– Ultimul punct nu l-aţi nimerit bine, doamnă Bird. Jared se îndreptă hotărît spre uşă.

– Ba ai violat-o pe domnişoara Olympia. Observînd expresia de pe chipul lui Jared, doamna Bird avu înţelepciunea să facă un pas înapoi, ca să nu-i mai stea în cale. Ştiu că ai sedus-o.

– N-ai reuşit să înţelegi deloc situaţia, spuse el şi trecu cu paşi mari pe lîngă ea, îndreptîndu-se spre scară.

– Cum adică, arză-te-ar focu'? strigă doamna Bird din spatele lui.

– Eu sînt cel violat, îi răspunse Jared, politicos.

Fără să se uite înapoi, începu să urce treptele cîte două, însă pînă să ajungă pe palierul de la etaj, simţi în ceafă privirea dezaprobatoare a doamnei Bird.

„Bătrînul vrăjitor" are o problemă sîcîitoare, dar nu insurmontabilă, gîndi el, în timp ce străbătu holul. Se putea descurca cu menajera.

Ajungînd în dreptul dormitorului Olympiei, Jared se opri şi ciocăni încet în uşă. Dinăuntru se auziră zgomotele unor paşi mărunţi şi grăbiţi. O clipă mai tîrziu, Olympia îi deschise uşa.

– Bună dimineaţa, domnişoară Wingfield. Jared zîmbi cînd îi văzu cămaşa din batist alb şi halatul din creton, pe care-l îmbrăcase în grabă. Părul ei roşcat îi încadra chipul drăgălaş. La vederea lui, obrajii ei căpătară o minunată nuanţă roz. În lumina palidă a zorilor era adorabilă. Jared aruncă o privire scurtă spre tentantul pat din spatele ei.

– Domnule Chillhurst, ce faceţi aici, la această oră? Olympia se uită în jur, ca să vadă dacă holul era gol. S-ar putea să fiţi văzut de cineva.

– Am venit ca să vă înapoiez cîteva lucruri person
de care se pare că ați uitat complet azi-noapte, spus
întinzîndu-i jaboul și boneta.

– Doamne Sfinte! Ochii Olympiei se măriră de tea
Ce bine că v-ați amintit să le luați de acolo.

– Din nefericire, doamna Bird le-a descoperit înain
a ajunge eu jos.

– O, Doamne! Olympia oftă. A fost tare amărîtă,
Prezența dumneavoastră o îngrijorează și se gîndește la to
poate fi mai rău.

– Da, s-a gîndit la ce-i mai rău, însă cred că are sufici
minte pentru a nu-și împărtăși gîndurile. Jared se aplecă
dădu Olympiei o sărutare fierbinte. Voi aștepta cu nerăbdar
ne revedem la micul dejun, domnișoară Wingfield. Apoi el f
un pas înapoi, îi închise ușa în nas, lăsînd-o înmărmurită și p
fluierînd în surdină spre dormitorul lui.

– Bună dimineața, mătușă Olympia.

– Astăzi arăți foare bine, mătușă Olympia.

– Bună dimineața, mătușă Olympia. Frumoasă zi,
așa?

Olympia le zîmbi celor trei băieți, care săriseră promp
în picioare în momentul în care o văzuseră intrînd în încăpere
în care li se servea micul dejun.

– Bună dimineața la toată lumea. Văzînd că Ethan s
repede spre ea, Olympia așteptă să-i tragă scaunul. Nu s
obișnuise încă cu noile maniere ale băieților. Mulțumesc, Ethan

Ethan se uită la Jared, ca să vadă dacă este de acord cu
modul în care procedase. Jared își înclină capul, aprobator.
Zîmbind cu gura pînă la urechi, Ethan se așeză din nou pe scaunul
lui.

Cînd Olympia se uită la Jared, surprinse un zîmbet plin
de subînțelesuri și o cuprinse o stare la fel de plăcută ca cea

care o trăise în timpul nopții. Degetele îi tremurau cînd luă
...

Asta trebuie să simți atunci cînd ești îndrăgostită, își
... ea. Fără îndoială, sentimentele pe care le nutrea pentru
... depășeau cu mult granițele unei banale aventuri.

Dragostea... Ajunsese să creadă că nu va afla niciodată
... înseamnă dragostea. În definitiv, la douăzeci și cinci de ani,
... femeie emancipată ca ea trebuia să fie realistă.

Dragostea...

Senzațiile trăite erau infinit mai incitante decît cele
... descoperirii secretelor unei vechi legende.

Dragostea...

Viața ei, în această dimineață, era o cupă plină de
nectar. Singurătatea de care suferise de cînd muriseră mătușile
... dispăruse. Întîlnise un bărbat al cărui suflet părea a fi în
perfectă armonie cu al ei.

Din păcate, nu vor fi prea mult împreună, își aminti ea.
Probabil cîteva săptămîni sau cel mult cîteva luni. Dacă era cu
adevărat norocoasă, poate chiar un an. Într-o bună zi, Jared va
pleca, pentru a ocupa un alt post, într-o altă casă. Asta era viața
preceptorilor. Copiii creșteau și preceptorii lor trebuia să-și
continue drumul.

Pînă una-alta, jură în sinea ei că va profita din plin de
această dragoste neasemuită, întrupată în acest bărbat cu figură
de pirat.

– Deci, unde ziceți că plecați astăzi? Olympia spera ca
vocea să nu-i trădeze tumultul interior. Constata acum că fericirea
era un sentiment dificil de ascuns. Privirea lui Jared demonstra
că este perfect conștient de starea de euforie care o domina.

– Mergem să vizităm Muzeul construcțiilor mecanice al
domnului Winslow, îi răspunse Robert.

– Cică acolo ar fi un păianjen uriaș, care se mișcă exact
ca unul real, spuse Hugh cu entuziasm. Le sperie pe toate
doamnele, dar nu și pe mine.

– Am auzit că ar fi şi un urs mecanic, adăugă Ethan, şi nişte păsări.

Olympia se uită la Jared.

– Se pare că este ceva foarte interesant.

– Aşa se zvoneşte. Jared îşi unse cu gem o felie de pîine prăjită.

Olympia căzu pe gînduri oscilînd între planurile pe care şi le făcuse pentru ziua aceea şi vizita la Muzeul construcţiilor mecanice.

– Cred că mi-ar face plăcere să vă însoţesc, se hotărî ea.

– Sînteţi bine venită în grupul nostru, spuse Jared, după care muşcă din felia de pîine prăjită.

– Da, mătuşă Olympia, vino cu noi, fu de acord şi Robert. Va fi foarte distractiv.

– Şi instructiv, îl completă Ethan, cu înţelepciune.

– Sînt convinsă. Olympia voia să profite de ocazie şi să petreacă după-amiaza în compania lui Jared. Bine, zise ea, să văd cum îmi aranjez programul... La ce oră vreţi să plecaţi la muzeu?

– La trei, îi răspunse Jared.

– Trebuie să mă întîlnesc cu cineva care mi-a promis că-mi arată nişte hărţi de la Institutul Musgrave, însă am suficient timp pentru a-mi termina treaba.

– Mă îndoiesc că veţi găsi ceva interesant în colecţia societăţii, domnişoară Wingfield. Roland Torbert îşi împreună mîinile la spate şi se apleca peste capul Olympiei. Aici avem o varietate cam sărăcăcioasă de hărţi ale Indiilor de Vest. În schimb, în biblioteca mea există o colecţie excepţională.

– Abia aştept s-o văd, domnule Torbert. Olympia se îndepărtă puţin de el. Torbert degaja un miros combinat, de haine umede, transpiraţie şi parfum. Pe ultimul îl folosea,

[illegible], în speranţa că nimeni nu le va simţi pe primele două. Însă, adăugă ea, doresc să-mi fac cercetările într-o ordine strictă.

– Natural. Torbert recuperă terenul pierdut, micşorînd din nou distanţa care-i separa. Uitîndu-se peste umărul ei, el o privi cum desfăşoară cea de-a doua hartă, pentru a o întinde lîngă prima, care se afla deja pe birou. V-ar deranja dacă v-aş ruga să-mi explicaţi ce anume căutaţi în aceste hărţi?

– Încerc să determin geografia corectă a zonei. Olympia îi dădu în mod deliberat un răspuns vag. În acest stadiu al cercetărilor, nu avea de gînd să-i facă destăinuiri decît lui Jared. Se pare că există unele diferenţe între hărţile existente.

– Înţeleg. Torbert îşi luă un aer de om atotştiutor. Este normal să existe diferenţe. Insulele acelea sînt greu de cartografiat.

– Aveţi dreptate. Olympia se aplecă peste cele două hărţi şi începu să le compare cu mare atenţie.

Pe nici una dintre ele nu apărea în nordul Jamaicăi o insulă „nebotezată" încă. Pe harta mai nouă, existau două-trei indicaţii minore, absente în cea veche, care sugerau că prin zonă ar fi un tărîm necunoscut, însă acesta nu părea a fi localizat în imediata vecinătate a Indiilor de Vest.

– Poate că v-ar conveni să-mi vedeţi colecţia chiar astăzi, ceva mai tîrziu, spuse Torbert. Mi-ar face plăcere să mă vizitaţi în după-amiaza asta, domnişoară Wingfield. Făcînd o pauză, el o urmări cum rulează o hartă şi o pune deoparte. Îi pot ruga pe cei de acasă să-mi aranjeze hărţile, ca să fie la îndemînă în momentul sosirii dumneavoastră.

– Vă mulţumesc, dar în după-amiaza asta sînt ocupată. Olympia desfăcu o altă hartă. Aş prefera spre sfîrşitul săptămînii, dacă sînteţi de acord.

– Desigur, desigur. Torbert îşi împreună din nou mîinile la spate şi începu să salte pe vîrfuri. Domnişoară Wingfield, am înţeles că vreţi să vedeţi şi colecţia Aldridge.

– Da, lordul a avut bunăvoința să-mi ofere șansa de a-i studia. Olympia se încruntă, încercînd să se concentreze la harta pe care tocmai o desfăcuse.

– Consider că trebuie să mă folosesc de ocazia asta pentru a vă da un sfat.

– Da? spuse Olympia, fără să-și desprindă privirile de la hartă.

Torbert tuși discret.

– Consider de datoria mea să vă informez că ar fi indicat să fiți extrem de precaută. Nu este bine să-i destăinuiți lui Aldridge nici un amănunt privitor la studiile pe care le faceți.

– Serios? Olympia îl privi surprinsă. Ce vreți să spuneți, domnule?

Torbert se uită în jur, ca să se convingă că în bibliotecă nu mai era nimeni. Constatînd că nici bătrînul bibliotecar nu-l putea auzi, pentru că se afla la o distanță suficient de mare, se aplecă și mai mult spre Olympia.

– Aldridge este în stare să profite de o tînără, domnișoară Wingfield.

– Să profite? Olympia strîmbă din nas cînd fu luată cu asalt de mirosul greu de parfum pe care îl degaja Torbert. De mine?

Stînjenit, Torbert își îndreptă brusc spatele.

– Nu de dumneavoastră, ca persoană, domnișoară Wingfield, mormăi el. De munca dumneavoastră.

– Înțeleg. Parfumul ăsta mi se pare cunoscut, gîndi Olympia.

– Draga mea domnișoară, se știe că v-ați specializat în studierea legendelor vechi și a obiceiurilor altor popoare. Torbert scoase un chicotit conspirativ. De asemenea, nu se poate nega faptul că în poveștile pe care le publicați în revista societății faceți întotdeauna aluzie la cîte o comoară.

– Adevărat. Olympia ridică din umeri și se aplecă din nou deasupra hărților. Dar n-am auzit să fi fost descoperită

vreuna, domnule. Singura recompensă a celor care le caută este satisfacția dată de explorările pe care le fac.

– Asta-i o recompensă doar pentru cei care au suficientă minte ca să aprecieze chestiile astea, spuse Torbert pe un ton dulceag. Mi-e teamă că pentru mulți forța de atracție exercitată de aur și bijuterii este mult mai puternică decît gustul pentru studiu și explorare.

– Probabil că aveți dreptate, domnule Torbert, dar mă îndoiesc că oamenii din categoria asta pot deveni membrii unui grup de erudiți, ca cel existent la Societatea pentru călătorii și explorări.

– Din nefericire, draga mea domnișoară, aici greșiți. Torbert zîmbi cu tristețe. În mijlocul nostru s-au strecurat și cîțiva căutători de comori, niște indivizi vulgari, fără scrupule. Torbert își înălță capul. Și regret că trebuie s-o spun, dar Aldridge se numără printre ei.

– Voi ține cont de avertismentul dumneavoastră. Olympia se încruntă cînd, la nas, îi ajunse un alt val de parfum. Parcă... era pe cale să-l recunoască. Mai simțise un astfel de iz, destul de recent. Nu destul, *foarte* recent. În cursul nopții anterioare, mai exact.

– Ei comedie, s-a făcut cam cald aici, nu credeți? Torbert scoase o batistă și își șterse fruntea transpirată.

Olympia rămase cu privirile ațintite la batista din pînză de in. Aceasta era identică cu cea pe care o găsise în curte, cînd ieșise împreună cu Jared.

Imensul păianjen mecanic se tîra fără încetare pe fundul unui vas paralelipipedic, cu pereți din sticlă. Făcea niște pași nesiguri, nefirești și, totuși, fascinanți. Urmărea un șoarece mecanic, care avea un mers la fel de neregulat.

Olympia se înghesui printre oameni, ca să ajungă mai aproape de peretele din sticlă. Ethan, Hugh și Robert o urmară.

Cei trei băieți urmăreau cu interes jucăriile din vas. Jared aflat vizavi urmărea mișcările păianjenului cu o expresie indulgentă.

– Ei drăcie, este groaznic de mare, nu? Ethan se uită plin de speranță la Olympia. Ți-e frică, mătușă Olympia?

– Evident că nu. Ridicîndu-și privirile, Olympia îi ascunse imediat dezamăgirea. De ce mi-ar fi frică, cînd am alături trei flăcăi care mă pot proteja de această bestie?

Ethan zîmbi satisfăcut.

– Nu-l uita pe domnul Chillhurst. Și el te va proteja. Nu-i așa, domnule Chillhurst?

– Cît voi putea de bine, promise Jared.

– Nu este decît un păianjen mecanic, spuse Robert cu disprețul pe care numai un băiețel de zece ani îl putea afișa. Nu poate face rău nimănui, nu-i așa, domnule Chillhurst?

– Probabil că așa-i, spuse Jared. Dar nu se știe niciodată.

– Are dreptate, interveni Ethan, pe un ton care îi trăda admirația pentru înțeleptele cuvinte ale preceptorului său. Nu se știe niciodată. Dacă scapă din vas, de exemplu, pun pariu că ne poate face tot felul de probleme.

Robert privi spre capătul opus al sălii, unde vizitatorii se adunaseră să admire un urs mecanic.

– Imaginați-vă ce ar face doamna aia de acolo, dacă ar simți pe gleznă, complet pe neașteptate, picioarele dezgustătoare ale păianjenului.

– Pun rămășag că ar țipa, spuse Hugh, uitîndu-se gînditor la lacătul cu care era prins capacul din sticlă al vasului.

Sprîncenele lui Jared se ridicară.

– Nici să nu-ți treacă prin cap o asemenea idee.

Cei trei băieți își exprimară regretul scoțînd cîte un oftat și își concentrară din nou atenția asupra păianjenului.

După ce aruncă o privire rapidă în jur, Olympia se apropie de Jared. Nu mai reușise să discute cu el între patru ochi și intenționa să profite de această ocazie, pentru a-l anunța

ce descoperire făcuse în momentul în care Torbert își scosese batista ca să-și șteargă fruntea.

– Domnule Chillhurst, trebuie să vorbim.

El zîmbi.

– La dispoziția dumneavoastră, domnișoară Wingfield.

– Între patru ochi.

Olympia o porni spre o sală alăturată, plină de exponate care mai de care mai ciudate. Jared o urmă cu pași lenți pînă la vitrina dincolo de care se găsea un soldat mecanic.

– Da, domnișoară Wingfield? El roti butonul sferic de la baza vitrinei. Soldatul începu să se miște. Despre ce doriți să discutăm?

Olympia îi aruncă o privire triumfătoare, apoi se prefăcu că studiază păpușa mecanică.

– Cred că am descoperit identitatea intrusului. Poate chiar a Gardianului.

Mîna lui Jared rămase înțepenită pe buton.

– Chiar așa? întrebă el, cu o voce indiferentă.

– Da, am descoperit-o. Olympia se înclină spre Jared, sub pretextul că ar vrea să-l vadă pe soldat dintr-un alt unghi. N-o să credeți nici în ruptul capului, dar nu este altul decît domnul Torbert.

– Torbert? Jared o privi lung. Ce naiba spuneți?

– Sînt absolut sigură că batista pe care am găsit-o azi-noapte îi aparține domnului Torbert. Olympia îl urmări pe soldatul mecanic cum începe să-și ridice pușca. De dimineață, cînd ne aflam în biblioteca societății, s-a folosit de o batistă care arăta exact ca cea descoperită de noi.

– Toate batistele arată cam la fel, spuse Jared pe un ton sec.

– Da, însă asta mirosea la fel ca cea pe care am găsit-o.

Jared se încruntă puțin.

– Sînteți convinsă?

– Cît se poate de convinsă. Doar că ar mai putea exista și o altă explicație.

– Care?

– Torbert și Aldridge sînt, în aparență, rivali. În dimineața asta, Torbert s-a străduit să mă pună în gardă și să mă determine să-l evit pe Aldridge. Asta îmi sugerează că batista a fost pusă de lordul Aldridge.

– De ce dracu' să fi făcut așa ceva?

Olympia îi aruncă o privire exasperată.

– În speranța că îmi voi forma o părere dintre cele mai proaste despre domnul Torbert.

– Asta înseamnă că a pornit de la ipoteza că veți fi capabilă să vă dați seama cui îi aparține batista, îi atrase atenția Jared.

– Da, știu, probabil că de la ea a și pornit.

– Aldridge n-avea cum să ghicească că veți fi în stare s-o recunoașteți. Nu, serios, mă îndoiesc că el are vreo legătură cu chestia asta. Jared se întoarse spre ea cu o expresie gînditoare întipărită pe față. Olympia, nu vreau să te amesteci într-o afacere ca asta.

– Dar, domnule Chillhurst...

– Las-o în seama mea.

– Nu pot. Olympia își ridică bărbia. Este o afacere care îmi afectează studiile, domnule. Am tot dreptul să protejez jurnalul atît de Gardian, cît și de oricare alt ins care caută comoara. Apoi, căzînd deodată pe gînduri, ea își mușcă buza inferioară. Cu toate că... trebuie să recunosc, nu mi-l pot închipui pe domnul Torbert în pielea legendarului Gardian. Și nici nu cred că poate avea vreo legătură cu el.

– Fir-ar să fie, femeie, spuse Jared printre dinți. Te voi proteja și de Torbert, și de Gardian, și de oricine altcineva își face apariția în preajma ta. Protecție vrei, de protecție o să ai parte.

Olympia îl privi uluită.

– Ce vreți să ziceți, domnule? Evident, sînt necesare [illegible] măsuri de precauție...

– Domnișoară Wingfield, lăsați problema batistei în grija mea. Voi avea grijă ca Torbert să înțeleagă că nu trebuie să se mai întîmple ce s-a întîmplat noaptea trecută.

– Veți discuta cu el?

– Fiți sigură că va pricepe exact ce vreau să-i spun.

– Foarte bine, domnule, las totul în seama dumneavoastră.

– Vă mulțumesc, domnișoară Wingfield. Acum, ați dori să...

Înainte ca Jared să-și finalizeze ideea, o voce de femeie se auzi dominînd zgomotul făcut de vizitatori și de mecanismele mecanice.

– *Chillhurst*. Ce naiba faci aici?

Jared privi brusc peste umărul Olympiei la o persoană care venea din spatele ei.

– Fir-ar să fie.

Olympia remarcă expresia ciudat de înverșunată a lui Jared înainte ca femeia să vorbească din nou.

– Chillhurst, tu ești, nu?

Întorcîndu-se, Olympia văzu apropiindu-se de ei o doamnă șocant de frumoasă. Cînd se opri, femeia schiță un zîmbet rece. Ochii ei albaștri îl priveau ușor ironic pe Jared.

O clipă, Olympia nu făcu altceva decît să se zgîiască la frumoasa necunoscută. Părul blond i se revărsa de sub o pălărioară albastră foarte cochetă și, probabil, foarte scumpă. Peste rochia de după-amiază, de nuanță azurie, purta o jachetă bleumarin. Mănușile din piele de căprioară, asortate cu restul

vestimentaţiei, costau, după aprecierea Olympiei, mai mult decît rochia, pantofii, boneta şi săculeţul ei de mînă, la un loc.

Femeia era însoţită de o doamnă la fel de elegantă, îmbrăcată în galben. Aceasta din urmă era mai puţin frumoasă, însă atrăgea atenţia datorită aerului ei exotic, al aspectului. Părul care se vedea de sub pălăria cu pene era şaten închis şi era cam mai plinuţă decît zvelta sa însoţitoare.

– Acum o clipă, cînd am dat cu ochii de tine, am crezut că nu văd bine, zise blonda. Am auzit că te-ai afla în oraş, însă m-am îndoit. Tu nu vii niciodată la Londra.

– Bună, Demetria. Sau poate că ar trebui să spun lady Beaumont, nu? Jared o salută printr-o înclinare a capului. Gestul fu politicos, dar rece.

– Prefer Demetria. Demetria se uită la însoţitoarea sa. Ţi-o aminteşti pe Constance, nu-i aşa?

– Chiar prea bine, lady Kirkdale, o salută el cu răceală.

Constance, adică lady Kirkdale, surîse din pură politeţe, apoi se uită la Olympia.

Ochii Demetriei urmăriră privirile însoţitoarei sale.

– Cine este micuţa ta prietenă, Chillhurst? Se zvoneşte că ai sta împreună cu ea în casa de pe strada Ibberton, dar am refuzat să dau crezare acestei poveşti. Nu-ţi stă în fire să te încurci cu astfel de femei.

– Lady Beaumont, lady Kirkdale, permiteţi-mi să v-o prezint pe soţia mea. Vocea lui Jared era calmă, însă privirea pe care i-o aruncă Olympiei conţinea un avertisment clar.

Soţia mea.

Olympia deveni conştientă că rămăsese cu gura căscată, drept care se strădui să-şi adune gîndurile, ca să facă faţă acestei situaţii dificile. În definitiv, ideea de a pretinde că sînt căsătoriţi îi aparţinea. Îşi propuseseră să recurgă la ea în cazul în care vor fi descusuţi de vreun cunoscut de-al lui, adică exact în situaţia în care se aflau acum.

– Îmi pare bine de cunoştinţă, spuse ea pe un ton ferm.

– Absolut fascinant. Demetria o studie pe Olympia de parcă aceasta ar fi fost unul dintre exponatele muzeului. Ce surpriză. Deci, Chillhurst şi-a făcut, în sfîrşit, datoria. O să-şi transmită titlul mai departe, datorită vicontesei pe care a reuşit s-o găsească.

10

Viconte? O jumătate de oră mai tîrziu, Olympia [...] cu pași mari în camera de lucru. Smulgîndu-și boneta de pe cap, ea se roti pe călcîie, pentru a-l înfrunta pe Jared. Erau pentru prima dată singuri după scena care avusese loc la muzeu, iar ea clocotea de furie. Ești *viconte?*

– Olympia, regret că ai aflat adevărul în asemenea circumstanțe. Jared închise ușa, apoi o încuie și se sprijini cu spatele de ea. Fața lui continua să aibă expresia aceea ciudat de înverșunată, pe care o căpătase în momentul în care aflase că Olympia îi e soție. Sînt conștient că ai tot dreptul să-mi ceri explicații.

– Normal că am. Ești angajatul meu, domnule Chillhurst. Olympia se încruntă. Adică... domnule viconte, nu-i așa? Mă rog, cum o fi. La naiba cu prostiile astea. Se pare că ar fi trebuit să-ți cer referințele de la început. Presupun că nu i le-ai arătat nici unchiului meu.

– Ah, da' de unde, murmură Jared. Nu. Mi-e teamă că nu. Nu mi le-a cerut.

– Te-a angajat ca preceptor al nepoților mei și nu ți-a cerut nici o referință? întrebă Olympia, stupefiată.

– De fapt, nu m-a angajat ca preceptor, spuse Jared, calm.

[...] pare că situația devine tot mai gravă. Domnule [...] permiteți să vă întreb de ce anume v-a angajat? Ce [...] faceți?

[...] m-a angajat, m-a rugat doar să-i fac favoarea de a-i [...] până în Upper Tudway. O sarcină pe care cred că [...] la îndeplinire în bune condiții.

[...] Olympia își aruncă boneta pe sofa și ocoli [...] întotdeauna se simțea puternică și protejată atunci cînd [...] la birou. Prăbușindu-se pe scaun, îi aruncă lui Jared o [...] furioasă. Dacă aveți amabilitatea, domnule, aș vrea să [...] poveștii. Am obosit să joc rolul fraierei. Am intrat [...] habar n-avînd de ceea ce se petrece în jurul meu.

În ochiul lui Jared apăru o sclipire ciudată ce putea [...] atît durere, cît și furie. Olympia nu-și putea da seama, [...] o înfiora.

Cu mișcări lente dar sigure, Jared se așeză pe un scaun [...], își întinse picioarele și își sprijini coatele de brațele [...], lipindu-și vîrfurile degetelor unele de altele. Cu o [...] gravă el i se adresă Olympiei:

– Este o poveste cam complicată.

– Nu-ți face probleme din cauza asta. Sînt suficient de inteligentă pentru a-mi da seama în ce constă esențialul.

Buzele lui Jared se strînseră.

– Nu mă îndoiesc de asta. De unde dorești să încep?

– De la început, evident. Explică-mi de ce te-ai dat drept preceptor.

Jared ezită, de parcă îi era greu să-și găsească cuvintele.

– Tot ceea ce ți-am povestit despre întîlnirea cu unchiul tău este adevărat. L-am cunoscut în Franța și am fost de acord să-i însoțesc transportul de mărfuri pînă la tine.

– De ce te-ai obosit s-o faci, dacă nu căutai un post de preceptor?

– Jurnalul Lightbourne, spuse Jared, scurt.

Era pentru a doua oară în acea zi, cînd Olympia rămînea cu gura căscată.

– Din cauza jurnalului? Știai de jurnal?

– Da. Și eu l-am căutat.

– Dumnezeule mare! Olympia avea senzația că se sufocă. Lăsîndu-se moale pe spătarul scaunului, se strădui să raționeze cît mai repede posibil. Desigur. Asta explică totul.

– Nu chiar totul.

– Te aflai pe urmele jurnalului, însă unchiul Artemis a ajuns primul la el; în consecință, n-ai avut altă soluție decît să aranjezi o întîlnire cu unchiul meu. Corect pînă aici?

– Da. Jared începu să-și lovească degetele unele de altele. Totuși...

– N-a trecut multă vreme pînă cînd ai aflat că jurnalul era împachetat laolaltă cu mărfurile care urmau să-mi fie trimise. Ca atare, ai hotărît să însoțești transportul.

Jared aprobă dînd din cap.

– Istețimea ta nu încetează să mă uimească.

Olympia încercă să ignore acest compliment. Nu avea timp să se lase impresionată de cuvintele mieroase ale bărbatului pe care îl iubea. Nu trebuia să uite că Jared o înșelase.

– Imediat ce ai sosit în casa noastră, ai găsit o cale de a rămîne. Se pare că ți-ai dat seama că aveam nevoie de un preceptor.

– Unchiul tău mi-a sugerat asta, mărturisi Jared. Mi-a zis că ai schimbat trei preceptori, în numai șase luni.

– Deci ai profitat de ocazie, ca să rămîi prin preajma jurnalului Lightbourne.

Jared studie zidul de deasupra capului ei.

– După toate aparențele, ăsta pare să fie motivul pentru care te-am tras pe sfoară.

– Presupun că ți-a fost teamă că nu-l vei putea descifra. Ca atare, ai vrut să vezi dacă sînt în stare să descurc ițele și să-ți servesc secretele legendei pe tavă.

– Știu că așa pare.

În efortul de a se concentra, pentru a urmări firul logic al evenimentelor, Olympia se încruntă.

– De ce ai fost atras de jurnal, domnule Chillhurst? Adică... Luminăția voastră.

– Dacă îmi spui Jared, este perfect, zise el liniștit. Am pornit în căutarea jurnalului pentru că acesta aparține familiei mele. Apoi, ridică puțin din umeri: ca și comoara, dacă există cu adevărat.

Olympia îngheță.

– Cum adică, îi aparține familiei tale?

– Claire Lightbourne a fost străbunica mea.

– Nu mai spune... Olympia fu cît pe ce să cadă de pe scaun. Străbunica ta? A fost contesă? Dar în jurnal nu este menționat nici un titlu.

– S-a măritat cu Jack Ryder pe vremea cînd acesta era încă un simplu căpitan de vas. Căpitanul Jack. El a devenit conte de Flamecrest abia la cîțiva ani după ce s-a întors din Indiile de Vest. Celor din familia lui nu le-a plăcut niciodată să discute despre această chestiune, însă adevărul este că și-a cumpărat titlul.

– Cerule mare!

– Pe vremea aceea era destul de ușor să-ți cumperi un titlu, îi explică Jared, cu glas blajin. Nu-ți trebuia decît două atuuri: mulți bani și multă influență. Jack Ryder le-a avut pe amîndouă.

– Da, sigur. Olympia își aminti de ceea ce citise. Jack Ryder se întorsese bogat din Indiile de Vest, iar după ce se stabilise în Anglia, adunase o avere și mai mare.

– După ce a obținut titlul Flamecrest, continuă Jared, străbunicul meu și-a mai făcut rost de unul– cel de viconte Chillhurst. Acesta este utilizat de orice moștenitor Flamecrest, deci și de mine.

Olympia se simțea amețită de șirul interminabil de șocuri la care era supusă.

– Eşti moştenitorul unui conte. Străbunicul tău a fost domn Ryder, al lui Claire Lightbourne. *Scumpul domn Ryder al lui Claire*, completă Olympia, în gînd.

– Da.

Iar tu eşti scumpul meu domn Chillhurst.

Fiecare nouă revelaţie o făcea pe Olympia să se cufunde într-o stare de disperare tot mai adîncă. E adevărat, ştiuse de la bun început că domnul Chillhurst nu va rămîne prea mult vreme prin preajma ei, însă nu putea nega faptul că sperase să plece cît mai tîrziu.

Visul ei se destrăma mult prea devreme. Trebuia să găsească o cale de a-l face să continue. Măcar pentru o vreme.

Dar ce se întîmplase cu sentimentele lui Jared? Nu putea crede că noaptea aceea de dragoste nu însemnase nimic pentru el; că o înşelase chiar şi atunci cînd o luase în braţe. Poate că n-o iubea, însă o dorea. Oricum, în noaptea aceea o dorise.

Făcu un efort străduindu-se să gîndească logic.

– Păi, atunci nu-i de mirare că ai vrut să găseşti jurnalul, domnule Chillhurst. Este clar că ai dreptul să-l revendici. Presupun că îl cauţi de ani de zile. Trebuie să fi fost extrem de supărat cînd ai descoperit că l-am localizat înaintea ta.

– Merge şi Chillhurst, dacă nu te poţi hotărî să-mi spui Jared.

– N-are importanţă. Olympia se chinui să schiţeze un zîmbet cît mai convingător. În cazul acesta, ni se deschide în faţă un drum nou. Un adevărat bulevard, de fapt, care ne poate duce la nişte descoperiri extraordinare.

Jared o privi cu scepticism.

– Da?

– Desigur. Sărind în picioare, Olympia se duse lîngă fereastră. Cu mîinile împreunate la spate, ea privi minuscula curte împrejmuită de ziduri. Avea de gînd să-şi asume un risc bine calculat, însă ştia că trebuie să fie foarte prudentă.

– Nu înţeleg la ce te referi, Olympia.

Olympia inspiră adînc.

– Cunoscînd atît de bine istoria familiei, mi-ai putea da indicaţii extrem de utile, domnule. Indicaţii care m-ar putea ajuta să descifrez jurnalul.

– Mă îndoiesc. Cunoştinţele mele se limitează la o serie de poveşti, despre căpitanul Jack şi aventurile lui ridicole.

Olympia îşi înfipse unghiile în palme. Trebuia să-l convingă pe Jared s-o lase să-şi continue cercetările. Jurnalul era singura verigă de legătură cu el.

– Nu se ştie niciodată, domnule. Poate că voi reuşi să mă folosesc de unele amănunte extrase din acele poveşti, pentru a da un înţeles frazelor ciudate din jurnal.

– Crezi? întrebă Jared pe un ton neîncrezător.

– Da, sînt sigură. Olympia se întoarse brusc cu faţa spre el. Voi fi foarte fericită să-ţi pot spune la ce concluzii am ajuns. Am înţeles că secretul acestei comori ascunse îi aparţine familiei tale.

Jared se crispă.

– Olympia, nu-mi pasă nici cît negru sub unghie de secretul jurnalului Lightbourne. Am încercat să-ţi dau de înţeles lucrul acesta.

– Ba este normal să-ţi pese, îl contrazise ea. Căutarea jurnalului ţi-a dat mari bătăi de cap. Te-ai strecurat în casa mea tocmai pentru a afla secretul. Vreau să ştii că te înţeleg. Ai avut de ce să mă păcăleşti.

– Mă înţelegi?

– Da. Şi trebuie să-ţi spun că, după părerea mea, planul tău a fost foarte inteligent. Ar fi dat rezultate excepţionale dacă în după-amiaza asta nu te-ai fi întîlnit cu lady Beaumont.

– Numai tu eşti în stare să-mi găseşti scuze pentru un astfel de comportament, Olympia.

– Nu-s scuze, domnule. Acum, cînd am o perspec[…] de ansamblu a întregii situații, îți pricep foarte bine fiecare m[…]

– Totuși, probabil că te întrebi de ce nu m-am mul[…] cu rolul de preceptor, rosti Jared încet. Sînt convins că […] curioasă să afli ce m-a determinat să te seduc.

Olympia își ridică bărbia provocator.

– Nu, domnule Chillhurst. Nu-mi pun astfel de între[…]

– De ce? Jared se ridică de pe scaun. Majoritatea femeil[…] aflate în situația ta și le-ar pune.

– Pentru că știu răspunsul.

– Da? Care-i răspunsul, Olympia? Cum îți explici condu[…] mea? Amîndoi știm foarte bine că nu m-am comportat așa cu[…] ar fi trebuit să se comporte un gentleman. Majoritatea oamenil[…] ar spune că am profitat de tine.

– Este complet neadevărat. Olympia îl privi iritată. Am profitat unul de altul, domnule.

Jared o privi surprins și trist.

– Serios?

– Da. Sîntem două persoane emancipate, care cunos[…] lumea și firea umană. Sîntem două persoane conștiente de ceea ce fac. Dacă vreunul dintre noi trebuie învinovățit pentru ceea ce s-a întîmplat, aceea sînt eu.

– Tu? Jared o privi uluit.

Olympia se îmbujoră, dar nu se sfii să-i susțină privirea.

– Ești un gentleman, domnule, însă nu pot să nu recunosc că am simțit imediat că ești un bărbat plin de pasiune. Mi-e teamă că am profitat tocmai de această trăsătură.

Jared își drese glasul.

– De pasiune?

– Aceasta este, fără nici un dubiu, o caracteristică de […]ie, spuse Olympia, cu bunăvoință. În definitiv, ești un […]ent al domnului Ryder, ori acesta, după cum rezultă din […] ce am citit despre el, a fost un om cu sentimente […]

– Olympia, probabil că ești singura persoană de pe fața […]ului care vede în mine un bărbat al pasiunilor dezlănțuite. […] lui Jared se strîmbară, dîndu-i o expresie pe jumătate […]dăjduită, pe jumătate amuzată. La drept vorbind, sînt […]derat un tip moliu.

– Prostii. Astfel de afirmații pot face doar cei care nu te […] bine, domnule.

– Toți membrii familiei mele sînt de această părere. Și […] numai ei. Lady Beaumont, de exemplu, gîndește la fel.

– Apropo, voiam să discutăm și despre asta. Cine este Lady Beaumont? O veche prietenă de-a ta?

Fără a scoate un cuvînt, Jared se întoarse lîngă biroul Olympiei, se sprijini de el și își încrucișă brațele la piept.

– Lady Beaumont a fost, pînă de curînd, domnișoara Demetria Seaton, spuse în cele din urmă, fără să dea nici un semn de emoție. Cu trei ani în urmă, a fost logodnica mea pentru o scurtă perioadă.

– *Logodnică!* Dintr-un motiv sau altul, această veste o zgudui pe Olympia mai mult decît orice altceva. Înțeleg.

– Chiar așa?

– Este foarte frumoasă. Olympia se strădui să țină piept panicii care începuse să pună stăpînire pe ea.

Îi era dificil să accepte ideea că Jared o iubise pe adorabila Demetria. Pînă acum, nu se gîndise că în viața lui ar fi putut exista o altă femeie. Conștientizase faptul că Jared nu era complet lipsit de experiență sexuală, însă refuzase să creadă că acesta se putuse atașa de cineva... *că se putuse atașa atît de*

tare încît se logodise cu persoana respectivă.

– Din diferite motive, am ajuns, de comun acord, la concluzia că nu ne potrivim unul cu altul, zise Jared.

– Oh, exclamă Olympia, nefiind în stare să spună altceva.

– Logodna a fost ruptă la puțin timp după ce a fost anunțată. Nu au circulat prea multe bîrfe, deoarece evenimentul n-a avut loc în Londra, ci pe Insula Flăcării, unde locuiește familia mea. Cu un an în urmă, Demetria s-a măritat cu Beaumont. Cam asta-i tot.

– Oh. Olympia nu reuși nici de această dată să facă un comentariu inteligent. Instinctul îi spunea că din povestea lui Jared lipsea ceva, dar nu se putea dovedi indiscretă. Păi, cred că problema asta nu are nici o importanță.

– Exact.

– Oricum, continuă Olympia, hotărîtă să se concentreze doar asupra problemelor importante, ne aflăm într-o situație nefericită, pentru că lady Beaumont te-a recunoscut.

– N-aș zice că este nefericită, spuse Jared. Poate stînjenitoare. Mi se pare un termen mai nimerit.

– Da, mă rog, cum o fi. Esențialul este că trebuie să ieșim din încurcătură.

– Îți pot face o propunere. Jared o privi drept în ochi.

– Și eu. Olympia începu să se plimbe prin micuța cameră de lucru. Știu cum trebuie să procedăm.

– Da?

– Ne facem bagajele și pornim imediat spre Upper Tudway.

– Dacă dorești, putem s-o facem, însă asta nu va rezolva problema.

– Ba da. Olympia îi aruncă o privire scurtă și furioasă. Dacă sîntem iuți, putem dispărea de aici înainte de a fi obligați să dăm ochii și cu alți prieteni sau asociați de-ai tăi. În Upper Tudway vei putea pretinde din nou că ești un simplu preceptor.

– Nu cred că...

– Iar eu voi continua să studiez jurnalul, adăugă Olympia, cu entuziasm. Totul va fi exact ca înainte de a veni la Londra.

– Îmi permiți să-ți aduc aminte că planul acesta îți aparține în totalitate? Tu ai propus ca, în cazul în care sîntem recunoscuți, să pretindem că am fi soți.

Olympia se înroși.

– Sînt perfect conștientă că mie îmi aparține vina. Dar, pentru a fi corecți, mă văd nevoită să-ți atrag atenția că planul ar fi dat rezultate foarte bune dacă ai fi fost ceea ce pari a fi – un gentleman cu origini și mijloace materiale modeste. Toată încurcătura asta a fost cauzată de titlurile tale. Dacă n-ai fi fost viconte și moștenitor al unui titlu de conte, nu s-ar fi întîmplat.

– Știu, spuse Jared pe un ton spășit.

– Nimănui nu i-ar fi păsat nici cît negru sub unghie de relația noastră. Acum, titlul și poziția ta ne vor aduce în centrul atenției publice. Vom deveni subiectul principal de bîrfă pentru toată societatea mondenă.

– Sînt perfect conștient. Sînt responsabil pentru absolut tot ce s-a întîmplat.

Olympia oftă.

– Nu te învinovăți, domnule. Luînd în considerare firea și temperamentul dumitale, cred că n-am fi putut evita bîrfele. Un bărbat ca dumneata riscă întotdeauna să stîrnească tot felul de comentarii. Oricum, bănuiesc că oamenii ne vor uita repede, dacă vom pleca imediat spre Upper Tudway.

– Răul a fost făcut, zise Jared. Ne-am prezentat ca fiind lordul și lady Chillhurst. Este greu de crezut că acest gen de bîrfe se pot „evapora" din senin.

– Ba se vor „evapora" în cazul în care, data viitoare cînd vei trece prin Londra, vei lansa zvonul că totul a fost o glumă, spuse Olympia grăbită.

Jared se uită lung la ea.

– Vrei să neg totul, pretinzînd că m-am ţinut de glumă?

– De ce nu? Poţi susţine că sînt o simplă prietenă.

– Prietenă?

Olympia se încruntă.

– Păi, evident, ar fi posibil să afirmi că-ţi sînt amantă, concubină sau altceva de genul ăsta. Ştiu că se întîmplă frecvent ca gentlemenii să-şi ţină femeile ascunse în căsuţele din oraş. Este o practică uzuală.

– La naiba. Jared strînse din dinţi. Şi cum rămîne cu reputaţia ta, Olympia?

– În Londra, nu sînt cunoscută, iar cei din Upper Tudway n-au cum să afle. De altfel, să ştii că nu mă prea interesează dacă aude cineva. Ţi-am mai spus că nu-mi pasă de reputaţia mea.

– Nici de a mea? întrebă Jared, calm. Şi eu am o reputaţie pe care nu-mi pot permite s-o neglijez.

Olympia îl privi nesigură.

– Cred că tu poţi scăpa fără să-ţi pătezi prea mult reputaţia.

– Oare?

– Problema reputaţiei tale se pune acum altfel, pentru că nu-ţi vei căuta alt post de preceptor, îi atrase atenţia Olympia. Nimeni n-o va lua în seamă pe doamna pe care ai sedus-o. În definitiv, eu nu ocup nici o poziţie în înalta societate. Iar tu, după cum am înţeles, îţi faci rareori apariţia prin Londra. Deci nu trebuie decît să te faci nevăzut un timp, pînă se uită totul.

– Eu am altă soluţie, Olympia.

– Da? Care?

– Îţi propun să transformăm gluma în realitate. Ne putem căsători în secret, cu autorizaţie specială. Nimeni nu va şti cînd anume a avut loc căsătoria.

– Să mă căsătoresc? Cu tine?

– De ce nu? Mi se pare o rezolvare logică a dilemei noastre.

– Imposibil. Revenindu-şi, Olympia ocoli în grabă colţul

biroului. Cînd reuşi să ajungă la scaun, se prăbuşi pe el şi inspiră adînc, încercînd să se liniştească. Absolut imposibil, domnule Hellhurst. Adică, domnule viconte.

Jared se ridică în picioare şi sprijinindu-şi ambele palme de suprafaţa biroului, se aplecă peste marginea lui. Trăsăturile i se crispară.

– De ce nu? întrebă din nou, de data aceasta printre dinţi.

Olympia tresări. Apoi îşi strînse pleoapele cu înverşunare, refuzînd să cedeze presiunii care avea scopul evident de a o intimida.

– În primul rînd, pentru că eşti viconte.

– Şi ce dacă?

Olympia fu derutată de această replică.

– Nu sînt o soţie potrivită pentru un viconte.

– Eu hotărăsc dacă eşti potrivită sau nu.

Ea clipi.

– Îmi ceri să mă mărit cu tine doar din pricina situaţiei stînjenitoare în care ne aflăm.

– Pînă la urmă, tot ajungeam să-ţi cer mîna, Olympia.

– Drăguţ din partea dumitale să spui asta, dar sper să mă ierţi dacă îndrăznesc să afirm că nu te cred.

– Vrei să zici că sînt un mincinos, domnişoară Wingfield?

Olympia îşi adună toate forţele, ca să-l atace din nou.

– Nu chiar. Comportamentul tău este cel a unui gentleman.

– Fir-ar al naibii!

– Era de aşteptat să te porţi aşa, îl asigură ea. Oricum, n-am să-ţi permit să intri de bunăvoie în capcana unei căsnicii nedorite, mai ales că nu este necesar să faci un asemenea sacrificiu.

– Fii convinsă, domnişoară Wingfield, că doresc să fiu prins în capcana afurisitei ăsteia de căsnicii. Intrarea ta în patul meu mă va recompensa cu vîrf şi îndesat pentru orice sacrificiu făcut.

Olympia simți că obrajii îi iau foc.

– Domnule, vorbești așa doar din cauza firii dumitale pătimașe. Pasiunea este bună, nimic de zis, însă o căsătorie nu se poate baza numai pe așa ceva.

– Nu sînt de acord, domnișoară Wingfield. Complet pe neașteptate, Jared își ridică mîinile de pe birou și îi prinse fața între palme. Apoi se aplecă și o sărută apăsat.

Luată prin surprindere, Olympia nu-i opuse nici un fel de rezistență. Buzele i se întredeschiseră și începu să tremure, ca la orice sărut dat de Jared. Mai mult decît atît, în pîntece simți din nou acea căldură plăcută, cu care începuse să se familiarizeze.

Cînd o auzi scoțînd un geamăt înăbușit, Jared îi dădu drumul, făcu un pas înapoi și o privi satisfăcut.

– Avînd în vedere că sîntem la fel de pătimași, sînt convins că ne vom înțelege foarte bine, domnișoară Wingfield, spuse el, după care o porni spre ușă.

Înghițind în sec, Olympia reuși să-și regăsească vocea.

– O secundă, domnule. Unde naiba pleci?

– Să obțin autorizația specială și să fac toate aranjamentele necesare unei căsătorii extrem de discrete. Tu, domnișoară Wingfield, ar fi cazul să te pregătești pentru noaptea nunții.

– Uite ce-i, domnule Chillhurst. Adică, lord Chillhurst. Deocamdată mai ești angajatul meu. Fără permisiunea mea, nu poți da astfel de ordine.

Jared descuie ușa, apoi o deschise. Din pragul ei, îi aruncă o privire scurtă.

– În cazul în care n-ai observat, domnișoară Wingfield, eu sînt cel care dau ordine în casa ta, încă din ziua în care am sosit. Mai mult decît atît, am un talent deosebit pentru așa ceva.

– Sînt perfect conștientă de asta, domnule, totuși...

– Domnișoară Wingfield, nu are sens să-ți bați capul cu detaliile minore și enervante ale vieții de zi cu zi. Mai ales în circumstanțele date. Nu ești tare la probleme de acest gen. Lasă totul în seama mea.

Jared ieși și închise ușa după el, făcînd-o aproape să sară din țîțîni.

Olympia vru să se ridice de pe scaun, însă se prăbuși din nou în el și scoase un geamăt. Deși nu mai avusese ocazia să fie martora unei asemenea demonstrații de violență și aroganță, nu se mira că Jared are astfel de porniri. Ele se datorau, evident, firii lui iuți și pătimașe. Totuși, nu-i putea permite să pună în aplicare un asemenea plan. Auzi, să se mărite cu ea! Doar patima și onoarea îl îndemnau să facă un asemenea pas, nu iubirea adevărată. Mai tîrziu, avea să regrete această hotărîre, își spuse Olympia, cu tristețe. Va ajunge să aibă resentimente față de ea, iar ea se va alege cu inima frîntă.

Trebuie să-l salveze din ghearele propriei pasiuni, gîndi. Îl iubea prea mult pentru a-l lăsa să încheie această căsătorie.

În plus, dacă analiza bine situația, ajungea la concluzia că intraseră în buclucul ăsta doar din cauza ei. Deci ea trebuia să pună punct.

Cu puțin timp înaintea cinei, în ușa dormitorului lui Jared se auzi o ciocănitură.

– Intră, zise el.

Ușa se deschise și își făcură apariția Robert, Ethan și Hugh. Minotaur încheie micul șir indian care pătrunse în încăpere.

Cei trei copii aveau un aer foarte hotărît.

Robert își îndreptă umerii.

– Bună seara, domnule.

– Bună seara. Doriți să-mi spuneți ceva?

– Da, domnule. Robert inspiră adînc. Am venit să vedem dacă ceea ce susține doamna Bird este adevărat.

Jared abia se stăpîni să nu înjure.

– Ce anume susține doamna Bird?

Ochii lui Ethan sclipiră.

– Zice că sînteți viconte, domnule.

Jared îl privi.

– Pe de o parte, are dreptate, pe de alta, greșește. Sînt viconte, însă cred că m-am descurcat onorabil și pe post de preceptor.

Ethan se uită derutat la frații săi.

– Păi, da, domnule. Sînteți un preceptor foarte bun.

Jared își înclină capul într-o parte.

– Vă mulțumesc.

Hugh se încruntă.

– Domnule, dacă ați devenit viconte, veți continua să ne fiți preceptor?

– Da, sînt ferm hotărît să mă ocup și în continuare de educația voastră, spuse Jared.

Hugh se relaxă puțin.

– Foarte bine, domnule.

– Uau, exclamă Ethan, zîmbind cu gura pînă la urechi. Asta-i o veste deosebit de bună, domnule. Nu ne-ar fi plăcut să ne trezim cu un alt preceptor.

Robert se uită încruntat la frații lui mai mici.

– N-am venit să discutăm despre chestia asta.

– Atunci, de ce ați venit, Robert? întrebă Jared, calm.

Robert își strînse pumnii și cuvintele îi ieșiră din gură unele după altele, în cascadă:

– Doamna Bird zice că v-ați dat la mătușa Olympia și

că ați obținut de la ea ceea ce ați vrut și că acum toată lumea din oraș știe cine sînteți de fapt și că veți dispărea în curînd, din cauza scandalului care va izbucni cînd se va descoperi că nu sînteți însurat cu mătușa Olympia.

– Scuzați-mă, domnule, interveni Ethan, înainte ca Jared să poată răspunde. Ce înseamnă că „v-ați dat la mătușa Olympia"?

Robert se uită furios la fratele său.

– Taci din gură, idiotule.

– N-am pus decît o întrebare, mormăi Ethan.

– Doamna Bird susține că ați distrus-o, îl informă Hugh pe Jared. Am întrebat-o pe mătușa Olympia dacă este distrusă și mi-a spus că n-are nimic.

– Mă bucur să aud așa ceva, spuse Jared.

– Se pare că ar exista, totuși, o problemă. Robert se foi, stînjenit. Doamna Bird zice că nu vede decît o singură modalitate de a îndrepta lucrurile: să vă căsătoriți cu mătușa Olympia, dar că este foarte puțin probabil să se întîmple așa ceva.

– Mi-e teamă că doamna Bird se înșală din acest ultim punct de vedere, spuse Jared. I-am cerut deja mîna mătușii voastre.

– Serios? În prima clipă, Robert păru năucit. Apoi ochii îi fură luminați de o rază de speranță. Domnule, noi nu prea știm ce se întîmplă, însă nu dorim ca mătușa Olympia să pățească ceva rău. Cred că ne înțelegeți. A fost foarte bună cu noi.

Jared zîmbi.

– Și cu mine a fost la fel de bună. Ca atare, intenționez să am grijă de ea. Nu va păți nimic rău.

– Uau! exclamă Robert bucuros. Dacă o să aveți dumneavoastră grijă de ea, nu mai există nici o problemă, nu?

– Păi... spuse Jared încet, ar fi, totuși, o mică dificultate, pe care trebuie s-o depășesc neapărat pentru ca treburile să se

aranjeze aşa cum doresc, însă sînt sigur că mă voi descurca.

Lui Robert i se lungi nou faţa. Îngrijorat, el întrebă:

– Ce dificultate, domnule? Poate că am putea să vă ajutăm.

– Da, sări şi Hugh, entuziasmat.

– Explicaţi-ne ce trebuie să facem, se grăbi să adauge Ethan.

– Am cerut-o pe mătuşa voastră în căsătorie, însă m-a refuzat. Pînă cînd acceptă, situaţia rămîne cam încurcată.

Ethan, Hugh şi Robert schimbară nişte priviri speriate.

– Trebuie să subliniez, continuă Jared cu voce liniştită, că este vorba de o oarecare urgenţă. Mătuşa voastră trebuie să se hotărască cît mai repede posibil.

– Vom discuta cu ea, spuse Hugh cu promptitudine.

– Da, fu de acord Ethan. Sînt sigur c-o putem convinge să se căsătorească cu dumneavoastră, domnule. Doamna Bird susţine că, în asemenea circumstanţe, numai o femeie nebună ar refuza să se mărite.

– Şi mătuşa Olympia nu-i nebună cu adevărat, îl asigură Robert, ci doar un pic cam prea preocupată uneori. Dar este foarte inteligentă. Sînt sigur c-o putem convinge să se mărite cu dumneavoastră.

– Excelent. Atunci, puneţi-vă pe treabă. Ne vedem la cină.

– Da, domnule. Robert făcu o plecăciune şi se îndreptă spre uşă.

– Ne vom descurca, domnule, îl asigură Ethan pe Jared, după care, schiţînd o plecăciune scurtă, dar politicoasă, se repezi pe urmele lui Robert.

– Nu vă faceţi griji, domnule, spuse Hugh, cu convingere. Mătuşa Olympia dă aproape întotdeauna dovadă de raţiune. Sînt convins c-o putem determina să se mărite.

– Îţi mulţumesc, Hugh, şi apreciez ajutorul vostru, spuse Jared pe un ton serios.

Minotaur îşi săltă şezutul de pe podea, dădu entuziasmat din coadă şi o tuli după băieţi.

Jared se aşeză la masă şi începu o scrisoare adresată tatălui său.

Dragă domnule,

În clipa în care vei primi această scrisoare, sper să fiu deja însurat cu domnişoara Olympia Wingfield, din Upper Tudway. Nu are sens să ţi-o descriu acum, dar te asigur că va fi o soţie foarte potrivită pentru mine.

Regret că nunta nu poate fi amînată, astfel încît să poţi fi şi tu prezent. Abia aştept să ţi-o prezint pe proaspăta mea soţie. Nădăjduiesc că această ocazie mi se va ivi cît de curînd.

Al tău,
Jared

Exact cînd sigila scrisoarea, cineva ciocăni la uşă.

– Intră.

Uşa se deschise şi în pragul ei apăru doamna Bird. După ce făcu un pas, ea se opri, rămînînd cu privirile aţintite la Jared. Ochii ei exprimau un amestec de teamă şi agresivitate.

– Am venit să aud cu urechile mele ce se întîmplă.

– Da, doamnă Bird?

– Este adevărat ce zic băieţii? I-aţi cerut mîna domnişoarei Olympia?

– Da, doamnă Bird, i-am cerut-o. Dar asta nu-i treaba dumitale.

Doamna Bird păru, o clipă, descumpănită, apoi de...
suspicioasă.

– Dacă i-ați cerut-o, de ce nu se comportă ca o f...
care este pe cale să se căsătorească?

– Probabil din cauza faptului că m-a refuzat.

Doamna Bird se holbă la el, îngrozită.

– V-a refuzat?

– Mi-e teamă că da.

– Mai vedem noi. Doamna Bird își clătină încet cap...
Tînăra noastră domnișoară n-a avut niciodată o atitudine potri...
față de chestiunile acestea. Dar nu-i vina ei. Domnișoarele Sop...
și Ida i-au băgat în cap niște idei cam ciudate. Trebui...
determinată să priceapă că e cazul să accepte.

– Îți încredințez dumitale sarcina de a-i călăuzi pașii p...
drumul cel bun, doamnă Bird. Jared întinse scrisoarea spre ea...
Apropo, aveți amabilitatea să vă ocupați și de expedierea acest...
scrisori?

Doamna Bird se apropie încet, ca să ia scrisoarea.

– Sînteți viconte cu adevărat?

– Da, doamnă Bird, sînt.

– În cazul ăsta, este indicat s-o măritâm pe domnișoara
Olympia cu dumneavoastră înainte de a vă răzgîndi. Este puțin
probabil să găsească un bărbat mai bun.

– Mă bucur că gîndiți în felul acesta, doamnă Bird.

11

Olympia lăsă pana din mînă și privi gînditoare propoziția pe care cu greu reușise s-o descîlcească.

Caută secretul de sub marea învolburată a Siryn-ului.

Nu avea nici un sens, la fel ca avertismentul privitor la Gardian, dar Olympia era sigură că descoperise o altă piesă a jocului de puzzle.

Înainte să poată aprofunda judecata, în ușa camerei de lucru se auzi o bătaie.

– Intră, strigă ea absentă, concentrîndu-se asupra proaspetei descoperiri.

Doamna Bird, Robert, Ethan și Hugh intrară pe rînd în încăpere și se așezară în linie, în fața biroului ei. Minotaur, care venise alene pe urmele lui Hugh, ocupă locul de la capătul liniei.

Cînd își ridică, fără tragere de inimă, privirile de la jurnalul Lightbourne, Olympia se trezi fixată de mai multe perechi de ochi. Se zgîi la ei, complet năucită.

– Bună ziua, spuse. A apărut vreo problemă?

– Da, îi răspunse doamna Bird. Și încă una mare.

Robert, Ethan și Hugh dădură din cap, aprobator.

– Atunci, poate că ar fi mai bine să discutați cu domnul Chillhurst, spuse Olympia, cu gîndul tot la propoziția pe care

abia reușise s-o descifreze. El se pricepe foarte bine la soluționarea problemelor.

– Ai uitat că acum este vicontele Chillhurst, îi atrase atenția doamna Bird, pe un ton tăios.

– Da, mătușă Olympia, o susținu Ethan. Trebuie să i te adresezi ca atare. Domnul viconte, asta-i formula corectă.

– O, da. Aveți dreptate. Iarăși am uitat. Foarte bine, atunci mergeți la domnul viconte. Pe fața Olympiei apăru un surîs. Sînt convinsă că se va descurca. Întotdeauna se descurcă.

Robert își îndreptă spatele.

– Scuzele mele, mătușă Olympia, dar tu ești problema.

– Eu? Olympia o privi pe doamna Bird, așteptînd explicații. Despre ce este vorba?

Doamna Bird se îmbățoșă:

– Piratul ăla sîngeros susține că te-a cerut în căsătorie, zise ea.

Olympia intră, brusc, în alertă.

– Și ce-i cu asta?

– De asemenea, susține că nu i-ai acceptat încă propunerea, continuă doamna Bird.

Olympia zîmbi cu superioritate.

– Nu mă pot mărita cu un viconte, nu crezi?

– De ce nu? se interesă Robert.

– Da, chiar, de ce nu? îi ținu isonul Ethan.

Olympia se încruntă.

– Păi, tocmai pentru că este *viconte*. Într-o bună zi, va deveni conte. Are nevoie de o soție potrivită, nu de una ca mine.

– Da' tu ce-ai? întrebă Hugh. Eu te plac așa cum ești.

– Da, ești o femeie tare drăguță, spuse și Robert, ca să-și demonstreze loialitatea.

– Nu-i vorba numai de asta, domnișoară Olympia, bombăni doamna Bird. Tu ești cea care a fost compromisă de domnul viconte și trebuie să te măriți cu el, dacă te cere.

– Eu i-am explicat domnului Chillhurst... adică vicontelui că, de fapt, nu ești deloc distrusă, spuse Ethan. I-am zis că n-ai făcut nimic, dar el tot zice că ar trebui să-i accepți cererea în căsătorie.

– Așa-i, interveni Hugh. Și noi credem la fel, mătușă Olympia. Dacă nu i-o accepți, s-ar putea hotărî să plece și după aceea vom fi nevoiți să ne căutăm un alt preceptor și, mai mult ca sigur, nu vom găsi nici unul care să știe atîtea povești despre căpitanul Jack.

– Este o problemă de onoare, spuse Robert.

Afirmația băiatului, deși nevinovată, o făcu pe Olympia să se înfioare.

Era foarte adevărat că ei nu-i prea păsa de reputația pe care o avea. Pentru Jared, în schimb, care era un bărbat mîndru, onoarea trebuia să însemne mult, însă, dacă acesta era motivul pentru care o cerea în căsătorie... ea, efectiv, nu mai știa ce să facă.

– Cine a spus că este o problemă de onoare? întrebă cu precauție. Chillhurst?

– Eu i-am spus lui Robert că este o problemă de onoare, răspunse doamna Bird. Asta-i realitatea. O știi foarte bine, domnișoară Olympia.

Olympia aruncă o privire fugară spre nepoții ei. Toți trei stăteau în expectativă.

– Doamnă Bird, poate că ar trebui să continuăm discuția între patru ochi.

– Nu, sări Robert. I-am promis domnului viconte că vom discuta toți cu tine.

Olympia îi privi cu atenție.

– Serios, chiar așa?

– Da. Și mi s-a părut că-l bucură ajutorul nostru, o asigură Robert.

– Înţeleg. Olympia îşi îndreptă spatele. Din moment ce Jared ajunsese să recurgă la o tactică atît de josnică, însemna că era hotărît s-o determine să i se supună.

După toate aparenţele, doamna Bird sesiză că lucrurile luaseră o nouă întorsătură şi îi împinse pe băieţi spre uşă.

– În regulă. Aţi zis tot ce aveaţi de zis. Fugiţi sus. Termin eu discuţia cu domnişoara Olympia.

Robert păru sceptic.

– Ne vei chema dacă vei avea nevoie de noi, nu-i aşa, doamnă Bird?

–Da, sigur. Haide, dispăreţi de aici.

Cei trei băieţi făcură plecăciunile de rigoare, apoi, mergînd de-a-ndăratelea, ieşiră din încăpere. Minotaur îi urmă. Imediat uşa se închise în urma micului grup.

Olympia ascultă tropăiturile de pe scară, apoi bubuiturile care răsunară de pe holul de la etaj. Nimeni nu tropăie şi nu bubuie în felul acesta atunci cînd Jared este prin preajmă, gîndi ea.

– Să deduc că domnul viconte nu este acasă? întrebă ea cu glas tare.

–Nu este, domnişoară Olympia. A plecat. Doamna Bird îşi ridică bărbia. A zis că în după-amiaza asta are o treabă importantă. Nu m-ar surprinde să aflu că s-a dus să obţină o autorizaţie specială.

– Of, Doamne! Olympia închise jurnalul şi se lăsă pe spătarul scaunului. Ce naiba să fac, doamnă Bird?

– Mărită-te.

– Nu pot.

– De ce? Crezi că nu eşti potrivită pentru rolul de vicontesă?

– Nu, cred că aş putea învăţa să joc un asemenea rol. Nu poate fi prea dificil.

– Atunci, care este adevăratul motiv pentru care nu vrei să te măriţi cu el?

Olympia îşi întoarse privirile spre fereastră.

– Nu *pot* să mă mărit cu el, pentru că nu mă iubeşte.

– Ei aş! Chiar mi-a fost teamă c-o să aud aşa ceva. Ia ascultă, domnişoară Olympia. Înainte de toate, trebuie să ştii că iubirea n-are nici în clin, nici în mînecă cu măritişul.

– Nu sînt de acord, doamnă Bird, spuse Olympia. Nu m-aş mărita cu un bărbat care nu mă iubeşte.

– Dar se pare că nu te-a deranjat să ai o relaţie amoroasă cu el, i-o întoarse doamna Bird.

Lovită de săgeata adevărului, Olympia se crispă.

– Tu nu înţelegi, murmură ea.

– Ba să fii sigură că înţeleg. Cînd vei învăţa să fii practică? Vrei să ştii care este adevărata ta problemă? Doamna Bird îşi întinse gîtul înainte, cu agresivitate. Ţi-ai petrecut atît de mulţi ani printre cărţile alea ale tale, căutînd legende ciudate şi citind despre datinele bizare, încît acum nu eşti capabilă să te confrunţi cu probleme realmente importante.

Olympia îşi frecă fruntea. După-amiaza aceasta îi dăduse dureri de cap. Ori pe ea n-o durea aproape niciodată capul.

– M-a cerut în căsătorie numai pentru că logodnica lui ne-a văzut ieri împreună, la Muzeul construcţiilor mecanice al domnului Winslow.

– *Logodnica!* Doamna Bird îi aruncă o privire scandalizată. Piratul ăsta depravat are o logodnică? Stă sub acoperişul tău şi plănuieşte să te distrugă, în timp ce-şi ţine logodnica ascunsă ?

– Nu, nu, acum ea a devenit lady Beaumont. Olympia oftă. Logodna a fost ruptă, în urmă cu vreo trei ani.

– De ce? întrebă doamna Bird, direct.

– Nu s-au potrivit.

– Ha! Pun pariu că n-a fost vorba doar de asta. Ochii menajerei căpătară o expresie ciudată. Poate că n-ar fi rău să

aflăm ce s-a întîmplat, cu trei ani în urmă, între domnul vico
şi logodnica lui.

– Ce sens ar avea? Olympia îi aruncă o privi
cercetătoare. N-are nici o legătură cu mine.

– Eu n-aş fi chiar atît de sigură. Domnul viconte este un om neobişnuit. Desigur, nobilii sînt deseori un pic cam ciudaţi, însă n-am cunoscut nici unul atît de dubios ca vicontele Chillhurst.

– Doamnă Bird, dumneata n-ai cunoscut absolut nici un „nobil", ca să folosesc termentul tău. În condiţiile astea, ce poţi ştii despre comportamentul lor?

– Ştiu că nu e în regulă să se dea drept preceptor cînd, în realitate, nu este, îi replică doamna Bird.

– Chillhurst a avut anumite motive să procedeze în felul acesta.

– Serios? Doamna Bird se încruntă cînd o văzu pe Olympia frecîndu-şi din nou fruntea. Te doare?

– Da. Poate c-ar trebui să urc în camera mea, să mă odihnesc puţin.

– Am nişte camfor şi nişte soluţie tonică de amoniac. Îţi aduc imediat. Fac minuni.

– Mulţumesc. Aş da orice ca să scap de insistenţele doamnei Bird, pentru a mă convinge să mă mărit cu Jared, îşi zise Olympia. Şi aşa mă chinui să lupt împotriva inimii mele, care îmi spune să-i urmez sfatul.

Cînd Olympia se ridică de pe scaun, se auzi o bubuitură. Ciocănaşul de bronz de la uşă fusese izbit de o mînă energică. De la etaj, răsunară lătrăturile lui Minotaur.

– Pun pariu că este Luminăţia sa. Probabil că acum, de cînd este viconte, nu-şi mai poate deschide singur uşa. Doamna Bird se năpusti în hol. Nobilii ăştia-s nişte aroganţi.

Olympia calculă distanţa care o despărţea de scară. Dacă se mişca repede, se putea refugia în dormitorul ei înainte ca Jared să încerce s-o prindă la strîmtoare, în camera de lucru.

Tocmai se îndrepta tiptil spre uşă cînd, din hol, se auziră mai multe voci. Îngheţă cînd le recunoscu pe două dintre ele.

– Să văd dacă Domnia sa este acasă, spuse doamna Bird, pe un ton complet neobişnuit pentru ea. Olympia n-o mai auzise niciodată vorbind de sus, cu atîta îngîmfare şi dispreţ.

O clipă mai tîrziu, menajera îşi făcu apariţia în pragul uşii. Era atît de încîntată încît se îmbujorase toată.

– Au sosit trei musafiri: două doamne şi un domn, anunţă ea, în şoaptă. Au întrebat de vicontesa Chillhurst. Cred că eşti deja măritată cu domnul viconte.

– Ştiu. Fir-ar să fie. Era normal să se întîmple aşa ceva.

– I-am condus în salonul din faţă.

– Spune-le că sînt bolnavă, doamnă Bird.

Doamna Bird îşi înălţă capul, luîndu-şi aerul unui general care pleacă la bătălie.

– Dacă nu accepţi să dai ochii cu ei, se vor întreba ce se întîmplă aici. Ce naiba! Doar sîntem în stare să ne descurcăm.

– Fără Chillhurst, n-am nici o şansă.

– Ba da, spuse doamna Bird, accentuîndu-şi cuvintele printr-o înclinare fermă a capului. Ne vom preface că eşti vicontesă.

– Doamne Dumnezeule, ce zăpăceală. Nu sînt pregătită să fac faţă acestui dezastru, doamnă Bird.

– Nu-ţi face griji. Lasă totul în seama mea. A, uite, domnul mi-a dat trei cărţi de vizită.

– Dă-mi-le să le văd. Olympia luă cărţile de vizită, se uită la ele şi gemu. Lady Beaumont, lady Kirkdale şi un tip numit Gifford Seaton.

– Am să aduc ceaiul, zise doamna Bird. Nu te agita. În faţa musafirilor, nu voi uita că eşti doamna vicontesă.

Menajera dispăru din încăpere înainte ca Olympia să o poată opri.

Chinuită de presimțirea unei catastrofe iminente, ea o luă încet de-a lungul holului, spre salonul din față. Își dorea din tot sufletul ca Jared să-și facă apariția, pentru a o scoate din situația în care se afla. El știa întotdeauna să iasă din situațiile dificile.

Îi trecu prin minte că, în cazul în care nu va reuși să-l convingă să continue frumoasa lor relație amoroasă, va fi obligată să facă față singură acestor situații enervante. Soluționarea problemelor mărunte ale vieții de zi cu zi nu constituia o dificultate insurmontabilă, însă plecarea lui Jared avea să-i frîngă inima și n-avea nici cea mai vagă idee cum și-o mai putea „repara".

Demetria și Constance se așezaseră pe sofa. Îmbrăcate una în albastru, cealaltă în galben pal, formau un ansamblu elegant, parcă desprins dintr-un tablou, care nu-și găsea locul în acel salon modest.

Lîngă fereastră, în picioare, stătea un bărbat chipeș, care părea a fi cu vreo doi ani mai tînăr decît Olympia. Părul lui blond avea exact aceeași nuanță ca cel al Demetriei. Era îmbrăcat după ultima modă, cu niște pantaloni călcați la dungă și cu un sacou bine croit, care îi ajungea, în față, doar pînă la talie.

– Lady Chillhurst. Demetria îi aruncă un zîmbet amical, însă ochii ei reci, care căpătaseră brusc o lucire aparte, o studiară atent. Din cîte îmi amintesc, ieri ați făcut cunoștință cu buna mea prietenă, lady Kirkdale. Permite-ți-mi să vi-l prezint și pe fratele meu, Gifford Seaton.

– Domnule Seaton. Olympia își înclină capul exact așa cum îl văzuse de atîtea ori pe Jared că o face.

– Lady Chillhurst. Zîmbind, Gifford se apropie de ea cu pași leneși, dar grațioși. Îi luă mîna, se aplecă și îi atinse ușor pielea cu buzele. Ce plăcere să vă cunosc...

– Gifford a insistat să vă facă această vizită, spuse

Demetria pe un ton prietenos, iar eu și Constance ne-am hotărît să-l însoțim.

Gifford părea s-o mănînce din priviri pe Olympia.

– Sînteți cu totul altfel decît m-am așteptat, doamnă. Descrierea făcută de sora mea nu are nici o legătură cu realitatea.

– Ce vrea să însemne asta? Olympia își retrase mîna. Durerea de cap o făcea irascibilă. Și-ar fi dorit ca toți acești oameni eleganți să plece, s-o lase în pace.

– N-am avut intenția să vă jignesc, doamnă, se grăbi s-o liniștească Gifford. Toată neînțelegerea s-a datorat afirmației Demetriei potrivit căreia se vede clar că sînteți o provincială. Ca atare, am crezut că aveți un aspect rustic. Nu m-am așteptat să fiți atît de încîntătoare.

– Mulțumesc. Olympia nu știa cum trebuie să reacționeze la un asemenea compliment. Cred că ar fi bine să luați loc, domnule Seaton. Menajera mea pregătește ceaiul.

– N-o să stăm prea mult, spuse Constance, degajată. Am venit din pură curiozitate, cred că ne înțelegeți.

Olympia o studie neliniștită.

– Curiozitate?

Demetria scoase un hohot de rîs, asemănător unui tril.

– Draga mea doamnă, probabil știți că am fost logodită cu Chillhurst. Ieri, cînd a aflat că domnul viconte a reușit, în sfîrșit, să se căsătorească, fratele meu n-a rezistat tentației de a afla mai multe amănunte despre dumneavoastră.

Zîmbetul întipărit pe fața lui Gifford deveni glacial.

– Domnul viconte are niște pretenții deosebite de la o soție. Ca atare, am fost curios s-o văd pe doamna care poate să facă față extrem de dificilelor lui cerințe.

– N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiți, spuse Olympia.

Gifford se așeză lîngă fereastră. Părea fascinat de Olympia.

– Doamnă, poate că ar fi indicat ca, înainte de a intra în societate, să aflați cum s-au derulat evenimentele. Nu este nici un secret că Chillhurst a rupt logodna cu sora mea în momentul în care a descoperit care este adevărata ei situație financiară. Inițial, a crezut că se va căsători cu moștenitoarea unei mari averi.

– Nu, nu înțeleg deloc. Olympia se simțea ca un șoarece încolțit de trei pisici viclene.

Ochii lui Gifford se îngustară.

– Acum trei ani, Chillhurst a declarat clar că are o singură pretenție de la nevasta lui: să-l îmbogățească.

– Gifford, te rog. Demetria îi aruncă fratelui său o privire mustrătoare, apoi îi zîmbi strîmb Olympiei. Chillhurst poartă un titlu de nobil, însă, pînă și familia lui recunoaște că are inimă de negutător.

– Drept urmare, pentru Chillhurst, totul se reduce la bani, o completă Gifford, morocănos.

– Haide, Gifford, sînt sigură că lady Chillhurst este o pereche foarte potrivită pentru el, spuse Constance. Și dînsa pare a fi o ființă practică.

– Ce vă face să afirmați așa ceva? întrebă Olympia, uimită. Nimeni n-o mai caracterizase drept o persoană practică.

Gifford se încruntă.

– Păi, mi se pare cît se poate de clar. Probabil că sînteți bogată, altfel Chillhurst nu s-ar fi însurat cu dumneavoastră. Doar Dumnezeu știe ce avere ține sub control omul ăsta. Și, totuși, v-a ascuns aici, în această zonă necivilizată a orașului, lucru ce pare să vă convină. Apoi, examinîndu-i cu un ochi critic rochia simplă, de muselină, continuă: Se vede clar că nu prea aruncați banii pe haine. Iată cum se desprinde de la sine concluzia că sînteți foarte econoamă, doamnă.

– Chillhurst apreciază această calitate. Zîmbetul nu-i

lumină ochii Demetriei, iar vocea îi fu cam arțăgoasă. S-a temut că eu îi voi face praf toți banii și probabil că nu s-a înșelat. Trebuie să recunosc că mie îmi plac lucrurile frumoase.

– Da, îți cam plac, Demetria. Iar lucrurile frumoase sînt foarte costisitoare, zise prietena ei.

– Dar merită să-ți dai pe ele și ultimul peni, spuse Demetria.

În ochii lui Gifford apăru o sclipire răutăcioasă.

– Chillhurst are o mulțime de bani. Nu era necesar să se însoare cu o avere.

Olympia deschise gura ca să protesteze furioasă, însă se stăpîni observînd schimbul de priviri dintre Demetria și Constance.

Intuiția îi lumină brusc mintea, făcînd-o să priceapă care era motivul tensiunii. Demetria și prietena ei nu voiseră să o viziteze. Veniseră doar în speranța că-l vor putea ține sub control pe Gifford. Omul acesta clocotea de furie. De furia înfrîngerii, îndelung înăbușită, pe care voia să și-o reverse asupra lui Jared.

Olympia căzu pe gînduri.

Demetria se grăbi să-i distragă atenția de la mojicia lui Gifford.

– Trebuie să-mi iertați fratele. Îl mai doare și acum, după atîția ani, că Chillhurst a avut înțelepciunea să-i refuze provocarea la duel.

Olympia simți că nu mai are aer. După ce se uită lung la Demetria, ea se întoarse spre Gifford.

– Chiar așa, domnule, l-ați provocat pe Chillhurst la duel?

– Fără supărare, doamnă, n-am avut încotro. Gifford se ridică în picioare și se duse la fereastră. A tratat-o pe sora mea în cel mai josnic mod cu putință. Am fost obligat să-l provoc la duel.

– Haide, Gifford. Demetria îi mai aruncă o privire jenată fratelui ei. Nu este necesar să ne amintim de povestea asta veche. În definitiv, au trecut trei ani de atunci și, între timp, am reușit să am o căsnicie fericită.

– Domnule Seaton, sînt sigură că a mai existat și alt motiv pentru care l-ați provocat la duel, spuse Olympia.

Gifford ridică din umeri.

– Vă înșelați! L-am provocat imediat ce a rupt logodna. I-am spus că, din punctul meu de vedere, a insultat-o într-un mod grosolan pe Demetria.

Demetria scăpă un suspin ușor. Constance îi atinse brațul vrînd, parcă, s-o liniștească.

– Și ce a făcut Chillhurst cînd a auzit că-l acuzați de insultă? întrebă Olympia, curioasă.

– A făcut exact ceea ce trebuia să facă, interveni Demetria, pe un ton împăciuitor. Și-a cerut scuze. Nu-i așa, Gifford?

– Da. Naiba să-l ia. Exact asta a făcut. Și-a cerut scuze și a zis că nu are de gînd să se întîlnească cu mine pe cîmpul de onoare. Este un laș, asta este.

– Gifford, n-ar trebui să spui așa ceva în fața doamnei Chillhurst, spuse Demetria, exasperată.

– Ascult-o pe sora ta, murmură Constance.

– Nu fac decît să prezint faptele, tună Gifford. Doamna Chillhurst trebuie să știe cu ce fel de bărbat s-a măritat.

Olympia îl privi furioasă.

– Ați înnebunit? Soțul meu nu este laș.

– Evident că nu este, se grăbi să intervină Demetria. Nimănui nu i-ar trece prin minte să-l acuze pe Chillhurst de lașitate.

– Haida de! Buzele lui Gifford se strînseră. Este un laș în toată puterea cuvîntului.

Constance gemu.

– Demetria, ți-am spus că nu este înțelept să-l însoțim pe Gifford în această vizită.

– Ce naiba era să fac? șopti Demetria. Era ferm hotărît să vină aici, chiar azi.

Durerea de cap a Olympiei crescu în intensitate.

– Cred că, în după-amiaza asta, m-am cam săturat de musafiri. Aș dori să plecați cu toții.

Demetria scoase niște sîsîituri ușoare, de parcă ar fi vrut să calmeze niște copii.

– Vă rog, lady Chillhurst, iertați-mi fratele. Este iute din fire și simte nevoia să mă protejeze. Gifford, mi-ai promis că n-ai să faci gafe. Te implor, cere-ți scuze.

Gifford o privi încruntat.

– Eu nu-mi cer scuze cînd spun un adevăr, Demetria.

– Cere-ți scuze măcar de dragul surorii tale, dacă nu din alt motiv, interveni Constance pe un ton rece. Sînt sigură că nici tu nu vrei să fie repuse în circulație bîrfele vechi. I-ar afecta pe toți cei implicați în povestea asta. De altfel, Beaumont nu va fi deloc fericit dacă îi vor ajunge la urechi.

Olympia observă că ultimul argument avu un oarecare efect. Gifford se uită la cele două femei cu o privire în care mocnea furia înfrîntului. O clipă mai tîrziu, el se întoarse spre Olympia și își înclină capul.

– Scuzele mele, doamnă.

Olympia se săturase.

– Nu mă interesează scuzele dumneavoastră. Întîmplător astăzi sînt foarte ocupată. Dacă nu vă supărați...

– Nu vă formați o impresie proastă despre noi, lady Chillhurst. Demetria își aranjă mănușile. Pățania prin care am trecut acum trei ani a fost foarte neplăcută, însă i-am spus lui Gifford de suficiente ori că răul a fost spre bine. Nu-i adevărat, Constance?

– Foarte adevărat, spuse Constance. Dacă Chillhurst n-ar fi rupt logodna, Demetria nu s-ar fi măritat cu Beaumont. Și

sînt convinsă că este mult mai fericită cu el decît ar fi fost cu Chillhurst.

– Fără discuție. Demetria se uită la Olympia. Beaumont a fost foarte bun cu mine, doamnă. Sînt mulțumită de alegerea pe care am făcut-o. N-aș vrea să credeți că mă țin după Chillhurst. Nimic n-ar fi mai departe de adevăr.

Gifford înjură în șoaptă.

Olympiei îi zvîcneau tîmplele de durere. Disperată, ea se întrebă cum ar proceda o vicontesă adevărată ca să scape de musafirii nepoftiți. Regreta că Chillhurst nu se întorsese. El ar fi știut ce să facă.

– Ceaiul, anunța doamna Bird din pragul ușii, pe un ton de stentor, proaspăt adoptat. Îl pot servi?

Olympia o privi cu recunoștință.

– Mulțumesc, doamnă Bird.

Radiind de fericire, doamna Bird intră triumfătoare în salon. Înainta ca o corabie burtoasă, ținînd în brațe o tavă masivă, încărcată cu toate piesele serviciului antic de ceai pe care îl găsise în casă. O femeie mai puțin corpolentă s-ar fi prăbușit sub greutatea acelor vase din ceramică, ciobite.

După ce lăsă tava pe o măsuță, ea se apucă de treabă. Ceștile și farfurioarele zornăiră. Lingurițele zăngăniră.

Demetria și Constance priviră cu reținere tava, cît și pe doamna Bird, în vreme ce Gifford zîmbea ironic.

Olympia se hotărî să mai încerce o dată să scape de intrușii care puseseră stăpînire pe salon.

– Să știți, îi anunță ea fără nici un pic de sfială, că în după-amiaza asta nu mă simt deloc bine. Nu mă interesează ce aveți de gînd să faceți, dar eu voi urca imediat în dormitor.

Toți o priviră uluiți.

– Haideți, abia am adus ceaiul, se plînse doamna Bird.

Nimeni nu pleacă de aici pînă nu bea o ceașcă cu ceai, hotărî ea.

– Nu cred că avem timp, spuse repede Demetria, ridicîndu-se de pe sofa.

– Într-adevăr, zise și Constance, urmîndu-i exemplul. Trebuie să plecăm.

– Nu vă agitați, sînt iute de mînă. Umplînd una dintre cești, doamna Bird o împinse cu o oarecare bruschețe spre Demetria. Poftiți.

Demetria întinse mîinile spre ceașcă și spre farfurioară, însă nu apucă să le prindă bine înainte ca doamna Bird să le dea drumul.

Ceașca se clătină și căzu. Ceaiul se revărsă pe minunata rochie albastră a Demetriei. Scoțînd un țipăt slab, ea făcu un salt înapoi.

– Of, Doamne, spuse Olympia, resemnată.

– Rochia asta mi-a fost adusă de furnizor ieri. Demetria se înroși de furie cînd se uită la petele de pe ea. M-a costat o avere.

Scoțînd la iveală o batistă albă din dantelă, Constance începu să-i tamponeze ușor petele.

– Nu-i nimic, Demetria. Beaumont o să-ți cumpere o duzină de rochii noi.

– Nu asta-i problema, Constance. Demetria îi aruncă doamnei Bird o privire dezgustată. Femeia asta este incompetentă, lady Chillhurst. De ce naiba o tolerați în rîndul personalului dumneavoastră?

– Doamna Bird este o menajeră excelentă, spuse Olympia.

– Sigur că sînt. Doamna Bird balansă ceainicul într-un mod amenințător. Doar lucrez pentru un viconte veritabil, nu?

Cîteva picături de ceai săriră din ceainic, pe covor.

– Dumnezeule, exclamă Constance pe [illegible] amuzată, pe de alta, uluită. Are [illegible] dreptul [illegible] Așteaptă să vezi ce se va întîmpla, cînd ne vor [illegible] toți prietenii noștri, la mesele de [illegible] familiei New[illegible] să le vină să creadă că povestea este adevărată.

– Nu aveți dreptul să ne [illegible], se răsti Olympia [illegible] în picioare, pregătită s-o șteargă [illegible].

Exact în clipa aceea, în hol [illegible] mai multe [illegible] puternice.

Vocea lui Hugh se auzi din [illegible] de sus al [illegible]

– Înapoi, Minotaur. Haide [illegible], băiete. Întoar[illegible]

Urmă o fluierătură asurzitoare. O fracțiune de [illegible] mai tîrziu, Minotaur năvăli în salon [illegible], se pare, să-[illegible] pe oaspeții Olympiei. El se lansă [illegible] înainte, num[illegible] drum, coada lui mătură tava de pe [illegible], aruncînd în[illegible] cești pe podea.

– Fir-ar al naibii, bombăni doamna Bird. Acum va [illegible] să mai aduc cîteva.

– Nu vă deranjați pentru noi, [illegible] Demetria [illegible]

Constance se retrase speriată [illegible] calea lui Mino[illegible] care se repezi spre sofa.

– Luați creatura asta din preajma [illegible], zise ca[illegible]

La auzul vocii ei, Minotaur își [illegible] imensul ca[illegible] brusc, cu limba atîrnînd schimbă direcția [illegible] drept [illegible] pe Constance.

– Ei, comedie. Gifford țîșni [illegible] celălalt capăt [illegible] încăperii, cu intenția de a prinde cîinele [illegible].

Minotaur lătră fericit, deducînd, [illegible] toate aparențele [illegible] că străinul avea chef să se joace cu el.

Olympia auzi ușa principală a [illegible] deschizîndu-s[illegible] Cînd se roti pe călcîie, îl zări pe Jared [illegible] în hol.

– Iată-te, în sfîrșit, domnule. Era [illegible] să sosești.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Jared, politicos.

Olympia îi indică cu un gest scena haotică și zgomotoasă, [illegible] ei.

– Aș dori să faci ceva cu oamenii care se află în salonul [illegible]

Înaintînd cîțiva pași, Jared studie scena calm.

– Minotaur, spuse el, pe un ton la fel de liniștit ca [illegible]una.

Minotaur, care apela la tot felul de trucuri pentru a scăpa [illegible]ord, renunță la joacă și se repezi spre ușă, oprindu-se [illegible] fața lui Jared, apoi se așeză pe labele din spate și se [illegible]us, așteptînd parcă să fie lăudat pentru ceea ce făcuse.

Jared își puse mîna pe creștetul lui.

– Fugi, îi ordonă Jared cu voce coborîtă. Du-te sus.

Ascultător, Minotaur se ridică în picioare și ieși repede [illegible] salon.

Jared i se adresă doamnei Bird:

– Lăsați ceaiul, doamnă Bird.

– Dar n-au băut nici măcar un strop, protestă doamna Bird.

Jared îl țintui cu privirea pe Gifford.

– Sînt sigur că musafirii noștri nu au timp de ceai, spuse [illegible] o politețe rece. Dumneavoastră și însoțitoarele [illegible]eavoastră erați pe cale să plecați, nu-i așa, domnule [illegible]n?

Gifford, care tocmai își curăța manșeta hainei de părul lui Minotaur, îi aruncă lui Jared o privire plină de ură.

– Da, la drept vorbind, tocmai plecam. Sînt convins că și doamnele s-au săturat de casa asta de nebuni.

– La revedere, lady Chillhurst, spuse Demetria.

Apoi, însoțită de Constance, ea se îndreptă repede spre ușă. Gifford le urmă pășind țanțoș.

Jared se dădu la o parte, ca să le permită să iasă din salon.

Olympia o surprinse pe Demetria aruncîndu-i lui Jared din prag, o privire batjocoritoare.

– Întotdeauna ai fost un tip ciudat, Chillhurst, însă acum ai ajuns să ai o casă cu totul ieșită din comun, chiar și pentru membrii bizarei tale familii. Ce naiba pui la cale, domnul meu?

– Problemele mele gospodărești nu trebuie să te îngrijoreze, doamnă, spuse Jared. Nu mai veni aici, dacă nu ești invitată.

– Ticălos nenorocit, bombăni Gifford cînd ieși pe ușa salonului. Sper că sărmana ta soție știe în ce s-a băgat măritîndu-se cu tine.

– Ssst, Gifford! făcu Demetria. Haide. În după-amiaza asta mai avem de făcut și alte vizite.

– Mă îndoiesc că vor fi la fel de amuzante ca asta, murmură Constance.

Cînd cei trei musafiri ajunseră pe treptele din fața intrării, Jared închise ușa, fără a se obosi să aștepte să-i vadă urcați în trăsură.

– Nu-i vei mai primi niciodată în vizită pe ăștia trei, îi spuse el Olympiei. Este clar?

– Să nu-mi dai ordine, Chillhurst. În cazul în care ai uitat, eu sînt, deocamdată, capul acestei familii, în timp ce tu nu ești decît un membru al personalului meu. Te-aș ruga să ai amabilitatea să-ți aduci aminte care-ți este locul și să te comporți ca atare.

Jared îi ignoră izbucnirea.

– Olympia, aș vrea să discutăm.

– Nu acum, domnule. Am avut parte de o zi extrem de neplăcută. Mă retrag în dormitor, ca să mă odihnesc pînă la ora cinei. Ajunsă la jumătatea scării, Olympia se opri și se uită înapoi. Apropo, domnule, chiar te-ai coborît pînă într-acolo încît să-mi îndemni nepoții și menajera să abordeze în fața mea subiectul căsătoriei?

Apropiindu-se de baza scării, Jared se apucă de stîlpul care susținea capătul de jos al balustradei.

– Da, Olympia, m-am coborît.

– Ar trebui să-ți fie rușine.

– Sînt de-a dreptul disperat, Olympia. Jared schiță un zîmbet melancolic, complet neobișnuit pentru el. Sînt în stare să fac orice, să zic orice, să recurg la orice tactică. Și, asta, numai pentru a-ți obține mîna.

Vorbește serios, își zise Olympia. În ciuda proastei ei dispoziții și a durerii de cap care o chinuia, se simți cuprinsă de un val de căldură. Cuvintele lui Jared o încîntaseră peste măsură.

– Nu este nevoie să mai faci asemenea manevre, domnule, spuse, perfect conștientă de riscul pe care și-l asuma. M-am hotărît să mă mărit cu tine.

Mîna lui Jared strînse cu putere capătul sculptat al stîlpului balustradei.

– Te-ai hotărît?

– Da.

– Mulțumesc, Olympia. Mă voi strădui să nu regreți hotărîrea pe care ai luat-o.

– Probabilitatea de a o regreta este foarte mare, spuse ea cu răutate, dar nu văd altă ieșire. Vreau să rămîn singură un timp. Te rog să nu mă deranjezi.

– Olympia, stai o clipă. Pot să te întreb ce te-a făcut să te răzgîndești?

– Nu. Olympia continuă să urce scările.

– Olympia, te rog, trebuie să știu, altfel voi muri de curiozitate. Băieții te-au determinat să te răzgîndești?

– Nu.

– Poate că doamna Bird...? Știu că, spre deosebire de tine, ei îi pasă de reputația ta.

– Doamna Bird nu are nici o legătură cu decizia pe care am luat-o. Olympia ajunsese aproape de capătul de sus al scării.

– Atunci, de ce ai acceptat să te măriți cu mine? strigă Jared de jos.

Olympia se opri pe palier și îl privi semeață.

– M-am răzgîndit, domnule, deoarece mi-am dat seama că excelezi atunci cînd ești pus să organizezi și să supraveghezi activitatea dintr-o gospodărie.

– Și ce-i cu asta? întrebă Jared, neliniștit.

– Păi, este clar, domnule. Nu îndrăznesc să te pierd. Știi cît este de greu să faci rost de un personal bun.

Jared o privi lung, complet uluit.

– Olympia, nu se poate să te măriți cu mine doar pentru că îți fac ordine în casă.

– Din punctul meu de vedere, ăsta-i un motiv serios de căsătorie. Oh, și încă ceva, domnule...

– Da?

– Se întîmplă cumva să știi la ce se poate referi cuvîntul *Siryn?*

El clipi.

– Sirena este o creatură mitică, despre care se spune că i-ar ademeni pe marinarii imprudenți, sortindu-i, astfel, pieirii.

– N-am zis „sirenă", spuse Olympia, nervoasă. Am zis Siryn, cu un y.

– Siryn a fost numele vasului cu care a navigat căpitanul Jack, pe vremea cînd rătăcea prin zona Indiilor de Vest. De ce mă întrebi?

Ea se agăță de balustradă.

– Ești sigur?

Jared ridică din umeri.

– Așa pretinde tatăl meu.

– Desenele de pe paginile albe de la început și de la sfîrșit, murmură Olympia.

Jared se încruntă.

– Ce-i cu ele?

– Pe paginile albe de la începutul și sfîrșitul jurnalului sînt două desene, care reprezintă două corăbii ce plutesc pe niște valuri uriașe, ridicate de furtună. Pe marea *învolburată*, dacă îți spune ceva chestia asta. Una dintre corăbii are pe proră o siluetă de femeie. De sirenă, poate.

– Într-adevăr, vasul căpitanului Jack se pare că a avut așa ceva la proră.

Olympia uită complet de durerile ei de cap. Ridicîndu-și poalele rochiei, ea coborî treptele în fugă.

– Olympia, stai. Unde mergi? întrebă Jared, cînd o văzu zbughind-o pe lîngă el.

– Pot fi găsită în camera de lucru. Ajunsă în pragul ușii, Olympia se întoarse cu fața spre el. În următoarele cîteva ore voi fi foarte ocupată, domnule Chillhurst. Ai grijă să nu fiu deranjată.

Sprîncenele lui Jared se ridicară.

– Evident, domnișoară Wingfield. Fiind un membru al personalului dumneavoastră, vă urmez cu plăcere instrucțiunile.

Olympia îi trînti ușa în nas și se repezi la birou pentru a deschide jurnalul lui Claire Lightbourne.

Rămasă în picioare, privi îndelung la desenul care decora prima pagină. Pierdu destul de multă vreme stînd așa, nemișcată, apoi, cu gesturi lente, luă un briceag.

Cinci minute mai tîrziu, desprindea desenul *Siryn*-ului de foaia pe care fusese lipit și sub el găsi o hartă.

Era harta unei insule. A unei insule necunoscute, din zona Indiilor de Vest. Dar nu era o hartă completă, după cîte observă Olympia, ci numai o jumătate dintr-o hartă.

Cealaltă jumătate lipsea.

În partea de jos a fragmentului pe care îl avea în față descifră următoarea frază:

Siryn-ul și Șarpele de Mare trebuie uniți, pentru că sînt două jumătăți ale unui întreg, și formează o broască ce nu-și așteaptă decît cheia.

Olympia întoarse rapid filele jurnalului, pentru a ajunge la ultima. Se uită cu atenție la cea de-a doua corabie, care plutea pe o mare la fel de agitată. Aceasta avea, la proră, o sculptură care reprezenta, mai mult ca sigur, un șarpe de mare.

Nerăbătoare, Olympia desprinse desenul de foaie.

Spre dezamăgirea ei, nu găsi jumătatea de hartă pe care spera s-o găsească.

12

Jared își puse agenda lîngă farfuria în care îi fusese servit micul dejun. Agendele îți dau o siguranță aparte, senzația că deții controlul propriului destin. Bineînțeles că aceasta era doar o iluzie, însă un bărbat ca el, care putea deveni prada pasiunilor devastatoare, punea mare preț pe asemenea iluzii.

– Voi ține lecțiile ca de obicei, între orele opt și zece dimineața. Astăzi vom studia geografia și matematica.

– La lecția de geografie ne mai spuneți o poveste despre căpitanul Jack? întrebă Hugh, cu gura plină de omletă.

Jared îi aruncă o privire scurtă.

– Nu trebuie să vorbești în timp ce mănînci.

– Scuzați-mă, domnule. Hugh înghiți omleta și zîmbi cu gura pînă la urechi. Gata, am terminat. Cum rămîne cu povestea despre căpitanul Jack?

– Da, domnule Chillhurst, adică... domnule viconte, am vrut să zic, interveni Robert. Ne mai spuneți o poveste despre căpitanul Jack?

– Eu vreau să aflu cum și-a făcut căpitanul Jack acel ceas special, care l-a ajutat să determine longitudinea, spuse Ethan cu înflăcărare.

– Am auzit deja povestea asta, zise Robert.

– Vreau s-o mai aud o dată.

Jared o urmărea pe furiş pe Olympia care muşca absentă felia de pîine prăjită unsă cu gem de agrişe. Afişa o atitudine distantă, preocupată, încă de cînd coborîse la micul dejun.

În dimineaţa aceasta, nu avuseseră parte nici de ciocniri „accidentale", plănuite să aibă loc pe hol, în faţa dormitorului lui, nici de priviri pofticioase, nici de sărutări furate, nici de îmbujorări. *Foarte rău mod de a începe o zi atît de importantă,* gîndi Jared.

– Cred că mult mai educativă ar fi o altă poveste, care se referă la calculele pe care le-a făcut căpitanul Jack, tot pentru determinarea longitudinii, în cursul unui voiaj spre Boston, spuse el şi îşi consultă însemnările din agendă. După ce vom termina lecţiile, adăugă, o voi conduce pe mătuşa voastră la biblioteca Societăţii pentru călătorii şi explorări.

Olympia se mai înviora puţin auzindu-l.

– Excelent. Chiar voiam să revăd colecţia de hărţi a societăţii, ca să verific vreo două informaţii.

Nimeni nu şi-ar putea da seama că asta este ziua căsătoriei ei, gîndi Jared, prost dispus. Pentru Olympia, perspectiva de a merge la bibliotecă, pentru a cotrobăi printre hărţile alea vechi, era mult mai entuziasmantă decît ideea de a se mărita cu el.

– În timp ce tu vei lucra la bibliotecă, spuse Jared, eu mă voi întîlni cu Felix Hartwell. Avem de discutat nişte probleme legate de afacerile noastre. Între timp, Robert, Ethan şi Hugh se vor juca cu zmeul, în parc. Ne vom termina treaba în jurul prînzului.

Ethan îşi lovi călcîiele de şipca de jos a scaunului.

– Şi după-amiază ce vom face, domnule?

– Te rog să ai amabilitatea să nu mai loveşti scaunul, spuse Jared, absent.

– Da, domnule.

Jared se uită la următorul punct al programului. Anticiparea şi conştientizarea marelui eveniment care era trecut acolo îl făcură să-şi simtă muşchii încordîndu-se. *Ce va face dacă Olympia se va răzgîndi?*

Nu. Nu se va răzgîndi. În nici un caz acum, cînd el era pe cale să intre în posesia unei sirene. Nu acum, cînd unica femeie pe care o dorise cu atîta ardoare se afla practic în mîinile lui. *În nici un caz acum.*

– După ce vom mînca, spuse, străduindu-se din răsputeri să-şi păstreze calmul, mă voi ocupa, împreună cu mătuşa voastră, de formalităţile de căsătorie. Am făcut toate aranjamentele necesare. Nu va dura mult. Cînd ne întoarcem...

De la celălalt capăt al mesei, răsună un clinchet, produs de ciocnirea unui obiect de argint de unul din porţelan.

– Of, Doamne, murmură Olympia.

Jared îşi ridică privirile exact în momentul în care cupa cu gem de agrişe zbură peste marginea mesei. Linguriţa care o izbise urmă aceeaşi traiectorie.

Ethan îşi înăbuşi un chicot. Olympia sări în picioare şi se aplecă pentru a încerca să şteargă covorul cu şervetul ei de masă.

– Lasă, spuse Jared. Se va ocupa doamna Bird de treaba asta.

Olympia îi aruncă o privire nesigură, apoi, cu ochii aţintiţi în podea, se grăbi să se reaşeze.

Deci problema măritişului nu-i era chiar aşa de indiferentă pe cît se străduia să arate. Jared se mai relaxă puţin.

– În seara asta, cina va fi servită mai devreme deoarece vom merge în Vauxhall Gardens, ca să vedem focurile de artificii.

După cum era de prevăzut, Ethan, Hugh şi Robert izbucniră în urale.

– Uau, este un plan excelent, domnule! exclamă Robert, radiind de fericire.

– N-am văzut niciodată cum arată artificiile, mărturisi Ethan, vesel.

– Va fi şi o orchestră? întrebă Hugh.
– Presupun că da, spuse Jared.
– Şi ne vom putea lua cîte o îngheţată?
– Foarte probabil. Jared se uită la Olympia să vadă ce efect produsese asupra ei perspectiva celebrării căsătoriei lor în Vauxhall Gardens. Gîndul că o femeie s-ar putea simţi profund jignită dacă i se face o asemenea propunere îi venise în minte cam tîrziu.
Dar ochii Olympiei străluceau.
– Ce idee minunată! Mi-ar plăcea la nebunie să văd artificiile.
Jared fu cît pe ce să scape un suspin de uşurare. Cine a spus că n-am un dram de romantism? se întrebă el.
– Dacă tot mergem în Vauxhall, ne putem plimba şi pe Aleea Întunecoasă? întrebă Robert, cu prudenţă.
– Am aflat de chestia asta de la un băiat pe care l-am cunoscut ieri, în parc, explică Ethan. Băiatul spunea că este foarte periculos să mergi pe Aleea Întunecoasă.
– Aşa-i, domnule, interveni din nou Robert. Ni s-a spus că unii dintre cei care se plimbă pe Aleea Întunecoasă dispar. Băiatul se cutremură. Credeţi că este adevărat, domnule?
– Nu. Nu cred, spuse Jared.
– Un alt băiat pe care l-am întîlnit susţinea că a cunoscut-o pe una dintre persoanele dispărute pe Aleea Întunecoasă, îl informă Robert. Lucrase ani de zile în casa lui, ca servitoare. Fata nu a mai fost niciodată văzută.
– Probabil că a fugit cu un lacheu. Jared îşi închise agenda.
– Mie mi-ar plăcea să ne plimbăm pe Aleea Întunecoasă, insistă Robert.
Hugh se strîmbă la el.
– Vrei să mergi pe Aleea Întunecoasă doar pentru că te-a întărîtat băiatul din parc. Eu cred că nu vei păţi nimic dacă

mergem în grup. Domnul Chillhurst va fi alături de noi şi îi va speria pe răufăcători.
– Corect, spuse Ethan, triumfător. Răufăcătorii nu se vor apropia de tine dacă ne ai pe toţi prin preajmă. Trebuie să te plimbi singur pe Aleea Întunecoasă pentru a cîştiga rămăşagul pe care l-ai făcut cu băiatul ăla. Dar pun pariu că eşti prea fricos ca s-o faci.
– Da, îl luă în rîs şi Hugh. Eşti prea fricos ca să te plimbi singur pe Aleea Întunecoasă.
Robert îi privi furios pe cei doi gemeni.
– Nu mi-e frică să mă plimb pe Aleea Întunecoasă.
– Ba da, îţi este, spuse Hugh.
Jared se încruntă.
– Destul. Un bărbat inteligent nu răspunde provocărilor şi ironiilor altora, pentru că nu-şi poate permite să se coboare pînă la nivelul unor asemenea prostii. Demnitatea îi dictează să ia numai hotărîri înţelepte, bazate pe logică. Şi acum, dacă aţi terminat micul dejun, vă puteţi pregăti pentru lecţiile de astăzi.
– Da, domnule. Hugh sări de pe scaun, fără a uita, însă, să-i mai arunce lui Robert o privire ironică.
Ethan mustăci şi se ridică în picioare.
Robert, în schimb, încercă să se comporte ca un adevărat bărbat. Ignorîndu-şi fraţii, el îşi părăsi locul de la masă şi făcu o plecăciune în faţa Olympiei.
Jared aşteptă să rămînă singur cu Olympia. În momentul în care copiii dispărură din încăpere, el îşi întoarse privirea spre ea.
– Draga mea, sper că programul de astăzi îţi este pe plac.
Olympia tresări.
– Da. Da, sigur. Te pricepi la programe şi la alte chestii dintr-astea. Te asigur că mă bazez în totalitate pe tine atunci cînd vine vorba despre aşa ceva.

– Mulțumesc. Mă voi strădui să nu te dezamăgesc.

Olympia se încruntă pentru o fracțiune de secundă.

– Chillhurst, rîzi de mine?

– Nu, draga mea. De mine ar trebui să rîd. În ultima vreme, am început să devin tot mai caraghios.

Olympia realiză pe neașteptate care era problema lui. Îl privi cu înțelegere și, totodată, derutată.

– Jared, de ce-ți bați joc de tine însuți și de pasiunile tale? Nu-ți place să recunoști că poți nutri sentimente foarte puternice?

– Experiența m-a învățat că pasiunile exacerbate au un efect negativ asupra bărbaților. Ele îi duc la excese prostești, la aventuri periculoase și la tot felul de gesturi imprudente.

– Numai cele necontrolate, spuse Olympia cu blîndețe. Pasiunile tale se găsesc întotdeauna sub control, domnule. Excepție fac, poate, cele de natură romantică, zise ea roșind.

– Da, o aprobă Jared. În cazul meu, excepția apare doar atunci cînd fac dragoste cu tine. *Tu ești marea mea slăbiciune, punctul meu vulnerabil, un adevărat călcîi al lui Ahile. Tu ești sirena mea*, continuă el în gînd și își termină tacticos cafeaua. Scuză-mă, Olympia. Sînt așteptat de micii mei elevi.

– Jared, mai stai puțin, spuse ea, prinzîndu-l de braț în momentul în care trecu prin dreptul ei. Doresc să-ți spun ceva important. Este vorba despre ultima descoperire pe care am făcut-o în jurnalul Lightbourne.

– Draga mea, singurul subiect pe care nu vreau să-l abordez în ziua căsătoriei mele este acest jurnal blestemat. Doar știi cît de mult mă enervează. Nu mai vreau să aud nici un cuvînt despre el, să fie clar. Apoi, Jared se aplecă și o sărută.

– Dar, Jared...

– Încearcă să te gîndești puțin la noaptea care ne așteaptă, sirenă, o sfătui el, cu voce coborîtă. Este noaptea nunții, nu uita. Poate că o vei considera la fel de interesantă ca jurnalul Lightbourne.

Jared ieși din încăpere înainte ca ea să-i poată răspunde.

*

– Dorești să-ți aranjez casa din oraș? Felix se întinse peste birou, ca să-și toarne în pahar niște vin de Bordeaux. Evident. Voi fi fericit să mă pot ocupa de această problemă. Vei avea, normal, nevoie și de personal, nu-i așa?

– Da. Jared căzu o clipă pe gînduri. Menajeră nu trebuie să cauți, avem una.

Felix îi aruncă o privire sceptică.

– Cea pe care ați adus-o din Upper Tudway? Mă îndoiesc că va ști să se descurce într-o casă boierească. N-are experiența necesară.

– O va scoate ea la capăt, într-un fel sau altul.

Felix ridică din umeri.

– Tu hotărăști, evident. Vin de Bordeaux?

– Nu, mulțumesc.

– Cum vrei, dar permite-mi să toastez pentru iminenta ta căsătorie. Felix bău și puse apoi paharul pe birou. Trebuie să-ți spun că, pentru soluționarea acestei probleme, ai găsit o rezolvare dintre cele mai neobișnuite. La urma urmei, ai moștenit de la ai tăi tendința spre excentricitate.

– Poate.

Felix chicoti.

– N-am să pot da anunțuri prin ziare, pentru a răspîndi fericita veste, deoarece lumea mondenă crede că ești deja însurat. Îmi permiți să întreb cum intenționezi să celebrezi acest eveniment spontan?

– Diseară, o să-i ducem pe nepoții logodnicei mele în Vauxhall, ca să vadă focurile de artificii.

– *Vauxhall*. Dumnezeule mare! Felix făcu o grimasă. Mireasa ta ce părere are despre acest plan?

– A fost mulțumită că-mi poate lăsa în seamă problemele de genul ăsta. Dar, Felix, ar mai fi o chestiune pe care doresc s-o discutăm.

– Da?

Jared își băgă mîna în buzunar și scoase batista lui Torbert.

– Vreau să te ocupi de returnarea acestui obiect. Posesorul lui este domnul Roland Torbert. O dată cu obiectul, doresc să-i transmiți și un mesaj.

Felix privi curios batista.

– Ce mesaj?

– Un mesaj prin care să-l informezi că orice alt incident asemănător cu cel care a dus la pierderea acestei batiste, în curtea doamnei vicontese Chillhurst, îl va face să intre în conflict cu soțul doamnei.

Felix luă batista.

– Bine, însă mă îndoiesc că omul acesta poate reprezenta o amenințare reală pentru tine. Nu este genul de bărbat care dă tîrcoale prin curțile doamnelor.

– Într-adevăr, cred și eu că nu trebuie să-mi fac prea multe griji din pricina lui. Jared își întinse picioarele și rămase cu privirile ațintite la vechiul lui prieten. Mai vreau să abordez un subiect. Ai avut ocazia să vorbești cu agenții de asigurări?

– Da, însă rezultatele nu mi-au fost mai utile decît cele obținute pînă acum. Felix păru încurcat. Ridicîndu-se în picioare, el începu să se plimbe prin încăpere. Va trebui să accepți ideea că persoana care s-a aflat în spatele planului de delapidare este căpitanul Richards. Pur și simplu, nu există altă explicație.

– Richards lucrează pentru mine de foarte multă vreme.

– Sînt perfect conștient de asta, domnule. Regret că sînt purtătorul unei vești atît de proaste. Știu cît de importante sînt pentru tine loialitatea și onestitatea. Înțeleg ce simți atunci cînd constați că ai fost înșelat de un om în care ai avut încredere atîția ani.

– Zilele trecute, ți-am spus că nu suport să joc rolul prostului.

*

O jumătate de oră mai tîrziu, o trăsură închiriată se oprea huruind în dreptul elegantei case Beaumont.

Din ea coborî Jared.

– Așteaptă-mă, îi strigă el vizitiului. Nu întîrzii mult.

– 'țeles, jupîne.

Jared își consultă ceasul din mers. Pe băieți îi lăsase acasă, cu doamna Bird.

Nu avea mult timp la dispoziție pentru vizita pe care voia să i-o facă Demetriei, deoarece trebuia s-o ia pe Olympia de la bibliotecă.

Ușa îi fu deschisă de un majordom a cărui privire exprima dezaprobarea față de veșmintele demodate ale lui Jared, dar și a manierei în care sosise acesta. Era clar că majoritatea musafirilor care frecventau reședința familiei circulau cu trăsuri particulare, nu închiriate.

– Informați-o, vă rog, pe lady Beaumont că domnul Chillhurst dorește să discute cu dînsa, spuse Jared, fără nici un preambul.

Majordomul îl privi cu suspiciune.

– Cartea dumneavoastră de vizită, domnule?

– N-am carte de vizită.

– Lady Beaumont nu primește musafiri înainte de ora trei după-amiaza, domnule.

– Dacă nu vreți s-o informați că sînt aici, spuse Jared foarte politicos, am să-mi anunț singur prezența.

Ochii majordomului scăpărară de furie, dar omul avu înțelepciunea să se retragă în hol, ca să facă ceea ce i se ceruse. Jared așteptă pe scară pînă cînd ușa de la intrare se deschise din nou.

– Lady Beaumont vă primește în salon, domnule.

Jared intră în hol și se lăsă condus la Demetria. Aceasta îl aștepta stînd pe o sofa tapițată într-un albastru-auriu, cu

faldurile rochiei alb-albastre superb aranjate. Cînd îl văzu apropiindu-se, ea schiță acel zîmbet distant, cu care era atît de obișnuit. Privirea îi era rece și îngrijorată.

În timp ce înainta, lui Jared îi trecu prin minte gîndul că femeia aceasta îl privise întotdeauna cu aceeași expresie rezervată întipărită pe față. Cu trei ani în urmă, el dăduse o interpretare greșită acestei rezerve, considerînd-o un semn al autocontrolului și al cumpătării. Adică al celor două calități pe care dorise, pe vremea aceea, să le aibă viitoarea lui soție.

Abia mai tîrziu realizase că Demetria își ținea doar sub control nepăsarea față de el.

– Bună dimineața, Chillhurst. Ce surpriză!

– Chiar așa să fie? Jared se uită nepăsător la decorațiunile costisitoare din încăpere. Pereții erau tapetați cu mătase albastră. Șemineul fusese placat cu basoreliefuri din marmură albă. Niște draperii grele, din catifea albastră, încadrau ferestrele de proporții clasice, care ofereau o perspectivă minunată spre o grădină imensă. Ansamblul, de o opulență rece, sublinia cît de mare era averea lui Beaumont. Te-ai aranjat foarte bine, Demetria, spuse el.

Demetria își înclină capul într-o parte.

– Chiar te-ai îndoit că mă voi descurca?

– Nu. Nici măcar o clipă. Oprindu-se, Jared o studie, conștient că fosta lui logodnică se găsea în mediul ei în această încăpere luxos mobilată. Oricine s-ar fi uitat la ea acum, n-ar fi putut bănui că, odinioară, Demetria fusese aproape falită. Întotdeauna ai fost o femeie hotărîtă.

– Cei care nu sînt scăldați în bani atunci cînd văd lumina zilei, trebuie ori să învețe să fie hotărîți, ori să se mulțumească cu o viață guvernată de nesiguranța zilei de mîine. Dar tu n-ai cum să înțelegi chestiile astea, Jared, nu-i așa?

– Mai mult ca sigur că nu. Nu avea sens să-i spună că el învățase această lecție cu foarte multă vreme în urmă. Nu credea

că Demetria ar fi dispusă să-l asculte vorbind despre nesiguranța financiară și haosul emoțional care îi umbriseră copilăria, din cauza excentricilor, pătimașilor membri ai familiei sale.

Abia acum își dădea seama că nu avusese niciodată ocazia să-i vorbească Demetriei despre trecutul lui. Oricum n-avea importanță pentru că acest subiect n-o interesa. Întotdeauna fusese preocupată de viitorul ei și al fratelui ei.

Cu un gest leneș, Demetria își puse brațul pe spătarul sofalei.

– Presupun că un anume motiv te-a determinat să mă vizitezi la o oră atît de matinală?

– Evident.

– Evident. Vocea Demetriei devenise sarcastică. Tu nu faci nimic fără să ai un scop bine determinat. Viața îți este controlată numai de rațiune, de ceas și de afurisita aia de agendă. Spune-mi de ce te afli aici?

– Vreau să știu de ce mi-ai vizitat soția ieri, împreună cu fratele tău și cu foarte buna ta amică, lady Kirkdale.

Demetria îi adresă o privire nevinovată.

– Vai, Jared, ce întrebare ciudată! Am vrut doar să-i urăm bun venit în oraș.

– Păstrează-ți minciunile pentru soțul tău. La vîrsta lui îi convine să le dea crezare.

Buzele Demetriei se strînseră.

– Chillhurst, nu ai dreptul să faci aprecieri referitoare la căsnicia mea. Nu știi nimic despre ea.

– Știu că se întemeiază doar pe avariția ta și pe dorința disperată a lui Beaumont de a avea un moștenitor.

– Haide, Chillhurst. Amîndoi știm că avariția și dorința de a avea un moștenitor caracterizează marea majoritate a mariajelor din lumea mondenă. Demetria îi aruncă o privire insinuantă. Doar nu te aștepți să cred că tu te-ai căsătorit cu femeia aceea destul de ciudată, pe care o ții ascunsă în strada Ibberton, din sentimente nobile.

– N-am venit să discutăm despre căsnicia mea.

– Atunci, de ce-ai venit?

– Să vă avertizez să stați departe de soția mea. Mă refer la tine și la tipul ăla extrem de enervant, care-ți este frate. Nu vă voi permite să vă jucați cu ea de-a șoarecele și pisica. Este clar?

– Ce te face să crezi? Poate că ne-a mînat doar curiozitatea de a vedea ce fel de femeie este aceea care a reușit să răspundă pretențiilor tale.

– Probabil că te plictisești tare rău dacă te preocupă Olympia.

– Să înțeleg că este atît de neinteresantă încît nu merită să mă preocupe? Privirea Demetriei exprima nevinovăție, dar și batjocură. Ce păcat. Cîtă vreme crezi că va izbuti să-ți capteze interesul? Sau crezi că o femeiușcă de genul acesta, intelectuală, dar plicticoasă, este tot ceea ce-ți trebuie?

– Destul, Demetria.

– Ai obținut exact ceea ce-ai vrut, Chillhurst, nu? Ochii Demetriei scăpărară de furie. Ai reușit, în sfîrșit, să pui mîna pe o femeie care se va supune rigorii programului tău zilnic. O femeie care, habar neavînd ce înseamnă pasiunea, nu va observa că, din păcate, și tu ai mari lipsuri la capitolul ăsta.

– Nu trebuie să-ți faci griji din pricina vieții mele personale. Jared se întoarse, cu intenția să plece, dar se răzgîndi și spuse: Tu ești cea care ai obținut exact ceea ce ai vrut, Demetria. Fii mulțumită.

– Ăsta-i un avertisment, Jared?

– Cred că da.

– Fir-ai să fii, ticălos arogant ce ești! Îți este ușor să dai avertismente. Te crezi mult mai presus decît noi, muritorii de rînd, doar pentru că nu ți-a lipsit nimic din clipa în care te-ai născut. Știi ceva, Jared? Nu te invidiez.

Jared zîmbi.

– Mă bucur să aud asta. Mă simt chiar ușurat.

– Nu, nu te invidiez cîtuși de puțin, domnule viconte. Ochii Demetriei aruncau scîntei. Ești sortit să trăiești o viață întreagă fără să afli ce înseamnă pasiunea. Nu vei ști niciodată cum este să capitulezi în fața emoțiilor violente, provocate de o mare iubire.

– Demetria...

– Nu vei ajunge în vecii vecilor în acea stare de exaltare, pe care ți-o dă prezența alături de tine a unei femei cu care sufletul tău să fie într-o deplină armonie. Tu ai o inimă de negustor și n-ai cum să știi ce înseamnă să ai puterea de a-ți determina partenerul să răspundă. N-am dreptate, Jared?

Privind-o în ochi, Jared își dădu seama că se gîndea exact la după-amiaza de care își amintise el. Adică la după-amiaza în care o sărutase în grajdurile de pe Insula Flăcării. Nu fusese un sărut politicos, cast, ca cele anterioare, ci un efort disperat, din partea lui, pentru a o determina să-i răspundă. Amîndoi fuseseră surprinși de sărutul cu pricina, însă răspunsul se dovedise același.

Jared știa că în acea zi își dăduse seama care este adevărul. Între ei nu putea exista dragoste. Și tot atunci, Jared se hotărî că nu se va căsători decît cu o femeie pe care o va iubi. Într-un fel îi era dator Demetriei. Ea fusese cea care-i deschisese ochii, arătîndu-i clar ce-i lipsește.

– Asta este, spuse el. Nu-mi rămîne decît să mă descurc cum pot. Îți doresc o zi bună, Demetria. Nu cumva să-mi necăjești soția. Și te sfătuiesc să-ți ții fratele cît mai departe de mine.

– De ce? În ochii Demetriei apăru o umbră de teamă. Nu-i poți face nici un rău. Am un soț bogat și puternic. Dacă este necesar, îl va proteja pe Gifford.

– Pe soțul tău îl interesează prea mult găsirea unui remediu pentru nefericita lui afecțiune, ca să se ocupe de Gifford.

În afară de asta, dacă vrei, într-adevăr, să-i faci o favoare lui Seaton, ar fi bine să renunţi să-l protejezi. Are deja douăzeci şi trei de ani. În curînd, va deveni bărbat.

– Să te ia naiba. *Este* bărbat.

– Ba nu-i decît un copil, care, ca orice copil, nu-şi poate controla emoţiile. Este răsfăţat, năzuros şi temperamental. I-ai limitat mişcările, de parcă ar fi o marionetă, şi l-ai apărat permanent. Dacă vrei să se maturizeze, este necesar să-l laşi să înveţe că trebuie să-şi asume responsabilitatea propriilor acţiuni.

– Am grijă de fratele meu de o viaţă, spuse Demetria cu îndîrjire. Nu vreau să-ţi ascult sfaturile. Şi nici n-am nevoie de ele.

Jared ridică din umeri.

– N-ai decît să faci ce doreşti. Dar, dacă-mi mai apare în cale vreunul dintre voi, să nu te aştepţi s-o mai fac pe gentlemanul. A fost suficient o dată.

– Nu înţelegi nimic, şuieră Demetria printre dinţi. Niciodată nu vei înţelege. Cară-te de aici, Chillhurst. Dacă nu, jur că-mi pun oamenii să te dea afară.

– Nu te deranja. Plec cu cea mai mare plăcere.

Jared ieşi cu paşi semeţi, fără să mai arunce nici o privire înapoi. Majordomul dispăruse, însă îşi făcuse apariţia Gifford, care stătea chiar lîngă uşa salonului, pălind de furie.

– Ce cauţi aici, Chillhurst?

– I-am făcut o vizită încîntătoarei tale surori, dar asta nu-i treaba ta. Ocolindu-l pe Gifford, Jared se îndreptă spre ieşire.

– Ce naiba i-ai spus, afurisitule?

Jared se opri cu mîna pe clanţă şi vorbi abia după o scurtă pauză:

– Am să-ţi repet exact cuvintele pe care i le-am spus. Nu te mai apropia de soţia mea, Seaton.

Frumosul chip al lui Gifford se schimonosi de furie.

– Amîndoi ştim că ameninţarea asta e doar o vorbă goală. Nu-mi poţi face nici un rău. Beaumont este mult prea puternic, chiar şi pentru tine.

– Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş baza pe protecţia lui Beaumont. Jared deschise uşa. Şi nici pe a surorii tale.

Gifford înaintă cu un pas.

– Să te ia dracu', Chillhurst. Ce naiba vrei să zici?

– Zic că, în cazul în care mă ofensezi apropiindu-te de soţia mea, voi avea grijă să-ţi plăteşti nesăbuinţa.

– Ia ascultă, Chillhurst, spuse Gifford pe un ton uşor batjocoritor, mă ameninţi cumva că ai să mă provoci la duel? Nu se poate...Eşti mult prea raţional, mult prea echilibrat şi *mult prea laş* pentru a risca să te întîlneşti cu mine pe cîmpul de luptă.

– Îmi pierd vremea discutînd cu tine. Ţi-am dat un avertisment. E suficient. Jared ieşi şi închise încet uşa după el.

Trăsura pe care o închiriase îl aştepta.

– La biblioteca Institutului Musgrave, îi strigă el vizitiului. Cît de repede poţi. Am o întîlnire.

– Da, domnule, zise vizitiul şi smuci hăţurile.

Cînd trăsura se urni din faţa casei Beaumont, Jared se tolăni pe pernele canapelei. Demetria se înşela considerîndu-l incapabil de sentimente. Chiar în clipa aceea era tulburat profund, aşa cum nu mai fusese niciodată.

Era ziua căsătoriei lui, ziua în care planurile lui se împlineau. Ar fi trebuit să fie calm şi stăpîn pe sine. Foarte curînd, Olympia avea să-i aparţină în mod legal. După legile lui Dumnezeu şi după cele omeneşti. Cu toate acestea, dimineaţă se trezise cu inima grea şi nici acum nu simţea nici o uşurare. Nu reuşea să-şi explice ce îi provoca acea senzaţie ciudată. Doar era pe cale să o aibă pe femeia pe care şi-o dorea.

Îl frămînta faptul că nu ştia de ce acceptase Olympia să se mărite cu el.

Inițial, îl refuzase. Apoi, după scena de ieri, cu Demetria, îl anunțase că s-a răzgîndit. Era convins că Olympia nu-l acceptase doar pentru calitățile sale de bun gospodar. Știa că, dincolo de această explicație banală, se ascundea un motiv serios. *Trebuia* să se ascundă.

Olympia îl dorea, își zise el. Amintirea răspunsului pătimaș pe care îl primise din partea ei ar fi trebuit să-l liniștească, însă, din cine știe ce motiv, continua să fie neliniștit. Olympia îi spusese clar că nu se va mărita doar de dragul unor pofte trupești de moment sau pentru a-și salva reputația. În definitiv, era o femeie emancipată, gîndi el cu o oarecare răutate, răstălmăcindu-i cuvintele. Din punctul ei de vedere, acestea nu erau motive serioase pentru o căsătorie.

Atunci, de ce acceptase să se mărite cu el? se întrebă pentru a mia oară. Întrebarea aceasta îl obseda încă de ieri. Era convins că Demetria o determinase pe Olympia să-i accepte propunerea, fie printr-o afirmație, fie printr-un gest făcut în timpul vizitei de ieri după-amiază. Nici explicația aceasta nu-l satisfăcu... Doar dacă nu cumva... înfruntarea din salon o făcuse pe Olympia să-și dea seama că măritișul era obligatoriu pentru a fi considerată o persoană respectabilă.

În definitiv, gîndi Jared, una era să avansezi ideea de a înșela o lume întreagă pretinzînd că ești căsătorită și alta să o pui în aplicare. Poate că Olympia se speriase cînd se văzuse nevoită să treacă la fapte. Deși se lăuda cu emanciparea ei, nu era decît o novice, venită dintr-o localitate minusculă, din provincie. Ca atare, atunci cînd hotărîse să joace rolul de femeie măritată, probabil că nu avusese nici cea mai vagă idee la ce se expune.

Bineînțeles că, atunci cînd plănuise totul, Olympia nu știuse că se va trezi jucînd rolul unei vicontese. Ea crezuse că are de-a face cu un simplu preceptor. Jared se vedea nevoit să admită că planul ei ar fi stat în picioare dacă el n-ar fi mințit-o încă de la începutul relației lor.

Jared era conștient că numai din vina lui ajunsese într-o situație atît de delicată. În consecință, merita să fie chinuit de nesiguranță și de tot felul de întrebări, cărora nu le găsea răspunsuri. Merita să trăiască pe muchie de cuțit oscilînd între speranță și disperare.

Astea sînt consecințele pasiunii necontrolate.

Foarte bine, își spuse, schițînd un zîmbet înverșunat. Era clar că nimic nu mai putea fi sigur din momentul în care bărbatul renunța să mai țină piept furiosului torent al dorințelor. De acum înainte, nu-i mai rămînea decît să încerce să nu se lase prins de vîrtejurile care îl puteau duce în adîncuri.

Noaptea care urma era noaptea nunții lui. Nimic nu trebuia să-i stea în cale pentru a obține ceea ce-și dorea cel mai mult. De data aceasta, cea pe care avea s-o ducă în pat îi va fi soție. Va face dragoste cu ea pe-ndelete, liniștit că, în sfîrșit, avea un drept asupra ei.

Nu era el sigur de ce îl acceptase Olympia, dar știa că aceasta îl dorea la fel de mult precum o dorea el.

Artificiile care luminară cerul deasupra Grădinilor Vauxhall fură cît pe ce să-i distragă atenția Olympiei de la talmeș-balmeșul gîndurilor care o copleșeau.

Acum era femeie măritată, dar nu se putea hotărî să accepte zguduitoarea realitate.

Era măritată cu Jared, însă nu-i venea să creadă.

Ceremonia care semăna mai degrabă cu o afacere fusese oficiată pe la sfîrșitul după-amiezei de un preot din suburbiile orașului.

Erau legați pe vecie unul de altul.

Și dacă comisese o greșeală , se întrebă ea, intrînd brusc în panică. Dacă Jared nu va ajunge niciodată s-o iubească la fel de mult cum îl iubea ea? E adevărat că o dorea, nu se îndoia de asta. Deci, cu un efort din partea ei, dorința lui se putea transforma în pasiune.

Ea era cea care trebuia să-i transforme dorința în pasiune.

Însă pasiunea nu era iubire. Știa bine acest lucru, deoarece nu era o ignorantă. Mătușile ei o învățaseră cît de importantă este iubirea. Știa că dorința fizică nu ținea locul unei implicări sentimentale care te leagă de partenerul pe care ți l-ai ales.

Ea îl iubea din toată inima pe Jared, dar nu era sigură că și el nutrea aceleași sentimente. Jared nu credea în pasiunile puternice, glumea pe seama lor și încerca să se controleze.

Făcuse o singură excepție: atunci cînd ea i se dăruise.

Strîngînd săculețul de mînă, se uită la explozia multicoloră ce se profila pe cerul întunecat.

Da, o singură excepție: cînd făcuse dragoste cu ea.

În seara asta se simțea curajoasă și sigură pe sine ca un aventurier care se hotărăște să pornească în căutarea unei comori. Era dispusă să riște absolut totul, într-o încercare nebunească de a transforma dorința trupească a lui Jared în iubire.

– Ooh, ia te uită! murmură Ethan uluit, privind la cascada de lumini colorate care se revărsa din cer. Băiatul îi aruncă o privire scurtă lui Jared, care stătea lîngă el. Ați mai văzut vreodată ceva atît de frumos, domnule?

– Nu, spuse Jared, care se uita de fapt la Olympia. Nu cred că am mai văzut.

Olympia surprinse cu coada ochiului focul controlat din privirea lui Jared și i se păru mai periculos ca oricînd.

Ori de cîte ori o privea în felul acesta, o făcea să se simtă cu adevărat frumoasă.

– Îmi place foarte mult muzica asta, exclamă Hugh. Nu crezi că este extraordinară, mătușă Olympia?

– O, ba da! Olympia își dădu seama că se grăbise în mod nejustificat să afirme și observă că buzele lui Jared arborară un zîmbet insinuant. Știe, își zise Olympia, că nu mă gîndesc la muzică, ci la felul în care voi petrece noaptea.

– Îmi amintește cîntecul unei sirene, murmură Jared. Nu-i pot rezista.

Olympia riscă o privire scurtă spre profilul dur al lui Jared și constată speriată ce expresie de nerăbdare masculină exprima chipul lui.

Jared o luă de braț în timp ce acordurile muzicale continuau să plutească peste Vauxhall, încîntînd mulțimea.

– Cred că s-au adunat mii de oameni aici, observă Robert.

– Cel puțin două sau trei mii, spuse Jared. Asta înseamnă că v-ar fi foarte ușor să vă pierdeți. Apoi el studie, pe rînd, fețele radioase ale celor trei băieți. Vreau să jurați că nu vă veți îndepărta.

– Da, domnule, spuse Robert, cu voce supusă. Dar se rezumă la atît, pentru că izbucni în urale cînd din cer se revărsă asupra lor încă o ploaie de artificii.

– Da, domnule, spuse și Ethan bătînd din palme, concentrat asupra multicolorului tablou de deasupra lui.

Hugh se uita vrăjit la orchestră.

– Da, domnule... Domnule, este foarte dificil să cînți la un instrument muzical?

Privirile lui Jared și ale Olympiei se întîlniră.

– Treaba asta cere mult timp și un mare efort, spuse el, încet. Dar, la drept vorbind, orice treabă care merită făcută cere așa ceva. Dacă vrei cu adevărat să realizezi ceea ce ți-ai propus, trebuie să te dedici în totalitate țelului tău.

Olympia își dădea seama că Jared nu se referise la cei care doreau să învețe să cînte la un instrument, ci la ea. Nu știa precis ce voise să spună, însă presimțea că era un fel de angajament. Drept răspuns, schiță un zîmbet timid, conștientă de greutatea inelului de aur pe care i-l pusese Jared pe deget, ceva mai devreme.

– Dar la tobe? insistă Hugh. Probabil că este ceva mai uşor să te descurci cu ele.

– Pianul îţi aduce, neîndoielnic, satisfacţii mai mari.

– Credeţi? Hugh îşi ridică privirile spre el. Faţa lui micuţă exprima seriozitate.

– Da. Jared schiţă un zîmbet. Dacă te interesează vreun instrument, îţi voi lua un profesor.

Hugh se entuziasmă.

– Mi-ar plăcea foarte mult, domnule.

Olympia îşi puse mîna pe braţul lui Jared.

– Sînteţi foarte bun cu noi, domnule viconte.

Jared îi sărută mîna înmănuşată.

– Plăcerea este de partea mea.

– Unde-i Robert? întrebă Ethan.

– Acum un minut, era aici, spuse Hugh. Poate că s-a dus să-şi ia o îngheţată. Şi eu aş vrea una.

Olympia îşi reveni din starea de reverie. Agitată, aruncă o privire grăbită în jur. În mulţimea de oameni entuziasmaţi, care stăteau cu ochii aţintiţi la artificii, Robert nu se vedea.

– A dispărut, domnule viconte. A promis că va sta prin preajma noastră, dar nu-l zăresc.

Jared îi eliberă mîna şi înjură printre dinţi.

– Aleea Întunecoasă, spuse el.

Olympia îl privi surprinsă.

– Poftiţi?

– Cred că Robert n-a rezistat tentaţiei de a se plimba pe Aleea Întunecoasă.

– A, da. Azi-dimineaţă a pomenit ceva despre un pariu. Expresia îngrijorată a lui Jared o alarmă pe Olympia. Această Alee Întunecoasă este chiar atît de periculoasă?

– Nu, spuse Jared. Dar nu asta-i problema. Robert mi-a promis că nu se va îndepărta şi nu s-a ţinut de cuvînt.

– Aveţi de gînd să-l bateţi, domnule? întrebă Ethan, speriat.

Hugh se încruntă.

– A fost provocat de băiatul ăla, domnule. De aceea a plecat.

– Motivul care l-a determinat să plece nu are nici o importanţă, spuse Jared pe un ton care nu prevestea nimic bun. Contează doar faptul că şi-a încălcat cuvîntul. Problema asta se va rezolva între mine şi Robert. Mă duc să-l caut. Sper ca la întoarcere să vă găsesc pe toţi trei aici.

– Da, domnule, murmură Ethan.

– Vom avea grijă de mătuşa Olympia, promise Hugh.

Jared se uită la Olympia.

– Nu te agita, Olympia. Robert n-a păţit nimic. Mă întorc repede.

Olympia îl luă de mînă pe Hugh, apoi îşi întinse celălalt braţ spre Ethan.

– Vă aşteptăm aici.

Întorcîndu-le spatele, Jared se îndepărtă şi se pierdu în mulţime.

Hugh strînse disperat mîna Olympiei. Buza de jos a băiatului începuse să tremure.

– Cred că domnul Chillhurst, adică domnul viconte, este foarte, foarte supărat pe Robert.

– Prostii, spuse Olympia, încercînd să-l liniştească. S-a enervat, este adevărat, dar nu chiar atît de tare.

– Poate că, din cauza lui Robert, se va supăra pe toţi, spuse Hugh, îngrijorat. O să ajungă la concluzia că-i creăm prea multe probleme şi n-o să se mai ocupe de noi.

Olympia se aplecă spre el.

– Calmează-te. Chillhurst nu va renunţa la noi nici din cauza lui Robert, nici din alt motiv.

– Nici n-ar prea putea să mai facă aşa ceva, nu? spuse Ethan, vesel. În definitiv, s-a însurat cu tine, mătuşă Olympia. Este legat de noi, n-am dreptate?

Olympia se uită la Ethan.

— Corect. Este legat de noi.

Ce gînd deprimant... Entuziasmul și nerăbarea Olympiei se evaporară. Dacă se gîndea mai bine, trebuia să recunoască faptul că Chillhurst se însurase cu ea doar pentru a-i salva onoarea și a-și satisface un capriciu sexual.

13

Ar fi trebuit să-și dea seama că Robert va fi incapabil să reziste tentației de a se plimba pe Aleea Întunecoasă, își zise Jared. Era singurul vinovat de dispariția copilului. Mintea îi fusese doar la noaptea nunții, nu la responsabilitățile pe care le avea. Se lăsase dominat de pasiune, iar acum trebuia să suporte consecințele. Așa se întîmplă cînd pasiunea ia locul rațiunii.

Miile de felinare colorate din Vauxhall Gardens se răreau pe măsură ce Jared se apropia de Aleea Întunecoasă. Muzica și vocile mulțimii se auzeau tot mai slab. Copacii înșiruiți de-a lungul celei mai întunecoase alei din acest parc imens erau mai deși și mai stufoși decît pe oricare altă alee. Ici și colo, se mai zărea cîte un cuplu care profita de întuneric pentru a se giugiuli. Cînd trecu pe lîngă o zonă cu vegetație mai densă, auzi un rîs senzual de femeie, apoi șoaptele pofticioase ale unui bărbat.

Robert nu se zărea nicăieri.

Jared cercetă cu atenție cotloanele cele mai întunecoase, întrebîndu-se dacă nu cumva se înșelase. Poate că Robert nu venise pe aici. În acest caz, însă, problema pe care o avea de soluționat era mult mai serioasă decît crezuse.

Speranțele lui legate de noaptea nunții dispărură. Se putea considera norocos dacă reușea să-i ducă pe toți acasă pînă în zori.

Toate planurile pe care şi le făcuse pentru această seară se duseseră pe apa sîmbetei.

Un freamăt de frunze şi tusea unui bărbat îi atraseră atenţia.

– Nu eşti, din întîmplare, bogătanul ăla căruia i se zice Chillhurst?

Jared se întoarse cu faţa înspre grupul compact de copaci care se afla pe partea stîngă a aleii.

– Sînt Chillhurst.

– M-am gîndit eu. Doar mi-a zis că ai un ochi acoperit. „Are mutră de pirat", aşa mi-a zis.

– Cine ţi-a zis?

– Şefu' meu. Dintre copaci îşi făcu apariţia un bărbat scund, dar vînos, cu o şapcă murdară, de culoare maro pe cap, o cămaşă jegoasă şi nişte pantaloni care păreau croiţi pentru un om ceva mai corpolent. Bărbatul păşi alene pe alee şi îi adresă un zîmbet larg, arătîndu-şi dantura stricată. 'nă seara, conaşule. O noapte pe cinste pentru afaceri, nu?

– Depinde. Cine eşti? întrebă Jared.

– Păi, să vedem. Piticul cel vînos îşi frecă bărbia. Am nişte amici care-mi spun Tom Călătoru', rînji el. Poţi să-mi zici şi tu aşa, dacă ai chef.

– Mulţumesc. Şi acum, dacă tot mă cunoşti, ar fi cazul să trecem la subiect. În seara asta am o întîlnire importantă.

Tom Călătorul dădu din cap, mulţumit.

– Pacostea aia mică mi-a zis că-ţi place să te ţii de program. Îmi convine. Şi eu sînt afacerist, ca tine şi ca tipul care m-a angajat aseară. Ori un afacerist este obligat să dea o atenţie deosebită întîlnirilor, nu?

– Corect.

– Noi, afaceriştii, ştim cum să ne purtăm unul cu altul. Tom Călătorul clătină capul cu tristeţe. Nu ca ăia din cealaltă categorie.

– Ce categorie? întrebă Jared, răbdător.

– Categoria aia de împăunaţi, care n-au nici un pic de creier. Sînt convins că ştii la ce mă refer. Ăia-s genul de indivizi care se pierd cu firea pentru orice nimic. Se apucă să-şi fluture pistoalele prin aer şi să te asalteze cu ameninţări caraghioase.

– Aşa se pare.

– Dar mai există şi inşi raţionali, ca noi, jupîne, care iau deciziile folosindu-se de minte, nu de porniri pătimaşe. Noi nu ne lăsăm sîngele să se încingă din cauza unei nenorocite de probleme financiare, nu crezi?

– Aşa-i, fu de acord Jared. Dar, dacă-mi este permis să întreb, ia zi, unde este „pacostea aia mică"?

– La loc sigur. L-am dosit în afara parcului. Dacă vrei să ţi-l dau repede înapoi, îţi propun să trecem la afaceri.

– Îţi stau la dispoziţie. Jared abia reuşea să se stăpînească şi nici nu voia să-şi trădeze îngrijorarea pe care i-o provoca soarta lui Robert. Etalarea emoţiilor nu putea aduce nimic bun. Tom Călătorul avea dreptate. Pentru binele lui Robert, problema aceasta trebuia tratată exact ca o tranzacţie banală.

Jared mai trecuse printr-o situaţie similară, cu cîteva luni în urmă. Atunci, negociase cu bandiţii care acţionau în zona deluroasă a Spaniei, pentru a-i scoate din mîinile lor pe cei doi veri ai săi.

Se părea că asta îi era soarta: să-i scape întotdeauna pe alţii de consecinţele propriilor imprudenţe.

Pe mine, cine mă va salva oare? se întrebă el.

Lăsă la o parte aceste gînduri şi se concentră asupra problemei pe care trebuia s-o rezolve.

Greutatea stiletului pe care îl avea ascuns sub haină era liniştitoare, îi dădea un sentiment de siguranţă, deşi îi repugna ideea de a-l folosi. Experienţa îl învăţase că violenţa este o soluţie la care se recurge numai în ultimă instanţă, ca marcînd întreruperea unor negocieri eşuate. Existau metode mult mai bune de rezolvare a problemelor. Metode mai puţin dure, mai sănătoase, mai raţionale.

– Mă bucur. Tom Călătorul îi făcu cu ochiul, vrînd, parcă, să-i dea de înțeles că amîndoi erau oameni rezonabili. Deci, este foarte simplu, conașule. Clientul meu vrea ceva de la tine. În schimb, îți va înapoia pacostea aia mică.

– Ce-mi cere clientul tău?

– Păi, nu mi-a zis. Între noi fie vorba, bănuiesc că vrea o sumă țeapănă de bani. Doar știi cum merg treburile astea. Nu mi s-a spus decît să șterpelesc pacostea și să-ți transmit un mesaj. Restul nu mă interesează.

– Care-i mesajul? întrebă Jared.

Tom Călătorul își săltă cureaua pantalonilor luînd un aer grav, de om important.

– Mîine vei primi o scrisoare, în care ți se va spune unde să vii și la ce oră. Îți vor scrie și ce pretenții au.

– Asta-i tot?

– Mi-e teamă că da, domnule. Tom Călătorul ridică din umeri. După cum am zis, rolul pe care îl joc în afacerea asta este limitat.

– Îmi permiți să te întreb cu cît te plătește clientul tău pentru eforturile pe care le-ai depus în seara asta? întrebă Jared cu voce joasă.

Tom Călătorul îl privi cu un viu interes.

– Bună întrebare, dacă pot să spun. Foarte nimerită, pe cinstea mea. Din întîmplare, am impresia că n-am fost plătit prea bine pentru timpul pe care l-am pierdut și pentru bătăile de cap pe care le-am avut.

– Nu mă surprinde. Ai afirmat că ai fost angajat de un om de afaceri, ori oamenii din categoria asta caută întotdeauna să se tocmească, nu-i așa?

– Asta-i o chestie firească pentru ei. La fel ca respiratul, conașule.

– Sînt perfect conștient că pentru un om cu talentele tale timpul are o mare importanță. Jared își scoase ceasul din buzunar

și se uită încruntat la cadran. Era atît de întuneric încît nu vedea cifrele, însă lumina lunii făcea aurul să lucească.

– Așa-i domnule. Ochii lui Tom Călătorul sclipiră cînd zări ceasul de aur. Timpul înseamnă bani pentru un bărbat cu minte de afacerist.

Ținînd ceasul de lanț, doar cu două degete, Jared îl balansă în fața individului.

– Pentru niște afaceriști ca noi, eficiența este de bază. Tranzacțiile care sînt încheiate în numai cîteva minute ne permit să ne lansăm într-o singură seară în mai multe tîrguri profitabile.

– Ești, fie-mi permis să spun, un om deosebit de înțelept, domnule.

– Mulțumesc. Jared continuă să balanseze încet ceasul, în așa fel încît acesta să sclipească la fiecare mișcare. Domnule, pentru a scăpa amîndoi de un mare deranj, îți propun să cădem la învoială. Chiar aici, în momentul acesta.

Tom Călătorul privea fascinat ceasul.

– Probabil că am putea s-o facem, domnule. Cel puțin așa cred.

– Cît ți-a oferit clientul tău pentru serviciile făcute?

Ochii lui Tom Călătorul se îngustară, căpătînd o expresie vicleană.

– Patruzeci de lire. Douăzeci în avans, restul la livrarea „mărfii".

Minte, gîndi Jared. Probabil că Tom Călătorul nu primea, per total, mai mult de douăzeci de lire. Dacă-i primea și pe ăia. Ceasul valora mult mai mult.

– Foarte bine, atunci hai să lămurim treaba. Jared își strînse degetele în jurul ceasului. După cum am spus, în seara asta am o întîlnire importantă. Îți ofer acest ceas în schimbul „pacostei ăleia mici". Dacă accepți, înseamnă că te alegi pe loc cu un profit material, pe care, altfel, l-ai obține abia mîine.

– Ceasul, ai? Tom Călătorul căzu pe gînduri. Păi, nimeni nu-mi garantează că mîine voi putea să scot de la clientul meu a doua jumătate din suma care mi se cuvine.

– Nimeni, într-adevăr. Jared făcu o pauză. Doar dacă nu cumva îi cunoști adevăratul nume și poți să faci presiuni asupra lui.

– Nu-i știu numele. Nici el nu-l știe pe al meu. Prefer să lucrez printr-un intermediar. E mai sigur pentru ambele părți.

– Foarte înțelept. Jared încercă să-și ascundă enervarea. Problemele s-ar fi simplificat foarte mult dacă ar fi reușit să afle identitatea respectivului client. Așa, însă, urma să-și piardă vremea pentru a-l identifica.

– Așa-i, domnule. Îmi iau toate măsurile de precauție. Dar, ia zi, cum rămîne cu ceasul?

– Carcasa acestui ceas este făcută din aur masiv – sînt convins că ți-ai dat seama. În plus, are o lucrătură foarte frumoasă. Valorează o sută cincizeci de lire, dar s-ar putea să dorești să-l păstrezi ca suvenir, pentru a-ți aminti de afacerea încheiată în seara asta.

– Ca suvenir, ai? Amicii mei vor fi grozav de impresionați, nu? Tom Călătorul își linse buzele și își mai săltă o dată cureaua pantalonilor. Să înțeleg că, în schimbul lui, vrei să-ți dau înapoi pacostea aia mică?

– Exact. Chiar în seara asta. Jared îl privi pe Tom Călătorul. Mîine am niște treburi mult prea importante pentru a pierde vremea plătind răscumpărarea.

– Te înțeleg, domnule. Tom Călătorul zîmbi cu gura pînă la urechi. Urmează-mă, conașule. În cîteva minute rezolvăm problema.

Tom Călătorul se întoarse și se strecură printre crengile dese ale arbuștilor și pomilor de pe margine.

Jared își puse ceasul în buzunar și își strecură mîna sub haină. Degetele i se strînseră în jurul mînerului stiletului, însă nu-l traseră afară din toc.

Merseră cîteva minute făcîndu-și drum prin vegetația deasă, pentru a ajunge în stradă. O dată ieșiți din parc, Tom Călătorul se strecură printre trăsurile care așteptau aliniate să-și ducă stăpînii acasă, îndreptîndu-se grăbit spre o străduță laterală, mai îngustă. Acolo, ascunsă în beznă, aștepta o trăsurică de închiriat, de culoare închisă.

Vizitiul, înfășurat într-o pelerină murdară, ședea pe capră. Cînd dădu cu ochii de Jared, tresări și ascunse sticla de gin din care bea pe scaunul pe care era cocoțat.

– Ei drăcie, ce se întîmplă? întrebă, încruntîndu-se la Tom Călătorul. Nu ni s-a pomenit nimic de venirea tipului ăstuia.

– Nu vine cu noi, spuse Tom Călătorul, pe un ton împăciuitor. Am căzut la o înțelegere cu el. I-o dăm înapoi pe pacostea aia mică.

– În schimbul cui? se interesă vizitiul, țîfnos.

– Al unui ceas, pe care vom obține de trei ori mai mult decît ni s-a oferit pentru treaba asta.

Vizitiul se uită urît la Jared și își strecură rapid mîna sub pelerina largă.

– Păi, de ce să nu-i luăm ceasul, fără să renunțăm la pacostea aia mică?

Jared făcu un salt spre Tom Călătorul și îi înconjură gîtul cu brațul scoțîndu-și stiletul și îndreptîndu-i vîrful spre gîtul piticului.

– Aș prefera să nu complicăm lucrurile, zise Jared pe un ton amenințător.

– Calmează-te, conașule, spuse Tom Călătorul. Amicul meu este un pic cam iute din fire. Nu judecă la rece, ca noi, dar lucrează pentru mine și va face ceea ce îi cer.

– Atunci, spune-i să-și scoată pistolul din buzunar și să-l arunce jos.

Tom Călătorul se uită furios la vizitiu.

– Fă ce-ţi spune, Davy. Ne vom alege cu nişte parale frumuşele de pe urma trebuşoarei din seara asta. Nu mai complica lucrurile.

– Eşti sigur că poţi avea încredere în el? Davy părea sceptic.

– Dă-o naibii, omule, mormăi Tom Călătorul. Pînă şi clientul meu a zis că tipul ăsta îşi onorează întotdeauna promisiunile atunci cînd face un tîrg.

– În regulă. Dacă eşti sigur...

– Sînt sigur că nu vreau să mi se taie beregata, se răsti Tom Călătorul. Haide, scoate pacostea aia mică din cupeu şi s-o tulim de aici.

Vizitiul ezită o clipă, apoi sări de pe capră, deschise portiera cupeului, îl luă pe Robert pe sus şi îi dădu drumul pe pavaj. Băiatul avea braţele legate, iar în gură i se pusese un căluş.

– Poftim, spuse vizitiul, morocănos. Acum dă ceasul de care vorbeşte Tom.

Bărbatul îl împinse pe Robert spre Jared. Cu ochii măriţi de frică, Robert înaintă cu paşi împleticiţi. Jared coborî vîrful stiletului înainte de a putea fi zărit de băiat, şi îl lipi de coastele lui Tom.

– Aici, Robert.

Întorcîndu-şi brusc capul la auzul vocii celui care dăduse această comandă, Robert scoase o exclamaţie înăbuşită. Teama îi dispăru, fiind înlocuită de o imensă uşurare.

Jared îşi strecură stiletul în tocul ascuns sub haină, făcu un pas înapoi şi îşi scoase ceasul din buzunar, dîndu-i lui Tom Călătorul un brînci în direcţia trăsurii.

– Ia-o din loc, îi spuse. Ne-am încheiat afacerea.

– Şi ceasul meu? întrebă Tom Călătorul pe un ton plîngăreţ.

Jared aruncă ceasul spre el, pe o traiectorie înaltă. Carcasa din aur sclipi în lumina lunii. Tom Călătorul îl prinse din zbor şi scoase un chicot de satisfacţie.

– E o plăcere să fac afaceri cu unul ca tine, domnule, spuse el, strecurînd ceasul în buzunar.

Jared nu se obosi să-i răspundă. Prinzîndu-l pe Robert de umăr, îl duse repede din stradela laterală, în strada principală care le putea asigura o oarecare protecţie. Abia cînd ajunse acolo scoase căluşul din gura băiatului.

– Te simţi bine, Robert?

– Da, domnule. Vocea lui Robert tremura puţin.

Jared desfăcu sfoara cu care îi erau legate încheieturile mîinilor.

– Gata, eşti liber. Hai să mergem. Mătuşa ta şi gemenii ne aşteaptă. Vor începe să-şi facă griji.

– I-aţi dat ceasul dumneavoastră. Robert îl privea surprins.

– Iar tu mi-ai dat cuvîntul că nu te vei îndepărta. Jared îl conduse pe băiat printre trăsuri, îndreptîndu-i paşii spre parcul de distracţii.

– Îmi pare foarte rău, domnule, spuse Robert pe un ton spăsit. N-am vrut decît să mă plimb puţin pe Aleea Întunecoasă. Cred că mă înţelegeţi... Am fost provocat, am făcut un pariu.

– Pariul a fost mai important decît cuvîntul de onoare? Jared îşi făcea loc prin mulţime, pentru a ajunge la zona bine luminată în care îi lăsase pe Olympia şi pe gemeni.

– M-am gîndit că mă voi întoarce înainte să-mi observaţi lipsa, spuse Robert, mîhnit.

– Destul. Mîine dimineaţă vom discuta despre chestia asta.

– Presupun că sînteţi foarte supărat.

– Sînt foarte dezamăgit, Robert. Este o diferenţă.

– Da, domnule, spuse Robert, după care nu mai scoase o vorbă.

Focul de artificii încetase, însă orchestra din pavilion continua să cînte. Olympia aştepta împreună cu cei doi gemeni,

care păreau să-şi fi pierdut răbdarea din cauza plictiselii. Neliniştea din ochii ei dispăru cînd îi zări pe Jared şi pe Robert.

– Iată-vă, spuse ea, evident uşurată. Intenţionam s-o pornim spre Aleea Întunecoasă, ca să vă căutăm.

– Este adevărat, se băgă Ethan în vorbă. Mătuşa Olympia a zis că nu putem păţi nimic dacă mergem în grup.

Jared se gîndi ce s-ar fi întîmplat dacă Olympia şi gemenii şi-ar fi făcut apariţia tocmai cînd negocia cu Tom Călătorul. Furia şi teama pe care şi le ţinuse atît de bine în frîu în ultima jumătate de oră scăpară de sub control.

– Ţi-am spus că trebuie să rămîneţi aici. Cînd dau un ordin, mă aştept să fie ascultat, doamnă.

Olympia îl privi de parcă ar fi pălmuit-o. Apoi, brusc, înţelese că se întîmplase ceva grav.

– Da, domnule viconte, spuse ea pe un ton supus, după care se uită la Robert. Ce s-a întîmplat, Robert? Unde ai fost?

– Am fost răpit de un om rău, de pe Aleea Întunecoasă, răspunse Robert, nu fără emfază. M-a dus în afara parcului. Mi-a zis că mă ţine la el pînă mîine.

– Ne păcăleşti, nu-i aşa? întrebă Ethan.

Expresia lui Hugh oscila între neîncredere şi admiraţie. El se întoarse spre Jared, pentru confirmare.

– Asta nu-i decît o poveste, nu, domnule? Ne păcăleşte.

– Mi-e teamă că vă spune adevărul. Luînd-o pe Olympia de braţ, Jared vru să pornească în direcţia porţii.

– Cum adică? Olympia îşi eliberă braţul, îl prinse pe Robert de umeri şi îl trase spre ea. Robert, este adevărat? Ai fost răpit?

Robert dădu din cap aprobator, rămînînd cu privirile aţintite în pămînt.

– N-ar fi trebuit să mă duc singur pe Aleea Întunecoasă.

– Dumnezeule! Olympia îl strînse cu putere în braţe. Ai păţit ceva?

– Nu, evident că nu. Robert se zbătu să scape din braţele Olympiei şi îşi îndreptă umerii. Eram convins că domnul Chillhurst, adică domnul viconte, va veni după mine. Dar n-am ştiut dacă va veni în seara asta. Am crezut că va trebui să aştept pînă mîine.

– Dar de ce să fi încercat cineva să te răpească? întrebă Olympia. Apoi se uită la Jared. Nu înţeleg. Ce a vrut sceleratul ăla?

– Nu ştiu, spuse Jared, după care, luînd-o din nou de braţ, conduse micul grup spre poarta parcului. Trebuie să-ţi mărturisesc că n-am pierdut timpul ca să aflu motivele acestei răpiri, adăugă el cînd ajunseră pe stradă.

– Dumnezeule, murmură Olympia. Nu există decît un motiv care ar putea justifica răpirea lui Robert.

– Care? întrebă Hugh, curios.

– Omul acela voia jurnalul Lightbourne, spuse Olympia, cu convingere.

– La naiba, bombăni Jared.

– Probabil că intenţiona să pretindă o răscumpărare, explică Olympia. Mai mult ca sigur, în schimbul lui Robert, ne-ar fi cerut jurnalul. O singură persoană este capabilă să pună la cale o asemenea ticăloşie.

Jared realiză mult prea tîrziu unde o dusese mintea ei inventivă.

– Olympia, uite ce-i...

– Gardianul, spuse Olympia pe un ton grav. Nu vă daţi seama? El trebuie să fi fost. Trebuie să-l oprim înainte de a se întîmpla vreo nenorocire. Poate că ar fi indicat să angajăm un detectiv, care să-i dea de urmă. Ce părere aveţi, domnule viconte?

Jared nu mai putea suporta.

– Fir-ar să fie, Olympia, ce tot trăncăneşti despre afurisitul ăla de Gardian? Termină odată. Nu există o astfel de persoană. Dacă a existat vreodată, a murit demult. În afară de asta, nu este nici locul, nici momentul să te laşi pradă imaginaţiei tale fără margini.

Olympia se crispă căci Jared îi strînse puternic braţul. Băieţii îl priviră dezaprobator şi Jared înjură printre dinţi.

De fapt, era furios pe sine însuşi. Îşi neglijase responsabilităţile. Ar fi trebuit să fie mai atent la Robert, nu să se gîndească doar la noaptea nunţii lui.

Conştientizarea acestei greşeli îl enervă şi mai tare; în seara aceasta fuseseră la un pas de dezastru. Şi, colac peste pupăză, Olympia îl învinuia de cele petrecute pe Gardian.

Ce mai noapte a nunţii îl aştepta, îşi zise el în momentul în care reuşi să închirieze o trăsură.

– Cum l-aţi eliberat pe Robert, domnule viconte? întrebă Ethan, curios ca de obicei.

– Da, domnule, repetă Hugh ca un ecou, în momentul în care sări în trăsură. Cum l-aţi eliberat pe Robert?

Robert îl privi pe Jared şi le răspunse:

– Domnul conte m-a recuperat de la omul acela rău, dîndu-i în schimbul meu ceasul.

– Ceasul? Ochii lui Ethan se măriră de uimire.

În cupeul întunecos se lăsă o tăcere adîncă. Vehiculul înainta huruind pe străzi, în timp ce toţi îl priveau pe Jared.

– Oh, Doamne, murmură Olympia.

– Să fiu al naibii, şopti Ethan.

– Nu-mi vine să cred, spuse Hugh. Ceasul acela frumos, al dumneavoastră, domnule? Cu el l-aţi răscumpărat pe Robert?

Robert îşi îndreptă spatele.

– Este adevărat, nu-i aşa, domnule viconte? Aţi dat ceasul pentru a mă scăpa de omul acela rău.

Jared îi privi pe rînd, înainte de a-l fixa pe Robert.

– Vom discuta despre această problemă mîine dimineaţă, la ora nouă, Robert. Pînă atunci, nici unul dintre voi nu trebuie să mai abordeze subiectul.

În trăsură se lăsă din nou tăcerea.

Satisfăcut că reuşise să-i reducă la tăcere, Jared se tolăni pe pernele canapelei şi privi gînditor pe geam. Ce preludiu nefericit pentru o noapte a nunţii, îşi zise el.

Se întreba de ce în ultima vreme evenimentele nu se mai derulau în conformitate cu planurile pe care şi le făcea.

O oră şi jumătate mai tîrziu, Olympia se plimba de colo, colo, prin micuţul ei dormitor. Era pentru a patra oară cînd se uita la ceasul de pe comodă; din direcţia dormitorului lui Jared nu se auzea nici un sunet.

Trecuse aproape o oră de cînd casa se cufundase în tăcere. Cu excepţia lui Jared, toată lumea se afla în pat. Chiar şi Minotaur dispăruse în bucătărie.

După ce îi trimisese pe toţi la culcare, Jared îşi luase o sticlă cu brandy şi se instalase în camera de lucru, unde se afla şi acum.

Aceasta era noaptea nunţii ei, însă Olympia nu mai era sigură că va avea parte de ea. Proasta dispoziţie a lui Jared umbrise întreaga atmosferă.

Olympia nu-şi dădea seama de ce era atît de supărat. În ciuda evenimentelor neplăcute, totul se terminase cu bine. Totuşi, Jared avea de ce să fie nervos. În definitiv, fusese obligat să facă pe dracu-n patru pentru a-l salva pe Robert, care se dovedise imprudent şi neascultător.

Olympia era perfect conştientă că Jared trecuse prin momente foarte dificile în timp ce negociase cu nebunii care îl răpiseră pe Robert. Pe deasupra, se vedea nevoită să recunoască că nu era deloc uşor să renunţi la un ceas la care ţii.

Deci, dacă lua totul în calcul, Jared avea de ce să fie furios.

Cu toate acestea, își spuse ea, Jared nu trebuia să se comporte atît de urît în noaptea nunții lor. Constatarea aceasta îi amplifica starea de nemulțumire și neliniște. Spera, totuși, că Jared nu începuse să regrete pasul pe care îl făcuse, căsătorindu-se cu ea. Dar dacă el ajunsese la concluzia că ea și nepoții ei erau o povară inutilă?

Dacă rămăsese jos și bea brandy tocmai pentru a uita că și-a legat destinul de șleahta de la etaj?

Oprindu-se în fața mesei de toaletă, Olympia se privi în oglindă. Nu era singura responsabilă pentru această căsătorie. În fond, Jared fusese inițiatorul acestui dezastru, încă din momentul în care se instalase în casa ei, pe post de preceptor.

O înșelase de la bun început. Evident, avusese motive serioase care îl determinaseră s-o facă, dar considera că atitudinea lui o scăpa de o parte din vinovăție.

Mai mult decît atît, ea îl *angajase* pe Jared, iar acesta nu-și dăduse demisia.

Deci, Jared nu avea dreptul să adopte un comportament atît de dur față de inocenta lui șefă, chiar în noaptea nunții ei.

Stimulată de convingerea că are dreptate, Olympia își aranjă boneta pe cap, își legă cordonul capotului, se îndreptă spre ușă, o deschise cu un gest hotărît și ieși pe coridor.

Din capătul de sus al scării se vedea lumina slabă care se strecura pe sub ușa camerei de lucru. Îndreptîndu-și spatele, Olympia coborî treptele cu pași semeți și traversă micuțul hol de la parter. Cînd ajunse la ușă, ridică mîna ca să ciocănească, dar se răzgîndi și răsuci clanța sferică. Cu capul sus, intră mîndră în încăpere și închise ușa în urma ei. Tabloul pe care i-l oferea Jared o emoționă mai mult decît se așteptase și se opri.

Jared stătea în fotoliul ei, cu grația unei feline relaxate. Își pusese cizmele pe birou, de parcă el ar fi fost stăpînul acelei încăperi. La lumina singurei lumînări aprinse, Olympia observă

că avea cămașa pe jumătate descheiată, iar în mînă ținea un pahar cu brandy, pe jumătate gol.

Peticul negru de catifea de pe ochiul lui stîng scotea în evidență sclipirea demonică a ochiului valid.

– Bună seara, Olympia. Credeam că dormi tun.

Olympia își adună toate forțele ca să poată face față acestei primiri; tonul ironic al lui Jared nu prevestea nimic bun.

– Am coborît ca să discutăm, domnule Chillhurst.

Jared zîmbi ironic.

– *Domnule* Chillhurst?

– Domnule viconte, se corectă ea, nerăbdătoare. Vreau să discutăm despre ceva anume.

– Serios? Nu te-aș sfătui, doamnă. Nu în seara asta. Jared mimă un salut ridicînd paharul cu brandy. Nu sînt în toane bune.

– Înțeleg. Olympia schiță un zîmbet timid. În seara asta, ați trecut prin multe situații neplăcute. Un bărbat cu sensibilitatea dumneavoastră nu putea să nu fie afectat. Fără nici un dubiu, vă trebuie un răgaz, ca să vă puteți reveni.

– Fără nici un dubiu. Jared își strînse buzele și în ochi îi apăru o sclipire răutăcioasă. Noi, bărbații, pe care ne-a blestemat soarta dotîndu-ne cu sensibilitate și firi pătimașe, reacționăm puternic în cazul răpirilor și altor chestii asemănătoare.

– Nu este nevoie să vă bateți joc nici de mine, nici de firea dumneavoastră, domnule Chillhurst, spuse Olympia, calmă. Ea făcu o pauză încercînd să-și facă curaj. Am impresia că lucrul acesta este valabil și pentru căsnicia noastră, domnul meu.

Jared o privi indiferent.

– Chiar așa?

Olympia înaintă cu un pas și își strînse bine reverele capotului.

– Problema stă în felul următor: sîntem legați unul de altul, mă înțelegeți ce vreau să spun.

– Legați unul de altul. Încîntătoare idee.

– Îmi dau seama că puneți sub semnul îndoielii hotărîrea de a ne căsători și că regretați pasul făcut. Am încercat să vă determin să vă răzgîndiți, dacă vă aduceți aminte.

– Îmi aduc aminte prea bine, doamnă.

– Mda, dar, din nefericire, nu mai avem cum să dăm înapoi. Trebuie să încercăm să ne descurcăm cum putem.

Jared lăsă paharul din mînă, își sprijini coatele de brațele scaunului și o privi cu o expresie enigmatică întipărită pe față.

– Ai început să crezi că ai greșit măritîndu-te cu mine, Olympia?

Ea ezită.

– Regret că v-ați considerat obligat să mă luați în căsătorie, domnule. N-aș fi vrut ca destinele noastre să fie unite în maniera asta.

– N-am fost obligat să mă însor cu tine.

– Ba da, ați fost.

– Trebuie să mă contrazici de fiecare dată? Buzele lui Jared se strînseră. M-am însurat cu tine pentru că așa am vrut.

– Oh. Olympia fu luată prin surprindere de această declarație și prinse curaj. Asta mă mai liniștește, domnule viconte. Am fost destul de tulburată, cred că înțelegeți de ce. Te simți mizerabil cînd ai senzația că ai fost luat în căsătorie doar pentru că n-a existat altă alternativă onorabilă.

– Am rupt o logodnă, îți aduci aminte? Fii liniștită. Dacă aș fi vrut, aș fi găsit o cale de a scăpa și de această legătură.

– Înțeleg.

– Sînt la fel ca tine. Nu-mi prea pasă nici de impresia pe care o fac celor din jur, nici de posibilele scandaluri pe care le-aș putea declanșa.

Olympia mai înaintă cu un pas.

– Mă bucur tare mult să aud asta, domnule viconte.

Jared își înclină capul într-o parte și o privi ironic.

– Crezi că ai putea să-mi spui Jared? În seara asta, sînt singur cuc. În plus, după cum ai subliniat chiar tu un pic mai devreme, sîntem căsătoriți.

Olympia roși.

– Da, sigur, Jared.

– De ce te-ai măritat cu mine, Olympia?

– Poftim?

Jared o studia, în lumina slabă a luminării.

– Te-am întrebat de ce te-ai măritat cu mine. Doar pentru că m-ai considerat oarecum... util în casă?

– *Jared.*

– Ieri, cînd mi-ai acceptat oferta, mi-ai dat de înțeles că asta ar fi motivul. Ai spus că mă prețuiești, în special, pentru felul în care reușesc să-ți conduc gospodăria.

Olympia păli.

– Am făcut afirmația asta din cauza durerii de cap și a enervării pe care mi-a provocat-o vizita celor trei. Există, însă, multe alte motive, pentru care ți-am acceptat oferta cu mare plăcere.

– Ești sigură? Jared îi aruncă o privire pătrunzătoare. Ar trebui să-ți atrag atenția că nu sînt chiar atît de util pe cît ai crezut. În seara asta, de exemplu, am fost cît pe ce să-l pierd pe Robert.

– El s-a pierdut, nu l-ai pierdut tu. Olympia era gata să izbucnească în plîns. Tu l-ai salvat, Jared. Nu voi uita niciodată ce-ai făcut pentru el.

– De asta ai coborît? Ca să-mi mulțumești că l-am salvat pe Robert după ce l-am pierdut?

– Destul. Olympia străbătu distanța care o despărțea de birou și se opri în fața acestuia. Domnule, cred că ți-ai propus să fii nesuferit în seara asta.

– Posibil. Sînt într-o stare de spirit proastă.

– Mai mult decît atît, am început să cred că ai provocat această ceartă numai pentru a mă chinui.

– N-am provocat-o eu. Jared își coborî picioarele de pe birou și se ridică de pe scaun. Tu ai provocat-o.

– Ba nu. Olympia refuza să cedeze.

– Ba da. Eu n-am făcut altceva decît să stau singur aici, cu gîndurile la afacerile mele. Și, deodată, tu ai dat năvală pe ușa aia.

– Asta este noaptea nunții noastre, spuse Olympia printre dinți. Locul tău ar fi fost sus, alături de mine. N-ar fi trebuit să cobor, ca să te caut.

Sprijinindu-se cu palmele de suprafața biroului, Jared se aplecă spre ea.

– Olympia, spune-mi de ce ai acceptat să te măriți cu mine.

– Știi care-i răspunsul. Revolta o făcu pe Olympia să-și iasă din fire. M-am măritat cu tine pentru că ești singurul bărbat pe care l-am dorit vreodată. Singurul bărbat ale cărui mîngîieri mă înnebunesc. Singurul bărbat care mă înțelege. Singurul bărbat care nu mă consideră ciudată, Jared, tu ai transformat în realitate cele mai îndrăznețe visuri ale mele. Cum să nu vreau să mă mărit cu tine, pirat afurisit?

Încăperea se cufundă în tăcere, dar Olympia auzea cum îi bate inima. Se simțea de parcă tocmai traversase un pod foarte înalt, peste un rîu vijelios și adînc.

– Ah, zise Jared, cu glas blînd. Ei bine, cred că nu mai este nimic de spus. Întinse brațele spre ea și o prinse, cufundîndu-se în vîltoarea pasiunii care-i înghiți pe amîndoi.

14

În clipa în care o atinse, Jared simți că furia Olympiei se transformă în dorință.

Mi-ai transformat în realitate cele mai îndrăznețe visuri.

Nici o femeie nu-i mai spusese așa ceva. Nici o femeie nu-l mai dorise cu atîta patimă.

Olympia tînjise după el încă de pe vremea cînd îl considerase un simplu preceptor. Îl dorise și după ce îi descoperise adevărata identitate, deși avusese toate motivele să creadă că și el urmărise să descopere secretul jurnalului Lightbourne. N-o interesau nici titlurile, nici averea lui. Îl voia doar pe el.

Ori asta era mai mult decît sperase vreodată să aibă, își zise Jared. Dar nu era suficient. Niciodată nu avea să fie suficient. Adevărata comoară continua să-l ocolească, își spuse, incapabil, însă, să specifice la ce „comoară" se aștepta.

Oricum, nu se mai aflase niciodată atît de aproape de ea. Nu i se mai oferise nicicînd în felul acesta. Un bărbat înțelept trebuia să ia ce i se dăruia și să se considere norocos.

Săltînd-o pe Olympia peste birou, Jared o strînse la piept și se prăbuși pe scaun. Ea căzu peste el, caldă, vibrînd de dorință.

– Jared. Olympia își încolăci brațele în jurul gîtului iubitului ei și își lipi ușor buzele de ale lui, geamînd ușor.

Jared îi atinse gamba, într-o zonă în care cămaşa ei de noapte şi capotul se dăduseră la o parte. În clipa aceea îi reveni în minte o imagine care i se întipărise în memorie din ziua în care intrase pentru prima dată în biblioteca ei: Olympia zbătîndu-se să scape de atingerile nedorite ale lui Draycott.

Olympia nu acceptase să fie atinsă de nici un bărbat, îşi zise Jared. Numai pe el îl acceptase.

Îi simţi gura deschizîndu-se primitoare. Jared i-o pecetlui, bucurîndu-se de intimitatea acestui sărut ameţitor. Olympia se cutremură. Limba ei o atinse pe a lui, cu nerăbdarea unei pisicuţe curioase.

El îşi strînse degetele în jurul piciorului ei, apoi mîna lui alunecă în sus, spre coapsă. Pielea Olympiei era catifelată ca o petală de trandafir.

Jared simţi nevoia acută de a o poseda şi mîinile îi trădară dorinţa aprigă, tremurînd sub impulsul dorinţelor trupeşti.

Cînd degetele îi ajunseră între coapsele Olympiei, ea suspină, îşi eliberă gura şi îşi cuibări faţa între gîtul şi umărul lui.

– Da, gemu Jared, prinzînd în podul palmei minunăţia umedă şi fierbinte care i se oferea.

Mirosul îmbietor al trupului ei îl înnebunea, legîndu-l de ea cu puterea unui descîntec magic.

– *Sirenă.*

Olympia scoase un ţipăt slab cînd Jared descoperi micul mugure de carne şi unghiile i se înfipseră în umerii lui.

Jared îi desfăcu nasturii cămăşii fine, din batist şi, eliberîndu-i dulcele fruct al sînului, muşcă din el cu delicateţe.

Înnebunită de plăcere, Olympia începu să tremure.

– Jared, nu suport.

Ea îi prinse faţa între palme şi îl sărută cu sălbăticie. Jared începu să respire sacadat cînd una dintre mîinile Olympiei începu să-l mîngîie trăgînd uşor firele creţe de păr de pe pieptul

lui. Apoi mîna Olympiei coborî, îndrăzneaţă, spre sexul lui, încercînd să-i descheie pantalonii. Grăbit, el duse la bun sfîrşit treaba începută de ea şi, deodată, se trezi eliberat. Auzi exclamaţia slabă scoasă de Olympia în momentul în care îşi împinse partea de jos a trupului spre degetele ei. Ea îl atinse cu teamă.

– Îmi place să te pipăi, şopti ea, după care îşi strînse uşor degetele în jurul lui. Pare atît de mîndru şi de puternic...

Cuvintele şi atingerile ei îl excitară la maximum. Era pentru prima dată cînd Olympia îl atingea într-un loc atît de intim.

Pe neaşteptate, o simţi pe Olympia alunecînd pe podea. Apoi, brusc, ea se ghemuise între coapsele lui. Jared o privi.

Olympia urmărea cu atenţie pulsaţiile bărbăţiei.

– Olympia?

Dar ea nu păru să-l audă. Degetele ei îl atinseră, din ce în ce mai îndrăzneţe.

– Eşti minunat, Jared. Atît de excitant... Ca un erou grozav, dintr-o legendă antică.

– Al naibii să fiu, murmură Jared. Voi începe să cred că sînt. Apoi degetele i se înfipseră în părul Olympiei care îl sărută pe partea interioară a coapsei.

– *Destul.* Jared ştia că nu va mai putea suporta. Se ridică de pe scaun, se întinse pe covor şi o trase pe Olympia peste el.

– Jared? Nu înţeleg. Sprijinindu-şi mîinile de pieptul lui gol, Olympia îi opuse rezistenţă. În ochii ei dorinţa se amesteca acum cu o confuzie totală.

Jared îi aşeză picioarele de o parte şi de alta a şoldurilor lui.

– Acesta este un obicei al locuitorilor mai multor... Aici Jared se opri şi scrîşni din dinţi, ca să nu explodeze... Ah, al locuitorilor unor ţări străine.

Olympia clipi şi, o clipă mai tîrziu, schiţă un zîmbet atotcunoscător, de femeie cu experienţă. Cu multă precauţie, ea se lăsă tot mai jos, pînă cînd Jared se trezi cuibărit în trupul ei.

– Ai căror ţări străine, domnule Chillhurst? Sînt nerăbdătoare să aflu ceva nou.

Jared zîmbi.

– Aminteşte-mi ceva mai tîrziu să-ţi fac o listă, domnişoară Wingfield.

– Dacă nu te deranjez prea mult.

– Absolut deloc. Sînt preceptor, dacă ai uitat. Şi mă pricep la liste.

Prinzînd-o de şolduri, Jared făcu un gest rapid şi hotărît. Mişcarea bruscă o luă prin surprindere.

– *Jared.* Ochii Olympiei se măriră de uimire, apoi se îngustară de plăcere. Extrem de interesant obicei, spuse.

– M-am aşteptat să-l găseşti fascinant. Mîinile lui îi pipăiră coapsele.

Jared rosti cu greu aceste cuvinte. Tot trupul lui răspundea cîntecului sirenei. Dorinţa îl copleşi. Olympia se strîngea în jurul lui, îl învăluia, îl transforma într-o părticică din ea.

În cele cîteva minute în care stătu cufundat în adîncurile trupului ei, ştiu cu certitudine că nu era singur, ci împreună cu unica fiinţă din lumea aceasta care îi putea ajunge la suflet. Singura care îl putea salva de pe insula izolată.

– Frumoasa mea sirenă. Soţia mea.

Olympia ţipă. Apoi se cutremură şi Jared se simţi strîns în capcana fierbinte.

Urmă cîntecul de sirenă. Acel cîntec pe note înalte, dulci, pe care îl cînta numai pentru el. Jared se cufundă pentru o ultimă dată în ea şi se lăsă pradă mărilor învolburate şi necunoscute.

– Artificii, murmură Jared.

Olympia se mişcă. Stătea întinsă peste el cu părul revărsat ca o cascadă roşie pe pieptul lui.

– Ce-ai zis?

– Felul în care am făcut dragoste în seara asta mi-a dat senzaţia unui foc de artificii. Jared îi prinse o şuviţă groasă de păr şi i-o studie în lumina lumînării. Faţa i se destinse treptat într-un zîmbet. Eşti o sirenă cu multe talente. Eşti în stare să mă seduci chiar şi atunci cînd ne certăm.

Olympia chicoti.

– Fără supărare, domnule viconte, dar eşti foarte uşor de sedus.

Jared redeveni serios.

– Numai pentru tine.

De data aceasta, Olympia nu mai fu impresionată de schimbarea dispoziţiei lui sufleteşti. Asta pentru că se simţea relaxată şi mulţumită. Dar cînd îşi ridică privirile spre el, avu din nou senzaţia că Jared dăduse la o parte, pentru o clipă, vălul după care se ascundea. Pur şi simplu se trezi privind dincolo de faţada prezentată de Jared lumii întregi, în adîncurile tulburi ale sufletului lui pătimaş.

– Îmi face plăcere să te aud spunînd asta, Jared, pentru că şi eu simt la fel, spuse ea cu blîndeţe. Eşti singurul bărbat pe care l-am dorit în felul acesta.

– Acum sîntem căsătoriţi, zise el pe un ton solemn, de parcă ar fi sigilat un pact invizibil. Nici unul dintre noi nu mai are cale de întoarcere.

– Îmi dau seama. Exact asta am vrut să-ţi spun şi eu ceva mai devreme.

– A, da. În timpul acelui mic discurs, prin care ai vrut să-mi explici că sîntem legaţi unul de altul şi că trebuie să ne descurcăm cum putem.

Ironia lui o făcu pe Olympia să roşească.

– N-am încercat decît să găsesc o rezolvare pentru problema care ne frămînta.

– Lasă în seama mea partea practică, spuse el. Sînt deosebit de bun la chestii dintr-astea.

Olympia se încruntă.

– Este foarte ciudat, nu?

– Ce?

– Te duce mintea la soluţii practice, deşi eşti un bărbat cu trăiri sentimenale puternice. Ai o putere de autocontrol impresionantă, domnul meu.

– Mulţumesc, spuse Jared. Într-adevăr, de obicei, încerc să mă controlez.

– Da, încerci. Şi reuşeşti aproape întotdeauna. Jared...?

– Hmm?

Olympia atinse banda neagră cu care îi era legat peticul de catifea de la ochi.

– Nu mi-ai spus niciodată cum ţi-ai pierdut ochiul.

– Nu-i o poveste prea instructivă.

– Totuşi, aş vrea s-o aud. Vreau să ştiu totul despre tine.

Jared îşi strecură degetele în părul ei.

– Am doi veri, Charles şi William, care şi-au petrecut o mare parte din viaţă încercînd să se ridice la nivelul reputaţiei familiei noastre.

– Ce vrei să zici?

– Sînt destul de drăguţi, însă dau dovadă de imprudenţă şi impulsivitate. Mai tot timpul ne creează probleme. Pe vremea cînd aveau paisprezece, respectiv, şaisprezece ani, s-au apucat de contrabandă şi s-au înhăitat cu un bandit care făcea afaceri cu francezii.

– Şi ce s-a întîmplat?

– Am aflat ce plănuiau abia în seara în care s-au lansat în noua lor aventură. Tata şi unchiul meu se aflau în Italia, într-o expediţie nesăbuită. Mătuşa a venit la mine şi m-a implorat să am grijă ca Charles şi William să nu păţească nimic.

– Tu ce vîrstă aveai?

– Nouăsprezece ani.

– Deci ai... S-a întîmplat ceva în seara aceea? întrebă Olympia neliniştită.

Jared schiţă un zîmbet amar.

– Evident că s-a întîmplat. Întotdeauna se întîmplă ceva cînd membrii familiei mele îşi pun în aplicare planurile lor idioate. În acest caz, problema a fost căpitanul vasului care a adus mărfurile de contrabandă de dincolo de Canal.

– Dar ce-a făcut?

– După ce verii mei i-au descărcat vasul şi au depozitat marfa la loc sigur, căpitanul a ajuns la concluzia că nu mai are nevoie de ajutorul lor. Mai mult, a decis să ia el toată marfa şi să scape de martori.

Olympia privi îngrozită peticul de catifea de pe ochiul stîng al lui Jared.

– A încercat să-i omoare?

– Am sosit exact în momentul în care se pregătea să-l împuşte pe Charles. Verii mei nu erau înarmaţi, iar eu aveam doar stiletul tatei. Jared făcu o pauză. Din fericire, tata mă învăţase cum să mă folosesc de el. Din nefericire, căpitanul vasului era mai experimentat decît mine în lupta cu arme albe. Mi-a atins ochiul de la prima lovitură.

– Dumnezeule, şopti Olympia. Ai scăpat ca prin minune. Te putea ucide.

Jared zîmbi într-un mod ciudat.

– După cum vezi, n-am murit. Şi nici verii mei n-au fost ucişi. Totul este bine cînd se termină cu bine.

Olympia îl strînse cu putere în braţe.

– Nu trebuie să te mai expui unor asemenea riscuri, Jared.

– Te asigur că îmi displac situaţiile de genul acesta, mormăi Jared. Nu le caut cu luminarea.

– Jared, ori de cîte ori mă gîndesc cît te-a costat seara aceea...

– Nu te gîndi. Jared îi cuprinse faţa în palme. Ai înţeles? Nu te mai gîndi la ea şi nu mai aborda acest subiect.

– Dar, Jared...

– Olympia, asta-i o poveste veche. Veche de cincisprezece ani. Din seara aceea, n-am mai vorbit despre cele întîmplate. N-am mai discutat cu nimeni despre chestia asta. Şi nici nu vreau să mai discut.

– El a murit, nu-i aşa? Ai fost forţat să-l ucizi pe omul care a vrut să vă omoare, pe tine şi pe verii tăi. De aceea nu vrei să vorbeşti despre cele întîmplate.

Jared o reduse la tăcere lipindu-şi degetele de buzele ei.

– Nici un cuvînt în plus, iubito. Nu are sens să discutăm. Nimic nu mai poate schimba cele întîmplate. Istoria aceasta aparţine trecutului.

Olympia nu mai insistă.

Jared se mişcă.

– Despre Robert...

Olympia se încruntă, revenind în prezent.

– Da, sărmanul Robert. Poate că este cazul să discutăm despre ce s-a întîmplat în seara asta, în Vauxhall Gardens.

– De fapt, nu prea avem ce discuta, Olympia.

– De ce? Trebuie să aflăm cine l-a răpit şi de ce. Ştiu că nu ai o părere prea bună despre teoria mea – cea privitoare la Gardian care vrea să pună mîna pe jurnalul Lightbourne –, însă intuiţia îmi spune că ar fi indicat să iei în calcul şi această posibilitate.

– Fir-ar să fie. Jared se ridică în capul oaselor, sprijinindu-se pe coate. Ce naiba crezi că se întîmplă aici? Chiar ai impresia că bîntuie stafia vreunui individ care a trăit pe vremea căpitanului Jack? Cum să vină o stafie după comoară?

– Nu fi ridicol. Olympia îşi aruncă peste umăr părul care îi căzuse pe ochi, apoi încercă să-şi aranjeze capotul. Evident că nu cred în stafii. Dar am învăţat din experienţă că, de obicei, chiar şi în spatele celor mai bizare legende se ascunde cîte un sîmbure de adevăr.

– Madam, în afară de tine, nimeni nu încearcă să descopere secretul jurnalului Lightbourne.

– Nici domnul Torbert? întrebă Olympia.

– Fără nici un dubiu, Torbert ştie că te preocupă o legendă veche, dar habar n-are care anume. Mai mult decît atît, nu-l cred în stare să răpească pe cineva. Are suficienţi bani şi *nu este el Gardianul, cu siguranţă.*

Olympia căzu pe gînduri.

– De acord. Nu pare a fi desprins dintr-o legendă.

– Inteligentă observaţie, spuse Jared pe un ton sec.

– Totuşi, cel care l-a luat pe Robert în seara asta trebuie să fi avut un motiv.

– Evident că a avut. Unul foarte simplu: banii.

– Banii? Olympia îl privi stupefiată. Vrei să zici că există cineva care a aflat de cele trei mii de lire pe care le-am obţinut pe mărfuri?

– Nu, nu la asta mă gîndeam. Se ridică în picioare şi o săltă pe Olympia de pe podea. Olympia, cred că omul care l-a răpit pe Robert, oricine o fi, nu umbla nici după cele trei mii de lire ale tale, nici după jurnal.

Ea îl privi neliniştită.

– Atunci de ce l-a mai răpit? Nu are o familie bogată.

– Acum are, spuse Jared, simplu.

Luată prin surprindere, Olympia fu redusă, pentru o clipă, la tăcere. Apoi întrebă pe un ton nesigur:

– Te referi la familia ta?

– Averea Flamecrest este destul de frumuşică, slavă Domnului, chiar şi fără comoara căpitanului Jack. Robert a fost răpit în seara asta în speranţa că va fi răscumpărat contra unei sume foarte mari.

– Cerule! Mîna Olympiei bîjbîi după scaun. Găsindu-l, se prăbuşi pe el. Nu m-am gîndit la chestia asta. Nu mi-am dat seama că acum, după ce ai fost obligat să te însori cu mine,

cineva ar putea crede că te simți responsabil pentru soarta lui Robert.

– Olympia, o să am bunul-simț să-ți dau un avertisment. Dacă mai afirmi vreodată că te-am luat în căsătorie împotriva voinței mele, nu știu ce se va întîmpla. M-am însurat cu tine pentru că mi-a convenit să fac pasul ăsta. Este clar?

Olympia își ridică privirile spre el.

– Da, domnul meu.

– Foarte bine. Jared duse mîna la buzunarul în care își ținea ceasul; descoperind că este gol, înjură în șoaptă. Îți propun să urcăm la etaj și să ne culcăm. Am avut parte de o seară al naibii de lungă și sînt dornic să ajung în pat.

– Da, sigur. Olympia se ridică de pe scaun. Se simțea ciudat de dezamăgită. Fericirea și exuberanța care o animaseră cu puțin timp în urmă, cînd făcuse dragoste cu Jared, dispăruseră ca prin minune.

Jared luă sfeșnicul și o privi atent.

– Olympia, îmi ești soție, însă chestia asta nu va aduce nici o schimbare în relațiile dintre noi. Înțelegi? Voi continua să-ți administrez gospodăria și să mă ocup de Robert, Ethan și Hugh. Nu trebuie să-ți pierzi timpul cu aceste treburi plictisitoare. Voi avea grijă de toți.

Pe fața Olympiei apăru un zîmbet melancolic.

– Da, Jared. Ridicîndu-se pe vîrfuri, ea îl sărută pe obraz. Un singur lucru nu va mai fi ca în trecut.

– Care anume?

Olympia roși, însă nu-i evită privirea provocatoare.

– Mă refeream la problema dormitului, domnule. Mi-a trecut prin minte că nu mai este nevoie să... ah, să utilizăm camera de lucru pentru activități de genul celei pe care abia am încheiat-o.

Jared zîmbi șmecherește.

– Nu, doamnă, nu mai avem nici un motiv să ne ascundem în camera de lucru. A venit vremea să trecem la obiceiurile tradiționale englezești, adică să facem dragoste în pat.

Apoi, dîndu-i sfeșnicul, o luă în brațe și o duse așa pînă în dormitor.

Stăpînul Siryn-ului trebuie să facă pace cu Stăpînul Șarpelui de Mare înainte ca cele două jumătăți să fie unite, pentru a forma un întreg.

Olympia privea încruntată ultima cheie pe care o descoperise în jurnalul Lightbourne. Stăpînul *Siryn*-ului nu putea fi altul decît căpitanul Jack. Iar stăpînul *Șarpelui de Mare* trebuia să fie, fără nici un dubiu, vechiul lui prieten și partener, adică Edward Yorke.

Claire Lightbourne nu prea fusese la curent cu cearta dintre cei doi bărbați. Ea avusese loc în Indiile de Vest, cu mult înainte ca autoarea jurnalului să-l fi cunoscut pe acel domn Ryder al ei. Oricum, în jurnal specificase că proaspătul ei soț ar fi jurat să nu mai facă afaceri nici cu Yorke și nici cu vreun alt membru al clanului acestuia.

Cei doi bărbați se separaseră, renunțînd la cîștigurile substanțiale pe care le-ar fi putut obține o pereche de aventurieri. Drumurile lor se despărțiseră și ei nu se mai întîlniseră niciodată.

Ca urmare, cele două jumătăți de hartă nu mai avuseseră cum să fie reunite.

– Fir-ar să fie, bombăni Olympia. Intuiția îi spunea că se afla foarte aproape de răspunsul pe care îl căuta, cu condiția să găsească jumătatea de hartă care lipsea. Oare fusese lăsată moștenire descendenților lui Yorke, așa cum jumătatea Flamecrest fusese transmisă din generație în generație?

Cum puteai să dai de urma unui descendent al unui aventurier mort de atîta vreme?

Gînditoare, Olympia începu să lovească pana de scris de suprafața lustruită a biroului. Și-ar fi dorit ca Jared să fie

ceva mai interesat de găsirea comorii. Simțea o nevoie acută să discute problema cu o persoană inteligentă. Dar Jared rămînea neînduplecat. Nu voia să se implice în cercetările ei.

Olympia își spunea că refuzul lui se datora dorinței de a-i demonstra că n-o luase în căsătorie ca să afle secretul. Din păcate, atitudinea lui îi făcea greutăți.

O bătaie în ușă îi întrerupse firul gîndurilor.

– Intră, strigă ea nervoasă.

Micuța procesiune care pătrunse în pas de marș în camera de lucru era formată din Ethan, Hugh, doamna Bird și Minotaur. Olympia observă că pînă și cîinele părea morocănos.

– S-a întîmplat ceva?

Hugh făcu un pas înainte.

– Robert ne costă prea mult.

Olympia lăsă pana din mînă.

– Poftim?

– Ne este teamă că Robert ne costă prea mult, explică Ethan, sobru. Vicontele a fost nevoit să dea în schimbul lui ceasul din aur. Robert o să ia o bătaie zdravănă și, foarte curînd, s-ar putea să ni se ceară tuturor să plecăm.

– Oh, nu cred că domnul Chillhurst îl va bate pe Robert pentru ceea ce s-a întîmplat aseară, spuse Olympia. În afară de asta, fiți siguri că nu vom pleca de aici.

– Ba unii dintre noi vor pleca în mod cert. Doamna Bird părea înfrîntă. Chiar domnul viconte mi-a spus-o.

Olympia era șocată.

– Da?

– Da, așa mi-a spus. Cică mîine ne vom muta cu toții într-o casă mare din oraș și că vom angaja niște servitori. Doamna Bird era descurajată, iar vocea îi trăda zbuciumul sufletesc. Are de gînd să angajeze un *majordom*, domnișoară Olympia. Un majordom adevărat. Ce se va întîmpla cu mine, te întreb? Domnul viconte nu va mai avea nevoie de o menajeră de rînd, ca mine, dacă își angajează personal de oraș.

– Și domnul viconte nu va vrea să ne mai aibă nici pe noi prin preajma lui, mormăi Hugh. Mai ales după ce a fost nevoit să renunțe la ceas din pricina lui Robert. Ne va expedia pe toți trei la rudele noastre din Yorkshire.

Ethan făcu un pas înainte.

– Mătușă Olympia, crezi că ne-am putea permite să-i cumpărăm domnului viconte un ceas nou? Eu am șase peni.

Hugh îl privi furios.

– Nu fi tîmpit, Ethan. Cu șase peni nu poți cumpăra un ceas ca cel pe care l-a dat domnul viconte în schimbul lui Robert.

Doamna Bird izbucni în plîns.

– Nu ne va vrea pe nici unul dintre noi, și mai ales pe mine.

Exasperată, Olympia sări în picioare.

– Destul. Nu mai vreau să aud nici o prostie. Habar n-am ce-i cu mutarea asta în altă casă. În familia noastră nu va interveni nici o schimbare. Chillhurst mi-a garantat lucrul acesta, aseară.

Doamna Bird îi aruncă o privire jalnică.

– Înseamnă că te-a mințit din nou, domnișoară Olympia. Acum, că te-ai măritat cu el, totul se va schimba.

– Nu este adevărat. Olympia își înfrunta restrînsa familie cu tenacitate și convingere. Mi-a spus că viața noastră va decurge la fel ca pînă acum. Chillhurst nu-l va bate pe Robert. Pe tine nu te va înlocui, iar pe voi nu vă va expedia în Yorkshire.

– De unde știi, domnișoară Olympia? întrebă doamna Bird pe un ton plîngăreț, dar cu o sclipire vagă, de speranță, în ochi.

– Am încredere că se va ține de cuvînt, spuse Olympia, calmă. Toți faceți parte din familia mea și Chillhurst știe lucrul acesta. Nu va încerca niciodată să ne separe. Este perfect conștient că nu i-aș permite să facă așa ceva.

Sclipirea de speranță dispăru din ochii doamnei Bird.

– Vorbeşti de parcă i-ai fi încă şefă, domnişoară Olympia. Din păcate, nu mai ai puterea să dai ordine. Eşti nevasta lui Chillhurst, ori chestia asta schimbă totul. Acum, el este stăpînul casei. Poate face orice doreşte.

Minotaur scheună încet şi îşi vîrî capul imens sub mîna Olympiei.

– Îmi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întîmplat aseară, domnule. Robert stătea ţeapăn în faţa lui Jared, cu privirile aţintite drept înainte, peste umărul stîng al lui Jared, aşezat la masa din sufragerie.

El studie cu atenţie faţa băiatului, conştient că acesta se lupta cu mult curaj să-şi stăpînească tremurul buzei inferioare.

– Robert, ai înţeles de ce m-ai dezamăgit?

– Da, domnule. Robert clipi de mai multe ori.

– Nu din cauza faptului că ai intrat în bucluc. Şi nici din cauza ceasului pe care l-am pierdut din pricina ta.

– Îmi pare rău de ceasul dumneavoastră, domnule.

– Lasă ceasul. Este ieftin în comparaţie cu onoarea unui bărbat. Pentru un bărbat, nimic nu este mai important decît onoarea.

– Da, domnule.

– Cînd îţi dai cuvîntul, Robert, trebuie să faci tot ce-ţi stă în puteri ca să ţi-l respecţi.

Robert inspiră zgomotos.

– Da, domnule. Promit că, în viitor, voi avea grijă.

– Mă bucur să aud asta.

– Domnule, doresc să vă rog să-mi faceţi o mare favoare. Ştiu că nu merit, dar promit că de acum înainte voi face tot ce îmi cereţi.

– Ce favoare?

Robert înghiţi în sec.

– Doresc să vă rog să nu-i pedepsiţi pe ceilalţi pentru

greşeala mea. Ethan şi Hugh sînt mici, domnule. Tremură de frică că vor fi trimişi în Yorkshire. Mătuşa Olympia ar suferi dacă ar fi despărţită de ei. Ţine enorm de mult la noi. Dacă am pleca, s-ar simţi singură.

Jared oftă.

– Nimeni nu va fi expediat de aici, Robert. Acum vă aflaţi cu toţii în grija mea, tu şi fraţii tăi şi mătuşa voastră. Te asigur că voi onora toate obligaţiile pe care le am faţă de voi. Cu puţin noroc, pe viitor mă voi descurca mai bine decît aseară.

Robert se încruntă.

– Numai eu sînt vinovat de ceea ce s-a întîmplat, domnule.

– Ba mi-e teamă că amîndoi trebuie să ne asumăm o parte din vină. Ar fi trebuit să fiu cu ochii pe tine. Ar fi fost cazul să-mi dau seama că, din cauza provocării acelui tînăr, vei fi tentat să te duci pe Aleea Întunecoasă.

Robert părea derutat.

– De ce să vă fi dat seama, domnule?

– Pentru că, odată, am avut şi eu vîrsta ta.

Robert se zgîi la el, complet uluit.

– Da, ştiu, este greu de crezut. Jared se rezemă de spătarul scaunului. Acum, avînd în vedere că am discutat destul despre acest subiect, să trecem la altul.

Robert ezită.

– Domnule, dacă nu vă deranjează, aş vrea să ştiu cum voi fi pedepsit pentru ceea ce am făcut aseară.

– Robert, am zis că am terminat cu acest subiect. Văd că ţi-ai făcut deja procese de conştiinţă. Asta-i o autopedepsire; suficientă din punctul meu de vedere.

– Da?

– Evident. Este un semn că te transformi foarte repede în bărbat. Jared zîmbi satisfăcut. Sînt extrem de mulţumit de tine, Robert. Unul dintre principalele ţeluri ale unui preceptor

este găsirea unei metode de a-şi determina elevii să devină nişte tineri virtuoşi, pe al căror cuvînt să te poţi baza.

Oarecum surprins, Jared realiză că spusese un mare adevăr. Realmente, meseria asta îţi aducea nişte satisfacţii extraordinare. Lansarea într-o asemenea carieră nu era chiar catastrofală, îşi zise el.

Robert îl privi.

– Da, domnule. Mă voi strădui din răsputeri să nu vă mai dezamăgesc. Dar din ceea ce aţi spus adineauri... să deduc că veţi continua să ne fiţi preceptor chiar dacă v-aţi căsătorit cu mătuşa Olympia?

– Exact. A început să-mi placă meseria asta. Deocamdată, însă, trebuie să-mi concentrez atenţia la altceva. Robert, vreau să te gîndeşti foarte bine la întîmplarea din seara trecută. M-ar interesa să aflu ce au discutat ticăloşii ăia în prezenţa ta.

– Bine, domnule. Dar parcă aţi spus că discuţia este încheiată.

– Cea privitoare la tine, spuse Jared. Au rămas, însă, două-trei amănunte pe care trebuie să le clarific.

– Ce fel de amănunte, domnule?

– Trebuie să descopăr cine i-a angajat pe ticăloşii ăia, ca să te răpească.

Ochii lui Robert se măriră.

– Aveţi de gînd să-l găsiţi pe cel care i-a angajat, domnule?

– Cu ajutorul tău, Robert.

– Îmi voi da toată silinţa. Robert se încruntă, încercînd să se concentreze. Dar nu ştiu dacă vă pot ajuta. Îmi amintesc doar de un singur lucru: au spus că este un om de afaceri, exact ca dumneavoastră, domnule.

– Presupun că aţi auzit zvonurile referitoare la un iubit. În momentul în care îi dădu ceaşca cu ceai, lady Aldridge îi

aruncă Olympiei o privire atotştiutoare. S-a spus că lordul Chillhurst şi-a descoperit logodnica stînd cu amantul ei într-o poziţie dintre cele mai compromiţătoare şi că a rupt imediat logodna. Povestea nu a fost confirmată, desigur. Nici una dintre persoanele implicate n-ar discuta despre aşa ceva.

– Am dubii serioase în privinţa acestor zvonuri. Şi, oricum, nu doresc să vorbesc despre ele, doamnă.

Nu mă simt deloc bine, gîndi Olympia. Acceptase invitaţia la ceai deoarece nu găsise nici o modalitate politicoasă pentru a o refuza pe lady Aldridge. După ce-şi petrecuse ultimele două ore în biblioteca lordului Aldridge, se simţise obligată să se comporte civilizat, chiar dacă nu descoperise nimic util în colecţia de hărţi a acestuia. Din nefericire, însă, lady Aldridge se dovedea o bîrfitoare inveterată.

– Aveţi perfectă dreptate, lady Chillhurst. Şi eu mă îndoiesc că zvonurile corespund adevărului, spuse lady Aldridge, deşi expresia ei infatuată îi contrazicea afirmaţia.

– Excelent. Atunci, ar fi cazul să schimbăm subiectul.

Cum Olympia vorbise pe un ton egal, ca să-i dea de înţeles gazdei sale că e plictisită, lady Aldridge îi aruncă o privire contrariată.

– Dar, evident, doamnă. N-am vrut să vă ofensez. Credeam că v-aţi dat seama că remarcele mele aveau mai degrabă legătură cu lady Beaumont, decît cu soţul dumneavoastră.

– Aş prefera să nu discut nici despre ea.

– Ce-i cu lady Beaumont? Lordul Aldridge, care tocmai intrase în salon, se încruntă. După plecarea Olympiei din bibliotecă, acesta mai rămăsese cîteva minute, pentru a-şi pune preţioasele hărţi în sertarele din care le scosese. Ce legătură are ea cu harta Indiilor de Vest pe care încearcă lady Chillhurst s-o localizeze?

– Nici una, dragul meu. Lady Aldridge îi surîse cu

blîndețe. N-am făcut decît să-i relatez povestea aia veche, care explică cum și de ce a fost ruptă, acum trei ani, logodna dintre Chillhurst și lady Beaumont.

– O mulțime de nonsensuri bizare. Aldridge se îndreptă cu pași maiestuoși spre masa pe care se afla carafa cu brandy, ca să-și umple un pahar. Chillhurst a procedat bine punînd capăt acelei legături. Un bărbat care ocupă în societate poziția lui nu se poate însura cu o femeie care se afișează cu un alt bărbat încă înainte de căsătorie.

– Evident că nu poate face așa ceva, murmură lady Aldridge, aruncîndu-i Olympiei o privire complice.

– Trebuie să se gîndească la onoarea lui, spuse lordul. Clanul Flamecrest nu este decît o șleahtă de „originali", însă problemele de onoare au fost întotdeauna sfinte pentru ei.

Pe fața doamnei Aldridge apăru un zîmbet rece.

– Dacă Chillhurst ține atît de mult la onoarea lui, de ce nu l-a provocat la duel pe amantul logodnicei sale? Nu era normal s-o facă dacă i-a surprins împreună? Am auzit că ar fi evitat și un alt duel, la care a fost provocat de fratele actualei lady Beaumont.

– Este mult prea inteligent pentru a se lăsa ucis din cauza unei femei. Lordul Aldridge luă o înghițitură zdravănă de brandy. În orice caz, toată lumea știe că Chillhurst nu are în vene nici măcar o picătură de sînge fierbinte. Restul membrilor clanului sînt al naibii de „focoși". Este teribil de rece și de calculat.

– Dumneavoastră ați făcut afaceri cu soțul meu? întrebă Olympia, făcînd încă o încercare disperată de a schimba subiectul.

– Desigur. O afacere cît se poate de rentabilă. Lordul Aldridge dădu din cap, extrem de satisfăcut.

– N-am știut că-l cunoașteți pe soțul meu, spuse Olympia.

– Păi, nu-l cunosc. N-am purtat tratative direct cu el. Nu vine niciodată în oraș. Își conduce toate treburile prin intermediul unui agent.

– Al domnului Hartwell?

– Exact. Felix Hartwell se ocupă de ani de zile de afacerile soțului dumneavoastră, dar toată lumea știe că Chillhurst dă ordinele. După ce bunicul și tatăl lui au dus totul de rîpă, el a reușit să refacă averea Flamecrest. Din punct de vedere financiar, familia lor a parcurs întotdeauna un drum plin de suișuri și coborîșuri. Cel puțin așa s-a întîmplat pînă cînd comanda a fost preluată de Chillhurst.

– Soțul meu este foarte priceput în probleme de genul acesta, spuse Olympia cu o oarecare mîndrie.

– Se vede că țineți deosebit de mult la el, lady Chillhurst. Lady Aldridge își luă ceașca cu ceai. Atașamentul dumneavoastră mi se pare impresionant, dacă nu chiar ciudat, avînd în vedere circumstanțele.

– Care circumstanțe? se interesă Olympia pe un ton imperativ, de data aceasta enervată de-a binelea. Dacă unei vicontese i se pretindea, printre altele, să fie politicoasă cu astfel de oameni, însemna că avea să întîmpine mari dificultăți în îndeplinirea obligațiilor ei.

– După cum a spus și soțul meu, Chillhurst este renumit pentru lipsa lui de sentimente. Se spune chiar că ar fi insensibil. Unii se întreabă dacă nu cumva acesta a fost motivul pentru care lady Beaumont s-a consolat cu altul în perioada logodnei lor.

Olympia trînti ceașca pe farfurioară.

– Soțul meu este un om admirabil din toate punctele de vedere, lady Aldridge. Și nu este un om lipsit de sentimente puternice.

– Serios? În ochii doamnei Aldridge apărură niște sclipiri răutăcioase, care nu prevesteau nimic bun. Atunci, mă întreb de ce nu a acceptat să se dueleze cu amantul logodnicei lui sau cu fratele ei.

Olympia se ridică în picioare.

– Deciziile luate de soțul meu nu mă privesc, lady Aldridge. Și acum, vă rog să mă scuzați. Este ora patru, iar soțul meu a spus că vine să mă ia și este foarte punctual.

Lordul Aldridge se grăbi să lase din mînă paharul cu brandy.

– Vă conduc pînă la ușă, lady Chillhurst.

– Vă mulțumesc. Fără să-l aștepte, Olympia ieși cu pași hotărîți din salon.

Aldridge o ajunse din urmă abia pe hol.

– Regret că nu v-am putut fi de nici un ajutor în dimineața asta, lady Chillhurst.

– Nu vă faceți probleme.

Adevărul era că Olympia își pierduse speranța că va găsi o hartă care să conțină cheia mult căutată, adică un indiciu privitor la localizarea insulei la care se referea Claire Lightbourne în jurnalul ei. Avea o jumătate din harta insulei, însă habar n-avea unde se află afurisitul ăla de petic de pămînt.

– Lady Chillhurst, nu-mi veți uita avertismentul, nu? Aldridge o privi cu coada ochiului. Cel referitor la Torbert. În omul acela nu se poate avea încredere. Promiteți-mi că veți fi extrem de precaută în relațiile cu el.

– Vă asigur că voi fi precaută. Olympia își legă panglicile pălărioarei.

Majordomul casei Aldridge îi deschise ușa. Jared o aștepta în fața intrării, într-o trăsură. Ethan, Hugh și Robert erau cu el.

Zîmbind ușurată, Olympia coborî treptele în fugă, grăbită să se alăture familiei sale.

15

Ei comedie, murmură Hugh în momentul în care Jared descuie ușa din capătul de sus al scării interioare a vilei Flamecrest. Ia uitați-vă ce-i aici.

– Asta este cea mai interesantă cameră, spuse Ethan, înghesuindu-se în spatele fratelui său geamăn, pentru a se uita la cuferele și mobilele acoperite, care umpleau pînă la refuz încăperea. Pun pariu că într-unul dintre cuferele astea vechi este ascunsă o comoară.

– Nu m-aș mira. Olympia ridică sfeșnicul, ca să poată vedea mai bine, pe deasupra capetelor băieților, camera mare cufundată în întuneric. În lumina slabă a lumînării de spermanțet, pînzele de păianjen vibrară ușor, sugerînd niște voaluri zdrențuite.

Ethan avea dreptate, își zise ea. Această încăpere, transformată în magazie, era mai interesantă decît oricare dintre numeroasele încăperi prezentate de Jared, în timpul turului pe care îl făcuseră prin vechea lui vilă.

Nu se putea spune că este cea mai neobișnuită încăpere deoarece galeria de la etajul inferior avea o scară care nu ducea nicăieri. Pur și simplu se oprea pe la mijlocul unui zid din piatră.

Dar camera pe care o explorau acum conținea o mulțime de piese și mărunțișuri care îți stimulau imaginația.

– Nici nu-mi pot imagina ce am putea găsi aici.

– Probabil că vom da și peste o stafie, două, zise Robert cu o plăcere macabră. Este o cameră sinistră, nu-i așa? Arată exact ca una dintre încăperile castelului bîntuit de stafii, descris în cartea pe care o citesc acum.

– Stafii, repetă Hugh speriat. Chiar crezi că pot fi stafii pe aici?

– Poate chiar stafia căpitanului Jack, sugeră Ethan cu glas gîtuit de teamă. Poate că stafia căpitanului Jack trece prin pereți și coboară pe scara din galerie.

Jared îl privi pe Ethan, mustrător.

Încruntîndu-se, Olympia căzu pe gînduri.

– Ia te uită ce idee interesantă, spuse ea. Stafia căpitanului Jack.

– Căpitanul Jack a murit împăcat, în patul lui, îi anunță Jared. Avea optzeci și doi de ani și a fost lăsat să-și doarmă somnul de veci pe pămînturile familiei din Insula Flăcării. În momentul morții lui, clădirea nici nu exista.

– Atunci, cine a putut construi o casă atît de frumoasă, domnule? întrebă Hugh.

– Căpitanul Harry, fiul căpitanului Jack.

Ochii lui Hugh sclipiră.

– Adică bunicul dumneavoastră? Uau, trebuie să fi fost un om tare deștept.

– A fost deștept, de acord, spuse Jared. Deștept la cheltuirea banilor. Această clădire este rezultatul uneia din metodele născocite de el, pentru a face praf averea familiei. O parte considerabilă a fost îngropată aici.

– Ce s-a întîmplat cu restul averii familiei dumneavoastră, domnule? întrebă Ethan.

– De rest, s-au ocupat în mare măsură tatăl și unchiul meu. Dacă n-ar fi fost mama, pînă acum am fi ajuns săraci lipiți pămîntului.

– Cum v-a salvat mama de sărăcie? se interesă Robert.

– Mi-a dat unul dintre colierele ei. Jared întîlni privirile Olympiei. Îl primise de la bunica mea, care, la rîndul ei, îl primise de la străbunica mea.

– De la Claire Lightbourne? întrebă Olympia, făcînd ochii mari.

– Da. Era un colier cu diamante și rubine, deosebit de valoros. Mama mi l-a dat în momentul în care am împlinit șaptesprezece ani, spunîndu-mi să i-l dăruiesc femeii de care îmi voi lega destinul, atunci cînd va veni vremea să mă căsătoresc. Voia să se asigure că va fi transmis din generație în generație, că toate vicontesele Flamecrest vor ajunge să-l poarte. Mama era o romantică.

– Păi, mătușa Olympia este femeia cu care v-ați însurat, îi atrase atenția Robert. I-ați dat colierul?

– Da, chiar. I l-ați dat mătușii Olympia? întrebă Hugh, fermecat de poveste.

– Nu, răspunse Jared, fără a da semne de emoție. L-am vîndut în ziua în care am împlinit nouăsprezece ani.

– L-ați *vîndut*. Ethan se strîmbă, dezamăgit.

– Nu se poate, domnule, spuse Robert, cu o mutră plouată.

Hugh îl privea pe Jared cu ochii ieșiți din orbite.

– Ați vîndut frumosul colier al străbunicii dumneavoastră? Cum ați putut face așa ceva?

– M-am folosit de banii obținuți pentru repararea unicei corăbii pe care o mai deținea familia mea. Jared nu-și desprinse privirile de la Olympia. Corabia aceea stă la baza tuturor afacerilor pe care le fac în prezent.

Olympei nu-i fu greu să observe cît îl costase pe Jared faptul că fusese nevoit să vîndă colierul.

– Foarte practică soluție, domnul meu, spuse ea, încercînd să-i ridice moralul. Sînt sigură că mama ta a fost mîndră că l-ai folosit pentru a reface averea familiei Flamecrest.

– Nu prea, spuse Jared morocănos. La fel ca absolut toți ceilalți membri ai familiei, mama obișnuia să facă scene desprinse, parcă, dintr-o melodramă. A plîns cînd a auzit cum am finanțat acea primă corabie. Dar asta n-a împiedicat-o să se bucure de rezultatele muncii mele.

– Ce vreți să spuneți? întrebă Hugh.

Jared își roti brațul, arătînd spre întreaga vilă.

– Mama a dat multe petreceri costisitoare aici, în oraș. Îi plăcea la nebunie să-și întrețină musafirii și să arunce banii pe balurile și pe seratele pe care le organiza în această casă. Îmi aduc aminte, în special, de una dintre petrecerile ei. Atunci a fost amenajată o cascadă cu șampanie.

– Asta-i bună! murmură Hugh. O cascadă cu șampanie.

Înclinîndu-și capul într-o parte, Robert îi aruncă lui Jared o privire iscoditoare.

– Pun pariu că i-ați recuperat colierul după ce v-ați îmbogățit.

Jared strînse din dinți.

– Am încercat, dar a fost prea tîrziu. Colierul fusese distrus de bijutierul care mi-l cumpărase. Pietrele fuseseră scoase, pentru a fi montate pe diferite brățări, inele și broșe. Tot lotul fusese vîndut. Mi-ar fi fost imposibil să găsesc toate pietrele, pentru a le fixa în aceeași montură.

– Deci a fost pierdut pentru totdeauna, constată Hugh, cu tristețe.

– Mi-e teamă că da, zise Jared.

– Mi se pare că ai făcut exact ceea ce trebuia să faci, spuse Olympia. Trebuie să fii lăudat că ai găsit soluția logică și practică. Bănuiesc că toți membrii familiei tale se bucură, în sinea lor, că ai vîndut colierul.

Jared ridică din umeri, în aparență cu indiferență, apoi se uită în jur, prin camera întunecoasă. Cheia de care se folosise pentru a descuia ușa era agățată de inelul metalic pe care îl ținea în mînă.

– Acum nu mai contează, nu credeți? În ceea ce privește stafiile, mă îndoiesc că puteți descoperi ceva interesant. Nu sînt decît niște mobile prăfuite și cîteva portrete de familie, deja mucegăite.

– *Portrete*. Olympia se entuziasmă imediat. Evident, trebuia să mă gîndesc la asta. Poate găsim depozitat pe aici și vreun portret al lui Claire Lightbourne sau chiar al căpitanului Jack.

– Poate. Dacă ții neapărat, n-ai decît să le cauți, dar nu acum. Este destul de tîrziu. Presupun că în curînd va trebui să cinăm. Mîna lui se îndreptă automat spre buzunarul gol în care obișnuise să-și țină ceasul.

Olympia se crispă. Ethan, Hugh și Robert îl urmăriră, cu sufletul la gură.

Jared își întrerupse gestul, amintindu-și că buzunarul era gol. Fără a face vreun comentariu, el se întoarse și o luă spre ușă.

– Haideți să mergem. Turul acesta ne-a luat mult timp.

Jared îl scrută cu privirea pe noul lui majordom. Îl angajase chiar el pe omul din fața lui.

Felix fusese surprins cînd auzise că Jared plănuia să-i intervieveze singur pe candidați.

– Chillhurst, nu-mi spune că vrei să-ți bați capul cu chestia asta.

– Mi-e teamă că sarcina asta trebuie să-mi revină mie, spusese Jared. Postul cere calități deosebite.

Felix îl privise lung, complet nelămurit.

– De ce?

Deruta prietenului său îl făcuse pe Jared să zîmbească.

– Pentru că viitorul majordom va fi obligat să lucreze cu actuala mea menajeră, care este o femeie cu totul ieșită din comun.

– Ți-am spus să o înlocuiești cu o menajeră instruită, cu experiență, bombănise Felix.

– Nu pot face aşa ceva. Soţia mea n-ar accepta înlocuirea doamnei Bird. Este foarte ataşată de ea.

Felix îi aruncase o privire ciudată.

– Îi permiţi soţiei tale să-ţi dicteze?

Jared făcuse un gest de om resemnat care îşi acceptă soarta.

– Să zicem că sînt dipus să-i satisfac miresei mele absolut toate poftele.

Felix pufnise zgomotos:

– Am început să cred că nu m-ai minţit atunci cînd ai afirmat că eşti prins în plasa de păianjen a pasiunii, Chillhurst. Dar nu-ţi stă în fire să te comporţi aşa, prietene. Poate că ar trebui să te duci la un medic.

– Crezi?

Felix chicotise.

– Da, însă nu te sfătuiesc să te duci la cel care îl consultă pe Beaumont. După cum se aude, tipul este un ageamiu, n-a reuşit să-l vindece pe Beaumont.

Acum, în timp ce se uita cercetător la domnul Graves, trimis de cei de pe Bow Street, amintirea sfatului dat de Felix îl făcu pe Jared să schiţeze un zîmbet.

Graves era un nume foarte potrivit pentru omul din faţa lui, îşi zise el. Era un bărbat înalt, scheletic, cu umeri căzuţi. Expresia întipărită pe faţa bărbatului, permanent mohorîtă, aducea cu cea a unui antreprenor de pompe funebre. Jared îl alesese după ce intervievase mai mulţi candidaţi veniţi de pe Bow Street, pentru isteţimea de vulpoi care i se citea în ochi.

– Deci, ai înţeles ce sarcini îţi revin în această casă? îl întrebă.

– Da, domnule viconte, cred c-am înţeles. Graves trase agitat de marginile noului său sacou negru. Se vedea clar că nu era obişnuit să poarte haine atît de elegante. Trebuie să-i ţin sub observaţie pe toţi cei care locuiesc în această casă şi să am

grijă să nu pătrundă aici nici o persoană necunoscută. Excepţie vor face doar cele care au primit aprobarea dumneavoastră expresă.

– Corect. De asemenea, trebuie să observi orice lucru neobişnuit sau dubios care se petrece aici. În cazul în care sînt plecat de acasă, vreau un raport zilnic al tuturor evenimenelor, indiferent cît de banale ar fi. Este clar?

– Da, domnule viconte. Graves făcu un efort zadarnic de a-şi îndrepta umerii căzuţi. Vă puteţi baza pe mine, domnule. Cu problema aceea... m-am descurcat bine, nu?

– Da, Graves, te-ai descurcat. Şi tu, şi prietenul tău, Fox. Aţi făcut o treabă excelentă, aducîndu-mi exact dovezile de care am nevoie pentru a-mi demonstra teoria.

– Amîndoi sîntem mîndri că v-am putut fi de folos, domnule.

– După cum ţi-am spus, am motive să cred că cineva a încercat să-l răpească pe nepotul soţiei mele. În plus, este posibil ca un necunoscut să fi încercat să pătrundă prin efracţie în fostul nostru domiciliu, din strada Ibberton. Ca atare, vreau să fii cu ochii în patru. Nu mă agit din cauza unui posibil jaf, ci a siguranţei familiei mele.

– Am înţeles, domnule viconte.

– Foarte bine, înseamnă că-ţi poţi lua sarcinile în primire, chiar din clipa asta. Jared se încruntă. Încă ceva, Graves.

– Da, domnule viconte?

– Trebuie să te străduieşti din răsputeri să te înţelegi cu menajera noastră, doamna Bird. Nu vreau să fiu deranjat de certurile dintre angajaţii mei. Este clar?

Ochii lui Graves sclipiră.

– Da, domnule. Am făcut deja cunoştinţă cu doamna Bird. Este un exemplar cu totul deosebit, dacă îmi permiteţi să mă exprim aşa. O femeie plină de duh. Întotdeauna mi-au plăcut femeile spirituale.

Jared își stăpîni un zîmbet.

– Atunci, nu trebuie să-mi fac probleme din cauza asta. Poți pleca, Graves.

– Da, domnule viconte.

Jared așteptă ca noul lui majordom să dispară din bibliotecă, apoi se ridică și ocoli biroul, pentru a ajunge la fereastră. Grădina era încă într-o stare deplorabilă, însă vila, nelocuită ani în șir, fusese complet renovată în interior. Mobilele luceau, ferestrele sclipeau. Vechea clădire care i se păruse altădată monstruoasă, devenise căminul soției lui și al zburdalnicilor lui elevi.

Nu, își zise Jared, lucrurile stăteau exact invers. Cei trei băieți și Olympia transformaseră casa în cămin.

Jared se întoarse la birou și descuie un sertar, din care își scoase agenda. Deschizînd-o, parcurse toate însemnările pe care și le făcuse în ultimele luni. Constată că nu putea evita concluzia clară care se desprindea. Dovezile erau prea solide pentru a fi ignorate. Jared se întrebă de ce amînase atît de mult inevitabilul. Nu-i stătea în fire să ezite atunci cînd apăreau asemenea probleme.

Bănuise de la bun început cine-i infractorul, însă sperase că exista și o altă explicație pentru acea delapidare.

Venise timpul să intre în acțiune. Jucase suficient de mult rolul prostului.

Zvonul că Olympia se măritase cu vicontele Chillhurst se răspîndi extrem de repede, ceea ce o incomoda. Este tare greu să fii vicontesă, își spuse două zile mai tîrziu, în timp ce cobora din vechea trăsură a familiei Flamecrest. Cînd porți un titlu, se pare că nu mai ai independență.

Jared ordonase ca trăsura să fie scoasă de la „naftalină" și lustruită. Tot el hotărîse să fie înhămați doi cai suri, foarte

robuști. Apoi îi ceruse Olympiei să nu iasă din casă fără să fie însoțită de unul dintre noii lor valeți și de o servitoare.

Noua servitoare, o fată de șaptesprezece ani, pătrunsă de simțul datoriei, în permanență nerăbdătoare să-i facă pe plac, coborî supusă din greoaia trăsură și o luă pe urmele Olympiei, urcînd treptele Institutului Musgrave.

– Lucy, mă poți aștepta pe una dintre băncile de pe holul din fața bibliotecii, spuse Olympia. Mă întorc în aproximativ o oră.

– Da, doamnă. Politicoasă, Lucy făcu o plecăciune.

Olympia intră grăbită în imensa bibliotecă. Bibliotecarul, un om în vîrstă, o salută printr-o înclinare a capului.

– O zi bună, lady Chillhurst. Regret orice impolitețe din trecut.

– Bună dimineața, Boggs. Olympia își scoase mănușile și îi zîmbi bibliotecarului. Ce-i cu impolitețea? Întotdeauna ai fost extrem de respectuos.

– Îmi pare rău că n-am știut că sînteți vicontesă, doamnă. Boggs îi aruncă o privire disperată.

– Ah, la asta te refereai. Olympia își flutură mîna, nepăsătoare. Stabilise împreună cu Jared cum să iasă din situații de acest gen. Nu aveai de unde să știi. Soțul meu ține tare mult la intimitatea lui și, cît sîntem aici, în oraș, încercăm să trecem drept niște anonimi oarecare. Din păcate, am fost deconspirați. De aceea, domnul viconte a ajuns la concluzia că nu mai are sens să încercăm să evităm uzanțele astea absurde, care ne cer să ne deconspirăm identitatea în fața întregii lumi.

Se vedea clar că Boggs nu înțelegea de ce un posesor de titlu nobiliar ar putea dori să rămînă anonim, însă era mult prea politicos pentru a face vreun comentariu.

– Da, doamnă.

– Te-ar deranja foarte mult dacă ți-aș mai răscoli o dată hărțile terestre și maritime din dulapul Indiilor de Vest?

– Absolut deloc. Cu o plecăciune adîncă, Boggs o invită în sala hărţilor. Luaţi ce doriţi, doamnă. Am descuiat deja respectivul dulap, pentru un alt membru al societăţii. Este şi acum înăuntru.

– Oh. Olympia se încruntă puţin. Te referi la domnul Torbert sau la lordul Aldridge?

– Nu, la domnul Gifford Seaton, spuse Boggs.

– La domnul Seaton? De uimire, Olympia fu cît pe ce să scape săculeţul de mînă. N-am ştiut că este membru al societăţii.

– Este. S-a înscris în societate imediat după ce sora lui s-a măritat cu lordul Beaumont. Asta trebuie să se fi întîmplat acum vreo doi ani, cred. Îşi petrece multă vreme în sala hărţilor.

– Înţeleg. Olympia se apropie de uşă şi se uită în sala cu mobilier vechi şi miros de igrasie.

Gifford stătea la o masă imensă, din lemn de mahon şi studia o hartă. Ridicîndu-şi întîmplător privirile, el dădu cu ochii de Olympia. Zîmbetul pe care îl schiţă fu bine calculat.

– Lady Chillhurst. Ţinîndu-şi o mînă pe marginea hărţii, pentru ca aceasta să nu se ruleze singură, el o salută pe Olympia cu o reverenţă elegantă. Îmi pare bine să vă revăd. Am auzit că obişnuiţi să consultaţi materialele din biblioteca societăţii.

– Bună dimineaţa, domnule Seaton. N-am ştiut că activaţi în Societatea pentru călătorii şi explorări.

– Am citit toate articolele pe care le-aţi publicat în revista societăţii, murmură Gifford. Extrem de instructive, dacă îmi permiteţi să-mi spun părerea.

– Ce drăguţ din partea dumneavoastră. Olympia era surprins de măgulită de spusele lui. Neliniştea care pusese stăpînire pe ea în momentul în care îl văzuse pe Gifford în bibliotecă dispăruse ca prin minune. Apropiindu-se de masa lui, se uită la hartă. Văd că studiaţi zona Indiilor de Vest. Scrieţi un articol sau plănuiţi să călătoriţi pînă acolo?

– Sînt posibile ambele variante. Gifford o privi cu atenţie. Am înţeles că şi pe dumneavoastră vă interesează această zonă, lady Chillhurst. Boggs mi-a spus că aţi studiat toate hărţile terestre şi maritime ale Indiilor de Vest.

– Corect. Olympia se uită cu mai multă atenţie la harta pe care o derulase Gifford. Dar n-am avut ocazia să văd şi această hartă. Pare a fi foarte veche.

– Este. Am descoperit-o luna trecută şi am pus-o deoparte, într-un sertar special, ca s-o am la îndemînă.

– La îndemînă? Brusc interesată, Olympia privi harta cu ochi strălucitori. De aceea n-am dat peste ea în cursul investigaţiilor mele anterioare, zise ea.

– Fără nici un dubiu. Gifford ezită, apoi îi făcu semn spre hartă. Dacă doriţi, vă dau voie cu cea mai mare plăcere s-o studiaţi. Mie mi se pare interesantă deoarece apar şi cîteva insule pe care nu le-am putut localiza pe nici o altă hartă a societăţii.

– Ce interesant. Aruncîndu-şi săculeţul din mînă, Olympia se aplecă peste vechiul pergament.

– Să înţeleg, doamnă, că vă interesează insulele necartografiate din zona Indiilor de Vest?

– Da. Olympia se aplecă şi mai mult, încercînd să găsească nişte puncte de reper familiare, pe care le localizase pe alte hărţi ale zonei. La prima vedere, această hartă simplă, nedecodată nu spunea nimic nou. Este o reprezentare foarte neobişnuită a geografiei de acolo. Nu-i nici pe departe la fel de amănunţită ca majoritatea celorlalte hărţi.

– Mi s-a spus că ar fi fost făcută de un aventurier, a cărui corabie s-a îndreptat spre Indiile de Vest cu peste o sută de ani în urmă. Aventurierul respectiv a făcut-o cu mîna lui.

– Harta unui aventurier? Ridicînd ochii, Olympia îl surprinse pe Gifford observînd-o cu mare atenţie. Adevărat?

El ridică din umeri.

– Aşa susţine Boggs. Dar cum poţi fi sigur? Harta nu este semnată, aşa că nu se poate verifica identitatea celui care a desenat-o.

– Fascinant. Olympia se concentră din nou asupra hărţii. Oricum, faptul că este foarte veche nu poate fi contestat.

– Aşa-i. Gifford îşi schimbă puţin poziţia, pentru ca, stînd mai aproape de Olympia, să poată privi şi el harta. Lady Chillhurst, aş vrea să-mi cer scuze pentru comportamentul din după-amiaza aceea. Regret dacă v-am adus vreo ofensă.

– Nu vă faceţi probleme, domnule. Olympia se uită cu mai multă atenţie la un petic minuscul de pămînt, pe care nu-l observase pe celelalte hărţi. Am înţeles că a fost vorba de o problemă delicată.

– Am fost multă vreme singuri pe lume, spuse Gifford. Mă refer la mine şi la sora mea. Pînă la căsătoria ei cu Beaumont, situaţia noastră financiară era precară. Am trecut prin momente în care am crezut c-o vom sfîrşi într-un azil de săraci sau într-o închisoare pentru datornici.

Olympia fu cuprinsă de un val de simpatie. Mulţumită micii moşteniri lăsate de mătuşile ei, ea scăpase măcar de acest gen de temeri.

– Trebuie să fi fost îngrozitor, spuse cu blîndeţe în glas. N-aţi avut nici o rudă la ajutorul căreia să puteţi apela?

– Nici una. Pe faţa lui Gifford apăru un zîmbet trist. Am trăit doar din resurse proprii, doamnă. Regret că trebuie să spun, dar sora mea a fost cea care a dus pe umeri aproape toată povara. În primii ani, destul de mulţi la număr, eu eram prea mic pentru a-i fi de ajutor. Ea a avut grijă de amîndoi, pînă cînd a reuşit să-şi asigure un mariaj bun.

– Înţeleg.

Buzele lui Gifford se strînseră.

– Familia mea nu a fost întotdeauna săracă. Eu şi Demetria am fost aduşi într-o situaţie atît de stînjenitoare de tatăl nostru,

care nu se pricepea să-şi rezolve problemele financiare. În plus, parcă pentru a complica lucrurile, el se simţea atras de tripouri. S-a împuşcat în dimineaţa în care a pierdut la joc ultimele bunuri din moştenirea care-i rămăsese de la părinţi.

Olympia uită complet de hartă. Durerea din ochii lui Gifford nu putea fi ignorată.

– Regret nespus de mult să aud asta.

– Bunica mea a fost foarte bogată.

– Da?

– Da. Gifford adoptă o expresie de om purtat pe aripile timpului, într-un trecut pe care îl vedea extrem de clar. Moştenise de la străbunicul meu un imperiu naval, de care se ocupase cu iscusinţa unui bărbat.

– Trebuie să fi fost o femeie foarte deşteaptă, spuse Olympia.

– Da, se spune că avea o minte ageră. Într-o vreme, demult apusă, corăbiile ei navigau din America spre cele mai îndepărtate colţuri ale lumii, de unde se întorceau cu mătase, condimente şi ceai.

– America?

– Exact. Străbunicul meu îşi stabilise sediul firmei la Boston. Acolo a crescut bunica. La momentul potrivit, s-a măritat cu unul dintre căpitanii ei. Peter Seaton îl chema.

– Pe bunicul dumneavoastră?

Gifford dădu din cap, aprobator.

– Nu l-am cunoscut nici pe el, nici pe bunica. Tata a fost singurul lor copil. Cînd au murit părinţii lui, el a moştenit întreaga afacere. A vîndut corăbiile şi s-a mutat în Anglia. Mîna lui Gifford se strînse, transformîndu-se în pumn. După ce s-a însurat, s-a apucat să toace averea.

– Ce s-a întîmplat cu mama voastră?

Gifford îşi coborî privirile spre mîna încleştată.

– A murit la naşterea mea.

– Deci n-o mai aveți decît pe sora dumneavoastră.

Gifford o privi cu atenție.

– Așa cum ea nu mă are decît pe mine. Sper că mă puteți înțelege de ce am turbat de furie în momentul în care Chillhurst a rupt logodna. Sora mea își dăduse toată silința să-i capteze atenția. În vara aceea, amanetase ultimele bijuterii rămase de la mama, ca să-și cumpere niște rochii frumoase, cu care să-l impresioneze.

Olympia îi atinse mîneca hainei.

– Domnule Seaton, povestea nefericită a familiei dumneavoastră mă întristează. Dar, vă rog, nu-l învinovățiți pe soțul meu pentru ceea ce s-a întîmplat. Îl cunosc suficient de bine ca să fiu sigură că nu a rupt logodna din cauza situației financiare a surorii dumneavoastră.

– Demetria mi-a spus adevărul. Prefer să-i dau crezare ei, nu lui Chillhurst. Gifford se întoarse brusc cu spatele spre masă. Totul este atît de nedrept... Groaznic de nedrept.

– Dar sora dumneavoastră a reușit să aibă o căsnicie care nu-i ridică probleme financiare. Pare mulțumită. Iar dumneavoastră vă puteți bucura de toate avantajele care decurg din faptul că numele vă este legat de cel al lordului Beaumont. De ce nu sînteți la fel de mulțumit ca ea?

Gifford se răsuci pe călcîie. Fața i se crispase de furie și disperare.

– Pentru că nu este drept. Chiar nu mă înțelegeți? Nu este drept ca Chillhurst să aibă totul, iar noi să nu avem nimic. *Nimic.*

– Domnule Seaton, nu vă înțeleg. Mi se pare că și dumneavoastră aveți tot ce vă doriți.

Cu un efort vizibil, Gifford încercă să-și recapete controlul. Închise pentru o fracțiune de secundă ochii și inspiră adînc.

– Mă scuzați, lady Chillhurst. Nu știu ce mi-a venit.

Olympia schiță un zîmbet nesigur.

– Poate că ar trebui să schimbăm subiectul. Vreți să studiem împreună această hartă?

– Altădată, poate. Gifford își scoase ceasul din buzunar. Am o întîlnire.

– Da, sigur. Olympia se uită la ceasul lui, gîndindu-se la cel pe care îl dăduse Jared pentru a-l răscumpăra pe Robert. Foarte frumos ceas, zise. Îmi puteți spune unde aș putea cumpăra unul asemănător?

Gifford se încruntă, o clipă.

– L-am luat de la un magazin mic, de pe strada Bond. Ceasul era în galantar, dar lanțul a fost conceput special pentru mine.

– Înțeleg. Curioasă, Olympia înaintă cu un pas. Pe carcasă și pe micile medalioane atașate lanțului era incrustat un motiv ciudat. Ăsta nu este cumva un fel de șarpe?

– Un șarpe de mare. Gifford își băgă ceasul în buzunar. Este o creatură mitică, adăugă, schițînd un zîmbet care nu-i lumină, însă, și ochii. Un simbol al vremurilor în care familia mea ocupa, în lumea asta, locul cuvenit. Și acum, vă rog să mă scuzați. Trebuie să plec.

– O zi bună, domnule Seaton.

Olympia îl urmări gînditoare cum iese din sală. Cînd rămase singură, se întoarse spre harta de pe masă, dar interesul pentru ea dispăruse. În schimb era preocupată de desenul care decora carcasa ceasului lui Gifford și medalioanele atașate de lanț.

Motivul i se părea ciudat de familiar.

– Bine ați venit acasă, doamnă. Graves deschise larg ușa vilei Flamecrest, cînd Olympia se afla încă pe scara din fața intrării. Avem musafiri, o anunță cînd ea trecu ca o săgeată pe lîngă el.

– Serios? Oprindu-se în hol, Olympia se întoarse cu fața spre noul lor majordom. Doamna Bird știe?

– Da, doamnă, știe. Graves chicoti. Tocmai își face, cu mare măiestrie, socotelile de rigoare.

Doamna Bird apăru la orizont.

– Tu ești, domnișoară Olympia? Era și timpul să vii acasă. Domnul viconte spune că în seara asta să mai pun două tacîmuri în plus la cină. Pe deasupra, vrea să pregătesc și două dormitoare. Aș dori să știu dacă genul ăsta de probleme vor ajunge să se repete cu regularitate.

– Păi, nu sînt în măsură să-ți răspund, spuse Olympia. N-am nici cea mai vagă idee cîți prieteni are de gînd domnul viconte să primească.

– Ăștia nu-s prieteni, spuse doamna Bird pe un ton rău prevestitor. Sînt rude. Tatăl și unchiul domnului viconte. Apoi menajera își coborî vocea și se uită în jur, ca să se asigure că holul era gol. Tatăl domnului viconte este *conte*.

– Da, știu. Olympia își desfăcu panglicile pălărioarei. Sînt sigură că ești în stare să te ocupi de musafirii care ne intră în casă, doamnă Bird.

Graves îi zîmbi doamnei Bird de parcă ar fi fost îndrăgostit de ea.

– Evident că este în stare, doamnă. În scurta perioadă pe care am petrecut-o în această casă, m-am convins că doamna Bird este o femeie incredibil de talentată.

Obrajii doamnei Bird se colorară în roșu.

– Voiam să știu un singur lucru: cît de des veți avea pretenția să mă ocup de chestii dintr-astea. Atîta tot. Trebuie să-mi fac niște planuri, vă dați seama.

– Apelează la ajutorul meu oricînd dorești, doamnă Bird, spuse Graves pe un ton dulce. Sînt gata să te ajut. Împreună, sînt sigur că ne vom descurca.

Genele doamnei Bird fîlfîiră.

– Atunci, cred c-o vom scoate la capăt într-un fel sau altul.

– Să nu te îndoiești, spuse Graves.

Olympia își plimbă privirile de la unul la celălalt.

– Unde sînt domnul viconte și musafirii noștri?

– Domnul viconte este în bibliotecă, doamnă, răspunse Graves. Musafirii sînt sus, cu tinerii gentlemeni. Cred că domnul conte și fratele său le spun povești conașilor Robert, Ethan și Hugh.

Olympia intenționă să se îndrepte spre bibliotecă, dar renunță.

– Povești?

– Despre o persoană cunoscută sub numele de Jack. Căpitanul Jack, mi se pare.

– Oh, mda, sînt sigură că nepoții mei vor fi extrem de încîntați de poveștile alea. Olympia întinse mîna spre clanța sferică a ușii bibliotecii.

– Permiteți-mi, doamnă. Graves țîșni spre ea, pentru a-i deschide ușa.

– Mulțumesc, spuse Olympia politicoasă, puțin luată prin surprindere de acest serviciu nefamiliar. Întotdeauna procedezi în felul acesta?

– Da, doamnă. Este una dintre obligațiile mele. Graves își înclină capul și o invită să intre în bibliotecă.

Jared stătea la birou. El își ridică imediat privirile cînd o auzi pe Olympia intrînd.

– Bună ziua, draga mea, spuse, ridicîndu-se în picioare. Mă bucur că ai sosit acasă. Avem musafiri. Au sosit tata și unchiul meu.

– Am fost anunțată.

Jared avu răbdare ca ușa să se închidă în urma ei. Apoi schiță un zîmbet fermecător, un fel de „vino-ncoace".

Olympia străbătu în fugă distanța care îi despărțea, aruncîndu-se în brațele lui.

– Cred că a început să-mi placă să fiu însurat, murmură Jared pe un ton gînditor, după ce o sărută.

– Şi mie. Deşi nu prea avea chef să se despartă de el, Olympia făcu un pas înapoi. Jared, tocmai am purtat o conversaţie extrem de neobişnuită cu Gifford Seaton. Există o problemă sau două pe care...

Zîmbetul senzual al lui Jared se transformă într-o izbucnire fioroasă.

– Ce-ai zis?

Olympia se încruntă.

– Nu este necesar să ridici vocea, domnul meu. Te aud foarte bine. Spuneam că tocmai am încheiat o conversaţie destul de bizară cu domnul Seaton.

– Seaton a vorbit cu tine?

– Da, tocmai asta încerc să-ţi explic. Ne-am întîlnit la Institutul Musgrave, în biblioteca societăţii. S-a întîmplat ceva uimitor, domnule. Am descoperit că pe amîndoi ne interesează Indiile de Vest.

– Ticălosul, spuse Jared pe un ton periculos de coborît. I-am zis să se ţină departe de tine.

Olympia îl privi furioasă.

– Nu cred că trebuie să-l numeşti aşa. Domnul Seaton este un om cu probleme. A avut parte de o viaţă foarte dificilă.

– Seaton este o canalie mincinoasă şi arţăgoasă, care se ţine doar de rele. I-am cerut să stea departe de tine.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jared, domnul Seaton n-are nici o vină că ne-am întîlnit în biblioteca societăţii.

– Nu fi chiar atît de sigură. Probabil că Seaton a aflat că obişnuieşti să-ţi petreci o mare parte din timp acolo şi şi-a planificat vizita în aşa fel încît să coincidă cu a ta.

– Sincer, Jared, mergi prea departe. Indiile de Vest par a-i stîrni domnului Seaton un interes real, pur ştiinţific. Mi-a permis chiar să văd o hartă deosebită, descoperită de el în acea bibliotecă.

– Aş fi în stare să pun pariu că a făcut chestia asta dintr-un motiv ştiut doar de el. Jared se aşeză la birou. Bine, fie cum o fi. Voi rezolva problema. Între timp, tu trebuie să eviţi orice alt contact cu Seaton. Este clar, doamnă?

Olympia îl privi uluită.

– Este suficient, domnule.

– Suficient? Nici măcar n-am început. Îi voi da tînărului Seaton o lecţie pe care n-o va uita prea curînd.

– Jared, nu-ţi permit să vorbeşti aşa. Sper că n-ai impresia că acum, cînd îmi eşti soţ, îmi poţi da ordine iraţionale.

Jared o măsură din cap pînă-n picioare, cu o privire rece.

– Doamnă, sînt perfect conştient că preferi să nu-ţi baţi capul cu mărunţişurile enervante ale vieţii de zi cu zi. Foarte bine. De obicei, atitudinea ta nu are de ce să fie deranjantă. Dar, avînd în vedere că sîntem căsătoriţi, există un mic amănunt pe care mi-e teamă că va trebui să-l iei în seamă.

Ochii Olympiei se îngustară.

– Şi care este, mă rog, acel mic amănunt?

Jared se sprijini de spătarul scaunului.

– Eu sînt stăpînul casei. Deciziile pe care le iau vor fi conforme cu scopul pe care mi l-am propus; adică să fac ce cred că este mai bine pentru familia noastră. Ca atare, te vei supune deciziilor mele, doamnă.

– N-am s-o fac decît dacă sînt de acord cu respectivele decizii, ori acum, dispoziţia privitoare la domnul Seaton o găsesc neacceptabilă.

– La naiba, Olympia, sînt soţul tău. Vei face exact ce-ţi spun.

– Ba voi face numai ce am chef, aşa cum am făcut întotdeauna. Olympia auzi uşa din spatele ei deschizîndu-se dar nu-i dădu atenţie. *Tu* să mă asculţi, domnule Chillhurst, şi să ciuleşti bine urechile. Nu uita că te-am luat în casa mea p

post de preceptor. Dacă stau să mă gîndesc, ești încă angajatul meu.

– Asta-i o idioțenie, îi replică Jared. Îmi ești soție, nu șefă.

– Depinde al cui punct de vedere vrei să-l iei în considerare. Din al meu, raporturile stabilite inițial între noi n-au suferit nici o schimbare.

– Totul s-a schimbat, spuse Jared printre dinți. Asta nu-i o problemă care poate fi privită din mai multe puncte de vedere. Este una clară, cu certificat legal, autentificat de organele îndreptățite.

– Hoo! O voce nefamiliară stopă cearta înainte ca Olympia să poată da vreo replică.

– Ia te uită, ce se întîmplă aici? întrebă o altă voce. Thaddeus, crezi că ne amestecăm într-un tărăboi domestic?

– Așa se pare, spuse vesel primul vorbitor. Nu ți-am mai văzut niciodată fiul atît de înfierbîntat, Magnus. Poate că mariajul îi prinde bine.

– Fir-ar al naibii, bombăni Jared, aruncînd o privire scurtă spre ușă. Doamnă, permite-mi să ți-i prezint pe tatăl meu, contele de Flamecrest și pe unchiul meu, Thaddeus Ryder. Domnilor, soția mea.

Întorcîndu-se, Olympia se trezi față în față cu doi bărbați chipeși, deși mai în vîrstă. Aveau părul cărunt cu reflexe argintii și erau îmbrăcați la patru ace. Zîmbetele ștrengărești, fermecătoare, care le luminau fețele cuceriseră, fără nici un dubiu, multe femei.

– Flamecrest, la dispoziția dumneavoastră, spuse cel mai înalt dintre ei, făcînd o plecăciune elegantă. Este o mare plăcere să vă cunosc, doamnă.

– Thaddeus Ryder. Al doilea bărbat îi adresă un zîmbet larg. Mă bucur să văd că Jared și-a făcut, în sfîrșit, datoria față de familie. Dar nu cred că ați avut timp să găsiți cheia comorii căpitanului Jack, am dreptate?

Jared scoase o exclamație de profund dezgust.

– Fir-ar să fie, unchiule. Nu ești în stare de nici un pic de discreție?

Thaddeus îl privi surprins.

– N-am de ce să fiu discret, flăcăule. Doar soția ta face parte din familie.

– Cea mai bună dintre toate situațiile posibile, dacă-mi ceri părerea, spuse Magnus, adresîndu-i Olympiei un zîmbet radios. Nu mai este nevoie să te furișezi noaptea ca un hoț, pentru a încerca să-i smulgi secretul. Va fi fericită să ne spună tot ce află despre comoară, nu-i așa, draga mea?

Olympia îi studie cu un mare interes pe ambii bărbați.

– Într-adevăr, voi fi fericită să vă împărtășesc toate informațiile în posesia cărora voi reuși să ajung, dar cred că ar trebui să știți că această comoară mai este căutată de cineva.

– Pe toți dracii! Magnus fu atît de revoltat încît zîmbetul i se transformă într-un rînjet. Chiar mă temeam de asta, spuse, după care se uită la fratele său. N-am zis că simt un frig în oase, Thaddeus?

Thaddeus își luă o figură gravă.

– Da, ai zis, Magnus. Ai zis. Și, în clanul nostru, premonițiile trebuie luate întotdeauna în seamă. Toți știm lucrul acesta. Apoi Thaddeus o privi pe Olympia. Ai vreo idee cine umblă după comoara familiei, draga mea?

Realizînd că se afla, în sfîrșit, în compania unor oameni care o înțelegeau de ce își face griji și care, înțelegînd-o, nu-și băteau joc de temerile ei, Olympia se simți ușurată.

– Domnule, bănuiesc cine ar putea fi cel care se ascunde în spatele amenințărilor, însă există posibilitatea ca ideea mea să vi se pară neverosimilă. Chillhurst, cel puțin, a refuzat să-i dea crezare.

Magnus strîmbă din nas.

– În anumite domenii, fiul meu dă dovadă de isteţime, însă nu are nici un pic de imaginaţie. Nu-i da atenţie. Împărtăşeşte-ne nouă gîndurile tale.

Olympia observă cu coada ochiului că buzele lui Jared se strînseră, dar îl ignoră.

– Cred că mult rîvnita comoară a căpitanului Jack este căutată de un anume Gardian, despre care nu pot specifica dacă este o persoană sau altceva.

– De *Gardian*. Magnus o privi uluit.

Thaddeus păru la fel de şocat, însă, pe deasupra şi cam dezorientat.

– Gardianul?

Olympia dădu repede din cap.

– Jurnalul conţine un avertisment clar, referitor la un Gardian.

Magnus şi Thaddeus se uitară unul la altul, apoi îşi aţintiră amîndoi privirile la Olympia.

– Păi, în cazul acesta, nu avem de ce să ne agităm, nu crezi, draga mea? îi explică Magnus.

Thaddeus se înveseli.

– Exact.

Jared interveni pe un ton rău prevestitor:

– Aş prefera să renunţaţi imediat la acest subiect de discuţie.

– De ce? Ce ştii despre Gardian? îl întrebă Olympia pe Magnus.

Magnus îşi arcui una dintre sprîncenele lui stufoase, în stilul caracteristic familiei, cu care Olympia ajunsese să se deprindă.

– Gardianul este soţul tău, draga mea. Fiul meu a uitat să te informeze că a moştenit onoarea şi responsabilitatea de a purta acest titlu încă de pe vremea cînd avea nouăsprezece ani?

– Familia îl numeşte Gardian din noaptea în care mi-a scos flăcăii dintr-un mic bucluc, în care au intrat din pricina unui contrabandist, spuse Thaddeus.

Olympiei nu-i venea să creadă ce auzea. Pentru o clipă, ea rămase fără grai. Cînd îşi reveni, se răsuci brusc pe călcîie, pentru a-l înfrunta pe Jared.

– Nu, nu s-a obosit să-mi menţioneze acest mic amănunt.

– Uite ce-i, Olympia, îţi pot explica...

Olympia era furioasă.

– Chillhurst, m-ai înşelat încă de la începutul relaţiei noastre. Ba într-o privinţă, ba în alta. Am trecut totul cu vederea, dînd vina pe pasiunile şi emoţiile tale extrem de puternice, însă, de data aceasta, ai mers prea departe. Cum ai putut să nu-mi spui că tu eşti Gardianul?

– Dă-o naibii, Olympia, asta-i o prostie. După părerea ta, secretul jurnalului era căutat de o stafie. Din pricina ei te-ai agitat atîta. Ori eu nu sînt nici legendă, nici stafie. Şi nici nu-mi pasă de afurisita aia de comoară.

– Domnule Chillhurst, trebuie să-ţi spun că nu mi-ai fost de nici un ajutor. N-ai făcut decît să-mi îngreuiezi în permanenţă cercetările, refuzînd să te arăţi interesat de eforturile mele de a descoperi secretul jurnalului. M-ai supărat foarte rău, domnule.

– Văd, bombăni Jared. Dar la ce-ţi foloseşte faptul că ai aflat că tata mi-a pus în cîrcă titlul ăsta idiot? O asemenea informaţie nu-ţi poate înlesni cercetările.

Olympia se îmbăţoşă.

– Asta rămîne de văzut, domnule Chillhurst.

– Olympia, aşteaptă...

Dar Olympia nu avea chef să aştepte. Descoperise încă o piesă a jocului de puzzle. Trebuia să se gîndească la ea. Ca atare, părăsi grăbită biblioteca.

16

Magnus îi aruncă lui Jared un zîmbet ironic.

– *Domnule* Chillhurst?

– Din cînd în cînd, soția mea uită că nu-i mai sînt angajat, spuse Jared cu răceală.

– Angajat? Thaddeus chicoti. Ei comedie! De unde i-a venit ideea asta?

– Este o poveste lungă. Jared ocoli biroul. Acum n-am timp să v-o spun. Vă rog să mă scuzați, trebuie să vorbesc cu soția mea. După cum vedeți, este o femeie cu un temperament destul de vulcanic.

Magnus se lovi peste coapsă și izbucni într-un rîs homeric.

– Mă bucur să văd că ți-ai găsit o nevastă interesantă, fiule. Nu mi-e jenă să-ți spun că mi-am făcut destule griji gîndindu-mă c-o vei sfîrși lîngă o coțofană ștearsă, plictisitoare, care nu va reuși să scoată din tine decît ce-i mai rău.

Thaddeus chicoti.

– Flăcăule, se pare că ea te crede un tip capabil de pasiuni foarte puternice. De unde naiba i-a venit o asemenea idee?

– Întrebarea asta mă depășește. Mîna lui Jared strînse clanța sferică. Mă întorc imediat. Trebuie să clarific o problemă cu lady Chillhurst, pînă nu e prea tîrziu.

– Dă-i bice, fiule, spuse Magnus pe un ton vesel. Noi ne vom autoservi cu brandy-ul tău cît timp vei lipsi. Sper că este dintr-ăla bun, din pivnița căpitanului Harry, nu?

– Da, spuse Jared. Din ăla este. Încercați să nu-l beți pe tot pînă mă întorc.

– Nu te grăbi, flăcăule, nu te grăbi. Thaddeus își flutură mîna, dîndu-i de înțeles că poate părăsi încăperea.

Jared ieși din bibliotecă, traversă holul pardosit cu plăci de marmură și urcă scara.

Ușa dormitorului Olympiei era închisă. Buzele lui Jared se strînseră. Ridică brațul și ciocăni cu putere.

– Pleacă, strigă Olympia cu voce înăbușită. Sînt foarte ocupată.

– Olympia, vreau să vorbim.

– Sincer, domnule Chillhurst, n-am timp să trăncănesc despre cine are dreptul să se considere șef în casa asta. Am de lucru.

– Pe focul iadului și pe toate blestemele la osînda veșnică, femeie, termină odată! Nu-mi mai ordona de parcă aș fi un membru al personalului tău.

Mîna lui Jared căzu pe clanță. O roti cu violență, așteptîndu-se să constate că ușa era încuiată.

Spre surprinderea lui, ușa se deschise cu mai multă putere decît intenționase și se izbi de perete atît de zgomotos încît Olympia fu cît pe ce să sară de pe scaun.

Ea îl privi furioasă, de la masa de scris lîngă care stătea.

– Ți-am spus că sînt ocupată, domnule.

– Prea ocupată pentru a discuta cu soțul tău? Jared închise ușa și pătrunse în încăpere cu o nonșalanță care nu se potrivea deloc cu sentimentele pe care le nutrea în momentul acela.

Olympia se încruntă.

– Domnul meu, în clipa de față, nu pot fi prea îngăduitoare. Nu-mi vine să cred că mi-ai ascuns cine ești în realitate.

– S-o ia dracu' de treabă, Olympia, au trecut ani de zile de cînd tot încerc să ignor acest aşa-zis titlu de Gardian. Este o idioţenie.

Privirile Olympiei alunecară spre peticul de catifea neagră de la ochiul lui. Expresia ei deveni mai puţin dură.

– Îmi dau seama că titlul îţi readuce în memorie întîmplări îngrozitoare. Dar el reprezintă o piesă importantă a jocului meu de puzzle. Poate fi chiar cheia întregului mister.

– Nu este nici o cheie. Cum să fie cheia? Recunosc că, în sînul familiei mele, sînt considerat Gardian, dar nu-mi pasă cîtuşi de puţin de jurnal şi de comoară. Avertismentul privitor la mine este o tîmpenie. Nu trebuie să-l iei în serios.

Olympia se lumină. Ochii îi sclipiră.

– Deci de asta nu mi-ai spus adevărul de la bun început. Ţi-a fost teamă de interpretarea pe care aş putea s-o dau avertismentului. Te-ai gîndit că voi avea cele mai proaste păreri despre tine.

– N-am vrut să-ţi fie frică de mine. La naiba, cucoană, doar nu sînt stafia căpitanului Jack.

– N-am zis niciodată că ai fi aşa ceva. Nu cred în stafii, domnul meu.

– Atunci, de ce îţi închipui că pot avea vreo legătură cu enigma din jurnal? întrebă Jared.

Ochii Olympiei căpătară o expresie gînditoare.

– Tocmai asta este problema pe care încerc s-o clarific. Trebuie să descopăr care este legătura dintre avertisment, stăpînul *Siryn*-ului şi toate celelalte amănunte pe care le-am aflat. Te rog să ai amabilitatea s-o iei din loc. Chestiunile acestea nu te interesează. În plus, nu mă pot concentra cînd îmi eşti prin preajmă şi ţipi la mine.

– Nu ţip la tine.

– Ba da, ţipi. Sincer, Jared, firea ta pătimaşă îmi îngreuiază cercetările. Te înţeleg, evident, însă mă văd nevoită să insist să ieşi din dormitorul meu.

Revolta îl făcu pe Jared să-şi piardă controlul.

– Să nu îndrăzneşti să mă dai afară din dormitorul tău, doamnă.

– De ce nu? Olympia îl privi, cu o oarecare prudenţă. Ăsta-i dormitorul meu şi, în clipa asta, nu vreau să te văd în el.

– Chiar aşa? Jared se năpusti asupra ei şi o săltă de pe scaun. În cazul ăsta, ne vom retrage în dormitorul meu.

– Domnule Chillhurst, dă-mi imediat drumul jos! Am de lucru.

– Chiar că ai. Este vremea să-ţi duci la îndeplinire cîteva dintre obligaţiile de soţie.

Jared trecu ca o vijelie prin uşa care făcea legătura dintre dormitoarele lor şi o aruncă pe Olympia pe patul imens. Boneta îi căzu şi părul roşu ca focul se răsfiră pe perne. Rochia ridicată pînă peste genunchi îi scoase la iveală ciorapii şi picioarele, excitîndu-l pe Jared.

– Sirenă, murmură el, simţind că dorinţa îl copleşeşte.

Se aruncă peste Olympia, strivind-o. Sîngele i se înfierbîntase şi în vintre simţea o durere care îl mîna să-şi satisfacă poftele trupeşti.

– Cerule, domnule Chillhurst, dar este miezul zilei!

– Permite-mi să te informez, doamnă, că pe anumite tărîmuri se obişnuieşte să faci dragoste în miezul zilei.

– Serios? Privirea uluită a Olympiei fu înlocuită de una jumătate gînditoare, jumătate senzuală. Chiar aşa, la lumina zilei?

– Ideea asta i-ar şoca cu siguranţă pe cei care habar n-au ce se întîmplă în lumea asta. Dar noi sîntem altfel, Olympia.

– Da. Chipul Olympiei se destinse şi ea zîmbi cu tandreţe. Noi sîntem altfel, domnule.

Cînd îi sărută gîtul, Jared o simţi că cedează. Apoi ea îşi înfipse degetele în părul lui şi îşi arcui spatele, pentru a se lipi mai bine de el.

Jared se simți cuprins de o bucurie nestăvilită, care îl făcu să se înfierbînte și mai tare. Reacția Olympiei îi permitea să-și manifeste din plin pasiunea. Olympia era a lui. Nu-i putea rezista nici măcar atunci cînd era supărată pe el.

Înseamnă că-l iubea. Trebuia să-l iubească.

Pe neașteptate, îi trecu prin minte că mai aștepta încă să audă aceste cuvinte din gura ei. De ce nu spunea niciodată că-l iubește? se întrebă el.

Pasiunea, însă, îl forță să lase această problemă neclarificată. Olympia schiță acel zîmbet de sirenă și își plimbă talpa de-a lungul pulpei lui.

– Avem mare noroc că am dat unul peste altul, nu-i așa, domnul meu? Nu cred că mai există pe lume un bărbat care să se afle în deplină armonie cu mine.

– Mă bucur că gîndești în felul acesta. Jared cuprinse în palmă, posesiv, unul dintre sînii ei tari. Sînt sigur că pe fața acestui pămînt nu există nici o femeie care să mă înțeleagă la fel de bine ca tine.

Trecu multă vreme pînă cînd Jared se hotărî să se desprindă de Olympia. Așezat relaxat pe perne, cu un braț sub cap, el privi în tavan satisfăcut pînă în măduva oaselor.

Olympia se mișcă puțin lîngă el, apoi se întinse.

– Ce plăcut este obiceiul ăsta de a face dragoste la lumina zilei. Nu-i așa, domnule? Trebuie să-l mai experimentăm, și asta cît mai repede posibil.

– Sigur o să-l mai experimentăm. Jared o trase spre el. Sper că, în viitorul apropiat măcar, n-o să mai încerci să mă dai afară din dormitorul tău.

– Să mă mai gîndesc, spuse Olympia pe un ton foarte serios.

Jared se încruntă.

– Micuța mea sirenă, să știi că mai devreme n-am glumit. Chiar dacă mă vrăjești cu o privire sau cu un zîmbet, nu-ți permit să-mi dai ordine. În casa mea, eu sînt stăpîn, la fel cum sînt și la firma familiei. Asta înseamnă că *sînt și stăpînul soției mele*. Este suficient de clar?

– Asta-i! Olympia se ridică brusc în capul oaselor și îl privi încîntată. Stăpînul soției tale!

– Mă bucur că ești de acord, doamnă. Jared îi privi cu admirație sînii. La un moment dat, orice bărbat este obligat să pună piciorul în prag.

– Stăpînul soției tale. Jared, întotdeauna mi-ai spus că sînt o sirenă.

– Exact. Cu vîrful degetului mare, Jared trasă conturul sfîrcului stîng. Ți-am spus pentru că asta ești.

– Domnule, chiar nu înțelegi? Olympia se ridică în genunchi, în mijlocul patului. Tocmai ai afirmat că ești stăpînul sirenei. Căpitanul Jack a fost stăpînul *Siryn*-ului, iar tu ești descendentul lui. Tu ești noul stăpîn al *Siryn*-ului.

Jared înțelese unde o duceau aceste raționamente. El gemu.

– Olympia, ai mers prea departe cu logica asta, a ta.

– Nu, am mers exact pînă unde trebuia. Olympia sări din pat. Trebuie să mă reapuc imediat de treabă. Valea, Jared. Îmi distragi atenția.

– Doamnă, din întîmplare, mă aflu în dormitorul meu.

– A, da, așa-i. Atunci, scuză-mă. Trebuie să mă întorc în dormitorul meu. Răsucindu-se pe călcîie, ea se năpusti spre ușa deschisă dintre cele două dormitoare.

Jared îi urmări melancolic delicioasele rotunjimi ale șoldurilor, în timp ce Olympia ieșea pe ușă. Apoi oftă și se ridică încet din pat.

Privirile i se opriră asupra hainelor care erau răspîndite pe pat și pe covor. Ridicînd bonețica albă a Olympiei, Jared

zîmbi, dar în clipa în care văzu cît este ceasul, se încruntă. Era aproape ora unu. Peste patruzeci şi cinci de minute avea o întîlnire la docuri.

– Fir-ar să fie, bombăni, întinzînd mîna după cămaşă. Mariajul dă peste cap programul bărbatului.

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, Jared cobora dintr-o trăsură de piaţă şi traversa strada aglomerată, îndreptîndu-se spre o tavernă micuţă. Omul pe care îl angajase pentru a-i trage de limbă pe cei care îşi duceau viaţa prin preajma docurilor îl aştepta.

Jared se aşeză în separeu şi, cu un gest al mîinii, o trimise la plimbare pe durdulia tîrfuliţă a tavernei.

– Ia zi, Fox, ce-ai aflat?

Fox îşi şterse gura cu una dintre mînecile cămăşii, apoi rîgîi.

– Exact ce-aţi bănuit, domn' viconte. Tipul a intrat rău de tot la apă acum şase luni. Atît de rău, încît toată lumea a crezut că nu va mai ieşi niciodată. Dar a reuşit, nu se ştie cum, să-şi plătească toate datoriile. La fel s-a întîmplat şi acum trei luni. A pierdut totul, apoi a găsit o cale să-şi acopere pierderile.

– Înţeleg. Jared medită puţin asupra informaţiilor primite. Ştiam ce se întîmplă, dar habar n-aveam de ce. Acum ştiu: jocurile de noroc.

Ei bine, se pare că fiecare om are cîte o pasiune secretă, gîndi Jared.

– Caz tipic, domn' viconte. Tipul se lasă jecmănit în tripouri, pînă rămîne lefter. De această dată însă s-a oprit înainte de a fi prea tîrziu. Norocul lui, nu?

– Da, mare noroc, într-adevăr. Jared se ridică în picioare. Îţi trimit banii în după-amiaza asta, prin Graves, exact aşa cum am stabilit. Îţi mulţumesc pentru serviciul făcut.

– Oricînd la dispoziţia dumneavoastră, domn' viconte. Fox mai luă o gură de bere. După cum i-am zis şi lui Graves, sînt întotdeauna disponibil.

Jared ieşi grăbit din tavernă, dar, o dată ajuns pe trotuar, se opri, ridică braţul pentru a opri o trăsură, apoi se răzgîndi. Îi trebuia un răgaz ca să reflecteze pe îndelete la tot ce aflase. În consecinţă, o porni pe jos, fără o ţintă. Tavernele şi cafenelele pe lîngă care trecea erau pline de muncitori, mateloţi, hoţi de buzunare, tîrfe şi tîlhari.

Jared era atent la această faună, iar atingerea stiletului, lipit de coaste, îl reconforta.

Trecu în revistă toate informaţiile în posesia cărora intrase. Acum ştia motivul pentru care fusese pus la punct acel plan de delapidare, însă asta nu simplifica lucrurile.

Deşi era conştient că sosise momentul unei confruntări directe cu cel care îi înşelase încrederea, nu se grăbea s-o facă. În definitiv, nu avea prea mulţi prieteni.

Bărbatul înarmat cu un cuţit apăru dintr-o alee laterală. Jared îi văzu umbra, aceasta se proiectă pe un zid din cărămidă, doar cu o fracţiune de secundă înainte ca acesta să-l atace.

Acea fracţiune de secundă fu suficientă. Avertizat, el făcu un salt lateral. În loc să se înfigă în carne, lama cuţitului tăie aerul.

Bărbatul îşi recăpătă repede echilibrul şi, făcînd o piruetă combinată, lovi pentru a doua oară.

Jared îşi ridică braţul, ca să pareze lovitura şi-şi scoase stiletul.

Agresorul scrîşni din dinţi.

– Nu mi-a spus că ai un şiş.

Jared nu se obosi să-i răspundă. Profitînd de faptul că atenţia ticălosului era concentrată la lamă, îl lovi pe acesta cu vîrful cizmei în coapsă. Omul urlă de durere şi de furie. Pierzîndu-şi din nou echilibrul, încercă să şi-l recapete balansîndu-şi braţele dintr-o parte în alta. Jared făcu o mică fentă cu stiletul. Bărbatul sări înapoi, se poticni şi căzu pe pavaj.

Cu o lovitură de picior, Jared făcu să zboare cuțitul din mîna celui căzut, apoi se aplecă și lipi vîrful stiletului de gîtul victimei.

– Cine te-a angajat? întrebă el.

– Nu știu. Bărbatul privea îngrozit mînerul stiletului. Intermediarul meu a încheiat afacerea. Nu l-am văzut niciodată pe tipul care m-a plătit.

Jared se ridică dezgustat și își puse stiletul în toc.

– Cară-te.

Bărbatul nu avu nevoie de încă o invitație. Se ridică rapid și încercă să-și recupereze cuțitul căzut pe pavaj.

– Lasă-l, îi ordonă Jared.

– Da, domnule. Cum spuneți dumneavoastră, domnule. Mai sînt destule cuțite acolo de unde l-am luat pe ăsta.

Agresorul o luă la fugă în lungul străzii. Cîteva clipe mai tîrziu, dispăru pe o alee îngustă, care despărțea două depozite mari.

Jared privi cuțitul căzut pe caldarîm.

Nu, își zise el, nu mai avea sens să amîne confruntarea.

O oră mai tîrziu, Jared urca treptele casei în care locuia Felix Hartwell de aproape zece ani. Deschise ușa și intră în micuța anticameră, întrebîndu-se cum să abordeze discuția. Preocupările lui se dovediseră inutile, deoarece cînd intră în birou, constată că ajunsese prea tîrziu.

Felix plecase.

Pe birou găsi o scrisoare, scrisă în mare grabă, care-i era adresată.

Chillhurst,

Abia acum mi-am dat seama că știi totul. De fapt, era doar o chestiune de timp. Întotdeauna ai fost al naibii de priceput. S-ar putea să vrei să-mi pui cîteva întrebări, așa încît îți răspund.

Eu am fost cel care a răspîndit zvonul că te afli în oraș și că ai o legătură ciudată cu domnișoara Wingfield. Am sperat că, o dată deconspirați, vă veți întoarce în grabă la țară. Mă deranja să te am prin preajmă, Chillhurst.

Cum tu ai preferat să rămîi la Londra, m-am hotărît să văd dacă mă pot folosi de unul dintre elevii tăi pentru a face rost de banii de care aveam nevoie. Aș vrea să știi că n-am avut intenția să-i fac vreun rău băiatului. Am vrut doar să-l țin la mine, pînă cînd îl vei răscumpăra. Dar ai cîștigat.

Fără nici o îndoială, vei căuta să-ți faci dreptate, pentru că ăsta-i felul tău de a fi. Sper, însă, că nu vei da de mine pînă cînd voi părăsi Anglia. M-am pregătit de luni de zile pentru plecare, deoarece știam că această zi poate veni oricînd.

Regret totul. Niciodată nu mi-am dorit ca lucrurile să ajungă atît de departe. Singura mea scuză este că n-am avut altă soluție.

Al tău,
F.H.

P.S. Știu că n-ai să mă crezi, dar mă bucur c-ai supraviețuit în după-amiaza asta. A fost un gest disperat, pe care l-am regretat imediat după ce am dat ordinul. Cel puțin, nu mi-am încărcat conștiința și cu moartea ta.

Jared mototoli foaia în pumn.

– Felix, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu m-ai rugat să te ajut? Doar eram prieteni.

Jared rămase o vreme cu privirile ațintite la biroul extrem de ordonat al lui Felix. Apoi făcu stînga împrejur și se întoarse în stradă. În acel moment, își dorea un singur lucru: să discute cu Olympia. Numai ea îl putea înțelege.

*

– Jared, îmi pare foarte rău. Olympia se dădu jos din pat și se duse la fereastra de la care Jared privea afară, în noapte. N-am știut cît de bun prieten erai cu acest om; îmi dau seama ce trebuie să simți.

– Am avut încredere în el, Olympia. De-a lungul anilor, i-am dat responsabilități din ce în ce mai mari. Era la curent cu toate afacerile mele. Le cunoștea dedesubturile la fel de bine ca mine. Fir-ar să fie. De obicei, nu fac greșeli de genul ăsta.

– Nu trebuie să te consideri vinovat pentru faptul că ai avut încredere în cine nu trebuia. Olympia îl cuprinse cu ambele brațe și îl strînse la piept, cît de tare putu. Un bărbat ca tine, cu o fire atît de pătimașă, este înclinat să-și asculte inima, nu rațiunea.

Jared își sprijini mîna de tocul ferestrei.

– Timpul a testat prietenia care m-a legat de Hartwell. Mă cunoștea mai bine decît oricine altcineva. El a fost cel care mi-a aranjat prima întîlnire cu Demetria.

Olympia se încruntă.

– Păi, cu chestia asta... nu prea văd ce mare favoare ți-a făcut.

– Nu înțelegi. În momentul în care a văzut ce consecințe are acea întîlnire, Hartwell s-a simțit vinovat.

– Dacă așa spui tu, Jared...

Olympia își dăduse seama că se întîmplase ceva grav încă de la sfîrșitul după-amiezei, cînd îl văzuse pe Jared întorcîndu-se acasă. Încercase să discute cu el ceva mai devreme, dar el amînase subiectul pînă cînd toți cei din casă se duseseră la culcare.

– Am făcut niște investigații care m-au dus la concluzia că Felix este vinovat. Jared luă o gură de brandy din paharul pe

care îl ținea în mînă. Încet, încet, Felix a făcut pasiune pentru tripouri. Inițial, a cîștigat.

– Dar norocul i s-a schimbat, nu?

– Da. Jared mai luă o gură de brandy. Norocul i s-a schimbat. Întotdeauna se întîmplă așa. Se pare că primele pierderi le-a acoperit cu banii unora din acționarii noștri, în conturile cărora a depus apoi alți bani, proveniți din alte surse. Atîta vreme cît a întreținut această circulație continuă de fonduri, a putut să-și ascundă manevrele.

– Probabil că, dîndu-și seama că planul lui merge, a prins curaj.

– Ai perfectă dreptate. A început să joace mai mult și să piardă pe măsură. Acum șase luni, observînd că este ceva în neregulă, m-am hotărît să cercetez ce se întîmplă. Buzele lui Jared se strînseră. Natural, l-am pus pe omul în care aveam încredere să investigheze cazul.

– Trebuie să fi fost foarte deștept dacă a reușit să te fure atîta vreme, fără să-ți dea nimic de bănuit.

Jared ridică din umeri.

– Este foarte deștept. Tocmai de aceea l-am angajat.

– Mă întreb cum și-a dat seama că te-ai prins la ce trucuri recurge, spuse Olympia.

– Este clar că și-a dat seama abia în după-amiaza asta, cînd ucigașul lui plătit n-a reușit să-și ducă sarcina la îndeplinire.

– *Ce zici?* Olympia îl trase furioasă de braț, obligîndu-l să se întoarcă spre ea, pentru a-i vedea fața. Jared, vrei să zici că cineva a încercat să te omoare?

– Calmează-te, draga mea. După cum vezi, tipul și-a ratat ținta.

– Asta nu mă liniștește. Trebuie să facem imediat ceva.

– Ce sugerezi? întrebă Jared, politicos.

– Păi, să apelăm la autorități. Olympia începu să se plimbe nervoasă, încoace și-n colo. Să-l angajăm pe unul dintre

polițiștii de pe Bow Street. Trebuie să-l găsim pe nebunul ăsta. E cazul să fie imediat arestat.

– Mă îndoiesc că va fi posibil. În după-amiaza asta, m-am lămurit că Hartwell și-a conceput un plan, în cazul în care îl voi descoperi. Mi-a lăsat un bilet, prin care m-a înștiințat că a părăsit Anglia.

– Deja? Olympia se întoarse brusc. Ești convins că a plecat?

– Destul de convins. Jared bău ultimele picături de brandy. Așa-i logic să fi procedat, ori Hartwell este, înainte de toate, un om extrem de precaut și de logic. Jared făcu o grimasă. Îmi seamănă, adaugă. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care l-am angajat.

Olympia se încruntă.

– Este extrem de neplăcut, Jared. Mi-ar plăcea să-l văd plătind pentru această tentativă de crimă. Trebuie să fie un monstru.

– Nu. Cred că este un om obișnuit, care, în ultima vreme a ajuns la disperare. Probabil că a fost hăituit de niște creditori, care l-au amenințat cu demascarea, cu bătaia sau chiar cu moartea.

– Ești prea bun, domnul meu. Este un monstru. În noaptea asta, în loc să dorm, mă voi gîndi ce ți s-ar fi putut întîmpla. Slavă Domnului că ai scăpat.

– Apreciez grija pe care mi-o porți.

Olympia îl privi furioasă.

– Să știi că n-am spus chestia asta din pură politețe. Este normal ca un asemenea incident să mă tulbure.

– Adevărat. Cred că o soție pătrunsă de simțul datoriei este obligată să se arate cît de cît îngrijorată atunci cînd soțul ei o anunță că a scăpat ca prin urechile acului de la moarte.

– Jared, de data asta de cine-ți bați joc? De mine sau de tine?

– De nici unul dintre noi. N-am făcut decît să mă întreb cît de îngrijorată ești în realitate.

Olympia îl privi lung, șocată.

– Asta-i o întrebare stupidă, domnule Chillhurst.

– Serios? Scuză-mă, atunci. Astăzi nu sînt în cea mai bună formă. Agitația este de vină, fără nici un dubiu.

– Cum este posibil să te întrebi, chiar și în glumă, dacă îmi fac, într-adevăr, griji pentru tine? întrebă Olympia, revoltată.

Jared zîmbi.

– Le ești foarte loială angajaților tăi, nu-i așa, doamnă?

– Tu ești ceva mai mult decît un simplu angajat, domnule, se răsti Olympia. Îmi ești soț.

– Ah, da, asta sînt. Nu-s asta? Lăsînd paharul de brandy din mînă, Jared întinse brațele spre ea.

17

Doamna Bird trînti cafetiera pe masă şi privi ameninţător grupul reunit pentru micul dejun.

– Domnule viconte, bucătăreasa şefă vrea să ştie pentru cîţi trebuie să pregătească cină. Ca şi mine, nu-i prea nerăbdătoare să se trezească cu o şleahtă întreagă de musafiri, veniţi pe neanunţate.

Jared îşi luă ceaşca cu cafea.

– Poţi să-i spui că, din întîmplare, ştiu perfect cîţi bani primiţi fiecare. Dumneata, doamnă Bird, ai primit un spor serios, pentru noile sarcini pe care le ai. Sînt conştient că ofer unele dintre cele mai mari salarii din oraş, dar să ştiţi că, în schimbul lor, mă aştept la servicii excepţionale. Informeaz-o pe bucătăreasa şefă că la cină vom fi prezenţi toţi.

– Da, domnule viconte. Dar femeia este cam nervoasă. Nu daţi vina pe mine dacă-i vine ideea să afume supa.

Jared ridică o sprînceană.

– Dacă în seara asta ne serveşte supă afumată, mîine dimineaţă îşi va căuta altă slujbă. Asta e valabil pentru oricare alt membru al personalului, incapabil să se acomodeze cerinţelor acestei case.

Doamna Bird pufni, apoi se repezi spre bucătărie.

– Ai amabilitatea să iei şi cîinele, doamnă Bird, strigă Jared în urma ei.

Doamna Bird se opri din drum şi se întoarse spre el.

– Ştiţi ce vreau să vă întreb? Pentru ce aţi mai angajat tot personalul ăsta, dacă vă aşteptaţi ca eu să mă ocup, în continuare, de toate? Ieşi de sub masa aia, monstru afurisit. Nu mai ai nevoie de încă un cîrnat, strigă ea la Minotaur.

Cîinele ieşi de sub masă, lingîndu-se pe bot.

Ethan îl privi nevinovat pe Jared.

– Nu i l-am dat eu, domnule. Pe cuvîntul meu de onoare.

– Ştiu cine i-a dat lui Minotaur cîrnatul, zise Jared, aruncîndu-i tatălui său o privire mustrătoare. Încercăm să-l dezbărăm de obiceiul de a mînca împreună cu familia, domnule. Aş aprecia dacă nu l-ai mai încuraja.

– Multă dreptate mai ai, fiule. Dar îmi permiţi să te întreb de unde ţi-ai luat menajera? Magnus îşi înfipse furculiţa într-un cîrnat dolofan. Flecară femeiuşcă. Nu pare să aibă prea mult respect faţă de stăpînii ei.

– A venit o dată cu toată şleahta, spuse Jared, absent.

Robert se plesni peste gură, ca să-şi înăbuşe un chicot.

Olympia îşi ridică privirea din farfurie.

– Nu trebuie să-i acordaţi atenţie doamnei Bird. Este de multă vreme alături de familia mea. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea.

– Ai fi angajat, mai mult ca sigur, o altă menajeră, zise Thaddeus. Una care să nu se încrunte de cum se scoală dimineaţa din pat.

– Oh, n-aş fi în stare s-o las pe doamna Bird să plece, spuse Olympia repede.

Jared îşi privi gînditor tatăl.

– Domnule, n-ai de ce să-ţi faci griji din pricina doamnei Bird, spuse el pe un ton glacial. Cu puţin timp în urmă, am ajuns cu ea la o înţelegere. Şi trebuie să recunosc că a ridicat o problemă interesantă. Cît timp aveţi de gînd să staţi la noi?

Magnus făcu o figură de om jignit.

– Încerci deja să ne dai papucii, fiule? Abia am sosit.
Thaddeus zîmbi cu gura pînă la urechi.

– Nu te mai obosi să ne descoși, flăcăule. Nu plecăm pînă cînd n-o ajutăm pe doamna ta să descopere secretul jurnalului Lightbourne. Obișnuiește-te cu ideea că ne vei mai vedea pe aici o vreme.

– Exact de asta mă temeam. Jared se uită spre celălalt capăt al mesei, la Olympia. Draga mea, sper că vei descifra misterul foarte curînd, pentru că altfel vom rămîne pe vecie cu musafirii ăștia pe cap.

– Mă voi strădui să fac tot ce-mi stă în putință, domnul meu. Olympia roși puțin. Nu era sigură dacă impolitețea soțului ei trebuia sau nu s-o determine să se simtă stînjenită. După cum vedea, remarcele lui nu păreau să-i fi ofensat pe musafiri.

– Foarte bine. Las această problemă în seama ta. Jared duse mîna spre buzunarul în care obișnuia să-și țină ceasul dar, găsindu-l gol, făcu o grimasă. Trebuie să-mi cumpăr un ceas, spuse el, aruncînd o privire scurtă spre pendul. Apoi se uită la Ethan, Hugh și Robert. Este timpul să ne apucăm de lecții. În dimineața asta, cred că avem în program geografia și matematica.

Thaddeus gemu.

– Ce plictisitor!

– Ăsta-i băiatul meu, bombăni Magnus. Dă-i o dimineață superbă de vară și o va pierde cu geografia și matematica.

Robert se uită rugător la Jared.

– Domnule, speram să ne scutiți de lecții măcar în dimineața asta. Domnul conte susține că băieții de vîrsta noastră ar trebui să pescuiască în fiecare dimineață de vară.

– Așa-i, interveni Ethan. Și unchiul Thaddeus ne-a mai spus ceva: că pe vremea cînd era flăcău, în diminețile de vară obișnuia să lanseze pe apele unui rîu niște bărcuțe din hîrtie.

– Și că învăța să lupte cu o sabie adevărată, adugă Hugh, plin de speranță.

– Plecați toți trei de la masă, spuse Jared, calm. Aveți la dispoziție cinci minute ca să ajungeți sus, în sala de clasă, și să vă deschideți cărțile.

– Da, domnule viconte. Sărind în picioare, Robert făcu plecăciunile de rigoare.

– Da, domnule viconte. Ethan se ridică la fel de repede, făcu o plecăciune grăbită și o luă la fugă spre ușă.

– Da, domnule viconte, zise Hugh și se strădui să-și ajungă din urmă frații.

Jared așteptă ca cei trei să iasă din încăpere. Cînd copiii se făcură nevăzuți, își privi tatăl și unchiul cu severitate.

– Conducerea acestei case se bazează pe cîteva reguli simple, dar absolut inflexibile. Prima regulă este că eu sînt cel care stabilesc regulile. Și una dintre regulile mele spune că băieții urmează cursuri în fiecare dimineață, cu excepția zilelor în care iau o hotărîre contrară. Vă voi mulțumi dacă nu vă veți mai băga.

Olympia era șocată.

– Chillhurst, vorbești cu rudele tale mai vîrstnice.

Magnus zîmbi larg.

– Are al naibii de multă dreptate, fiule. Arată-ne puțin respect, dacă nu te deranjează.

Thaddeus chicoti.

– Asta-i esența, drăguță. Nu-l lăsa să scape nepedepsit cînd nu-i politicos cu bătrînii.

Uitîndu-se la Olympia, Jared se ridică în picioare.

– Doamnă, nu trebuie să-ți faci probleme din pricina comportamentului meu. Te asigur că am avut suficient de-a face cu rudele mele mai vîrstnice pentru a ști că, dacă nu le spun răspicat care sînt punctele mele de vedere, transformă casa asta într-o adevărată menajerie.

– Nu prea cred, spuse Olympia.

– Ai cuvîntul meu, zise Jared. Îi cunosc mult mai bine decît tine. Să ai parte de o zi bună, draga mea. Ne revedem la

amiază. Pînă atunci, voi fi în sala de clasă. Apoi, Jared își salută tatăl și unchiul printr-o înclinare scurtă a capului: domnilor.

– Șterge-o, fiule, spuse Magnus cu nepăsare. Cînd te vei întoarce, ne vei găsi aici.

– Exact de asta îmi era teamă, îi replică Jared din pragul ușii.

Olympia rămase în compania lui Magnus și a lui Thaddeus. Ea le aruncă celor doi o privire încurcată, dar se simți ușurată constatînd că cei doi nu păreau jigniți.

– Chillhurst preferă o casă ordonată, explică ea.

– Nu este nevoie să-ți ceri scuze, draga mea. Magnus o privi radios. Băiatul ăsta mi s-a părut întotdeauna cam retrograd. Nu suportă schimbările. Uneori ne-a adus în pragul disperării. Mă refer la mine și la mama lui.

– E un băiat bun, o asigură Thaddeus. Dar nu seamănă cu restul familiei.

– În ce sens? întrebă Olympia.

– N-are pic de sînge fierbinte, răspunse Magnus, trist. Îi lipsește „focul Flamecrest", dacă înțelegi la ce mă refer. Se uită în permanență în agendă și la ceas. Se îngroapă în afaceri. Nici o emoție, nici o pasiune puternică. Pe scurt, este un membru anormal al clanului nostru.

Olympia se uită încruntată la cei doi bărbați.

– Cred că nu-l înțelegeți deloc pe Chillhurst.

– Mi se pare echitabil, spuse Thaddeus. Nici el nu ne înțelege.

– Este un bărbat de o mare sensibilitate, capabil de pasiuni puternice, spuse Olympia cu înflăcărare.

– Ei aș! Nu-i curge prin vene sînge de aventurier, dar asta nu înseamnă că nu este un băiat bun. Thaddeus se încruntă. Apropo, ce s-a întîmplat cu ceasul lui?

Buzele Olympiei se strînseră.

– Chillhurst s-a folosit de acel ceas superb pentru a-mi răscumpăra nepotul.

Magnus o privi lung.

– Nu mai spune. A procedat în stilul lui: în loc să se avînte în luptă cu stiletul între dinți și două pistoale fumegînde în mîini, a preferat să plătească pentru siguranța copilului. Inimă de negustor. Cine crezi că l-a răpit pe băiat?

– Chillhurst îl bănuiește pe unul dintre oamenii lui de încredere, spuse Olympia. Se pare că acesta a părăsit țara, deși eu nu sînt convinsă.

– Atunci, haide să discutăm despre bănuielile tale, draga mea, zise Thaddeus.

Olympia aruncă o privire fugară spre ușă, pentru a se asigura că Jared nu revenise pe neașteptate.

– Păi, domnilor, eu tind să cred că cel care l-a răpit pe Robert se afla în căutarea jurnalului Lightbourne.

– Aha! Magnus lovi masa cu palma de atît de tare încît vasele din argint săltară. De acord. Jurnalul este cel care se află în spatele acestei afaceri. Mai mult ca sigur, ne apropiem de secret, Thaddeus. Simt asta.

Ochii lui Thaddeus sclipiră.

– Drăguță, spune-ne ce-ai aflat pînă acum. Poate că am putea să te ajutăm.

Olympia se entuziasmă.

– Ar fi minunat. V-aș aprecia ajutorul. Mă văd nevoită să recunosc că Chillhurst reacționează de o manieră descurajantă.

Magnus scoase un oftat adînc.

– Așa-i fiul meu. Alunecos ca un pește. N-am altul să-ți dau în schimb. Dar haide să ne apucăm de treabă. Cît ai descifrat din jurnal?

– Sînt pe cale să-l termin. Olympia își împinse farfuria într-o parte. Cu brațele încrucișate pe marginea mesei, ea îi

studie cu mare atenţie pe noii ei asistenţi. Deşi am reuşit să pun cap la cap aproape toate frazele misterioase pe care le-am găsit acolo, n-am fost capabilă să le descifrez în totalitate.

– Ce-ar fi să aflăm şi noi care sînt aceste fraze? spuse Magnus.

– De exemplu, este una referitoare la stăpînul *Siryn*-ului, care ar trebui să facă pace cu stăpînul *Şarpelui de Mare*. În aparenţă, pare a fi o referire destul de clară la căpitanul Jack şi căpitanul Yorke.

– E cam tîrziu pentru a aplana conflictul dintre ei, spuse Thaddeus. Amîndoi sînt morţi de ani de zile.

– Îmi dau seama. Dar am început să cred că, pentru descifrarea acestui mister, este necesar să se întîlnească descendenţii celor două familii, explică Olympia. Am găsit o jumătate din harta insulei unde se pare că se află comoara. Bănuiesc că cealaltă jumătate este la cineva din familia lui Yorke.

– În cazul ăsta, nu vom descoperi niciodată comoara, spuse Magnus, mofluz.

– Fir-ar să fie. Thaddeus izbi cu pumnul în masă. Am ajuns atît de aproape de ea, ca să aflăm că n-avem nici o şansă s-o găsim.

– De ce spuneţi asta? Olympia îi privi pe rînd pe cei doi bărbaţi dezamăgiţi.

– Nu vom reuşi să găsim nici un descendent al căpitanului Edward Yorke, spuse Thaddeus cu tristeţe. Căpitanul n-a avut nici un fiu. Din cîte ştiu, clanul lui afurisit a dispărut de pe faţa pămîntului.

Olympia deschise gura, pentru a spune ceva, dar se opri cînd auzi vocea lui Graves, care îşi făcuse apariţia în pragul uşii.

– Scuzele mele, doamnă. Majordomul ridică o tavă de argint, plină de cărţi de vizită şi invitaţii. A sosit poşta de dimineaţă.

– Domnul viconte se va ocupa de ele, zise ea nepăsătoare.

– Da, doamnă. Graves vru să se retragă.

– O secundă. Magnus se uită la Graves. Ia să vedem ce ai acolo.

– Nu sînt decît nişte invitaţii, la diferite evenimente sociale, îi explică Olympia, iritată că discuţia le fusese întreruptă. Din clipa în care s-a aflat că Chillhurst este în oraş, ne asaltează cu invitaţiile.

– Chiar aşa? Sprîncenele lui Thaddeus deveniră sinuoase. Îmi închipui că aţi fost la o mulţime de petreceri, serate şi alte chestii dintr-astea.

– O, nu, spuse Olympia, surprinsă. Chillhurst aruncă toate invitaţiile.

Magnus gemu.

– Nu mă mir. Băiatul ăsta n-a ştiut niciodată să se distreze. Haide să deschidem cîteva invitaţii, ca să vedem ce se mai întîmplă în înalta societate. Poate că ne vom găsi o ocupaţie interesantă cît timp stăm în oraş, Thaddeus.

– Multă dreptate mai ai. Thaddeus îi făcu semn lui Graves să-i aducă tava Olympiei.

– Sincer, nu cred că... Olympia se opri în momentul în care Graves îi puse în faţă tava plină de tot felul de bileţele şi cărţi de vizită.

– Dacă îţi vei petrece restul vieţii alături de Chillhurst, trebuie să înveţi cum să te amuzi de una singură. Magnus o privi cu afecţiune. Rupe cîteva dintre sigilii. Hai să vedem cine şi ce face în cursul acestei săptămîni.

– Bine, dacă insistaţi... Fără tragere de inimă, Olympia luă unul dintre bileţele – o foaie albă, împăturită şi cu sigiliu. Aveţi din întîmplare ceva cu care să deschidem chestia asta?

În încăpere, răsună un fîşîit uşor, de oţel frecat de piele.

Olympia se zgîi uimită la stiletele care apăruseră în mîinile celor două rude ale soţului ei. Magnus şi Thaddeus îşi întinseră cuţitele.

– Poftim, fetița mea, spuse Magnus.

Olympia își aduse aminte de stiletul pe care îl purtase Jared lipit de coapsă în ziua în care sosise în Upper Tudway.

– Toți bărbații din clanul Flamecrest obișnuiesc să umble cu cîte un stilet la ei?

– Tradiție de familie, o asigură Thaddeus. Pînă și nepotul meu și-l ține întotdeauna la îndemînă.

– Dar, evident, stiletul lui Chillhurst este cu totul deosebit, spuse Magnus cu o oarecare mîndrie. L-am purtat la mine ani de zile, înainte de a i-l transmite lui. Este stiletul căpitanului Jack.

– Serios? Olympia uită complet de maldărul de invitații din fața ei. Nu mi-am dat seama că stiletul lui Jared i-a aparținut străbunicului său.

– A naibii, fină lamă de oțel, spuse Magnus. Căpitanului Jack i-a salvat viața cel puțin o dată. Ca să nu mai zic că, într-o anumită împrejurare, mi-a salvat și fiul, și nepoții. Căpitanul Jack l-a poreclit Gardianul.

– *Gardianul*. Olympia sări în picioare. Și lui Jared îi spuneți Gardianul.

– Păi, da. Magnus își arcui sprîncenele. Asta-i o altă tradiție de familie. Bărbatul care deține stiletul, deține și titlul.

– Dumnezeule mare! Nu mi-am dat seama. Mintea Olympiei începu imediat să lucreze.

– Ce-i, drăguță? se interesă Thaddeus.

– Poate că nu-i nimic. Sau poate că-i totul. Una dintre frazele misterioase din jurnal sună cam așa: „Ferește-te de sărutul mortal al Gardianului atunci cînd îi iscodești inima ca să găsești cheia". Olympia se întoarse brusc, cu spatele spre masă. Trebuie să văd stiletul ăla.

În timp ce fugea spre ușă, se auzi în spatele ei:

– Hei, Magnus. A tulit-o. Coace ceva.

– După ea, omule, răcni Magnus.

Olympia nu-i așteptă. Traversînd holul în fugă, ea urcă treptele două cîte două, pînă cînd ajunse la etajul al doilea. Ajunsă pe palier, se îndreptă cu viteză spre sala de clasă. Cu sufletul la gură, puse mîna pe clanța sferică, o roti și împinse ușa, care se izbi de perete.

Ethan, Hugh și Robert erau adunați în jurul globului pămîntesc. Toți trei se întoarseră și o priviră uluiți.

– S-a întîmplat ceva rău, draga mea? o întrebă Jared.

– Da, nu... adică nu știu. Olympia îi auzi pe Magnus și pe Thaddeus oprindu-se în spatele ei, în pragul ușii. Chillhurst, te superi dacă te rog să-mi dai stiletul? Vreau să-l văd de aproape.

Jared se uită peste capul ei, la tatăl și la unchiul lui.

– Ce se întîmplă aici?

– Al naibii să fiu dacă știu, îi răspunse Magnus pe un ton vesel. Mîndrei ăsteia îi suflă vîntul în pînze. Noi n-am făcut decît să mergem în siajul ei.

Jared îi aruncă Olympiei o privire mustrătoare.

– Draga mea, în cazul în care chestia asta are legătură că cercetarea jurnalului, poți aștepta pînă după-amiază. Știi că nu-mi place să-mi fie întrerupte lecțiile.

Olympia se împurpură la față.

– Da, știu, dar problema asta este extrem de importantă, domnul meu. Te rog, îmi permiți să-ți examinez stiletul?

Jared ezită, apoi ridică din umeri și resemnat traversă încăperea pentru a ajunge la cuierul de care îi era atîrnată haina. Scoase stiletul și fără o vorbă îl întinse spre Olympia, cu mînerul în față.

Ea îl luă cu grijă și îi pipăi vîrful.

– *Ferește-te de sărutul mortal al Gardianului*, murmură, după care studie modelul complicat de pe mîner. Tatăl tău mi-a spus că stiletul acesta i-a aparținut străbunicului tău și că este numit Gardianul.

Jared îi aruncă tatălui său o privire piezişă, uşor ironică.
– Altă legendă lipsită de sens.
Olympia întoarse stiletul.
– Există vreo posibilitate să-i scoatem mînerul?
– Ar putea fi una, spus Jared. Dar de ce doreşti să faci asta?
Olympia îşi ridică privirile entuziasmate spre el.
– Pentru că doresc să mă uit o clipă în inima Gardianului.
Jared îi luă stiletul din mînă, fără a-şi desprinde privirile de la faţa ei.
– Foarte bine. Se pare că nu există altă cale de a-ţi satisface curiozitatea.
Olympia zîmbi.
– Mulţumesc, domnule.
O clipă mai tîrziu, Jared desprindea mînerul incrustat, de coada lamei. Apoi aruncă o privire în gaura cilindrică din interiorul mînerului.
– Să fiu al naibii! exclamă el.
– Ce este? întrebă Robert cu înfrigurare. Ce aţi văzut, domnule?
– Da, ce este? se interesă şi Ethan, înghesuindu-se împreună cu Hugh printre ceilalţi, pentru a vedea mai bine.
Jared se uită la Olympia şi zîmbi strîmb.
– Cred că laudele i se cuvin doamnei mele.
Smulgîndu-i mînerul din mînă, Olympia se uită în interior şi văzu o bucăţică de hîrtie, îngălbenită de vreme.
– Aici, înăuntru, este ceva.
– La naiba, mormăi Thaddeus.
– Scoate tot ce-i acolo, drăguţă. Emoţia o să mă omoare, spuse Magnus.
Cu degetele tremurînd de emoţie, Olympia trase afară din mîner o bucată de hîrtie. Ea o despături cu mare precauţie şi studie însemnările pe care le găsi înăuntru.

– Cred că cifrele astea trebuie să reprezinte longitudinea şi latitudinea misterioasei insule pe care este ascunsă comoara.
Jared puse mîna pe glob.
– Spune-mi care sînt.
Olympia citi cifrele cu glas tare.
– Probabil că se află în vecinătatea Indiilor de Vest, spuse ea.
– Aşa-i. Jared se uită gînditor la punctul pe care îl localizase pe glob, undeva aproape de Jamaica. Da, după cum s-a zvonit, căpitanul Jack a fost un matematician excelent. Putea calcula longitudinea şi latitudinea cu o mare precizie.
– Dumnezeule, fiule! spuse Magnus cu o voce răsunătoare, care te ducea cu gîndul la un clopot ce anunţa un eveniment important. Doamna ta a făcut-o. Ea a găsit cheia care ne va duce la comoară.
– Aşa s-ar părea, zise Jared, încet.
– Nu chiar, spuse Olympia.
Toţi cei prezenţi se întoarseră, s-o privească.
– Ce vrei să zici? întrebă Thaddeus. Am intrat în posesia unei informaţii precise, a informaţiei de care aveam nevoie, pentru a ridica pînzele şi a porni în direcţia insulei ăleia afurisite pe care şi-a ascuns căpitanul Jack comoara.
– Da, însă nu avem decît o jumătate din harta respectivei insule, spuse Olympia. Cealaltă jumătate ne lipseşte. Sînt din ce în ce mai convinsă că jumătatea la care mă refer se află la descendenţii căpitanului Yorke.
– Atunci, totul este pierdut, zise Magnus. Nu există nici un descendent.
– Am putea încerca să săpăm toată insula, spuse Thaddeus pe un ton gînditor.
Jared îi aruncă o privire batjocoritoare.

– Presupunînd că ai reuşi să găseşti insula, deşi este destul de puţin probabil, şansele de a descoperi comoara săpînd la întîmplare sînt practic nule.

– Vă putem ajuta noi, domnule, se oferi Robert.

– Ne pricepem la săpat, îl asigură Hugh pe Jared.

– Şi Minotaur se pricepe, spuse Ethan.

– Destul. Jared îşi ridică mîna, ca să-i reducă la tăcere. Olympia are perfectă dreptate, adăugă el. Deocamdată, nu avem toate piesele jocului de puzzle. Căutarea cheilor trebuie să continue.

Olympia se uită la bucăţica de hîrtie care fusese ascunsă în mînerul stiletului.

– Trebuie să aflăm dacă mai există vreun membru al familiei Yorke, spuse ea.

Magnus se încruntă.

– Ţi-am zis, ramura asta a dispărut. Din cîte ştiu, căpitanul Yorke nu a avut nici un fiu care să-i ducă numele mai departe.

– Dar fiică? întrebă Olympia pe un ton liniştit.

Încăperea se cufundă în tăcere. Toţi păreau uluiţi de această întrebare.

– Fir-ar să fie, bombăni Thaddeus. Nu m-am gîndit la asta.

– Averea şi secretele familiei pot fi transmise descendenţilor şi de o fiică, spuse Olympia. Chiar ieri am auzit o poveste de acest gen. Domnul Seaton mi-a spus cum a condus bunica lui imperiul naval pe care îl moştenise de la tatăl ei.

Expresia îngăduitoare a lui Jared dispăru şi privirea îi deveni rece.

– Nu vreau ca numele lui Seaton să fie amestecat în chestia asta, este clar, Olympia?

– Da, sigur. Scuză-mă. Olympia se întoarse cu faţa spre uşă. Trebuie să mă duc la jurnal. Doresc să verific vreo două-trei chestii.

Magnus şi Thaddeus se răsuciră imediat pe călcîie, ca s-o urmeze.

– Permite-ne să te asistăm, zise Magnus.

– Nu. Sincer, nu cred că prezenţa voastră îmi va fi de mare ajutor, spuse Olympia. Am să vă anunţ dacă mai descopăr ceva.

– Ei bine, se pare că trebuie să ne găsim o altă distracţie, spuse Thaddeus. El îi aruncă lui Jared o privire întrebătoare. Ce-i înveţi pe băieţi, flăcăule?

– N-o să vă distraţi în sala noastră de clasă, îi replică Jared. Astăzi, nu mai tolerez nici o întrerupere.

– Flăcăul ăsta a fost întotdeauna un inamic al distracţiei, bombăni Magnus în momentul în care îi deschise uşa Olympiei. Draga mea, să ne chemi cînd eşti dispusă să ne revezi.

– Foarte bine. Ce aveţi de gînd să faceţi astăzi?

Magnus şi Thaddeus schimbară o privire plină de subînţelesuri. Apoi, Magnus îi adresă Olympiei un zîmbet radios.

– Cred că ne vom uita peste invitaţiile pe care le-ai primit acum cîteva minute. Pariez că fiul meu nu s-a obosit să te prezinte înaltei societăţi. Greşesc?

Jared înjură în şoaptă.

– Domnule, pe Olympia n-o interesează seratele, spuse el printre dinţi.

– De unde ştii? întrebă Magnus. Se vede clar că n-a avut încă şansa să afle ce înseamnă o ieşire în societate. Continuă-ţi afurisitele alea de lecţii, fiule. Lasă în seama noastră activităţile sociale ale soţiei tale.

Olympia se uită de la unul la altul.

– Problema este, spuse ea cu o oarecare jenă, că nu am cu ce să mă îmbrac.

Magnus o bătu părinteşte pe umăr.

– Lasă chestia asta în seama mea şi a lui Thaddeus. În tinereţe, noi doi am făcut furori, iar soţiile noastre au fost

strălucitoare, Dumnezeu să le odihnească. Avem stil, nu-i așa, Thaddeus?

– Da, Magnus, avem. Thaddeus vru să închidă ușa sălii de clasă în urma lor, dar se răzgîndi și își băgă din nou capul în sală. Flăcăule, în după-amiaza asta ai face bine să-ți cauți un croitor. Nu vrem să-ți pui soția într-o situație penibilă.

– Fir-ar să fie, unchiule... începu Jared, dar Thaddeus închise ușa și se întoarse zîmbitor spre Olympia.

– Fugi, draga mea. Vezi ce mai poți descoperi în jurnalul ăla. Eu am să trimit pe cineva după o croitoreasă de lux, căreia am să-i cer să vină cu niște mostre. Nu se poate să nu te înzestreze în cel mai scurt timp măcar cu două rochii decente.

– Cum dorești, spuse Olympia, strîngînd în pumn bucățica de hîrtie pe care o scosese din mînerul stiletului. Mintea îi lucra cu febrilitate. Vă rog să mă scuzați. Trebuie neapărat să mă întorc la treabă.

În seara următoare, la ora nouă fix, Jared aștepta în hol. Îmbrăcat cu o pereche de pantaloni trei-sferturi și cu un sacou negru. La gît, purta o panglică scrobită pe care i-o comandase tatăl său. Greoaia trăsură de oraș a familiei aștepta la scară, pregătită să ducă clanul Flamecrest la balul organizat în casa soților Huntington.

Jared nu-l cunoștea nici pe lord, nici pe soția acestuia, însă Magnus îl asigurase că lady Huntington era o veche cunoștință de-a lui, de pe vremea cînd o curtase pe mama lui Jared.

– Nici n-ai fi putut să-mi ceri să găsesc o gazdă mai nimerită pentru lansarea Olympiei în „lumea bună". Magnus îi explicase lui Jared ce plan își făcuse. Cunoaște pe toți cei pe care trebuie să-i cunoască. Și toți vor fi acolo.

– Nu găsesc nici un motiv pentru a-mi lansa soția, mormăise Jared. Este foarte mulțumită de ceea ce face în prezent. Nu cred că-i va plăcea să iasă în societate.

– Asta demonstrează cît de puțin cunoști femeile, fiule. Habar n-am cum ai reușit să pui mîna pe o femeie atît de isteață ca Olympia.

Cu coada ochiului, Jared îi aruncase tatălui său o privire gînditoare.

– Să deduc că ești de acord cu noua ta noră?

Magnus scoase un hohot zgomotos de rîs.

– Se înscrie perfect în tiparele familiei.

Aducîndu-și aminte de această discuție, Jared schiță un zîmbet strîmb. O clipă mai tîrziu, aruncă o privire nerăbdătoare spre ceasul de pe hol. Magnus și Thaddeus încă nu coborîseră, iar pe Olympia n-o mai văzuse de la amiază.

Jared îi anticipă apariția cu o oarecare trepidație. Știa că, în ziua anterioară, tatăl și unchiul lui stătuseră închiși într-o cameră timp de mai multe ore, împreună cu croitoreasa și subalternele ei. Una dintre rochii le fusese livrată azi după-amiază, la ora cinci, o dată cu mai multe cutii misterioase, însă Jared nu știa la ce anume trebuia să se aștepte.

De cînd se afla în oraș, el avusese ocazia să vadă suficiente modele din categoria „ultimul strigăt al modei", și își dăduse seama că se purtau decolteurile adînci și materialele vaporoase.

Dacă rochia avea să se dovedească scandalos de îndrăzneață, hotărî el, nu-i va permite Olympiei să iasă din casă. În viața de familie apar întotdeauna ocazii în care bărbatul trebuie să pună piciorul în prag.

Graves își făcu apariția de sub scară. Jared se încruntă cînd văzu că noul lui majordom părea mai sobru decît de obicei.

– Îmi cer scuze, domnule viconte. Tocmai a sosit un mesaj pentru dumneavoastră. M-am gîndit că vreți să-l citiți imediat.

Majordomul îi întinse un bilet sigilat. Jared îl luă și îl studie.

– Ce naiba este asta?

– Nu ştiu, domnule viconte. Băiatul zicea că este ceva urgent.

– La naiba. Jared rupse sigiliul şi îşi plimbă rapid privirile peste conţinutul biletului.

Domnule,

Vreau să vă informez că domnul în cauză nu a părăsit ţara. Un asociat de-al meu l-a zărit cu cel mult o oră în urmă. Cred c-a luat-o înspre vechiul lui birou. Poate că v-ar conveni să vă întîlniţi cu mine acolo, cît mai curînd posibil. Vă voi aştepta pe aleea din spatele clădirii cu pricina.

Al dumneavoastră,
Fox

Jared împături hîrtia.

– Chestia asta are legătură cu vechea noastră problemă, Graves. Te rog să nu-i spui soţiei mele unde mă duc. Nu vreau să se alarmeze. Anunţ-o numai că ne întîlnim mai tîrziu, la familia Huntington.

– Bine gîndit, domnule. Graves îi deschise uşa. Poate că ar trebui să vă însoţesc?

– Nu-i nevoie. Fox va fi acolo.

Jared coborî treptele întrebîndu-se ce va face dacă va reuşi să pună mîna pe Felix Hartwell.

18

De asta mă temeam. Thaddeus cercetă mohorît aglomerata sală de bal. Se pare, Magnus, că fiul ăla al tău nu are de gînd să-şi facă apariţia.

– Mii de tunete. Magnus luă un pahar cu şampanie de pe tava unui ospătar care tocmai trecea pe acolo şi îl goli dintr-o singură sorbitură. Ştiam că nu este nerăbdător să ajungă aici, dar l-am crezut suficient de gentleman pentru a nu o arăta. Măcar pentru a nu o umili pe Olympia.

– Nu mă simt umilită, spuse Olympia cu hotărîre. Sînt sigură că Chillhurst n-a plecat de acasă în seara asta fără a avea un motiv serios. Aţi auzit ce-a zis Graves. A primit un mesaj urgent.

– Ei, aş! Pentru Jared, singurele mesaje urgente sînt cele care au legătură cu afacerile lui, bombăni Thaddeus. Apoi el o măsură pe Olympia din cap pînă-n picioare, cu o privire cercetătoare. Habar n-are ce pierde. Tînărul Robert a avut dreptate. În seara asta, drăguţă, arăţi ca o prinţesă din lumea basmelor. Nu arată ca o prinţesă, Magnus?

– Ba da. Magnus schiţă acel zîmbet fermecător, de pirat, care-i era caracteristic. Este un diamant de primă calitate. Pînă mîine dimineaţă, draga mea, vei ajunge să faci senzaţie. Al naibii să fiu dacă croitoreasa aia n-a avut dreptate să te îmbrace în verde-smarald.

Olympia surîse.

– Mă bucur că sînteți mulțumit de propria dumneavoastră creație, domnul meu. Trebuie să recunosc că, în seara asta, mă simt cu totul altfel decît de obicei.

Olympia nu glumea. Realmente, avea senzația că plutește. Poalele rochiei din mătase cu talie înaltă, care îi ajungeau pînă la nivelul gleznelor, îi dădeau într-adevăr impresia că plutește. Decolteul îi era mai adînc decît orice alt decolteu pe care îl purtase pînă atunci. Bretelele corsajului îi lăsau umerii descoperiți.

Părul pieptănat cu cărare pe centru și ridicat într-un coc elegant era împodobit cu flori verzi, din satin, iar pe lîngă urechi îi dansau cîteva bucle, aranjate cu mare măiestrie. Pantofiorii fără toc, tot din satin, și mănușile lungi, din piele de căprioară, aveau aceeași nuanță ca rochia.

Thaddeus, Magnus și croitoreasa ajunseseră la concluzia că o asemenea vestimentație nu se asorta decît cu o singură bijuterie: o pereche de cercei cu smaralde. Olympia le comunicase că nu avea nici o pereche de cercei cu smaralde.

– Mă ocup eu de problema asta, îi promisese Thaddeus.

În după-amiaza zilei balului, el își făcuse apariția cu niște cercei ornați nu numai cu smaralde, ci și cu diamante. Olympia îi privise îngrozită.

– De unde naiba i-ai luat? îl întrebase suspicioasă.

Thaddeus luase o figură de om jignit.

– Ți-i fac cadou, drăguță.

– Nu pot accepta un cadou atît de costisitor, domnule.

– Nu eu ți i-am cumpărat, o asigurase Thaddeus, făcîndu-i cu ochiul, conspirativ. Sînt de la soțul tău.

– De la Chillhurst? Olympia privise buimăcită bijuteria. Gîndul că Jared își găsise timp pentru a-i alege o pereche de cercei, nu numai c-o uimise, ci o și încîntase. Chiar el mi i-a ales? întrebase, fără să-și trădeze bucuria.

– A fost o figură, zise Thaddeus cu precauție. Nu i-a luat el din magazin, însă fii sigură că au fost plătiți cu banii lui.

– Oh. Olympia își pierduse imediat interesul față de cercei.

– Uite ce-i, drăguță, se poate spune, totuși, că el ți i-a cumpărat, insistase Thaddeus. Diferența nu-i mare. Problema constă în faptul că, deși este un nepot destul de drăguț, n-are nici cea mai vagă idee ce înseamnă să ai stil.

– Așa-i, fetițo, spusese Magnus pe un ton solemn. Habar n-are ce-i aia modă. Însă, de la moartea căpitanului Jack, este singurul individ din familia noastră care știe să facă bani.

Thaddeus îl aprobase printr-o înclinare energică a capului.

– Ne este imposibil să nu recunoaștem că toți banii cheltuiți de mine, de Magnus sau de oricare altă persoană din clan provin, într-un fel sau altul, de la Chillhurst.

Olympia se încruntase, iritată.

– În cazul ăsta, domnule, cred că toți ar trebui să-l tratați pe Chillhurst cu ceva mai mult respect.

– O, dar ținem foarte mult la flăcăul ăsta, spusese Thaddeus. Să nu te îndoiești nici o clipă. Însă nu se poate nega faptul că se deosebește mult de noi.

În seara aceea, cînd Olympia coborîse scara, Robert, Hugh și Ethan rămăseseră înlemniți.

– Uau, arăți minunat, mătușă Olympia, murmurase Hugh.

– Cea mai frumoasă doamnă din lume, adăugase Ethan.

– Ca o prințesă venită din lumea basmelor, concluzionase Robert.

Olympia fusese impresionată de aprecierile lor, astfel încît trecuse mai ușor peste faptul că Jared nu se afla în hol, pentru a fi martorul transformării miraculoase a soției sale.

Dezamăgirea, care pusese brusc stăpînire pe ea atunci, o făcuse să-și dea seama că așteptase cu nerăbdare să vadă ce

reacţie va avea Jared cînd o va zări îmbrăcată într-o toaletă luxoasă.

– Fir-ar să fie, vine Parkeville, îi anunţă Magnus. Precis că doreşte, ca şi ceilalţi, să fie prezentat şi să o invite la dans. El îi aruncă Olympiei o privire scurtă. Sigur nu vrei să ieşi în ring, draga mea?

– Îţi repet, nu ştiu să dansez, spuse Olympia. Mătuşile Sophy şi Ida au considerat că dansul nu are prea mare importanţă pentru educaţia unei tinere. Ele au preferat să-mi dea lecţii de greacă, latină şi geografie.

– Ne vom ocupa în curînd şi de această mică problemă, murmură Thaddeus, în şoaptă pentru a nu fi auzit de bărbatul destul de vîrstnic, cu favoriţi, care se apropia de ei. Mîine, îţi angajez un instructor de dans.

– Între timp, eu am să mă ocup de bătrînul Parkerville, mormăi Magnus pe sub mustaţă. Tipul ăsta a fost întotdeauna un desfrînat. Apoi, contele îl salută pe noul venit, printr-o înclinare a capului. Bună seara, Parkerville, spuse cu vocea lui puternică. A trecut un secol de cînd nu ne-am mai văzut. Ce mai face drăguţa ta soţie?

– A murit, mulţumesc de întrebare. Parkerville îi zîmbi mieros Olympiei. Auzisem că te-ai ales, în sfirşit, cu o noră, Flamecrest. Circulă zvonul că, pînă în seara asta, băiatul tău a ţinut-o ascunsă. Abia acum înţeleg de ce a făcut-o. Mă vei prezenta doamnei, nu-i aşa?

– Evident. Cu un aer plictisit, Magnus făcu prezentările de rigoare.

Lordul Parkerville îi luă mîna Olympiei, i-o sărută, rămînînd cam mult timp aplecat deasupra ei.

– Încîntat, doamnă. Îmi acordaţi acest dans?

Tulburată, Olympia schiţă un zîmbet crispat şi încercă să-şi elibereze mîna.

– Nu, mulţumesc, domnule.

Parkerville păru extrem de mîhnit.

– Poate mai tîrziu?

– Mă îndoiesc, spuse Magnus cu o satisfacţie neaşteptată. Nora mea devine extrem de pretenţioasă atunci cînd se pune problema alegerii unui partener de dans.

Parkerville îl privi furios.

– Chiar aşa, domnule?

– Da. Magnus îi adresă un zîmbet nevinovat. În caz că n-ai observat, n-a dansat cu nimeni pînă acum.

– N-am ratat ocazia de a observa asta, spuse Parkerville. Ca, de altfel, toţi cei din această sală. El o privi pe Olympia. Toţi aşteptăm să vedem pe cine va prefera.

Olympiei îi displăcu tonul vocii lui.

– Domnule, eu nu...

– Lady Chillhurst. Ieşind din mulţime, lordul Aldridge se opri în faţa Olympiei. Sînt încîntat să vă văd aici, în această seară.

Magnus se încruntă.

– Draga mea, îl cunoşti pe bărbatul acesta?

– O, da. Olympia îi zîmbi lui Aldridge. Îmi pare bine că vă văd, domnule. Aţi venit împreună cu soţia dumneavoastră?

– Da, trebuie să fie pe aici, pe undeva. Aldridge îi zîmbi plin de speranţă. Ia spuneţi, doamnă, vă pot convinge să dansaţi cu mine? M-aş simţi extrem de onorat dacă aş fi primul bărbat care vă va conduce în ring.

– Nu, mulţumesc, începu Olympia. Ştiţi, eu nu...

– *Olympia*. Adică, scuzaţi-mă, lady Chillhurst. Gifford Seaton îşi făcu loc printre oameni, pentru a ajunge lîngă Olympia. Am auzit că aţi fi pe aici. Toată lumea discută despre prezenţa dumneavoastră. El o studie surprins, cu o admiraţie nedisimulată. Doamnă, permiteţi-mi să vă spun că sînteţi încîntătoare.

Magnus îl privi încruntat.

– Tu ești tînărul Seaton, nu-i așa? Țin minte că ne-am mai întîlnit, pe vremea cînd sora ta era logodită cu fiul meu.

– Da, și eu îmi aduc aminte de el, se burzului Thaddeus. Seaton, mă îndoiesc că Chillhurst te-a prezentat soției sale. Oricum, de la noi să nu te aștepți în nici un caz la așa ceva. Ia-o din loc.

Gifford îi aruncă o privire iritată.

– O cunosc deja pe lady Chillhurst. Avem preocupări asemănătoare. Apoi Gifford se întoarse din nou spre Olympia. Nu-i așa, doamnă?

– Da, așa-i. Olympia sesiză atmosfera tensionată. Vă rog, domnilor, nu faceți o scenă, care nu m-ar pune doar pe mine într-o situație stînjenitoare, ci și pe soțul meu. I-am fost prezentată domnului Seaton.

Magnus și Thaddeus o priviră dezumflați.

– Dacă așa spui tu... mormăi Magnus. Dar mă mir că Chillhurst a acceptat. Nu-mi lua în nume de rău această afirmație.

– Chillhurst nu are nici o legătură cu chestia asta. Gifford îi adresă lui Magnus un zîmbet sarcastic. Ți-am mai spus, lady Chillhurst are preocupări similare cu ale mele. Amîndoi sîntem membri ai Societății pentru călătorii și explorări.

Magnus se strîmbă. Thaddeus continuă să stea încruntat. Olympia se uită cu severitate la noile ei rude.

– Terminați odată. Amîndoi. Domnul Seaton este la fel de îndreptățit ca oricine altcineva să se afle aici, în această seară, și să discute cu mine.

Gifford o răsplăti cu un zîmbet.

– Mulțumesc, doamnă. Sper că, la fel ca toți ceilalți, mai am un drept: să vă rog să-mi acordați un dans.

Pe fața Olympiei apăru un zîmbet trist.

– Din nefericire, mi-e teamă că trebuie să vă refuz. Privirile ei se opriră pe complicatul lanț al ceasului lui Gifford. În schimb, dacă se poate, aș dori să discutăm cîteva minute, domnule.

Zîmbetul lui Gifford deveni triumfător.

– Cu plăcere, doamnă. Permiteți-mi să vă conduc în sala în care a fost amenajat bufetul.

Olympia luă brațul pe care i-l oferise Gifford. Ea observă că ochii lui Magnus se îngustară și că sprîncenele lui Thaddeus se apropiară și mai mult, dîndu-i un aspect de-a dreptul fioros, dar îi puse pe amîndoi la respect, cu o singură privire.

– Mă întorc în scurt timp, domnul meu, îi spuse contelui. Te rog să mă scuzi. Doresc să discut ceva important cu domnul Seaton.

– Măi, măi, măi, murmură Parkerville, din spatele tinerei perechi. Ia te uită ce turnură interesantă iau evenimentele.

Magnus și Thaddeus se întoarseră furioși spre el.

Ignorîndu-i pe toți, Olympia îl împinse ușor pe Gifford înainte.

– Haideți, domnule. Am fost extrem de nerăbdătoare să vorbesc cu dumneavoastră. Vreau să vă pun cîteva întrebări.

– Ce fel de întrebări? Gifford o călăuzi prin aglomerația din salon.

– Unele referitoare la ceasul dumneavoastră.

Gifford o privi uimit.

– Ce-are de-a face ceasul meu cu ce se întîmplă aici sau cu orice altceva?

– Deocamdată nu sînt sigură, însă mi-ar plăcea foarte mult să aflu de ce ați ales unul decorat cu șerpi de mare.

– Fir-ar să fie. Gifford se opri brusc din drum, lîngă ușile larg deschise, care dădeau spre grădină. El o privi atent. Știți, nu-i așa?

– Cred că da, spuse Olympia cu blîndețe în glas. Sînteți strănepotul căpitanului Edward Yorke.

Gifford își trecu o mînă prin păr.

– Pe toți dracii! Am presimțit că veți ghici care-i adevărul. Nu știu ce aveți, dar, uitîndu-mă la dumneavoastră, mi-am dat

seama imediat că veți aduna toate detaliile și veți trage concluzia corectă.

– Nu aveți de ce să vă alarmați, domnule Seaton. Nu văd de ce n-am putea rezolva împreună problema care ne frămîntă. Olympia îl cercetă curioasă. Îmi permiteți să vă întreb de ce nu v-ați dezvăluit adevărata identitate?

– Nu mi-am ascuns niciodată identitatea, spuse Gifford cu o voce obosită. Și nici Demetria. Numele nostru de familie este Seaton. Un singur lucru am omis: să-i spunem lui Chillhurst cine a fost străbunicul nostru.

– De ce nu i-ați spus?

– Deoarece căpitanul Jack Ryder a jurat că va rămîne pe veci dușmanul străbunicului nostru, izbucni Gifford. Ryder a crezut că Yorke l-a denunțat spaniolilor, dar nu-i adevărat. A fost trădat de altcineva. În orice caz, Ryder a scăpat de corabia aia blestemată, a spaniolilor, și s-a întors în Anglia bogat.

– Domnule Seaton, vă rog, ne privesc oamenii.

Gifford se înroși puțin și aruncă o privire rapidă în jur, ca să vadă dacă-l auzise cineva.

– Lady Chillhurst, nu ne-am putea continua discuția în grădină? Nu vreau s-o asculte jumătate din lumea bună.

– Da, sigur. Îngrijorată de evidenta lui instabilitate emoțională, Olympia îi permise lui Gifford s-o conducă afară. Domnule Seaton, vă înțeleg interesul pentru comoara dispărută, însă nu pricep de ce ați fost atît de secretos. Cearta aceea veche, dintre străbunicul dumneavoastră și familia lui Chillhurst, nu mai are nici o legătură cu prezentul.

– Vă înșelați, doamnă. Dușmănia aceea dăinuiește și acum. Mușchii brațului lui Gifford se încordară. Contele de Flamecrest a jurat răzbunare eternă împotriva familiei mele. A jurat că nu-i va permite niciodată lui Edward Yorke să pună mîna pe jumătate din comoara pe care au îngropat-o împreună

pe insula aia afurisită. Mai mult decît atît, a afirmat că descendenții lui vor avea grijă ca legămîntul să-i fie respectat.

– De unde știți toate aceste amănunte?

– Bunica mi-a lăsat două lucruri: o descriere detaliată a acestei afaceri și o jumătate din harta străbunicului meu.

– Deci aveți cealaltă jumătate de hartă? întrebă Olympia entuziasmată.

– Evident. Bunica i-a dat-o tatălui meu. Asta a fost singurul lucru pe care a reușit tata să ni-l lase moștenire. Probabil că eu și Demetria nu ne-am fi ales nici măcar cu atît, dacă ar fi existat o piață pentru hărți parțiale ale zonelor cu comori; tata ar fi vîndut-o, așa cum a procedat cu toate celelalte bunuri.

– Deci bunica dumneavoastră a lăsat și o scurtă istorie a scandalului dintre cele două familii. Ce-ați aflat?

– Nu mare lucru. Se pare că după moartea tatălui ei, ea a încercat să ducă niște tratative cu clanul Flamecrest, dar a fost refuzată. Cu toate acestea, l-a îndemnat pe tatăl meu ca, într-o bună zi, să încerce încă o dată să se împace cu ei. Gifford rîse ironic. În numele vechii prietenii care l-a legat odinioară pe Yorke de Ryder.

Olympia se uită cu coada ochiului la el, încercînd să-i distingă pe întuneric expresia feței.

– Chiar a încercat să facă pace?

– Bazează-te pe o femeie, dacă poți. Auzi, să facă o încercare absolut inutilă! Cei din familia Flamecrest n-au vrut niciodată să pună capăt acestei dispute. Harry, fiul căpitanului Jack, i-a dat de veste bunicii mele că intenționează să respecte jurămîntul tatălui său. Asta însemna că nu avea de gînd să le permită descendenților lui Edward Yorke să pună mîna pe comoară. A pretins că atitudinea lui se justifică prin nevoia de a apăra onoarea familiei.

– Ăsta-i clanul Flamecrest, cugetă Olympia cu glas tare.

– N-a fost drept, şopti Gifford cu ardoare. Flamecrest şi familia lui au prosperat, în timp ce Demetria şi cu mine am rămas fără nimic.

– Nici actualul conte de Flamecrest n-a avut nimic pînă cînd nu i-a venit strălucita idee de a-şi lăsa afacerile pe mîna fiului său, îi replică Olympia. Dar, domnule, mai este un lucru pe care nu-l înţeleg. Dacă i-aţi urît atît de mult pe cei din familia soţului meu, de ce naiba a acceptat sora dumneavoastră să se mărite cu Chillhurst?

– N-a intenţionat niciodată să se mărite cu el, spuse Gifford. De fapt, nici n-a vrut să se logodească.

– Nu înţeleg.

Gifford scoase un suspin, care dădea de înţeles că-şi pierduse răbdarea.

– Eu am convins-o pe Demetria să facă ceva pentru a-i fi prezentată. Auzisem amîndoi că Chillhurst îşi caută o nevastă. Mă rog, cert este că Demetria a găsit o soluţie: i-a fost prezentată de o persoană care îl putea determina să devină interesat.

– De Felix Hartwell.

– Da. Aflînd că Hartwell era omul lui de încredere, sora mea a găsit modalitatea să-l întîlnească. Demetria este foarte frumoasă. Ochii lui Gifford fură luminaţi de o mîndrie perfect justificabilă pentru un frate iubitor. Nici un bărbat nu-i poate rezista.

– Ca atare, domnul Hartwell a avut grijă ca Demetria să fie invitată pe Insula Flăcării.

– Corect. Natural, fiindu-i frate, am fost invitat s-o însoţesc. Am acceptat, gîndindu-mă că aş putea avea ocazia să cotrobăiesc prin castelul familiei Flamecrest. Poate reuşeam să descopăr jumătatea de hartă care îmi lipsea.

– Şi ce s-a întîmplat?

Gifford rîse cu amărăciune.

– Ne aflam în casa lor de numai cîteva zile, cînd Chillhurst i-a cerut mîna surorii mele. Demetria a acceptat, deoarece nu găsisem harta. I-am spus că mai am nevoie de puţin timp.

– Dumnezeule, murmură Olympia. Habar n-am avut că Chillhurst şi-a căutat soţia de o manieră atît de... practică. Nu-l caracterizează.

– Greşiţi! Din cîte îl cunosc, este exact genul lui de comportament. Prin venele acestui individ nu curge nici o picătură de sînge fierbinte.

– Nu-i adevărat. Cred că s-a ataşat de sora dumneavoastră, spuse Olympia. Altfel, n-ar fi cerut-o în căsătorie.

Gifford o privi de parcă ar fi avut de-a face cu o persoană redusă mintal, însă n-o contrazise.

– Oricum, cert este că a cerut-o în căsătorie şi astfel am avut la dispoziţie ceva mai mult timp pentru a căuta jumătatea de hartă care îmi lipsea.

– Dar pe care n-aţi găsit-o, spuse Olympia cu un aer de superioritate. Sper că nu vă supăraţi pe mine că v-o spun, dar asta aţi meritat, domnule. N-ar fi trebuit să plecaţi în căutarea ei pe căi atît de ocolite.

– N-am avut altă posibilitate, spuse Gifford cu vehemenţă, încercînd, totuşi, să nu ridice vocea. Căpitanul Jack Ryder a refuzat din răutate să-i permită străbunicului meu să plece după jumătatea lui de comoară. A fost un om rău, care a avut nişte descendenţi la fel de răi.

Olympia strîmbă din nas.

– Este clar că nu avem de-a face cu o singură familie dominată de patimi puternice, ci cu două. Cred că a venit vremea să faceţi pace. Nu sînteţi de acord cu mine, domnule Seaton?

– Niciodată. Ochii lui Gifford scăpărară de furie. Mai ales după ce am văzut cum a tratat-o Chillhurst pe sora mea. N-am să iert şi nici n-am să uit.

– Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Seaton, dar înţeleg că sora dumneavoastră n-a intenţionat să se mărite cu el.

Iar în ceea ce vă privește pe dumneavoastră... ce să mai spun? V-ați folosit și de ea, și de logodna ei, pentru a vă furișa în castelul Flamecrest. Nu prea se justifică rolul ofensatului.

– Esențial este că Chillhurst a insultat-o, spuse Gifford cu o indignare perfect îndreptățită. A rupt logodna în cel mai nepoliticos mod cu putință – a descoperit că Demetria nu moștenea nici o avere. Regret un singur lucru: că a fost prea laș pentru a răspunde provocării la duel pe care i-am lansat-o.

Olympia îi atinse brațul.

– Remarc că acest subiect este foarte delicat pentru că vă creează emoții prea puternice, dar vă rog să mă credeți cînd afirm că Chillhurst nu a rupt logodna pentru că sora dumnevoastră nu era bogată.

– O, știu că pretinde că nu se potrivea cu Demetria, însă asta-i o minciună. Eu cunosc adevărul. Timp de cîteva zile a fost foarte mulțumit de logodna lui. Apoi, într-o după-amiază, i-a pus capăt fără nici un avertisment. Așa, tam-nesam.

– Chiar așa?

Ochii lui Gifford străluciră de furie.

– Demetria, eu și lady Kirkdale am primit ordinul să ne facem bagajele și să plecăm în cel mult o oră.

Olympia îl privi surprinsă.

– Lady Kirkdale a fost cu voi, pe Insula Flăcării?

– Evident, spuse Gifford, iritat. Au fost invitați mai mulți musafiri. Ea venise ca însoțitoare a Demetriei. Îi este prietenă de mai mulți ani. Prietenă foarte bună. Lady Kirkdale a prezentat-o ulterior pe Demetria lui Beaumont.

– Aha, înțeleg.

– Doamnă, demonstrați că-i sînteți foarte loială soțului dumneavoastră. Este o atitudine lăudabilă, însă trebuie să vă spun că, din nefericire, v-ați format o impresie greșită despre el. Vă informez cu regret, bazîndu-mă pe tot ce știu despre el, că îmi este imposibil să cred că s-a însurat cu dumneavoastră din dragoste.

– Domnule, sincer, nu doresc să abordez un subiect atît de intim.

Gifford o privi cu milă.

– Sărmana, naiva mea doamnă. Ce puteți ști dumneavoastră, o fată inocentă din provincie, despre un bărbat ca Chillhurst?

– Prostii. Vă asigur că nu sînt nici pe departe atît de naivă pe cît mă credeți. Mulțumită mătușilor mele, am primit o educație excelentă și mi-a plăcut să studiez. Ca atare, am ajuns să cunosc bine lumea și firea umană.

– Atunci, trebuie să vă dați seama că s-a însurat cu dumneavoastră doar pentru că a sperat că veți descoperi secretul jurnalului Lightbourne.

– E o aberație. Soțul meu nu s-ar fi însurat niciodată din motive atît de neînsemnate. Nu-l interesează deloc comoara dispărută. Nu are nevoie de ea. Este un om foarte bogat, care a muncit și a cîștigat cinstit averea pe care o deține.

– Chiar nu înțelegeți? Banul este *singurul* lucru care îl interesează pe Chillhurst. Unui individ ca el nu-i ajunge niciodată ceea ce are.

– De unde știți?

– Știu, pentru că am stat aproape o lună în casa lui. Exasperat, Gifford începu să ridice vocea. În perioada aceea am aflat multe lucruri despre Chillhurst. Și știți care este cel mai important dintre ele? Omul acesta este incapabil de sentimente, de căldură sufletească. Față de nimeni. Excepție fac afacerile lui. Este o ființă rece, un șarpe afurisit.

– Chillhurst nu este nici rece, nici șarpe. V-aș fi recunoscătoare dacă nu l-ați mai insulta. Mai mult decît atît, vă asigur că nu s-a însurat cu mine pentru a afla secretul jurnalului. V-aș ruga să vă abțineți și să nu răspîndiți un zvon atît de răutăcios.

– Totuşi, ăsta trebuie să fie motivul pentru care s-a însurat cu dumneavoastră. Altfel, de ce s-ar fi însurat un bărbat ca el cu o femeie săracă?

– Domnule Seaton, vă rog încetaţi. Sînt sigură că veţi regreta orice cuvînt pe care îl veţi rosti de acum încolo.

Gifford o prinse de umeri şi o privi îngrijorat.

– Lady Chillhurst... începu, după care făcu o scurtă pauză. Cînd vorbi din nou, vocea era marcată de emoţie. Draga mea Olympia, dacă îmi permiţi să-ţi spun aşa. Îmi închipui prin ce treci. M-aş simţi onorat dacă mi-ai da voie să te ajut.

– Ia-ţi mîinile de pe soţia mea. Vocea lui Jared era la fel de rece ca lama de oţel a Gardianului. Dacă n-o faci în momentul ăsta, Seaton, te omor pe loc.

– *Chillhurst*. Dîndu-i drumul Olympiei, Gifford se răsuci brusc, ca să-l înfrunte pe Jared.

– Jared, pînă la urmă te-ai hotărît să vii la bal. Mă bucur atît de mult...

Jared o ignoră.

– Seaton, te-am avertizat că trebuie să te ţii departe de soţia mea, spuse el pe un ton calm.

– Ticălos afurisit. Te-ai decis, în sfîrşit, să-ţi faci apariţia. Toată lumea s-a întrebat dacă te vei obosi să vii. Bănuiesc că-ţi dai seama că, prin absenţă, ţi-ai pus soţia într-o situaţie extrem de umilitoare.

– Prostii, interveni Olympia cu vioiciune. Nu m-am simţit deloc jenată.

Nici unul dintre bărbaţi nu-i dădu atenţie. Jared părea să-l privească pe Gifford cu un calm rece, dar Olympia îi sesiză sclipirea periculoasă din ochi.

– Mă voi ocupa de tine ceva mai tîrziu, Seaton. Jared o luă pe Olympia de braţ.

– Abia aştept. Gifford îl salută în bătaie de joc, printr-o înclinare abia sesizabilă a capului. Dar amîndoi ştim că nu vei

găsi în agendă nici o fereastră convenabilă pentru întîlnirea cu mine. Cel puţin aşa s-a întîmplat ultima oară.

Olympia era perfect conştientă că nervii lui Jared nu mai aveau mult pînă să cedeze.

– Domnule Seaton, tăceţi. Nu mai spuneţi nici un cuvînt, vă implor. Soţul meu nu-şi iese repede din fire, însă mi-e teamă că-l împingeţi spre limita suportabilului.

Expresia lui Gifford deveni dispreţuitoare.

– Nu-i nevoie să vă faceţi griji din pricina mea, lady Chillhurst. Nu există pericolul unui duel. Soţul dumneavoastră nu consideră necesar să-şi asume asemenea riscuri în numele onoarei. N-am dreptate, Chillhurst?

Olympia intră în panică.

– Domnule Seaton, nu vă daţi seama ce faceţi.

– Ba cred că ştie foarte bine ce face, spuse Jared. Haide, draga mea. Discuţia asta m-a obosit. Trăgînd-o pe Olympia de braţ, Jared se îndreptă spre sala de bal.

Uşurată că nici unul dintre bărbaţi nu-l provocase pe celălalt la duel, Olympia îşi ridică poalele rochiei verde-smarald şi se grăbi să-l urmeze pe Jared.

Acesta îi aruncă o privire amuzată.

– Doamnă, să înţeleg că te grăbeşti chiar atît de tare să dansezi cu mine? Mă simt onorat.

– Of, Jared, la un moment dat am crezut că-i vei permite domnului Seaton să te atragă într-un duel stupid. Buzele Olympiei tremurară. Am fost tare îngrijorată.

– N-ai de ce să fii îngrijorată, draga mea.

– Slavă Domnului. Mă văd nevoită să admir stăpînirea de sine de care dai dovadă. Nu ştiu cum reuşeşti să-ţi ţii în frîu pornirile. Mă refer la cele agresive, criminale. A fost un spectacol impresionant.

– Mulţumesc. Fac tot ce pot. Nu reuşesc întotdeauna, dar în general îmi păstrez controlul.

Olympia îi aruncă o privire vinovată.

– Mi-a fost teamă că te vei simți jignit de prostiile spuse de domnul Seaton.

– Îmi permiți să te întreb ce căutai în grădină, cu el?

– Dumnezeule, era să uit! Entuziasmul care pusese stăpînire pe Olympia ceva mai devreme reveni în forță. Am ieșit pentru că domnul Seaton a dorit să purtăm o discuție între patru ochi.

– Am observat. Jared o opri din drum, exact în fața sălii de bal. Așa cum au observat mulți alți oameni dintre cei aflați aici. Cînd am traversat sala, mi-au ajuns la urechi suficiente bîrfe.

– Of, Doamne.

– Ce-ar fi să-mi luminezi mintea, explicîndu-mi în ce a constat această conversație intimă?

– Da, desigur. Jared, n-o să-ți vină să crezi ce am descoperit. Gifford Seaton și sora lui sînt descendenții direcți ai căpitanului Edward Yorke. La ei se află cealaltă jumătate a hărții insulei.

– Doamne Dumnezeule! Era clar că Jared nu se așteptase să audă așa ceva. El se zgîi la Olympia, complet uluit. Ești sigură?

– Absolut sigură. Olympia îi zîmbi mîndră. Începusem să bănuiesc asta din clipa în care am aflat istoria familiei lor. Mai ales că domnul Seaton a demonstrat un interes atît de viu față de hărțile Indiilor de Vest. Apoi am avut șansa să-i zăresc ceasul și am recunoscut motivul desenat de pe el.

– Ce motiv?

– Are incrustat pe el niște șerpi de mare. Olympia nu-și mai putea ține sub control satisfacția. Același tip de șarpe de mare care apare la prora vasului desenat pe una dintre paginile goale de la sfîrșitul junalului.

– Emblema corabiei lui Yorke?

– Exact. De aceea am acceptat să discut cu Seaton. A recunoscut că este strănepotul lui Yorke.

– Fir-ar să fie.

– El și Demetria sînt copiii fiicei lui Yorke. Ăsta-i motivul pentru care nu poartă numele de Yorke.

Jared căzu pe gînduri.

– Deci, pînă la urmă, cineva a încercat în toată perioada asta să pună mîna pe harta noastră.

– Da. Olympia îi atinse brațul. Te rog, Jared, nu te supăra, dar trebuie să-ți spun ceva. Acum trei ani, Demetria a vrut să te cunoască doar pentru ca fratele ei să poată căuta cealaltă jumătate de hartă.

– Cum adică, l-a convins pe Hartwell să mi-o prezinte numai pentru ca idiotul ei de frate să pună mîna pe harta insulei? Jared părea dezgustat.

– Sînt sigură că domnul Hartwell n-a știut care erau adevăratele ei intenții, se grăbi Olympia să spună.

– Sau a știut și s-a gîndit că această informație i-ar putea fi folositoare în viitor. Poate că Hartwell a fost cucerit de frumusețea ei, ca oricare alt bărbat. Dar chestia asta nu are nici o importanță.

– Perfect adevărat, se grăbi Olympia să-l aprobe, nedorind ca Jared să se gîndească prea mult la frumusețea Demetriei. Toate lucrurile acestea aparțin trecutului, domnul meu.

Jared o măsură din cap pînă-n picioare.

– Regret că n-am putut să te însoțesc pînă aici, draga mea.

Olympia se emoționă cînd văzu cu cîtă admirație o privește.

– Nu-ți face probleme din cauza asta, Jared. Știu că ai primit un mesaj urgent. Mi-a spus Graves.

– Am fost anunțat că Hartwell se află încă în Londra.

Olympia îl privi surprinsă.

– Cum adică? În seara asta, ai plecat să-l cauți?

– Da. M-am dus la vechiul lui birou, deoarece am fost informat că s-ar putea să-l găsesc acolo. Dar nu era. Şi nimic nu trăda că ar fi trecut pe acolo. Sînt convins că informația a fost falsă.

– Slavă Domnului. Olympia se relaxă. Mă bucur să aud aşa ceva. Sper că mizerabilul ăla nu va mai veni niciodată în Anglia.

– Şi eu sper. Luînd-o de mînă, Jared o conduse spre uşile salonului. Ia zi, draga mea, acum, cînd am reuşit în sfîrşit să ajung aici, îmi faci favoarea să valsezi cu mine?

Olympia oftă.

– Tare mult mi-aş dori să pot. Îmi pare rău, Jared, însă nu ştiu să dansez vals.

– Ah, dar eu ştiu.

– Ştii?

– M-am ostenit să învăț acum trei ani, cînd am realizat că, înainte de a mă însura, va trebui să curtez pe cineva. Nu m-am folosit niciodată de această deprindere proaspăt dobîndită, însă cred că n-am uitat chiar tot ce-am învățat.

– Înțeleg. Jared învățase să danseze pentru a o curta pe Demetria, îşi zise Olympia, prost dispusă. Mi-aş dori să-ți pot fi o parteneră bună. Valsul pare a fi un dans foarte atrăgător.

– Vom descoperi împreună cît de atrăgător este. Jared o conduse spre ringul de dans.

Olympia intră brusc în panică.

– Jared, te rog, nu vreau să te pun într-o situație jenantă.

– Tu nu mă poți pune niciodată într-o situație jenantă, Olympia. Jared îi înconjură mijlocul cu brațul. Ia fii atentă. Urmează-mi îndeaproape instrucțiunile. În definitiv, sînt preceptor.

– Adevărat. Olympia se relaxă treptat şi pe față îi apăru un zîmbet luminos. Ai darul de a-i instrui pe oameni, domnule Chillhurst, spuse, lăsîndu-se purtată de muzică.

Mesajul Demetriei ajunse la Olympia în dimineața următoare, exact cînd se pregătea să-şi concentreze din nou atenția la jurnalul Lightbourne.

Doamnă,

Trebuie să discut imediat cu dumneavoastră despre o problemă gravă, de maximă urgență. Vă rog să nu pomeniți nimănui despre acest bilet şi, în special, să nu vă informați soțul că urmează să vă întîlniți cu mine. Este în joc viața unui om.

A dumneavoastră,
lady B.

Olympia se cutremură. Sărind în picioare, se repezi spre uşă.

19

Sînteți sigură că informația este corectă? întrebă Olympia care stătea încordată pe sofaua tapițată în albastru și auriu. Ceea ce auzise de la Demetria o șocase, dar nu o surprinsese în mod deosebit.

– Am multe surse de informații. Surse care răspîndesc continuu zvonurile. Le-am verificat și răsverificat pe fiecare în parte. Frumoșii ochi ai Demetriei erau umbriți de durere și frică. Nu poate exista nici un dubiu. Chillhurst va răspunde provocării la duel a fratelui meu.

– Dumnezeule! murmură Olympia. De asta îmi era teamă.

– Să îl ia naiba! Dumneavoastră n-are de ce să vă fie teamă. Demetria se întoarse brusc cu spatele la fereastra prin care privise pînă atunci. Eu, în schimb, sînt îngrozită. Soțul dumneavoastră are intenția să-mi ucidă fratele.

– Demetria, calmează-te. Constance își turnă ceai dintr-un ceainic de argint. Se vedea clar că aici, în salonul Demetriei, se simțea ca la ea acasă. Nu cîștigi nimic dacă intri în panică.

– Îți este ușor să vorbești, Constance. Nu fratele tău este pe cale să fie ucis.

– Sînt conștientă de asta. Constance îi aruncă o privire complice Olympiei. Dar nu-i totul pierdut. Cred că lady

Chillhurst este la fel de alarmată ca tine și bănuiesc că va accepta să ne ajute.

– Dacă este adevărat ceea ce spuneți, trebuie să găsim o cale de a împiedica acest duel, zise Olympia. Apoi ea își adună gîndurile, încercînd să raționeze cît mai logic posibil.

– Cum îl putem împiedica? Demetria începu să se plimbe agitată de la o fereastră la alta, de parcă ar fi fost o pasăre exotică, înnebunită de spaimă, închisă într-o colivie luxoasă. N-am fost capabilă să aflu nici ziua, nici locul, nici ora întîlnirii. Întotdeauna cei implicați în afaceri de genul ăsta își păstrează cu mare grijă secretul.

– Poate voi reuși eu să obțin aceste informații. Olympia se ridică și începu să se plimbe prin salon. Mintea ei lucra cu febrilitate în încercarea de a identifica toate implicațiile duelului despre care i se vorbise.

Jared era pe cale să-și pună viața în pericol. *Și asta numai din cauza ei.*

– Chiar credeți că puteți afla care este data, ora și locul întîlnirii, cînd eu, apelînd la toate sursele mele, n-am reușit? întrebă Demetria.

– N-ar trebui să fie prea dificil, spuse Olympia pe un ton liniștitor. Soțul meu are niște tabieturi foarte precise.

– Da, așa-i. Seamănă cu una dintre jucăriile alea cu cheiță, de la Muzeul construcțiilor mecanice al domnului Winslow.

– Nu-i adevărat, spuse Olympia pe un ton rece. Crede doar în eficiența programelor riguroase. Dacă a stabilit o întîlnire în zori de zi, cred c-o voi găsi trecută în agendă.

– Dumnezeule! Constance făcu ochii mari. Are dreptate, Demetria. Toți știm că Chillhurst își notează tot ce intenționează să facă. Deci n-ar fi de mirare să fi făcut și niște însemnări referitoare la acest duel.

Demetria se uită la Olympia.

– Veți găsi vreo modalitate de a vă uita în agenda lui?

– Poate. Dar nu ăsta-i principalul obstacol. Problema esențială este cu totul alta: să găsim o soluție pentru a împiedica duelul.

– Presupun că am putea anunța autoritățile, spuse Constance, gînditoare. În definitiv, duelurile sînt ilegale. Din păcate, s-ar putea solda cu arestarea lui Gifford și a lui Chillhurst. Sau, în cel mai bun caz, ar declanșa un scandal de proporții.

– Dumnezeule, ce idee a putut să-ți vină! spuse Demetria disperată. Beaumont s-ar înfuria dacă familia i-ar fi implicată într-un scandal de acest gen. Asta s-ar solda cu anularea tuturor subvențiilor lui Gifford.

– Nici Chillhurst nu mi-ar mulțumi dacă ar fi arestat, sînt sigură. Trebuie să găsim altceva pentru a pune capăt acestei aiureli. Ați încercat să-l determinați pe Gifford să se răzgîndească?

– Evident că am încercat. Faldurile rochiei alb-albastre a Demetriei foșniră furioase cînd aceasta se îndreptă cu pași mari spre fereastră. Nici măcar n-a recunoascut că are intenția să se dueleze. În consecință, nu m-a ascultat cînd l-am avertizat că Chillhurst are toate șansele să-i înfigă un glonț în inimă.

– Sînt convinsă că soțul meu nu v-ar omorî fratele, spuse Olympia. N-ar încerca decît să se apere. Mai degrabă, fratele dumneavoastră ar fi în stare să-l ucidă pe Chillhurst.

– Fratele meu nu este un partener potrivit pentru soțul dumneavoastră, murmură Demetria. Mi s-a spus că, în dueluri, iese victorios cel care are mintea mai limpede și mîna mai sigură. Cu alte cuvinte, cîștigă oamenii cu sînge rece, nu cei înfierbîntați. Iar Chillhurst este un om cu sînge rece.

– Nu-i adevărat, spuse Olympia cu fermitate.

– Îl cunosc suficient de bine ca să vă pot asigura că n-ar transpira nici măcar dacă ar coborî în iad, ca să cineze cu diavolul. Gifford refuză să vadă realitatea și abia așteaptă

evenimentul. Zice că vrea să i se dea șansa de a-mi răzbuna onoarea. Niciodată nu l-a iertat pe Chillhurst pentru ceea ce s-a întîmplat acum trei ani.

Olympia oftă.

– Fratele dumneavoastră este un om foarte pătimaș. Ca de altfel toate părțile implicate în această afacere.

– În afară de faptul că vrea să se răzbune, continuă Demetria cu îndîrjire, cred că are impresia că vă face o mare favoare dacă îl va împușca pe soțul dumneavoastră.

– Fratele dumneavoastră se lasă dominat de sentimente. Olympia îi aruncă Demetriei o privire plină de subînțelesuri. Asta-i o caracteristică de familie, fără nici un dubiu.

Demetria o privi provocator.

– Gifford mi-a spus că știți că sîntem strănepoții lui Edward Yorke.

– Da, știu.

Constance își arcui sprîncenele fin pensate.

– Ați dat dovadă de multă inteligență reușind să ajungeți la această concluzie, lady Chillhurst.

– Mulțumesc, murmură Olympia. Dar să ne întoarcem la problema noastră. V-aș propune ca, înainte de toate, să mă lăsați să aflu cînd și unde va avea loc duelul. Apoi va trebui să găsesc o cale de a-l împiedica pe Chillhurst să vină la întîlnire.

– Chiar dacă ați reuși s-o faceți, la ce ne-ar folosi? întrebă Constance. Chillhurst și Gifford își vor reprograma întîlnirea.

– Dacă sîntem în stare să evităm această primă întîlnire stabilită, în mod cert, într-un moment cînd spiritele sînt înfierbîntate, vom obține un răgaz, în care Gifford și Chillhurst s-ar putea calma. Trebuie să profităm de factorul „timp".

Demetria își frînse mîinile.

– Ce vreți să spuneți?

– Că dumneavoastră va trebui să discutați cu Gifford, mie revenindu-mi sarcina să mă ocup de Chillhurst. Trebuie să-i determinăm să se răzgîndească.

– Nu vom reuşi. Demetria îşi muşcă buza, disperată. Gifford îl consideră pe Chillhurst laş, pentru că nu a răspuns provocării de acum trei ani. În schimb, eu ştiu de ce Chillhurst n-a vrut să se dueleze cu fratele meu.

Pe faţa Olympiei apăru un zîmbet trist.

– Şi eu ştiu.

Constance şi Demetria schimbară o privire scurtă.

– Serios? întrebă Demetria cu precauţie.

– Desigur. Olympia privi ceaşca cu ceai de care nici nu se atinsese. Este clar că Chillhurst n-a vrut să răspundă provocării din cauza grijilor pe care şi le-a făcut pentru dumneavoastră.

– Pentru mine? Demetria rămase perplexă.

Pe deasupra marginii ceştii de ceai, Constance îi aruncă Olympiei o privire ciudată.

– Sînteţi sigură că aşa este, lady Chillhurst?

– Da, spuse Olympia. Chillhurst a refuzat să se întîlnească cu Gifford ştiind cît de mult ţine Demetria la fratele ei. Soţul meu a dorit s-o scutească de toate suferinţele pe care i le-ar fi provocat un duel.

– Ei aş! Nu-i păsa cîtuşi de puţin de mine, bombăni Demetria. Chillhurst a abordat problema mariajului în stilul în care abordează orice afacere. Este clar că habar n-aveţi care este adevărul.

– Nu sînt de acord, spuse Olympia. M-am gîndit mult la această problemă şi am ajuns la nişte concluzii.

– Haideţi să vă explic ceva, doamnă. Acum trei ani, Chillhurst a refuzat duelul cu Gifford temîndu-se că se vor afla motivele adevărate care au declanşat scandalul şi, astfel, va fi pus într-o situaţie umilitoare.

– Să presupun că vă referiţi la zvonul care a circulat? La cel care pretindea că v-ar fi surprins împreună cu amantul dumneavoastră? întrebă Olympia.

În salon se lăsă o tăcere grea.

În cele din urmă, Constance vorbi:

– Văd că a ajuns şi la urechile dumneavoastră povestea aceea veche, care s-a răspîndit imediat după ruperea logodnei.

– Da, a ajuns, spuse Olympia. N-a fost vorba de un simplu zvon, nu-i aşa? A fost adevărul gol-goluţ.

– Da, recunoscu Demetria calmă. Însă le-am spus tuturor, inclusiv lui Gifford, că Chillhurst a rupt logodna în momentul în care a aflat că nu posed nici o avere. I-am determinat pe toţi, inclusiv pe Chillhurst, să-mi susţină versiunea.

– Era în interesul tuturor să procedeze aşa, murmură Constance. Adevărul i-ar fi afectat serios pe toţi cei implicaţi.

Demetria îi aruncă Olympiei o privire piezişă.

– Gifford nu-l consideră pe Chillhurst laş doar din cauza faptului că a refuzat duelul, ci pentru că nu l-a provocat la duel pe amantul meu.

– Păi, nu-şi putea permite, nu credeţi? spuse Olympia, imperturbabilă. Un gentleman nu-şi poate da întîlnire cu o doamnă în zori de zi, ca să se dueleze cu ea.

Constance şi Demetria se holbară la Olympia, incapabile să scoată o vorbă. Constance fu cea care îşi reveni prima.

– Deci, ştiţi şi lucrul acesta? Chillhurst v-a informat? Sînt surprinsă că v-a spus adevărul. Un bărbat este pus într-o situaţie stînjenitoare cînd descoperă că este înşelat cu un alt bărbat, darămite atunci cînd îşi găseşte iubita cu o femeie.

– Chillhurst nu mi-a vorbit despre asta, spuse Olympia. Este un gentleman. N-ar bîrfi niciodată o femeie cu care a fost logodit.

Constance se încruntă.

– Nici n-am crezut că se va destăinui cuiva. Dar, în cazul acesta, cum aţi aflat că în ziua aceea a descoperit-o pe Demetria în compania mea?

– Nu mi-a fost greu să deduc. Olympia ridică din umeri, cu indiferenţă. Mi s-a spus că, acum trei ani, aţi însoţit-o pe Demetria pe Insula Flăcării. Eu observasem de la bun început că pe voi

vă leagă o prietenie deosebită, de genul celei care a existat între mătuşile mele. Deci am luat în calcul aceste două date ale problemei şi rezultatul a venit de la sine.

– Între *mătuşile* dumneavoastră. Uluită, Demetria rămase cu gura căscată.

– De fapt, numai mătuşa Sophy mi-a fost rudă de sînge, le explică Olympia. Pe foarte buna ei prietenă şi damă de companie o chema Ida. Dar întotdeauna am considerat-o mătuşă, pentru că aşa m-am obişnuit s-o numesc: mătuşa Ida.

– Le cunoşteaţi bine pe aceste mătuşi? întrebă Constance, cu un mare interes.

– Foarte bine. Ele m-au crescut de la vîrsta de zece ani, cînd le-am fost lăsată, fără nici un ban, în faţa uşii, spuse Olympia. M-au luat într-un moment în care nici una din rudele mele n-a vrut să-şi complice existenţa cu mine.

– Înţeleg. Constance o privi pe Demetria. Draga mea, doamna vicontesă nu este chiar atît de naivă pe cît ai crezut. Ai greşit considerînd-o o biată copiliţă de la ţară.

– Văd. Demetria schiţă un zîmbet trist. Scuzele mele, doamnă. Constat că sînteţi mult mai emancipată şi mai experimentată decît am bănuit.

– Exact asta încerc să-l conving pe Chillhurst, spuse Olympia.

Nota din agenda lui Jared era seacă şi înspăimîntătoare. Olympia o citi, ascunzînd flacăra luminării cu palma.

Joi. Dim. Ora cinci. Vărărie.

Olympia deduse că Vărăria era locul în care urmau să se dueleze cei doi. Îngrozită, închise agenda şi suflă în luminare.

Joi dimineaţa, la ora cinci.

Avea la dispoziţie o singură zi pentru a-l împiedica pe Jared să se întîlnească cu Gifford. Era clar că trebuia să apeleze la ajutorul cuiva.

– Olympia? Jared se mişcă în momentul în care Olympia se furişă înapoi, în pat. S-a întîmplat ceva?

– Nu. M-am dus să beau puţină apă.

– Eşti îngheţată, spuse Jared, strîngînd-o lîngă el.

– În noaptea asta este cam rece, murmură Olympia.

– Sînt singur că putem găsi o modalitate de a ne încălzi.

Buzele lui Jared puseră stăpînire pe gura ei fierbinte, pofticioasă, revendicativă. Olympia îşi încolăci cu putere braţele în jurul trupului musculos al soţului său. Se agăţă de el, de parcă l-ar fi putut proteja ţinîndu-l aşa, lîngă ea.

El susţinea că ea era „sirena lui". Dar asta nu însemna că-l va lăsa să se izbească de stînci. Trebuia să găsească o cale de a-l salva.

– Vrei să te ajutăm să-mi salvezi fiul? Magnus o privi pe Olympia, uimit şi derutat.

– Da, am nevoie de ajutorul vostru. Olympia îi privi pe rînd, pe toţi ceilalţi: Thaddeus, Robert, Hugh şi Ethan. Trebuie să mă ajutaţi cu toţii, altfel planul meu va eşua.

– Eu te ajut, mătuşă Olympia, spuse Hugh repede.

– Şi eu, sări Ethan.

Robert îşi îndreptă spatele.

– Pe mine poţi conta cu siguranţă, mătuşă Olympia.

– Excelent, spuse Olympia.

– Ia stai puţin. Thaddeus îşi încruntă sprîncenele. Cine zice că flăcăul trebuie salvat?

– Thaddeus are dreptate. Fiul meu este în stare să-şi poarte de grijă. Magnus zîmbi mîndru. Chiar eu l-am învăţat cum se foloseşte pistolul. Nu te agita degeaba, draga mea. Este un simplu duel. Jared va ieşi învingător.

– Da, aşa-i. Thaddeus îşi încrucişă braţele la piept. Are ochi ager şi mînă sigură. În momente de criză, n-am văzut un om mai calm decît el. Se va descurca de minune.

Olympia se înfurie.

– Domnule, se pare că nu mă înțelegi. Nu vreau ca soțul meu să-și pună capul în joc, într-un duel absurd, numai pentru a-mi salva onoarea.

Magnus se încruntă.

– Nu-i deloc absurd. Onoarea unei doamne este al dracului de importantă, draga mea. Pe vremea cînd aveam vîrsta lui Jared, și eu m-am duelat de două sau de trei ori, pentru a salva onoarea soției mele.

– Eu nu voi permite așa ceva, spuse Olympia, revoltată de indiferența lui Magnus.

– Mă îndoiesc că poți să-l oprești. Magnus își frecă bărbia. Mă văd nevoit să recunosc că sînt surprins să constat că fiul meu se dovedește a fi atît de temperamental. Se pare că, la urma urmelor, nu-i lipsește „focul Flamecrest".

– Flăcăul demonstrează că face cinste familiei noastre, spuse Thaddeus cu căldură în glas. Poți fi mîndru de el, Magnus.

– Terminați cu prostiile. Olympia sări în picioare cu palmele sprijinite de suprafața biroului. Tu, domnule, îi spuse lui Magnus, nu ți-ai înțeles niciodată fiul. Apoi se întoarse spre Thaddeus: Și nici tu n-ai încercat să-l cunoști mai bine. Amîndoi v-ați mulțumit să-l luați așa cum este.

– Uite ce-i...

– Nu mai vreau să aud nici un cuvînt în plus despre teama care a pus stăpînire pe voi cînd ați observat că-i lipsește „focul" familiei. Nu veți ști niciodată cît de intens este, în realitate, focul care îl animă pe Chillhurst. Este un foc pe care l-a ținut sub control toată viața, din cauza numeroaselor responsabilități pe care le-a avut.

– Ce tot spui acolo? întrebă Magnus.

– Chillhurst nu și-a putut permite, asemeni celorlalți membri ai familiei, să-și manifeste emoțiile și să demonstreze cît de pătimaș poate fi. Știți de ce? Pentru că a trebuit să aibă

grijă de toți cei din jurul lui. În permanență a fost nevoit să-l salveze pe cîte unul dintre voi.

– Ei comedie, mergi un pic cam departe, bombăni Magnus.

– Crezi? Ochii Olympiei aruncau scîntei. Domnule conte, poți nega faptul că i s-a pus în circă, de la o vîrstă foarte fragedă, o responsabilitate imensă?

– Păi, într-o anumită măsură, este adevărat, recunoscu Magnus în silă. Dar nu se poate afirma că n-aș fi stat prin preajma lui, ca să mă ocup de problemele importante. Nu-i adevărat, Thaddeus?

– Perfect adevărat. Și tu i-ai stat prin preajmă, și eu, spuse Thaddeus. Dar, desigur, pe nici unul dintre noi nu l-a dus capul la afaceri. Trebuie să recunoști chestia asta, Magnus. Numai fiul tău a fost capabil să înțeleagă problemele financiare.

– Și amîndoi v-ați bucurat că puteți profita de talentele lui, nu-i așa? Olympia îi fixă pe rînd, cu cîte o privire provocatoare.

– Ei bine, acum... începu Magnus.

– Și tu și restul familiei ați fost mulțumiți că puteți să-i risipiți banii, îl întrerupse Olympia Cu toate acestea, îl condamnați pentru felul în care a fost nevoit să se comporte pentru a putea face rost de bani.

– Nu-i chiar așa. Magnus se foi pe scaun. Este excelent să știi să faci bani, însă sîngele Flamecrest ar trebuit să clocotească, nu să se răcească.

Thaddeus oftă.

– Jared nu ne seamănă, Olympia. Cel puțin, pînă acum, n-a dat nici un semn că ne-ar semăna. Ultima noastră dorință ar fi să-i punem piedici tocmai în clipele astea, în care vrea să demonstreze că posedă, totuși, „focul Flamecrest".

– Avem de gînd să-l salvăm, nu să-i punem piedici, spuse Olympia cu hotărîre. Și mă veți ajuta cu toții.

– Da? Magnus părea sceptic.

– Atunci, hai să punem altfel problema, spuse Olympia cu o voce glacială. Dacă nu mă ajutați, voi avea grijă ca nici unul dintre voi să nu afle unde se găsește comoara. Voi distruge cu mîna mea jurnalul Lightbourne, împreună cu toate secretele lui.

– Dumnezeule mare, murmură Thaddeus.

Magnus și Thaddeus se priviră îngroziți.

Magnus se întoarse spre Olympia, cu un zîmbet fermecător întipărit pe față.

– Draga mea, presupun că-ți putem da o mînă de ajutor.

– Bucuroși să ne putem aduce contribuția, spuse Thaddeus.

Robert interveni în discuție:

– Ce vrei să facem, mătușă Olympia?

Olympia se reașeză pe scaun.

– Cred că am reușit să pun la punct un plan care va da rezultate foarte bune. Chillhurst nu va fi prea încîntat, dar sînt singură că, imediat ce se va calma, va asculta glasul rațiunii.

– Fără nici un dubiu, spuse Magnus, trist. Din păcate, fiul meu ascultă întotdeauna glasul rațiunii.

Jared ridică sfeșnicul și se uită atent prin încăperea supraîncărcată din capătul de sus al scării.

– Olympia, ce vrei să-mi arăți?

– Unul dintre portrete. Olympia, care își pusese un șorț peste rochia de casă, se chinuia să miște din loc un cufăr mare și greu. Se află exact în spatele ăstuia.

– N-ai fi putut lăsa chestia asta pe mîine? Este aproape nouă.

– Sînt nerăbdătoare să-ți arăt tabloul, Jared. Olympia mai trase o dată de unul dintre mînerele din alamă ale cufărului, dar tot fără succes. Cred că-l reprezintă pe străbunicul tău.

– Bine, dă-te la o parte. Îți mut eu cufărul, draga mea. Jared zîmbi cînd văzu șuvițele de păr care scăpaseră de sub

fermecătoarea bonețică de muselină a soției sale. Ce te face să crezi că este un portret al căpitanului Jack?

Respirînd sacadat, Olympia se îndreptă și își șterse mîinile de șorț.

– Am zărit un colțișor din el. Din cîte am putut să-mi dau seama, bărbatul reprezentat acolo arată exact ca tine. Pînă și ochiul îi este acoperit cu un petic asemănător.

– Mă îndoiesc că ai dreptate, însă îți scot tabloul cu mare plăcere. Ține sfeșnicul.

– Da, sigur. Olympia îi luă sfeșnicul din mînă și îi adresă un zîmbet dulce. Îți apreciez ajutorul.

Jared o privi gînditor.

– S-a întîmplat ceva rău, Olympia?

– Nu, nu, evident că nu. Sfeșnicul îi tremură puțin în mînă. Vreau să vezi tabloul pentru că, în cazul în care îl reprezintă într-adevăr pe căpitanul Jack, poate conține o cheie, care ne va ajuta să dăm de comoara dispărută.

– A, da. De comoara aia blestemată. Jared se apropie de cufăr și îl trase într-o parte. În lumina slabă a luminării ridică de pe podea următorul obiect care îi stătea în cale: un scaun tapițat cu muselină grea. Olympia, adu mai aproape luminarea aia.

– Îmi pare foarte rău, spuse Olympia din pragul ușii, cu o voce devenită, deodată, ciudat de subțire – asemănătoare unui chițăit. Mi-e teamă că nu pot face așa ceva.

Jared lăsă scaunul din brațe și se întoarse repede în direcția din care îi auzise glasul. O făcu exact în clipa în care Olympia trînti ușa după ea. Reverberațiile produse din cauza impactului dintre ușă și toc părură că zgîlțîie întreaga încăpere. Aerul stătut, pus brusc în mișcare, stinse lumînarea pe care Olympia o lăsase pe podea.

Jared se trezi cufundat într-o beznă totală. În clipa următoare, el auzi greoaia cheie metalică învîrtindu-se în broască.

– Jared, știu că s-ar putea să te înfurii tare de tot. Vocea Olympiei abia răzbătea prin ușa groasă, din lemn. Sincer, îmi

pare foarte rău că am fost nevoită să fac așa ceva, dar totul este spre binele tău.

Jared înaintă cu un pas. Vîrful cizmei i se lovi de cufăr. Se crispă, apoi, precaut, își întinse brațul în față, ca să simtă din timp lucrurile pe care trebuia să le ocolească.

– Deschide ușa, Olympia.

– O deschid mîine dimineață, pe cuvîntul meu, domnule.

– La ce oră? întrebă Jared.

– Pe la șase sau șapte, cred.

– Să fiu al dracului! Cîteodată, este enervant să ai o soție isteață, gîndi Jared. Deduc, doamnă, că ai aflat de întîlnirea pe care o am în zori.

– Da, Jared, am aflat. Acum, Olympia părea mai sigură pe sine. Și, din moment ce știu că n-am șanse să te fac să te răzgîndești, am ajuns la concluzia că trebuie să iau o măsură drastică.

– Olympia, te asigur că este complet inutil ceea ce faci. Înaintînd cu un pas, Jared se lovi la fluierul piciorului de un alt scaun și trase o înjurătură.

– Ai pățit ceva, Jared? întrebă Olympia, neliniștită.

– Aici este întuneric ca noaptea, Olympia.

– Dar ți-am lăsat lumînarea.

– S-a stins cînd ai trîntit ușa.

– Oh. Olympia ezită. Păi, Jared, lîngă ușă mai sînt cîteva lumînări, iască, un amnar și o bucată de cremene. Eu le-am pus acolo, ceva mai devreme. Aprinde-ți o lumînare. Ți-am lăsat și niște mîncare. Se află pe o tavă acoperită, lîngă lada aia mare, din colț.

– Mulțumesc. Jared își frecă piciorul.

– Plăcinta cu carne este pregătită de doamna Bird. A fost făcută de dimineață, și este proaspătă. Mai este și niște brînză.

– Văd că te-ai gîndit la toate, draga mea. Jared se îndreptă cu mare grijă spre ușă.

– Sper că n-am uitat nimic, spuse Olympia. Sub unul dintre scaune găsești și o oală de noapte. Trebuie să recunosc că articolul ăsta a fost propus de Robert.

– Robert este un băiat deștept. Mîna lui Jared găsi ușa. Aplecîndu-se, el pipăi podeaua, ca să-și facă rost de o lumînare.

– Jared, mai trebuie să-ți spun ceva. Servitorii noștri sînt liberi în această noapte. Li s-a spus să se întoarcă abia după ce se luminează de ziuă. Deci, nu are sens să țipi, pentru că nu există prin preajmă nici lachei, nici slujnice.

– Nu am intenția să țip. Jared reuși să-și aprindă lumînarea abia la a treia încercare. Mă îndoiesc că aș fi auzit din camera asta.

– Ai perfectă dreptate. Olympia părea să se simtă ușurată. A, și mai e ceva! Tatăl și unchiul tău i-au dus pe băieți la teatrul Astley's. Se vor întoarce foarte tîrziu. Toți au jurat că nu-ți vor descuia ușa.

– Înțeleg. Jared ridică lumînarea și se uită cu atenție la pereții încăperii.

– Jared?

– Da, Olympia?

– Sper că vei putea să mă ierți. Știu că momentan ești furios, dar trebuie să înțelegi că nu-ți puteam permite să-ți riști viața.

– Du-te în pat, Olympia. Discutăm mîine dimineață despre asta.

– Sînt convinsă că ești extrem de supărat, domnule. Tonul Olympiei era resemnat, dar hotărît. Oricum, n-am avut de ales. Ai nevoie de ceva timp ca să te calmezi, timp în care să reflectezi asupra hotărîrii. Fără nici un dubiu, acum ești furios.

– Fără nici un dubiu.

– Noapte bună, Jared.

– Noapte bună, draga mea.

Jared ciuli urechile, ascultînd paşii care se îndepărtau. Avea zece ani cînd explorase această încăpere. Ca atare, avea să-i fie greu să localizeze uşa secretă care dădea pe scara din galeria aflată la etajul inferior.

Pentru a ajunge la peretele unde îşi amintea că se află uşa, trebuia să mute mai multe lăzi şi cufere şi abia apoi să descopere mecanismul ascuns care o deschidea. Vechile amprente fuseră, cu siguranţă, acoperite de un strat de murdărie.

Jared zîmbi în sinea lui, gîndindu-se la efortul considerabil pe care îl făcuse Olympia pentru a pune la punct planul menit să-l împiedice să-şi rişte viaţa într-un duel.

Se întrebase întotdeauna cine l-ar putea salva. Acum ştia care este răspunsul.

Jared pierdu mai bine de o oră pînă cînd reuşi să găsească uşa secretă. În momentul în care degetele atinseră canalul din blat, înjură satisfăcut, apoi scoase stiletul din toc şi îi băgă vîrful în minusculul intrînd.

Mecanismul antic din perete scoase un zgomot de fier ruginit şi se deschise. Jared puse stiletul în toc, luă sfeşnicul şi începu să coboare scara construită de căpitanul Harry.

Era adevărat că toţi conţii de Flamecrest fuseseră nişte zurlii, însă nimeni nu putuse afirma că ar fi fost şi tîmpiţi, gîndi el. Întotdeauna acţiunile le fuseseră perfect justificate, chiar dacă motivele care-i animaseră nu fuseseră înţelese de ceilalţi.

Dacă musafirii care veneau în casă erau dispuşi să creadă că scara din galerie, care părea să nu ducă nicăieri, era doar o dovadă a excentricităţii familiei Flamecrest, n-aveau decît. Bunicul Harry susţinuse ideea că e necesar să existe o cale de scăpare din oricare încăpere.

Jared se încruntă cînd văzu că etajul al doilea al clădirii era cufundat în întuneric. Cînd ajunse la primul etaj, constată că

şi acolo era beznă. Probabil că Olympia se hotărîse să se retragă în bibliotecă şi să lucreze pînă la întoarcerea celorlalţi.

Făcuse destul de des dragoste cu Olympia în bibliotecă, îşi zise el în timp ce cobora treptele. Nu avea nici o obiecţie dacă se repeta aventura şi în seara aceasta.

Cînd ajunse la baza scării, descoperi că în hol era la fel de întuneric ca în toate celelalte încăperi. În schimb, o dîră slabă de lumină se vedea pe sub uşa bibliotecii.

Făcînd un pas mare înainte, se poticni de un obiect voluminos, moale, aparent foarte greu. Îngheţă imaginîndu-şi că Olympia căzuse pe scara întunecoasă. Apoi îşi dădu seama că cel care zăcea pe podea era Graves.

Lăsîndu-se pe un genunchi, căută carotida bărbatului. Pulsul era puternic. Graves nu-şi rupsese gîtul atunci cînd căzuse. Apoi zări micuţa baltă de sînge de pe plăcile de marmură şi sfeşnicul de argint de lîngă trupul inert.

Graves nu căzuse. Fusese lovit la cap.

Privirea lui Jared se îndreptă spre uşa bibliotecii, scuturat de un fior rece. Ridicîndu-se, traversă holul în vîrfurul picioarelor şi apucă clanţa sferică.

Concomitent, scoase cu cealaltă mînă stiletul. Apoi suflă în flacăra luminării şi deschise uşa.

În încăperea luminată doar de o lumînare, Jared o zări pe Olympia. Ochii ei erau măriţi de groază, iar gîtul îi era încolăcit de braţul lui Felix Hartwell. Acesta era înarmat cu un pistol.

– Bună seara, Felix, spuse Jared, calm. M-am temut că n-ai avut bunul-simţ să părăseşti oraşul.

– Nu te apropia, Chillhurst. Dacă mai faci un pas o omor. Vocea lui Felix trăda hotărîrea, dar Jared sesiză un tremur periculos.

– Mi-a spus că ne-a ţinut casa sub observaţie, că a aşteptat ocazia să intre, zise Olympia. Mi-e teamă că numai eu

sînt de vină. Ocazia i s-a ivit din cauza planului meu de a te încuia în camera de sus și de a-i trimite pe toți ceilalți la plimbare.

– Draga mea, dacă mi-ai fi cerut sfatul, ți-aș fi spus că planul ăsta are cîteva hibe, zise Jared cu blîndețe, fără a-și desprinde privirea de la Felix.

– Tăceți din gură, le ordonă Felix. Chillhurst, am nevoie de zece mii de lire. Imediat!

– Este de-a dreptul disperat, șopti Olympia. I-am spus că în casă nu există nici un obiect care să valoreze atît de mult.

– Ai dreptate, spuse Jared. Nu există. Adică, nu există nici un obiect mic, care să poată fi vîndut la un asemenea preț. Dar, dacă vrei, cred că poți lua niște piese de mobilier, Felix.

– Chillhurst, te avertizez, nu-ți bate joc de mine. Mă grăbesc să părăsesc Anglia, dar sînt înglodat în datorii și creditorii mei mă urmăresc. Cînd au auzit că mă pregătesc să fug din Londra, m-au amenințat că mă omoară. Nu pot să scap decît plătindu-i.

– Păi, avem și niște argintărie, spuse Jared, gînditor. Dar îți va trebui o căruță, ca să iei obiecte în valoare de zece mii de lire. Mi se pare jenant să fii nevoit să-ți iei tălpășița din țară într-o asemenea grabă.

– Ar trebui să existe și niște bijuterii. Felix părea disperat. Nu se poate să nu-i fi dat soției tale cîteva bijuterii de valoare. Un bărbat de rangul tău îi cumpără întotdeauna miresei lui niște flecuri dintr-astea.

– Bijuterii? Jared se mai apropie cu un pas. Trebuie să încerc ceva, își zise el. Mă îndoiesc, continuă cu voce tare.

Olympia își drese glasul.

– Domnul meu, avem cerceii aceia cu smaralde și diamante. Cei pe care i-am purtat la balul organizat de familia Huntington.

– A, da, spuse Jared. Avem cerceii. Desigur.

– *Știam* eu, zise Felix triumfător. Unde sînt, lady Chillhurst?

– Sus, în cutia care se află pe masa mea de toaletă.

– Foarte bine. Felix îi dădu drumul și o împinse înainte. Pistolul lui continuă să fie îndreptat spre Jared. Doamnă, duceți-vă la etaj, ca să-i aduceți. Aveți la dispoziție maximum cinci minute. Dacă întîrziați, jur că vă omor soțul. M-ați înțeles?

– Da. Olympia o porni grăbită. Nu vă faceți griji, domnule. Mă întorc imediat cu cerceii.

– Nu te grăbi din pricina mea, spuse Jared, cînd o văzu alergînd spre ușă. Ai nevoie de o lumînare, dragă. Întoarce-te la birou, ca să-ți aprinzi una.

– Oh, Dumnezule, da, sigur. Am nevoie de o lumînare. Olympia făcu stînga împrejur scurt și se repezi spre birou.

– Grăbiți-vă, îi ordonă Felix.

– Încerc, domnule. Luînd o lumînare de spermanțet, Olympia întinse mîna spre cea care ardea pe birou. Privirile i se întîlniră cu ale lui Jared, care-i zîmbi ușor.

Olympia stinse lumînarea cu vîrfurile degetelor, cufundînd întreaga încăpere în întuneric.

– Fir-ai tu să fii, strigă Felix, apăsînd pe trăgaci. Mica explozie îl lumină pentru o fracțiune de secundă.

Jared aruncă stiletul în direcția în care îl zărise ultima dată pe Felix.

Răsună un țipăt ascuțit, de durere și furie, apoi o bufnitură.

– Jared? Olympia reuși să aprindă lumînarea. Jared, ai pățit ceva?

– N-am nimic, draga mea. Sper că data viitoare, înainte de a mă încuia în depozitul de sus, te vei gîndi că ți-aș putea fi de folos.

Felix gemu și îl privi pe Jared.

– Întotdeauna ai fost al naibii de deștept.

– Inițial, am avut aceeași impresie despre tine, Felix.

– Știu că nu vă vei crede, dar regret sincer că s-a ajuns în situația asta.

– Și eu regret. Traversînd încăperea, Jared îngenunche lîngă Felix. Atent, examină mînerul stiletului înfipt în umărul rănitului. Vei trăi, Hartwell.

– Ce sens mai are, murmură Felix. Nu vreau să mă agăț de viață. Îmi pare rău că nu m-ai omorît.

– De ce? întrebă Jared. Nu vei ajunge la închisoare. Voi avea grijă să-ți achit toate datoriile. În schimb, îți cer să pleci definitiv din Anglia.

– Vorbești serios, nu? Felix îl privi. Nu te înțeleg, Chillhurst. De fapt, niciodată nu te-am înțeles în totalitate.

– Îmi dau seama. Jared aruncă o privire scurtă spre Olympia, care se învîrtea în jurul lor. Pe acest pămînt, există o singură persoană care mă înțelege.

Graves apăru, împleticindu-se, în pragul ușii. Majordomul își ținea mîna lipită de ceafă, însă părea să-și fi revenit.

– Domnule viconte, văd că am sosit un pic cam tîrziu.

– Totul-i în regulă, Graves. Cum te simți?

– Voi supraviețui, mulțumesc pentru întrebare, domnule.

Îngrijorată, Olympia se întoarse repede spre majordom.

– Graves, ai fost rănit!

– N-aveți de ce să vă speriați, doamnă. În cariera mea am fost lovit de mai multe ori la cap, dar niciodată n-am avut prea mult de suferit. Sper că nu aveți de gînd s-o informați pe doamna Bird că sînt tare de cap. Cred că mă înțelegeți, plănuiesc să-i trezesc compasiunea.

– Va fi îngrozită cînd va afla ce-ai pățit, îl asigură Olympia.

Zîmbetul dispăru de pe fața lui Graves în momentul în care acesta își întoarse privirile spre Jared.

– Îmi pare rău că s-a întîmplat așa ceva, domnule. După ce doamna mi-a spus să plec, împreună cu restul personalului,

m-am furișat înapoi, în casă, dar am ajuns prea tîrziu. Tipul era deja înăuntru. Nici nu l-am simțit cînd m-a atacat pe la spate.

– Este în ordine, Graves. Am scăpat cu viață.

Jared fu întrerupt de un ciocănit puternic în ușa de la intrare.

– Poate că ar fi mai bine să răspundem, Graves.

– Mă duc eu, spuse Olympia, repede. Graves nu este în stare să-și îndeplinească obligațiile de serviciu. Ea mai aprinse o lumînare și ieși pe hol.

Protestînd cu vehemență, Graves o urmă.

Jared atinse umărul rănit al lui Felix.

– La naiba. Felix își ținu respirația, apoi leșină.

– Demetria, Constance! exclamă Olympia, pe hol. Ce faceți aici? Și dumneavoastră, domnule Seaton. De ce ați venit la ora aceasta? Dacă vreți să discutați despre duel, aflați că ați venit degeaba. Nu va avea loc nici un duel. Este clar?

– Puteți să-i dați drumul lui Chillhurst, spuse Constance, fără nici un preambul. Demetria i-a spus fratelui său tot adevărul. Gifford dorește să-și ceară scuze și să anuleze duelul. Am dreptate, Gifford?

– Da. Gifford părea spăsit. Vă rog să vă anunțați soțul că vreau să vorbesc cu el.

– Sînt aici, înăuntru, Seaton, zise Jared din bibliotecă. Înainte de a-ți cere scuze, n-ai vrea să chemi un doctor? Sper că nu te deranjez prea mult cu această rugăminte.

Gifford veni pînă în pragul ușii.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai nevoie de un doctor? Apoi îl văzu pe Felix. Fir-ar să fie. Ăsta cine-i? Și de ce sîngerează?

Olympia se ridică în vîrful picioarelor, ca să se uite pe deasupra umărului lui Gifford.

– Este domnul Hartwell. A încercat să mă lase fără cerceii aceia, cu smaralde. Pistolul de pe podea îi aparține. M-a amenințat că-l împușcă pe Jared.

– Şi ce i s-a întîmplat? Gifford se uita fascinat la bărbatul căzut.

– Chillhurst s-a folosit de stilet ca să ne salveze. Ochii Olympiei exprimau mîndrie. L-a aruncat spre domnul Hartwell, exact în momentul în care el a apăsat pe trăgaci.

– Chillhurst l-a doborît doar cu ajutorul unui stilet? întrebă Gifford, cu jumătate de voce.

– O, da. Chillhurst îl ține în permanență la îndemînă. Scena de aici a fost de-a dreptul uluitoare, pentru că a avut loc pe întuneric. Tocmai stinsesem lumînarea şi...

Gifford scoase un sunet ciudat cînd îl văzu pe Jared apucînd stiletul de mîner şi trăgîndu-l brusc din umărul lui Felix. Sîngele curse şuvoi în cele cîteva secunde care îi fură necesare lui Jared pentru a lega strîns panglica de la gîtul fostului său prieten în jurul rănii.

– Dumnezeule! Lui Gifford i se făcu greață. N-am văzut niciodată un om cu un cuțit înfipt în el.

– Dacă ți se pare că taboul ăsta este dezgustător, spuse Jared, ar trebui să vezi cum arată un om căruia i s-a înfipt în piept un glonț. Ăsta-i motivul pentru care ți-am trimis acel bilețel, prin care ți-am amintit să te asiguri că la întîlnirea noastră va fi prezent şi un medic.

– La urma urmelor, tot un pirat sîngeros eşti, nu-i aşa? Fața lui Gifford căpătă o nuanță pămîntie şi, în clipa următoare, se prăvăli grațios pe podea. Leşinase.

20

Trebuie să-ți spun că ai dat dovadă de multă istețime găsind o cale de ieşire din camera în care te-am încuiat. Olympia se cuibări la pieptul lui Jared. Repet: nu încetezi să mă uimeşti, domnul meu.

– Mă bucur că neînsemnatele mele talente continuă să te impresioneze. Jared îşi trecu degetele prin părul ei.

Era aproape trei dimineața. Casa se cufundase din nou în linişte. În sfîrşit, dormeau toți. Numai Olympia nu putea s-o facă, deşi era epuizată. Evenimentele petrecute în cursul serii erau încă prea proaspete.

– Întotdeauna am fost impresionată de numeroasele tale abilități, domnule. Olympia îşi lipi buzele de umărul lui şi îi dădu un sărut apăsat. Sînt foarte bucuroasă că nu te-ai supărat pe mine pentru că te-am sechestrat.

– Draga mea sirenă, murmură Jared, mi-ar fi fost imposibil să mă supăr pe tine. Cînd ai învîrtit cheia în broască, mi-am dat seama că mă iubeşti.

Olympia înțepeni.

– Cum naiba ai ajuns la o asemenea concluzie?

– Nimeni altcineva n-a mai încercat să mă salveze. Prin întuneric, Jared îi căută privirea. Nu mă înşel, nu-i aşa? Mă iubeşti, nu?

– Jared, te-am iubit din ziua în care ai intrat în biblioteca mea şi m-ai scăpat de domnul Draycott.

– De ce nu mi-ai spus?

– Pentru că n-am vrut să te simți obligat să mă iubești și tu, spuse Olympia. Îmi dăduseși deja suficient. Am sperat să mă iubești, dar n-am vrut să te presez. Adevărul este că mi-a fost greu să nu tînjesc după mai mult. Doream dragostea ta mai mult decît orice altceva pe lume.

– O aveai din ziua în care ne-am cunoscut. Jared își frecă buzele de ale ei. Gestul fu delicat, reverențios. Dar trebuie să recunosc că, inițial, nu mi-am dat seama că mă îndrăgostisem. Eram prea preocupat să înțeleg ce era cu pasiunea aceea puternică, pe care ai stîrnit-o în mine.

– Ah, da, pasiunea. Olympia zîmbi. La noi, despre pasiune a fost vorba, nu?

– Categoric. Jared o sărută pe vîrful nasului. Dar și despre iubire. N-am mai simțit așa ceva față de nimeni, Olympia.

– Mă bucur, domnule.

– Te-am căutat, pentru a găsi comoara dispărută, spuse Jared, ținîndu-și gura aproape lipită de buzele ei. Dar am realizat destul de repede că tu erai singura comoară pe care o doream.

– Domnul meu, mă lași paf. Olympia își împreună mîinile în dreptul cefei lui și îl trase spre ea. Vino mai aproape și spune-mi niște povești de călătorie. Aș vrea să aud ceva despre niște insule ciudate, foarte îndepărtate, pe care iubiții fac dragoste pe plaje presărate cu perle minunate.

Jared nu mai avu nevoie de un alt îndemn.

Olympia se cutremură de plăcere sub greutatea trupului fierbinte al lui Jared. Simțea duritatea bărbăției care își revendica deja drepturile asupra ei și reacționă ca de obicei. Își înfipse unghiile în umerii iubitului său. Pasiunea lui îi smulgea un răspuns cu care ajunseseră amîndoi să se familiarizeze.

– Cîntă-mi, dulcea mea sirenă.

– Cînt numai pentru tine, jură Olympia.

*

– Nu-mi propusesem să-l ucid pe Seaton, cred că-ți dai seama, spuse Jared mai tîrziu.

– Evident că nu-ți propuseseși așa ceva. Dar într-un duel, spiritele fiind încinse, se poate întîmpla orice. Mîna Olympiei se strînse în jurul brațului lui Jared. Exista posibilitatea să fii tu ucis.

– Nu cred că s-ar fi ajuns la așa ceva. Jared zîmbi pe întuneric. Hotărîsem că a venit vremea ca Seaton să primească o lecție. Începuse să devină cam enervant.

– Și ce plănuiai să faci?

– Știam că Seaton mă crede atît de laș încît nu mă voi prezenta la întîlnire. Totodată, am bănuit că, văzîndu-mă la Vărărie, va fi profund emoționat.

– Și ce crezi că s-ar fi întîmplat? întrebă Olympia.

– Ăsta urma să fie primul lui duel, spuse Jared. Prima lui confruntare cu violența adevărată. Am fost aproape sigur că mîna îi va tremura atît de tare încît glonțul va zbura aiurea. Am plănuit să-l las pe el să tragă primul, să-i dau un răgaz de un minut sau două, pentru a putea analiza situația și să trag în aer.

– Onoarea ar fi fost salvată, iar Gifford ar fi primit lecția meritată, spuse Olympia.

– Exact. Deci, draga mea, nu era necesar să te obosești, încuindu-mă în camera de sus. Jared o trase spre el. Dar sînt foarte mulțumit că ai făcut-o.

– De unde era să știu ce planuri ai? Și, apoi, dacă ceva n-ar fi mers așa cum trebuie? Sincer, domnule Chillhurst, pe viitor, cînd vor mai fi astfel de probleme, trebuie să te consulți cu mine.

Jared izbucni în rîs.

Două zile mai tîrziu, în bibliotecă era mare agitație. Lipsea de acolo doar Jared, care îl intervieva pe noul său om de afaceri, în biroul Olympiei.

Zgomotul din bibliotecă, un amalgam de voci, era rezultatul încercărilor făcute de cei prezenți de a vorbi în același timp. Într-un colț al încăperii, Magnus și Thaddeus, care studiau jumătatea de hartă a lui Gifford, scoteau tot felul de exclamații. Gifford, la rîndul lui, nu mai prididea cu întrebările, curios să afle cît mai multe amănunte despre jumătatea de hartă care rămăsese în posesia familiei Flamecrest.

Robert, Hugh și Ethan fuseseră luați de valul entuziasmului general. Ei se învîrteau prin jurul hărților și dădeau cîte o sugestie privitoare la modul în care trebuia săpată insula, pentru a fi dezgropată comoara.

Minotaur sărea de la o persoană la alta, dînd din coadă și adulmecînd cizmele și pantofii celor prezenți.

În capătul opus al încăperii, Demetria îi explica Olympiei cum ajunsese să-și dea seama că venise vremea să-i spună fratelui său ce se întîmplase în realitate, cu trei ani în urmă.

– De la moartea mamei, mi-am petrecut viața protejîndu-l. Nu-l puteam lăsa să moară din cauza mea.

– Te înțeleg, zise Olympia. Este norocos că are o asemenea soră.

– Oricum, Chillhurst a avut dreptate, spuse Constance. Era timpul ca Demetria să renunțe la această protecție continuă. Și așa a făcut prea multe pentru fratele ei.

– Gifford a întreținut atîția ani focul urii împotriva familiei soțului tău, pentru că nu avea de ce altceva să se agațe, spuse Demetria. Iar eu i-am lăsat ura să crească și să supureze ca un buboi, deoarece părea că-i dă un țel, un motiv de mîndrie. N-am știut ce se va alege de el dacă va înceta să mai fie obsedat de găsirea comorii. Mi-a fost teamă că o va sfîrși în tripouri.

– Nu ne-am așteptat niciodată să descopere unde se află jumătatea de hartă care îi lipsea, zise Constance. Acum trei ani, cînd și-a anunțat sora că a găsit soluția de a pune mîna pe ea, Demetria s-a văzut nevoită să-i accepte planul. Așa că a jucat după cum i-a dictat el. N-a știut ce altceva ar fi putut face.

– Am mers din greșeală în greșeală, mărturisi Demetria. Pe a doua am făcut-o în momentul în care am fost cerută în căsătorie de Chillhurst. Neașteptîndu-mă la așa ceva, am fost șocată. Cu toate acestea, m-am gîndit că, la urma urmelor, ideea de a mă mărita cu el nu-i chiar așa de rea.

– Și-a zis că Chillhurst le putea asigura securitatea financiară și poziția socială pe care Gifford și le dorea cu atîta disperare, explică Constance.

Demetria zîmbi strîmb.

– În plus, Chillhurst nu mi s-a părut genul de bărbat care are pretenții prea mari de la soția lui. Mă înțelegi, cred, nu m-am gîndit că poate avea o fire pătimașă. M-a surprins o singură dată cu avansurile pe care mi le-a făcut. Dar, deși n-am fost în stare să-i răspund, n-a părut ofensat. Ca atare, am crezut că legătura noastră îi este complet indiferentă.

– Eu am fost cea care mi-am dat seama că nu trebuia să se căsătorească, murmură Constance. Era clar că Chillhurst nu intenționa să petreacă prea multă vreme prin Londra. Nu-l interesa viața citadină. Și îmi era groază să fiu separată luni de zile de prietena mea dragă.

– Apoi, într-o după-amiază, ne-a găsit împreună și ăsta a fost sfîrșitul afacerii, spuse Demetria.

O furnicătură plăcută o făcu pe Olympia să presimtă că Jared se afla prin apropiere. Întorcîndu-și capul, ea îl văzu stînd în pragul bibliotecii.

Arăta exact ca în ziua în care-l văzuse intrînd pentru prima dată în biblioteca ei. Pare periculos și excitant, un bărbat coborît din universul fantastic al unei legende, își zise Olympia.

Privirile li se întîlniră. Buzele lui schițară un zîmbet plin de subînțelesuri. Apoi el se adresă tuturor celor aflați în încăpere:

– Bună ziua la toată lumea. Deși nu ridicase vocea, biblioteca se cufundase instantaneu în tăcere. Toate fețele se întorseseră spre el, rămînînd în expectativă.

Cînd văzu că reuşise să capteze atenţia tuturor, Jared traversă încăperea, ca să se aşeze la biroul lui. Îşi deschise agenda şi o consultă. Entuziasmul abia ţinut în frîu, care pusese stăpînire pe toţi, părea aproape palpabil.

– Ei bine, fiule? întrebă Magnus, nerăbdător. Ai făcut aranjamentele necesare?

– Cred că decizia pe care am luat-o vă va interesa pe toţi. Jared întoarse pagina agendei. Am aranjat ca una dintre corăbiile Flamecrest să plece spre Indiile de Vest, peste două săptămîni.

– Ia te uită! Thaddeus zîmbi cu gura pînă la urechi, anticipînd ce-l aştepta.

– Corabia se va afla sub comanda unuia dintre cei mai experimentaţi oameni ai mei. Mă refer la căpitanul Richards, în care se poate avea deplină încredere. Pot pleca toţi cei care doresc să caute comoara, spuse Jared. Presupun că printre aceştia se vor număra Seaton, verii mei şi, foarte probabil, chiar tatăl şi unchiul meu.

– Foarte probabil, într-adevăr. Magnus chicoti satisfăcut.

– Eu mă voi afla cu siguranţă la bord, îl asigură Thaddeus. Măcar să ne mai vedem încă o dată ieşiţi în larg, nu, Magnus?

Pe faţa lui Gifford apăru un zîmbet larg. Olympia observă că, pe parcursul ultimelor două zile, resentimentul din privirea lui dispăruse.

– Mulţumesc, Chillhurst, spuse el. Este, realmente, foarte drăguţ din partea ta.

– Nu-i nevoie să-mi mulţumiţi, spuse Jared. Sînt mult prea fericit că vă pot trimite pe toţi în Indiile de Vest. Abia aştept să-mi reinstaurez în viaţă ordinea şi rutina.

– Dar, domnule, asta înseamnă că dumneavoastră nu veţi merge în insule, ca să căutaţi comoara dispărută? se grăbi să întrebe Robert.

– Exact asta înseamnă. Am de gînd să rămîn acasă, ca să-mi pot vedea de afaceri şi de îndatoririle pe care le am ca soţ şi preceptor.

Robert păru că se simte uşurat.

Hugh şi Ethan îşi zîmbiră unul altuia.

– În regulă, spuse Jared, închizînd agenda. Cu asta, cred că mi-am încheiat anunţurile în această dimineaţă. Noul meu om de afaceri aşteaptă pe hol. El vă va furniza toate detaliile aranjamentelor care s-au făcut pentru călătoria în care veţi pleca.

Magnus, Thaddeus şi Gifford se repeziră spre uşă.

Cînd aceştia dispărură din încăpere, Demetria se întoarse spre Jared.

– Mulţumesc, Chillhurst.

– Cu plăcere. Jared aruncă o privire spre ceas. Şi acum, dacă nu vă supăraţi, am cîteva întîlniri de la care nu pot să lipsesc.

– Desigur. Demetria schiţă un zîmbet crispat şi se ridică în picioare. N-am dori să mai abuzăm de amabilitatea ta, programul îţi este şi aşa suficient de încărcat.

– Într-adevăr, n-am dori. Constance părea amuzată. Ea o salută pe Olympia cu o înclinare graţioasă a capului. O zi bună, doamnă.

– O zi bună, spuse Olympia. Ea aşteptă ca Demetria şi Constance să plece, apoi făcu un semn discret cu capul, spre Robert.

Robert se înroşi şi se uită la Jared.

– Domnule, dacă nu vă supăraţi, eu şi fraţii mei am vrea să vă oferim un cadou.

– Un cadou? Jared îl privi surprins. Ce cadou?

Robert scoase din buzunar o cutiuţă, se apropie de birou şi i-o dădu lui Jared.

– Nu este chiar atît de frumos ca cel pe care l-aţi avut, dar sperăm că vă va plăcea.

– Înăuntru are o inscripţie, interveni Hugh, cu înflăcărare. Mătuşa Olympia l-a pus pe bijutier s-o facă acolo.

Ethan îi dădu fratelui său geamăn un ghiont.

– Taci din gură, prostănac afurisit. Nici măcar n-a avut timp să deschidă cutia.

Jared deschise încet cutia și îi studie conținutul. În încăpere se lăsă o tăcere plină de suspans.

Apoi, cu grijă, Jared scoase ceasul din cutie și examină inscripția.

– „Pentru cel mai bun preceptor." În ochiul lui apăru o sclipire ciudată. Te înșeli, Robert. Este mult mai frumos decît cel pe care l-am dat nemernicului care te-a răpit. Vă mulțumesc foarte mult, tuturor.

– Chiar vă place? întrebă Ethan.

– N-am mai primit niciodată un cadou atît de frumos, spuse Jared, fără pic de emoție în glas. De fapt, de la vîrsta de șaptesprezece ani, nu mi-a mai fost oferit nici un cadou.

Robert, Ethan și Hugh schimbară cîte un zîmbet. Olympia abia își stăpînea lacrimile.

Jared schimbă brusc starea de spirit a celor din încăpere, băgîndu-și noul ceas în buzunar. El se uită la băieți.

– Cred, spuse el energic, că este timpul să trecem la următoarea activitate din program.

– Care este aceea, domnule? întrebă Robert, cu o privire nesigură. Sper că nu ora de latină.

– Nu, nu-i ora de latină. Jared zîmbi. Doamna Bird vă așteaptă în bucătărie, cu ceai și prăjituri.

– Perfect, domnule, exclamă Robert.

Hugh scoase un chicot vesel, apoi făcu o plecăciune grăbită.

– Măi să fie, sînt cam înfometat. Sper că ne așteaptă cu turtă dulce.

– Eu sper că sînt prăjituri cu stafide, spuse Ethan, în timp ce făcea și el plecăciunea de rigoare.

– Eu aș prefera prăjiturile cu prune, zise Robert. El o salută pe Olympia cu o plecăciune grațioasă, înainte de a o porni pe urmele fraților săi.

Jared se uită la Olympia.

– Începusem să mă tem că, în dimineața asta, nu vom mai avea ocazia să rămînem singuri.

– A cam fost un pic de agitație pe aici, nu-i așa, domnul meu? Olympia îl privi atentă. Ești sigur că nu vrei să pleci cu ceilalți în căutarea comorii pierdute?

– Absolut sigur, doamnă. Jared își scoase haina și o aruncă pe spătarul unui scaun. Am lucruri mult mai bune de făcut. Ce sens ar avea să alerg după o comoară de care n-am nevoie?

– Și care sînt acele „lucruri mai bune", domnul meu? întrebă Olympia în timp ce Jared răsuci cheia în broasca ușii.

– În primul rînd, vreau să fac dragoste cu soția mea.

Luînd-o pe Olympia în brațe, Jared se îndreptă spre sofa.

Olympia își încolăci brațele în jurul gîtului lui și îl privi pe sub gene.

– Dar, domnule Chillhurst, cum rămîne cu întîlnirile pe care ți le-ai programat pentru această zi?

– Puțin îmi pasă de întîlniri, doamnă. Un bărbat cu firea mea nu poate fi sclavul programului.

Rîsul Olympiei fu întrerupt de sărutul pătimaș al piratului ei.